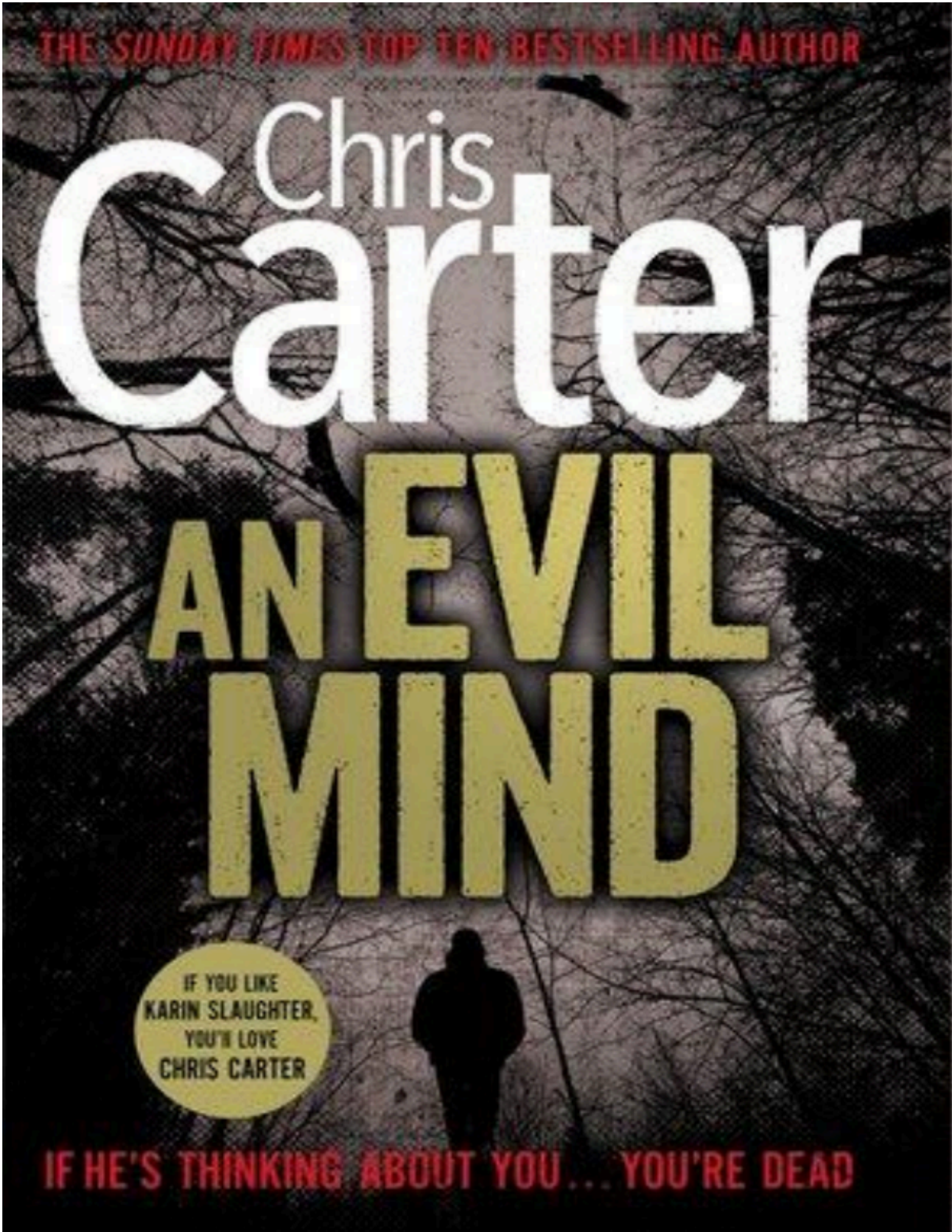

THE SUNDAY TIMES TOP TEN BESTSELLING AUTHOR
Chris
Carter
AN EVIL MIND
IF YOU LIKE KARIN SLAUGHTER, YOU'LL LOVE CHRIS CARTER
IF HE'S THINKING ABOUT YOU... YOU'RE DEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar hakkında

İtalyan kökenli Brezilya'da doğan Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suç davranışı okudu. Michigan Eyaleti Bölge Savcılığının Kriminal Psikoloji ekibinin bir üyesi olarak, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış seri ve çoklu cinayet suçluları da dahil olmak üzere birçok suçluyla röportaj yaptı ve bunlar üzerinde çalıştı.

1990'ların başında Los Angeles'a giden Chris, tam zamanlı yazmak için müzik işinden ayrılmadan önce çok sayıda rock grubunda gitarist olarak on yıl geçirdi. Şu anda Londra'da yaşıyor ve Top Ten'de yer alıyor *Pazar Times* çok satan yazar.

www.chriscarterbooks.com adresini ziyaret edin veya onu Facebook'ta bulun.

Ayrıca Chris Carter tarafından

Haç Katili
Cellat
Gece Avcısı
Ölüm Heykeltıraş
Teker teker

Chris Carter

AN EVIL MIND

SIMON &
SCHUSTER
London · New York · Sydney · Toronto · New Delhi
A CBS COMPANY

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2014
BİR CBS ŞİRKETİ
Telif Hakkı © Chris Carter 2014

Bu kitabın telif hakkı Bern Sözleşmesi kapsamındadır.
İzinsiz çoğaltılamaz.
® ve © 1997 Simon & Schuster Inc. Tüm hakları saklıdır.

Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası'nın 77 ve 78. bölümleri uyarınca ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat
222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB

www.simonandschuster.co.uk

Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

HB ISBN: 978-1-47113-219-3
TPB ISBN: 978-1-47113-220-9
E-KİTAP ISBN: 978-1-47113-222-3

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Dizgi Hewer Text UK Ltd, Edinburgh tarafından yapılmıştır
Büyük Britanya'da CPI Group (UK) Ltd, Croydon CR0 4YY tarafından basılmış ve ciltlenmiştir

Bu roman önceki kitaplarımdan son derece farklı çünkü bu, olay örgüsünün ve karakterlerin çoğunun gerçek gerçeklere ve suç-davranış psikolojisi günlerimde tanıştığım insanlara dayandığı yazdığım ilk gerilim romanı. İsimler bariz nedenlerden dolayı değiştirildi.

Bu romanı, bu gerilimin kurbanlarından biri olmak için Birleşik Krallık'ta düzenlenen yarışmaya katılan tüm okuyuculara ve özellikle de kazanan, Güney Galler'de yaşayan ve bu yarışmaya katılan Karen Simpson'a ithaf etmek istiyorum. harika bir spor. Umarım hepiniz eğlenirsiniz.

Birinci

Bölüm

Yanlış Adam

Bir

'Günaydın Şerif. Sol bileğinde küçük bir kalp dövmesi olan tombul, esmer garson, tezgahın arkasından seslendi: Günaydın Bobby. Sağındaki duvarda asılı olan saati kontrol etmesine gerek yoktu.

Saatin sabah 6'yı biraz geçeceğini biliyordu.

Şerif Walton ve yardımcısı Bobby Dale, mutlaka her çarşamba günü, tatlı pastalarını almak için Nora'nın güneydoğu Wyoming'deki Wheatland'in hemen dışındaki kamyon durağındaki restoranına gelirlerdi. Nora's Diner'ın tüm Wyoming'deki en iyi turtaları pişirdiği söyleniyordu. Haftanın her günü farklı bir tarif. Çarşamba, Şerif Walton'un favorisi olan elmalı ve tarçınlı turta günüydü. İlk turta partisinin fırından her zaman tam sabah 6'da çıktığının ve taze pişmiş bir turtanın tadını yenemeyeceğinizin çok iyi farkındaydı.

Bobby, "Günaydın Beth," diye yanıtladı ve ceketindeki ve pantolonundaki yağmur suyunu sildi. "Size şunu söyleyeyim, cehennemin bent kapakları orada açıldı" diye ekledi, sanki kendi işemiş gibi bacağını sallıyordu.

Güneydoğu Wyoming'de yazın sağanak yağışlar sıkça görülen bir olaydı ancak bu sabahki fırtına tüm sezon boyunca gördükleri en şiddetli fırtınaydı.

"Günaydın Beth," diye onu takip eden Şerif Walton şapkasını çıkardı, yüzünü ve alnını bir mendille kuruladı ve hızla restorana göz gezdirdi. Sabahın o saatlerinde, dışarıda sağanak yağmur varken, mekan normalden çok daha az kalabalıktı. On beş tablosundan yalnızca üçü alınmış.

Yirmili yaşlarının ortalarında bir adam ve bir kadın, kapıya en yakın masada oturmuş gözleme kahvaltısı yapıyorlardı. Şerif, dışarıya park edilen yıpranmış, gümüş renkli WV Golf'ün kendilerine ait olduğunu anladı.

Yan masada iri yapılı, terli, kafası tıraşlı, en az 150 kilo olması gereken bir adam oturuyordu. Önündeki masada duran yiyecek miktarı iki, belki de üç çok aç insanı doyurmaya yeterdi.

Pencerenin yanındaki son masada uzun boylu, kır saçlı, gür at nalı bıyıklı ve çarpık burunlu bir adam oturuyordu. Kollarının ön kısmı solmuş dövmelerle kaplıydı. Kahvaltısını çoktan bitirmişti ve şimdi sandalyesine yaslanmış, bir paket sigarayla oynuyordu ve sanki vermesi çok zor bir karar varmış gibi dalgın görünüyordu.

Şerif Walton'un kafasında dışarıdaki iki büyük kamyonun o ikisine ait olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Tezgahın ucunda bir fincan sade kahve içip çikolata kaplı çörek yiyen, kırklı yaşlarında görünen, hoş giyimli bir adam oturuyordu. Saçları kısa ve bakımlıydı, sakalı ise şık ve düzgün bir şekilde kesilmişti. Sabah gazetesinin bir nüshasına göz atıyordu. Onun Şerif Walton, lokantanın yanına park edilen lacivert Ford Taurus olması gerektiği sonucuna vardı.

Beth şerife göz kırparak, Tam zamanında, dedi. “Fırından yeni çıktılar.” Ona hafifçe omuz silkti. ‘Sanki bilmiyormuşsun gibi.’ Taze

pişmiş elmalı turtanın hafif tarçınlı tatlı kokusu şimdiden her yeri sarmıştı.

Şerif Walton gülümsedi. Tezgahta otururken, "Her zamanki gibi yiyeceğiz Beth," dedi.

Beth mutfağa kaybolmadan önce "Hemen geliyorum" diye yanıtladı. Birkaç saniye sonra üzerine bal kreması sürülmüş iki buharlı, ekstra büyük dilim turtayla geri döndü. Bir tabakta mükemmellik gibi görünüyorlardı.

'Hımm. . Tezgahın en ucunda oturan adam, öğretmeninden konuşmak için izin isteyen bir çocuk gibi parmağını tereddütle kaldırarak söyledi. 'Bu turtadan başka kaldı mı?'

Beth, "Elbette var," diye yanıtladı ve ona gülümsedi.

'O halde ben de bir dilim alabilir miyim lütfen?'

İri kamyon şoförü masasından elini kaldırarak, Evet, ben de, diye seslendi. Zaten dudaklarını yalıyordu.

"Ve ben," dedi at nalı bıyıklı adam, sigara paketini ceketinin cebine koyarken. 'Bu turta çok güzel kokuyor.'

Beth, Tadı da güzel, diye ekledi.

Şerif Walton yüzünü masalara dönerek, "İyinin yanına bile yaklaşamaz" dedi. 'Hepiniz pasta cennetine götürülmek üzeresiniz.' Aniden gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kahretsin," diye nefes verdi ve koltuğundan atladı.

Şerifin tepkisi Bobby Dale'in vücudunu hızla döndürmesine ve şerifin bakışlarını takip etmesine neden oldu. Hemen arkasındaki büyük pencereden

Yirmili yaşlarının ortasındaki çift oturuyordu, bir kamyonetin farlarının doğrudan üzerlerine geldiğini gördü. Araba tamamen kontrolden çıkmış gibiydi. Bobby ayağa kalkarak, "Ne oluyor?" dedi.

Lokantadaki herkes yüzünü pencereye çevirdi ve herkesin yüzündeki şok ifadesi aynıydı. Araç güdümlü bir füze gibi onlara doğru geliyordu ve hiçbir yön değiştirme ya da yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Çarpmadan önce iki, belki üç saniyeleri vardı.

'HERKES SAKLANIN!' Şerif Walton bağırdı ama buna gerek yoktu.

Restorandaki herkes refleks olarak yoldan çekilmek için ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bu hızda kamyonet çarpardı

Lokantanın ön kısmından geçerek muhtemelen arkadaki mutfağa ulaşıncaya kadar durmayacaktır, yoluna çıkan her şeyi yok edecek ve yoluna çıkan herkesi öldürecektir.

Umutsuz çığlıklar ve hareketlerden oluşan kaotik bir karmaşa restoranın zeminini kapladı. Hepsi yoldan çekilmek için yeterli zamanlarının olmadığını biliyordu.

CRUUUUNCH-BOOM!

Sağır edici çarpma sesi bir patlamaya benziyordu ve herkesin ayağının altındaki zemini sarsıyordu.

Başını kaldırıp bakan ilk kişi Şerif Walton oldu. Arabanın bir şekilde binanın önüne çarpmadığını anlaması birkaç saniyesini aldı.

Kaşlarını çatmasını şaşkınlık takip etti.

“Herkes iyi mi?” diye seslendi şerif sonunda çılgınca etrafına bakınarak.

Odanın her köşesinden mırıldanarak onay geldi. Şerif ve yardımcısı hemen ayağa kalkıp dışarı koştular. Diğer herkes bir kalp atışını takip etti. Yağmur son birkaç dakikadır şiddetlenmişti, şimdi kalın tabakalar halinde yağıyor ve görüş mesafesini ciddi şekilde azaltıyordu.

Tamamen şans eseri, kamyonet restoranın önünden sadece birkaç metre uzakta yerde derin bir çukura çarptı ve şiddetli bir şekilde sola saparak restoranı sadece birkaç metre ıskaladı. Yönünü değiştirirken dışarıda park edilmiş lacivert Ford Taurus'un arkasını çarpmış, ardından iki banyo ve bir depo odasının bulunduğu yan binaya kafa kafaya çarparak onu tamamen yok etmişti. Neyse ki ne banyoda ne de depo odasında kimse yoktu.

‘Kahretsin!’ Şerif Walton nefesini verdi, kalbinin göğsünün içinde çarptığını hissetti. Çarpışma, kamyoneti tamamen parçalanmış bir enkaza, dışarıdaki binayı da yıkım alanına dönüştürmüştü.

Enkazın üzerinden atlayarak kamyona ilk ulaşan şerif oldu. Araçtaki tek kişi şoförd; ellili yaşlarının sonlarında gibi görünen gri saçlı bir adamdı ama emin olmak zordu. Şerif Walton onu tanıyamamıştı ama o kamyoneti daha önce Wheatland civarında görmediğinden emindi. Eski ve paslı, 1990'lı yılların başlarından kalma bir Chevy 1500'dü, hava yastıkları yoktu ve sürücü emniyet kemerini takmış olmasına rağmen çarpışma çok şiddetli olmuştu. Kamyonun ön kısmı motoruyla birlikte geriye doğru göçerek sürücü kabininin içine doğru göçmüştü. Gösterge paneli ve direksiyon simidi sürücünün göğsünü koltuğuna doğru ezmişti. Yüzü kanla kaplıydı ve ön camdan düşen cam kırıkları yüzünden parçalanmıştı. Biri adamın boğazını kesmişti.

“Lanet olsun!” dedi sürücü kapısının yanında duran Şerif Walton sıkılı dişlerinin arasından. Adamın hayatta kalmadığını anlamak için nabzını atmasına gerek yoktu.

Beth'in birkaç metre gerisinden titreyen bir sesle, "Aman Tanrım!" diye bağırdığını duydu. Hemen onunla yüzleşmek için döndü ve ellerini "dur" hareketiyle kaldırdı.

Sert bir sesle, "Beth, buraya gelme," diye emretti. ‘İçeriye dönün ve orada kalın.’ Bakışları hızla kamyona doğru ilerleyen restoran

müşterilerinin geri kalanına kaydı. 'Hepiniz restorana geri dönün. Bu bir emirdir. Bütün bu alan artık sınırların dışında, duydunuz mu?'

Herkes hareket etmeyi bıraktı ama kimse geri dönmedi.

Şerifin gözleri yardımcısını aradı ve Bobby'yi en arkada, Ford Taurus'un yanında dururken buldu. Yüzündeki ifade şok ve korku karışımıydı.

"Bobby," diye seslendi Şerif Walton. 'Ambulans ve itfaiyeyi arayın' *Şimdi*.'

Bobby hareket etmedi.

'Bobby, vazgeç şunu, kahretsin. Ne dediğimi duydun mu? Telsizi açıp hemen ambulansı ve itfaiyeyi aramanı istiyorum." Bobby hareketsiz kaldı. Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ancak o zaman şerif, Bobby'nin ona ya da parçalanmış kamyonete bakmadığını fark etti. Gözleri Ford Taurus'a kilitlenmişti. Çarpmadan önce Kamyon, banyo binasına girerken Taurus'un sol tarafına bagaj kapısını açacak kadar sert bir şekilde çarpmıştı.

Bobby aniden transtan çıktı ve silahına uzandı. 'Kimse kıpırdamasın' diye bağırdı. Titrek hedefi kişiden kişiye atlayıp duruyordu. "Şerif," diye seslendi titrek bir sesle. 'Gelip şuna bir baksan iyi olur.'

İki

Beş gün sonra.
Huntington Parkı, Los Angeles, Kaliforniya.

Ufak tefek, koyu saçlı kasa kızı son parayı da okudu ve kasanın önünde duran genç adama baktı.

"Bu 34,62 dolar lütfen," dedi gerçekçi bir tavırla.

Adam, ona kredi kartını vermeden önce yiyeceklerini plastik torbalara koymayı bitirdi. Yirmi bir yaşından büyük olamazdı. Kasadaki kız kartı makineye geçirdi, birkaç saniye bekledi, alt dudağını ısırdı ve şüpheli gözlerle adama baktı. "Üzgünüm efendim, bu kart reddedildi" dedi ve kartı geri verdi. Adam sanki onunla farklı bir dilde konuşmuş gibi ona baktı.

'Ne?' Gözleri karta gitti, durakladı ve sonra kasadaki kıza döndü. 'Bir çeşit hata olmalı. O kartta hâlâ biraz kredimin kaldığından eminim. Tekrar deneyebilir misiniz lütfen?'

Kasadaki kız ona hafifçe omuz silkti ve kartı bir kez daha geçirdi.

Gergin birkaç saniye geçti.

Kartı ona geri verirken, "Üzgünüm efendim, yine reddedildi" dedi. 'Başka bir tane denemek ister misin?'

Utanarak kartı ondan aldı ve hafifçe başını salladı. "Başka bir tanem yok" dedi utanarak.

“Yiyecek kuponları mı?” diye sordu.

Başka bir üzücü baş sallama.

Adam bulabildiği parayı bulmak için ceplerini karıştırmaya başlayınca kız bekledi. Birkaç dolarlık banknot ve bir sürü çeyreklik ve onluk çıkarmayı başardı. Paranın tüm parasını hızlı bir şekilde topladıktan sonra durakladı ve özür dilercesine kasadaki kıza baktı.

'Üzgünüm. Yaklaşık yirmi altı dolar eksiğim var. Birkaç şeyi arkamda bırakmam gerekecek.”

Alışverişinin çoğu bebek malzemelerinden oluşuyordu: bebek bezleri, birkaç kap bebek maması, bir kutu süt tozu, bir torba bebek mendili ve küçük bir tüp pişik merhemi. Geri kalanı sadece günlük ihtiyaçlardı - ekmek, süt, yumurta, biraz sebze, birkaç parça meyve ve bir kutu çorba - hepsi bütçe aralığındaydı. Adam bebek eşyalarının hiçbirine dokunmadı ama geri kalan her şeyi iade etti.

Kıza, “Şimdi bunun ne kadar olduğunu görebilir misiniz lütfen?” diye sordu. Kasada arkasında duran adam, "Sorun değil" dedi. Uzun boyluydu ve atletik yapılıydı; keskin, biçimli, çekici yüz hatları ve nazik gözleri vardı. Kasadaki kıza iki adet yirmi dolarlık banknot uzattı. Ona baktı ve kaşlarını çattı.

Genç adama hitap etmeden önce başını sallayarak, "Bunu alacağım" dedi. 'Yiyeceklerinizi çantalara geri koyabilirsiniz. Bu benim ikramım.' Genç adam ona baktı, kafası karışmıştı ve söyleyecek bir şey bulamadı.

Uzun boylu adam tekrar "Sorun değil" dedi ve ona güven verici bir gülümseme verdi. 'Endişelenmeyin.'

Hâlâ şaşkın olan genç adamın bakışları kasadaki kıza, sonra tekrar uzun boylu adama döndü.

Sonunda elini uzatarak, "Çok teşekkür ederim efendim," dedi, sesi boğazında düğümlendi, gözleri biraz camlaşmıştı. Adam elini sıktı ve güven verici bir şekilde başını salladı. Genç adam yiyeceklerini toplayıp gittikten sonra kasadaki kız, 'Bu burada gördüğüm en nazik şeydi' dedi. Onun da gözlerinden yaşlar akmıştı.

Uzun boylu adam ona sadece gülümsedi.

"Ben ciddiyim" diye tekrarladı. 'Neredeyse üç yıldır bu süpermarketin kasasında çalışıyorum. İş ödemeye geldiğinde pek çok insanın yetersiz kaldığını, pek çok insanın eşyaları iade etmek zorunda kaldığını gördüm, ama hiç kimsenin senin yaptığını yaptığını görmedim.'

Adam, "Herkesin arada sırada biraz yardıma ihtiyacı vardır" diye yanıtladı. 'Bunda utanılacak bir şey yok. Bugün ona yardım ettim,

belki o da bir gün başka birine yardım eder.'

Kızın gözleri tekrar yaşlarla dolduğunda gülümsedi. 'Hepimizin arada sırada biraz yardıma ihtiyaç duyduğu doğru, ama sorun şu ki, çok azımız bunu başarabiliyor.
her zaman yardım etmeye istekli. Özellikle de bunu yapmak için ceplerine ulaşmaları gerektiğinde."

Adam sessizce onunla aynı fikirdeydi.

Kasadaki kız, adamın yanında bulunan birkaç eşyayı karıştırırken, "Seni daha önce burada görmüştüm" dedi. 9,49 dolara geldi.

"Mahallede oturuyorum" dedi ve ona on dolarlık bir banknot uzattı. Bir an duraksadı ve gözlerini ona kilitledi. İsim etiketini başıyla işaret edip elini uzatarak, "Ben Linda," dedi.

Adam onu sallayarak, "Robert," diye yanıtladı. "Tanıştığıma memnun oldum." "Dinle," dedi, para üstünü geri verirken. 'Merak ediyordum. Vardiyam bu akşam altıda bitiyor. Mahallede yaşadığına göre belki bir yere kahve içmeye gidebiliriz?'

Adam kısa bir an tereddüt etti. Sonunda, "Bu gerçekten çok hoş olurdu" dedi. 'Ama ne yazık ki bu gece uçuyorum. 'deki ilk tatilim. . .' Durdu ve bir anlığına gözlerini hiçbir şeye kıstı. 'En son ne zaman tatil yaptığımı bile hatırlamıyorum.'

"Bu duyguyu biliyorum" dedi, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Adam yiyeceklerini topladı ve kasadaki kıza baktı. 'Yaklaşık on gün sonra döndüğümde seni arasam nasıl olur? Belki o zaman bir kahve içebiliriz."

Ona baktı ve dudakları ince bir gülümsemeyle gerildi. "Bunu isterim" diye yanıtladı ve numarasını hızla not etti.

Adam süpermarketin dışına çıktığında ceketinin cebindeki cep telefonu çaldı.

"Dedektif Robert Hunter, Cinayet Masası Uzmanı" diye yanıtladı. 'Robert, hâlâ Los Angeles'ta mısın?'

Bu, LAPD'nin Soygun ve Cinayet Bölümü'nün kaptanı Barbara Blake'ti. Daha birkaç gün önce Hunter ve ortağı Dedektif Carlos Garcia'ya çok zorlu ve yorucu bir seri katil soruşturmasının ardından iki hafta ara vermelerini emreden kişi oydu.

Hunter şüpheci bir tavırla, "Şu anda evet," diye yanıtladı. 'Bu gece uçuyorum Kaptan. Neden?'

Kaptan, "Sana bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyorum Robert," diye yanıtladı, sesi gerçekten üzgün görünüyordu. 'Ama seni ofisimde görmem lazım.'

'Ne zaman?'

'Şu anda.'

Üç

Öğle yemeği trafiğinde Huntington Park'tan Los Angeles şehir merkezindeki LAPD genel merkezine kadar olan 7,5 millik yolculuk Hunter'ın kırk beş dakikadan biraz fazla zamanını aldı.

Batı 1. Cadde'deki ünlü Polis İdaresi Binasının beşinci katında bulunan Soygun Cinayet Masası (RHD), dedektif masalarıyla tıka basa dolu basit, geniş, açık planlı bir alandı; onları ayıracak dayanıksız bölmeler ya da saçma zemin çizgileri yoktu. çalışma alanını sınırlamak için. Her köşeden gelen hareketler, mırıltılar ve bağırışlarla dolu, pazar sabahı bir sokak pazarına benzeyen bir yerdi.

Yüzbaşı Blake'in ofisi baş dedektiflerin bulunduğu katın en ucundaydı. Kapı kapalıydı -gürültü nedeniyle pek de alışılmadık bir durum değildi- ama yere bakan büyük iç pencerenin panjurları da kapalıydı ve bu şüphesiz kötü bir işaretti.

Hunter yavaş yavaş insanların ve masaların arasında zikzak çizerek ilerlemeye başladı. Hunter, Perez ve Henderson'ın masalarının yanından geçerken başını bilgisayar ekranından kaldıran Dedektif Perez, "Hey, burada ne işin var Robert?" diye sordu. “Tatilde olman gerektiğini sanıyordum?” Hunter başını salladı. 'Ben öyleyim. Bu gece uçuyorum. Önce kaptanla kısa bir sohbet edeceğim.”

'*Uçan?*Perez şaşırmış görünüyordu. 'Bu kulağa zengin geliyor. Nereye gidiyorsun?'

'Hawaii. İlk seferim.”

Perez gülümsedi. 'Güzel. Şu anda Hawaii'ye de gidebilirim.'

“Sana bir lei kolyesi ya da Hawaii gömleği getirmemi ister misin?” Perez yüzünü buruşturdu. "Hayır ama eğer o Hawaiili dansçılardan bir iki tanesini çantana koymayı başarırsan onları alırım." Her kahrolası gece yatağımda hula yapabilirler. Ne dediğimi anlıyor musun? Her kelimeyi gerçekten söylüyormuş gibi başını salladı.

"Bir insan hayal kurabilir," diye yanıtladı Hunter, Perez'in ne kadar güçlü bir şekilde başını sallamasından keyif alarak.

‘Orada keyfini çıkar dostum.’

Hunter devam etmeden önce "Yapacağıma eminim" dedi. Kaptanın kapısının önünde durdu ve içgüdüsü ve merakı onu başını yana eğip pencereyi kontrol etmesine neden oldu; hiçbir şey yok. Perdelerin ötesini göremiyordu. Kapıyı iki kez çaldı.

“İçeri girin.” Kaptan Blake'in diğer taraftan her zamanki kararlı sesiyle seslendiğini duydu.

Hunter kapıyı itip içeri girdi.

Barbara Blake'in ofisi genişti, aydınlıktı ve kusursuz derecede düzenliydi. Güney duvarı, mükemmel şekilde düzenlenmiş ve renk uyumlu ciltli kitap raflarıyla doluydu. Kuzeydeki, hepsi birbirine göre simetrik olarak konumlandırılmış çerçeveli fotoğraflar, övgüler ve başarı ödülleriyle kaplıydı. Doğu duvarı, Güney Ana Caddeye bakan, tavandan tabana panoramik bir pencereydi. Kaptanın çift ayaklı masasının hemen önünde iki deri koltuk vardı.

Kaptan Blake panoramik pencerenin yanında duruyordu. Uzun simsiyah saçları zarif bir topuz şeklinde toplanmış ve bir çift tahta çubukla sabitlenmişti. Zarif lacivert kalem eteğinin içine soktuğu ipek beyazı bir bluz giyiyordu. Yanında, elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutan ve muhafazakar siyah bir takım elbise giyen, Hunter'ın daha önce hiç görmediği ince ve çok çekici bir kadın duruyordu. Uzun, düz sarı saçları ve koyu mavi gözleriyle otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyordu. Normalde kendini hangi durumda bulursa bulsun tamamen rahat olacak birine benziyordu ama başını tutma biçiminde biraz endişeli bir şeyler vardı.

Hunter ofise girip kapıyı arkasından kapatırken, koltuklardan birinde oturan, yine koyu renk bir takım elbise giyen uzun boylu ve zayıf adam yüzünü ona çevirdi. Ellili yaşlarının ortasındaydı ama gözlerinin altındaki ağır torbalar ve ona biraz tazıya benzeyen bir görünüm veren etli, sarkık yanakları onu en az on yaş daha yaşlı gösteriyordu. Hala kafasında kalan ince gri saç tutamı kulaklarının üzerine özenle taranmıştı. Şaşıran Hunter duraksadı ve gözlerini kıstı.

Adam ayağa kalkarak, "Merhaba Robert," dedi. Yıllardır sigara içmekten daha da kötüleşen, doğal olarak kısık olan sesi, günlerdir uyumamış gibi görünen bir adam için şaşırtıcı derecede güçlü geliyordu.

Hunter'ın bakışları birkaç saniye onun üzerinde kaldı, ardından sarışın kadına ve en sonunda Yüzbaşı Blake'e yöneldi.

"Bunun için üzgünüm Robert," dedi başını hafifçe eğerek, bakışlarının Hunter'a bakan adama odaklanmasına izin vermeden önce. “Yaklaşık bir saat önce habersizce ortaya çıktılar. Lanet bir nezaket ziyareti bile olmadı,' diye açıkladı.

Adam sakin ama otoriter bir ses tonuyla, "Tekrar özür dilerim" dedi. Kesinlikle emir vermeye ve emirlere uyulmasına alışkın biriydi. “İyi görünüyorsun.” Hunter'a seslendi. “Ama yine de her zaman öyle yapıyorsun Robert.”

Hunter, "Sen de öyle, Adrian," diye cevapladı, ikna edici olmayan bir tavırla, adama doğru adım atıp elini sıktı.

Adrian Kennedy, FBI'ın Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi'nin (NCAVC) ve olağandışı veya seri şiddet içeren suçların

soruşturulmasında yer alan ulusal ve uluslararası kolluk kuvvetlerine destek sağlayan uzman bir FBI departmanı olan Davranış Analizi Birimi'nin başkanıydı.

Hunter, kesinlikle zorunlu olmadıkça Adrian Kennedy'nin hiçbir yere seyahat etmediğini çok iyi biliyordu. Artık NCAVC operasyonlarının çoğunu Washington DC'deki büyük ofisinden koordine ediyordu, ancak kariyer bürokratı değildi. Kennedy, FBI'daki hayatına genç yaşta başlamıştı ve liderlik konusunda muazzam bir yeteneğe sahip olduğunu kısa sürede gösterdi. Ayrıca insanları motive etme konusunda doğal bir yeteneği vardı. Bu dikkatlerden kaçmadı ve kariyerinin çok erken bir döneminde prestijli ABD Başkanı koruma ekibine atandı. İki yıl sonra, dünyanın en güçlü adamını öldürecek olan kurşunun önüne kendisini atarak başkanın hayatına yönelik bir girişimi engelledikten sonra, yüksek bir takdir ödülü ve bizzat başkandan bir "teşekkür ederim" mektubu aldı. . Bundan birkaç yıl sonra, Şiddet İçeren Suçları Analiz Etme Ulusal Merkezi Haziran 1984'te resmen kuruldu. Doğal bir lider olan bir direktöre ihtiyaçları vardı. Listenin başında Adrian Kennedy yer aldı.

Kennedy, sarışın kadını işaret ederek, "Bu Özel Ajan Courtney Taylor," dedi.

Yaklaştı ve Hunter'ın elini sıktı. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Dedektif Hunter. Senin hakkında çok şey duydum."

Taylor'ın sesi inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı; bir tür yumuşak, kız çocuğu tonunu neredeyse etkisiz hale getirecek bir özgüven düzeyiyle birleştiriyordu.

Narin ellerine rağmen el sıkışması, büyük bir anlaşmayı yeni bitirmiş bir iş kadınınınki gibi sağlam ve anlamlıydı. Hunter kibarca, "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye yanıtladı. 'Umarım duyduklarınızdan bazıları o kadar da kötü değildir.'

Ona utangaç ama gerçekçi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hiçbiri kötü değildi." Hunter dönüp tekrar Kennedy'ye baktı.

Kennedy, "Mola için ayrılmadan önce seni yakalayabildiğimize sevindim, Robert" dedi.

Hunter'dan ses yok.

'Güzel bir yere mi gidiyorsun?

Hunter, Kennedy'nin bakışlarına odaklandı.

Sonunda, "Bu kötü bir şey olmalı" dedi. 'Çünkü senin kimseyle tatlı dilli konuşacak türden biri olmadığını biliyorum. Ayrıca molamda nereye gideceğimi umursamayacağını da biliyorum. Peki bu saçmalığı bıraksak nasıl olur? Bu neyle ilgili, Adrian?'

Kennedy, sanki nihayet cevap vermeden önce cevabını dikkatlice düşünmesi gerekiyormuş gibi bir süre bekledi.

'Sen, Robert. Bu seninle ilgili.”

Dört

Hunter'ın dikkati bir an için Kaptan Blake'e kaydı; Gözleri buluştuğunda özür dilercesine omuz silkti.

“Bana pek bir şey söylemediler Robert, ama bildiklerim duymak isteyeceğin bir şeye benziyor.” Masasına geri döndü. ‘Açıklasalar daha iyi olur.’

Hunter Kennedy'ye baktı ve bekledi.

Kennedy koltuklardan birini uzatarak, "Neden oturmuyorsun Robert?" dedi.

Hunter hareket etmedi.

'Durumda iyiyim, teşekkür ederim.'

Kennedy, Kaptan Blake'in köşedeki espresso makinesini işaret ederek, "Kahve?" diye sordu.

Hunter'ın bakışları sertleşti.

'Pekala, tamam.' Kennedy teslim olmak için iki elini de kaldırdı ve aynı zamanda Özel Ajan Taylor'a neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı. “Buna devam edeceğiz.” Koltuğuna geri döndü.

Taylor kahvesini bıraktı ve öne çıkıp Kennedy'nin sandalyesinin hemen yanında durdu.

"Tamam" diye başladı. 'Beş gün önce, sabah saat altı civarında, ABD Route 87'den güneye doğru giderken Bay John Garner, Wyoming'in güneydoğusundaki Wheatland adlı küçük bir kasabanın hemen dışında kalp krizi geçirdi. Kamyonetinin kontrolünü kaybettiğini söylemeye gerek yok.”

Kennedy, Taylor'a devam etmesi için işaret vermeden önce, "O sabah çok yağmur yağıyordu ve kamyondaki tek kişi Bay Garner'dı" diye ekledi. "Belki de bunu zaten biliyorsundur," diye devam etti Taylor. 'Fakat Route 87 Montana'dan güney Teksas'a kadar uzanıyor ve çoğu ABD otoyolu gibi, söz konusu bölüm minimum nüfuslu veya yüksek kaza riski olarak kabul edilen bir alandan geçmiyorsa, hiçbir korkuluk, duvar, yüksek yok. bordür taşları, yükseltilmiş merkez ada bölümleri. . . *Hiçbir şey*
bu, bir aracın otoyoldan çıkmasını ve birçok yöne gitme riskini önleyecektir.'

Kennedy, "Burada bahsettiğimiz bölge minimum nüfuslu alan veya yüksek kaza riski kategorisine girmiyor" yorumunu yaptı. Tamamen

şans eseri. Taylor yoluna devam etti. 'Ya da hangi bakış açısına sahip olduğunuza bağlı olarak, Bay Garner, Nora's Diner adlı küçük bir kamyon durağının önünden geçerken kalp krizi geçirdi. Kendisi direksiyon başındayken, kamyonu yoldan çıktı ve alçak çimenlik bir alanın üzerinden geçerek doğruca restorana doğru ilerledi. Görgü tanıklarına göre Bay Garner'ın kamyonu restoranın ön tarafıyla doğrudan çarpıştı. 'Sabahın o saatinde yağan sağanak yağmur nedeniyle lokantada sadece on kişi vardı; yedi müşteri artı üç çalışan. Yerel şerif ve yardımcılarından biri müşterilerden ikisiydi." Boğazını temizlemek için durakladı. "Son saniyede bir şey olmuş olmalı, çünkü Bay Garner'ın kamyonu büyük ölçüde yön değiştirdi ve restoranın sadece birkaç metre uzağında kaldı." Trafik kazası adli tıp uzmanları, kamyonun restorana varmadan sadece birkaç metre önce büyük ve derin bir çukura çarptığını ve bunun da direksiyonun sert bir şekilde sola dönmesine neden olduğunu tespit etti.' Kennedy, 'Kamyon bitişikteki tuvalet binasına çarptı' dedi. "Kalp krizi Bay Garner'ı öldürmeseydi bile çarpışma öldürecekti." "Şimdi," dedi Taylor sağ işaret parmağını kaldırarak. 'Bu ilk dönüşüm. Bay Garner'ın kamyonu lokantayı kaçırıp tuvalet binasına doğru ilerlerken, hemen dışarıda park edilmiş mavi bir Ford Taurus'un arkasına çarptı. Araba lokantanın müşterilerinden birine aitti. Taylor durakladı ve Yüzbaşı Blake'in masasının yanındaki evrak çantasına uzandı.

Kennedy, "Bay Garner'ın kamyonu Taurus'un arka kısmına bagaj kapısının açılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çarptı" dedi.

"Şerif bunu kaçırdı." Taylor yine. 'Çünkü dışarıda koşarken asıl kaygısı, eğer varsa, kamyon şoförü ve yolcularla ilgilenmekti.'

Evrak çantasına uzandı ve 11x8 inçlik renkli bir fotoğraf aldı.

"Ama yardımcısı bunu yapmadı" diye açıkladı. 'Dışarıya koşarken Taurus'un gövdesindeki bir şey gözüne çarptı.'

Avcı bekledi.

Taylor öne çıkıp fotoğrafı ona uzattı.

'Bagajın içinde gördüğü şey buydu.'

Beş

FBI Ulusal Eğitim Akademisi, Quantico, Virginia.
2.632 mil uzakta.

Son on dakikadır Özel Ajan Edwin Newman, FBI Akademisi'nin sinir merkezini oluşturan birkaç binadan birinin bodrum katındaki nezarethane kontrol odasında duruyordu. Doğu duvarına monte

edilmiş çok sayıda CCTV monitörüne rağmen tüm dikkati tek ve çok özel bir monitöre odaklanmıştı.

Newman akademinin stajyerlerinden biri değildi. Aslında, Davranış Analizi Birimi'nde eğitimini yirmi yılı aşkın bir süre önce tamamlamış, çok deneyimli ve başarılı bir temsilciydi. Newman, Washington DC'de bulunuyordu ve dört gün önce sırf yeni mahkumla görüşmek için özel olarak Virginia'ya gitmişti.

Newman, monitörlerin duvarına bakan büyük kontrol konsolunda oturan oda operatörüne, "Son bir saat içinde hiç hareket etti mi?" diye sordu. Operatör başını salladı.

'Hayır ve ışıklar sönene kadar hareket etmeyecek. Daha önce de söylediğim gibi bu adam bir makineye benziyor. Hiç buna benzer bir şey görmemiştim. Dört gece önce onu getirdiklerinden beri rutinini bozmadı. Sırt üstü uyuyor, yüzü tavana dönük, elleri birbirine kenetlenmiş ve karnının üstüne yaslanmış, tabuttaki bir kadavra gibi. Gözlerini kapattıktan sonra hareket etmiyor; seğirme yok, dönme yok, huzursuzluk yok, kaşınma yok, horlama yok, gece yarısı işemek için uyanmak yok, hiçbir şey yok. Elbette bazen korkmuş gibi görünüyor, sanki neden burada olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi ama çoğu zaman hayatta hiçbir endişesi olmayan, paranın satın alabileceği en rahat yatağa gömülmüş bir adam gibi uyuyor. Ve şunu söyleyebilirim ki ekranı işaret etti, o yatak o yatak değil. Bu, üzerinde kağıt kadar ince bir şilte bulunan, kahrolası, rahatsız edici bir tahta parçası."

Newman çarpık burnunu kaşıdı ama hiçbir şey söylemedi.

Operatör devam etti.

'Bu adamın iç saati İsviçre hassasiyetine ayarlı. Sana bok vermiyorum. Saatinizi buna göre ayarlayabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Newman.

Operatör burundan bir kıkırdama çıkardı. 'Her sabah tam 5.45'te gözlerini açıyor. Alarm yok, gürültü yok, ışıklar açık değil, bizden çağrı yok ve onu uyandırmak için hücresine giren bir ajan yok. Bunu sadece kendisi yapıyor. 5:45, tam da burada – *bing* – o uyanık."

Newman, mahkumun tüm kişisel eşyalarının elinden alındığını biliyordu. Yanında ne saati ne de başka bir zaman tutucusu vardı. Operatör, "Gözlerini açarken tam doksan beş saniye boyunca tavana bakıyor" diye devam etti. Ne bir saniye fazla, ne bir saniye eksik. Son üç günün kaydını izleyebilir ve isterseniz zamanlayabilirsiniz.' Newman'dan herhangi bir tepki gelmedi.

"Doksan beş saniye sonra" dedi operatör, "yataktan kalkıyor, tuvaletteki işini yapıyor ve sonra yere çarpıyor ve şınav çekmeye başlıyor, ardından da mekik çekiyor - her birinde on tekrar

ayarlamak. Eğer işi yarıda kesilmezse, setler arasında minimum dinlenmeyle elli set yapacaktır; homurdanma, şişirme ve yüzünü çekme yok, sadece saf kararlılık. Kahvaltı ona sabah 6.30 ile 7.00 arasında getiriliyor. Eğer setlerini henüz bitirmemişse, işi bitene kadar devam edecek, ancak o zaman oturup sakin bir şekilde yemeğini yiyebilecek. Ve hepsini şikayet etmeden yiyor. O tepsiye ne kadar tatsız şeyler koyarsak koyalım. Daha sonra sorguya alındı.' Newman'a bakmak için döndü. 'Sanırım *Sen* sorgulayıcı onlar.'

Newman cevap vermedi, başını sallamadı ve başını da sallamadı. Sadece monitöre bakmaya devam etti.

Operatör omuz silkti ve hesabına devam etti.

'Hücresine geri getirildiğinde, ne zaman olursa olsun, egzersiz rutininin ikinci piline geri döner; elli set şınav ve mekik daha.' Kıkırdadı. 'Eğer saymayı unuttuysan, bu her gün bin tane demektir. İşi bittiğinde, eğer daha fazla sorgulama için götürülmezse, tam olarak şu anda ekranda görebileceğiniz şeyi yapacak; yatağına oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor, önündeki boş duvara bakıyor ve ben sanırım meditasyon yapıyor, dua ediyor ya da her neyse. Ama asla gözlerini kapatmıyor. Ve sana şunu söyleyeyim, o duvara öylece bakması çok tuhaf.” “Ne kadar süreyle?” diye sordu Newman. Operatör "Değişir" diye yanıtladı. 'Her gün bir kez duş almasına izin veriliyor ama mahkumların duş saatleri günden güne değişiyor. Tatbikatı biliyorsun. Eğer gelip onu duvara bakarken alırsak hemen dışarı çıkar transtan çıkın, yataktan kalkın, zincirlere bağlanın ve duşa gidin; inlemek yok, direnmek yok, kavga etmek yok. Geri döndüğünde tekrar yatakta oturma, duvara bakma olayına dönüyor. Eğer hiç rahatsız edilmezse ışıklar 9.30'da kapanana kadar o duvara bakmaya devam edecek.'

Newman başını salladı.

Operatör "Ama dün" diye ekledi. ‘Sadece meraktan dolayı ışıkları fazladan beş dakika daha açık tuttular.’

"Bırak tahmin edeyim," dedi Newman. 'Hiçbir fark yaratmadı. Tam 9.30'da uzandı, 'tabuttaki bedeni' pozisyonuna geri döndü ve ışıklar kapalı olsa da olmasa da uykuya daldı.'

Operatör "Anladın" diye onayladı. “Dediğim gibi, İsviçre hassas iç saatine sahip bir makine gibi.” Durdu ve Newman'a doğru döndü. 'Bu konuda uzman değilim ama son dört gece ve dört günde gördüğüm kadarıyla zihinsel olarak bu adam kahrolası bir kale.'

Newman hiçbir şey söylemedi.

‘Burada hedefimi aşmak istemiyorum ama... . . sorgu oturumlarının herhangi birinde hiç konuştu mu?'

Newman uzun bir süre soruyu düşündü.

'Sormamın sebebi tatbikatı biliyor olmamdır. Bunun gibi özel bir mahkûm üç gün süren sorgulamanın ardından konuşmazsa VIP tedavisi başlıyor ve bunun ne kadar zor olduğunu hepimiz biliyoruz.' Operatör içgüdüsel olarak saatine baktı. 'Evet, üç gün oldu ve eğer VIP tedavisi başlamak üzere olsaydı şimdiye kadar haber alırdım. Tahmin ediyorum ki konuştu."

Newman bir kez başını sallamadan önce ekranı birkaç saniye daha gözlemledi. "Dün gece ilk kez konuştu." Sonunda gözlerini duvar monitöründen ayırıp oda operatörüne baktı. 'Yedi kelime söyledi.'

Altı

Hunter, Özel Ajan Courtney Taylor'ın kendisine verdiği fotoğrafı incelerken göğsündeki kalp atışlarının hızlandığını ve vücudunda bir adrenalin dalgasının yükseldiğini hissetti. Bakışlarının nihayet fotoğraftan ayrılıp Kaptan Blake'e yönelmesine izin verene kadar birkaç sessiz saniye geçti.

"Bunu gördün mü?" diye sordu.

Başını salladı.

Hunter'ın gözleri fotoğrafa döndü.

"Açıkçası" dedi Kennedy tekrar ayağa kalkarak. 'Bay Garner'ın kamyoneti Ford Taurus'un arkasına sadece bagaj kapısını açacak kadar sert bir şekilde çarpmakla kalmadı, aynı zamanda buz konteynerini de devirdi.'

Fotoğrafta Torosların gövdesinin içine yan yatırılmış, aile boyu, piknik tarzı bir buz kabı görülüyordu. İçinden büyük buz küpleri dökülmüş ve her yöne doğru yuvarlanıyordu. Buz küplerinin çoğu kandan başka bir şey olmayan kırmızı renkteydi. Ancak bu yalnızca ikincil bir durumdu. Hunter'ın tüm dikkati başka bir şey üzerindeydi: Kaza nedeniyle bozuluncaya kadar konteynerin içinde muhafaza edilen iki kesik kafa. Her iki kafa da kadındı: biri sarı – uzun saçlı; bir esmer – kısa, peri tarzı saç. Her iki kafa da boyun dibinden vücutlarından ayrılmıştı. Hunter'ın anladığı kadarıyla kesim temiz ve deneyimli görünüyordu.

Sarışın kadının kafası sol yanağının üzerinde yatıyordu, uzun saçları yüzünün çoğunu kaplıyordu. Esmer kadının kafası ise kaptan yuvarlanmış ve birkaç buz küpünün yardımıyla kafasının arkası bagajın zeminine düz olacak şekilde kendini sıkıştırmıştı, yüz hatları açıkça ortaya çıkmıştı. . Hunter'ın nefes almak için duraklamasına neden olan da buydu. Yüzündeki yaralar, başının

kesilmesinden daha şok ediciydi.

Üç küçük, kilitli, metal asma kilit, ağzını kapalı tutarak her iki dudağının etini düzensiz aralıklarla kaba ve vahşice deldi, ama tamamen mühürlenmemiş. Kandan çıtır çıtır narin dudakları hâlâ şişmiş görünüyordu, bu da asma kilitlerin o hâlâ hayattayken etini parçaladığını gösteriyordu. Gözleri çıkarılmıştı. Göz yuvaları boştu. Sadece yanaklarından aşağı akan, çılgın, koyu kırmızı, şimşek etkisi yaratan, kurumuş kanla kaplı iki kara delik.

Yaşlı bir kadının cildine sahip değildi ama yalnızca fotoğrafa bakarak yaşını tahmin etmek neredeyse imkansızdı.

Kennedy, Hunter'ın yanına gelip yanında dururken, "Bu fotoğraf Şerif Walton tarafından kazadan sadece birkaç dakika sonra çekildi," dedi. "Ajan Taylor'ın daha önce bahsettiği gibi, lokantada kahvaltı yapıyordu.

Sabah. Hiçbir şeye dokunulmadı. Hızlı davrandı çünkü yağmurun kanıtları hızla yok etmeye başlayacağını biliyordu.'

Taylor evrak çantasına uzanıp yeni bir fotoğraf çıkardı ve onu Hunter'a uzattı.

"Bu, adli tıp ekibi tarafından çekildi" diye açıkladı. 'Sadece bir saat uzaklıktaki Cheyenne'den tüm yolu kat etmek zorunda kaldılar, ancak gecikme süresini de eklediğinizde, ekibi bir araya toplayıp yola çıktıklarında, kaza olduktan yaklaşık dört saat sonra oraya varabildiler.'

Bu yeni fotoğrafta her iki kafa da Toros'un gövdesinin içinde, yukarı bakacak şekilde yan yana yerleştirilmişti. Sarışın kadının yüzü esmer kadınınkiyle tamamen aynı yaraları gösteriyordu. İkinci kadının yaşını tahmin etmek yine neredeyse imkansızdı.

Hunter, dikkatini fotoğraftan hiç ayırmadan, “Gözleri kabın içinde miydi?” diye sordu.

"Hayır" diye yanıtladı Taylor. “Buz kabının içinde başka hiçbir şey yoktu.” Önce Kennedy'ye, sonra tekrar Hunter'a baktı. ‘Ve cesetlerinin nerede olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok.’

Kennedy, "Hepsi bu değil" dedi.

Hunter'ın gözleri fotoğraftan ayrılıp FBI'dan gelen adama odaklandı. Kennedy fotoğrafı başıyla işaret ederek, "Bu asma kilitler dudaklarından çıkarıldığında," diye açıkladı. “İkisinin de tüm dişlerinin çekildiği ortaya çıktı.” Etki yaratmak için durakladı. ‘Ve dilleri kesildi.’ Hunter sessiz kaldı.

Taylor yeniden görevi devralarak, "Madem elimizde ceset yok," dedi. 'Ve sonuç olarak parmak izi yok, failin kimlik tespitini önlemek için dişlerini ve muhtemelen gözlerini çıkardığını iddia edebiliriz, ancak her iki kurbanda da açılan yaraların katıksız vahşeti. . Durdu ve kaldırdı

Söylemek istediği noktayı vurgulamak için sağ işaret parmağını kullandı. '. . . *ölmeden önce,* bize aksini söylüyor. Onları kim öldürdüyse, bunu yapmaktan zevk almış.' Son birkaç kelimesini sanki büyük bir sırrı açığa vurmuş gibi söyledi. Biraz kibirli görünüyordu.

Kennedy yüzünü buruştururken aynı zamanda Taylor'a da sert bir bakış attı çünkü Taylor'ın o odadaki hiç kimseye henüz anlamadıkları hiçbir şeyi söylemediğini biliyordu. FBI Şiddetli Suçların Analizi Ulusal Merkezi'nin veya Davranışsal Analiz Birimi'nin bir parçası olmamasına rağmen Robert Hunter, Kennedy'nin tanıştığı en iyi suç profili uzmanıydı. Hunter'ı ilk kez FBI'ya almaya çalışmıştı, yıllar önce Hunter'ın Doktora derecesini ilk okuduğunda. başlıklı tez makalesi *Suç Davranışında İleri Psikolojik Bir Araştırma*. Hunter o sırada yalnızca yirmi üç yaşındaydı.

Makale Kennedy'yi ve o zamanki FBI Direktörünü o kadar etkilemişti ki, NCAVC'de zorunlu okuma haline geldi ve hâlâ da öyle kaldı. O zamandan bu yana ve yıllar geçtikçe Kennedy, Hunter'ı ekibine dahil etmek için birkaç kez denemişti. Hunter'ın ABD'deki, muhtemelen dünyadaki en gelişmiş seri katil takip ekibine katılmaktansa LAPD'nin Özel Cinayet Bölümü'nde dedektif olmayı tercih etmesi ona göre hiç mantıklı değildi. Doğru, Hunter'ın, LAPD tarafından fail tarafından ezici bir vahşet ve/veya sadizmin kullanıldığı cinayetleri ve seri cinayetleri araştırmak için oluşturulan özel bir birim olan Ultra Şiddetli Suçlar Birimi'nin baş dedektifi olduğunu biliyordu ve Hunter bu konuda en iyisiydi. o yaptı. Tutuklanma kaydı bunu kanıtlıyordu ama yine de FBI ona LAPD'nin sunabileceğinden çok daha fazlasını sunabilirdi. Ancak Hunter hiçbir zaman federal ajan olmaya zerre kadar ilgi göstermemiş ve Kennedy ile üstlerinin kendisine yaptığı her teklifi reddetmişti.

Hunter, resimleri Taylor'a geri uzatırken, "İlginç bir durum," dedi. ‘Fakat FBI ve NCAVC bir sürü benzer vakayı araştırdı. . . bazıları daha da rahatsız edici. Bu kesinlikle yeni bir şey değil.'

Ne Kennedy ne de Taylor buna itiraz etti.

Hunter, "Sanırım iki kurbanın da kimliğiniz yok" dedi.

"Bu doğru" diye yanıtladı Kennedy.

"Ve kafalarının Wyoming'de bulunduğunu söylediniz?"

‘Bu da doğru.’

Hunter, “Muhtemelen bir sonraki sorumun ne olacağını tahmin edebilirsiniz, değil mi?” diye sordu.

Bir saniyelik tereddüt.

Taylor başını sallayarak, "Kurbanların kim olduğunu bilmiyorsak" dedi. 'Ve kafaları Wyoming'de bulundu, Los Angeles'ta ne işimiz var?'

“Peki ben neden buradayım?” diye ekledi Hunter, hemen saatine

göz atarak. 'Birkaç saat içinde yetişmem gereken bir uçağa yetişmem gerekiyor ve hâlâ hazırlanmam gerekiyor.'

Taylor, "Biz buradayız, siz de buradasınız, çünkü Amerika Birleşik Devletleri federal hükümetinin yardımınıza ihtiyacı var" diye yanıtladı.

"Ah lütfen," dedi Yüzbaşı Blake, dudaklarında bir sırıtışla. 'Şimdi bize vatanseverlik saçmalığı konuşması mı yapacaksın? Sen gerçek misin?" Ayağa kalktı. 'Dedektiflerim Los Angeles şehri ve dolayısıyla bu ülke için her gün hayatlarını tehlikeye atıyorlar. O yüzden kendine bir iyilik yap ve sakın oraya gitme tatlım." Metali eritebilecek bir bakışla Taylor'ı yere sabitledi. 'Bu saçmalık gerçekten insanlarda işe yarıyor mu?'

Taylor cevap verecekmiş gibi görünüyordu ama Hunter bir saniye önce araya girdi.

'Bana ihtiyacın var mı? Neden?' Kennedy'ye seslendi. 'Ben bir FBI ajanı değilim ve sayamayacağın kadar çok soruşturmacın var, suç profilleme uzmanlarından oluşan bir ekipten bahsetmiyorum bile.'

Kennedy, "Hiçbiri senin kadar iyi değil" dedi.

Kaptan Blake, "Dalkavukluk seni burada hiçbir yere götürmez" dedi. Hunter, "Ben profil uzmanı değilim Adrian," dedi. 'Bunu biliyorsun.' 'Sana ihtiyacımızın asıl nedeni bu değil, Robert,' diye yanıtladı Kennedy; bir an duraksadı ve Taylor'a başını salladı. "Söyle ona."

Yedi

Kennedy'nin kullandığı ses tonu Hunter'ın sağ kaşının birazcık yukarı kalkmasına neden oldu. Döndü, Ajan Taylor'la yüzleşti ve bekledi.

Taylor başlamadan önce parmaklarının ucunu kullanarak dağınık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

'Ford Taurus o sabah lokantada kahvaltı yapan müşterilerden birine aitti. Ehliyetine göre adı Liam Shaw, 13 Şubat 1968'de Madison, Tennessee'de doğmuş.' Taylor durakladı ve Hunter'ı bir anlığına gözlemleyerek bu ismi tanıdığına dair herhangi bir işaret yakalamaya çalıştı. Hiçbiri yoktu.

Hunter, "Ehliyetine göre mi?" diye sordu, bakışları Taylor ve Kennedy arasında gidip geliyordu. "Demek şüphelerin var." Sormak yerine belirtti.

Kennedy, "İsim doğru," dedi. "Her şey olağandışı görünüyor."

"Ama hâlâ şüphelerin var." Hunter itti.

'Sorun şu ki. . Taylor bu sefer. ‘En fazla on dört yıl geriye gidersek her şey olağandışı görünüyor. Bunun ötesinde. . Hafifçe başını salladı. '13 Şubat 1968'de Madison, Tennessee'de doğan Liam Shaw hakkında kesinlikle hiçbir şey bulamadık. Sanki daha önce hiç var olmamış gibi.”

Hunter, "Ve onun adını söylediğinde beni gözlemleme şekline bakılırsa," dedi, "tanınma işaretleri arıyordun." Neden?” Taylor etkilenmiş görünüyordu. Her zaman poker yüzüyle, insanları fark etmeden inceleyebilmesiyle gurur duymuştu ama Hunter onu bir kitap gibi okumuştu.

Kennedy gülümsedi. "Sana onun iyi olduğunu söylemiştim."

Taylor bu yorumu dikkate almamış gibi görünüyordu.

'Bay Shaw, Şerif Walton ve yardımcısı tarafından olay yerinde tutuklandı' dedi. “Fakat Şerif Walton kendisinin ve küçük departmanının kesinlikle başa çıkamayacağı bir şeyle karşılaştığını da hemen fark etti. Taurus'un plakaları Montana'dandı, bu da bir eyaletler arası referans. Bunun üzerine Wyoming şerif departmanının bizi içeri almaktan başka seçeneği kalmadı.'

Durakladı ve yeni bir belge bulmak için evrak çantasının içindekileri karıştırdı.

"Şimdi, bu hikayenin ikinci dönüşü var" dedi ve devam etti. Taurus Bay Shaw'ın adına kayıtlı değil. New York City'den Bay John Williams adına kayıtlı.'

Belgeyi Hunter'a verdi.

Hunter kendisine verilen kağıda neredeyse hiç bakmadı. Kennedy, 'Sürpriz, sürpriz' dedi. ‘Arabanın kayıtlı olduğu adreste John Williams diye biri yoktu.’

Hunter, "John Williams oldukça yaygın bir isim" dedi.

"Çok sıradan," diye onayladı Taylor. 'Yalnızca New York City'de yaklaşık bin beş yüz kişi.'

Hunter, "Ama Bay Shaw'u gözaltında tutuyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Bu doğru," diye onayladı Taylor.

Hunter Kaptan Blake'e baktı, hâlâ kafası biraz karışıktı. “Yani, Tennessee'li olduğu anlaşılan Bay Shaw, kimliği belirsiz iki kadın kafa, Montana plakalı, New York City'den Bay Williams adına kayıtlı bir araç var.” Odaya omuz silkti. 'Asıl sorum hâlâ geçerli; neden Los Angeles'tasın? Peki neden buradayım da evde toparlanmıyorum?' Saatine bir kez daha baktı.

"Çünkü Bay Shaw konuşmuyor," diye yanıtladı Taylor, sesi hâlâ sakindi. Hunter birkaç saniye ona sertçe baktı.

'Peki bu sorumu nasıl yanıtlıyor?'

Kennedy araya girdi: "Ajan Taylor'ın ifadesi yüzde yüz doğru değil." "Bay Shaw'u dört gündür gözaltında tutuyoruz.

Tutuklandıktan bir gün sonra bize teslim edildi. Quantico'da tutuluyor. Bu davaya Ajan Taylor ve Ajan Newman'ı atadım.'

Hunter'ın gözleri bir anlığına Taylor'a kaydı.

'Ama Ajan Taylor'ın dediği gibi. . Kennedy yoluna devam etti. '. . . Bay Shaw konuşmayı reddediyor."

"Yani?" Yüzbaşı Blake biraz eğlenerek sözünü kesti. 'Bu ne zamandan beri FBI'ın herhangi birinden bilgi almasını engelledi?' Kennedy bu abartılı yorumdan etkilenmedi.

'Dün geceki sorgulama seansında' diye devam etti, 'Bay Shaw nihayet ilk kez konuştu.' Durdu ve büyük salona doğru yürüdü. Doğu duvarındaki pencere. "Yalnızca yedi

kelime söyledi." Hunter bekledi.

'Dedi ki'*Sadece Robert Hunter'la konuşacağım*"

Sekiz

Hunter hareket etmedi. Kıpırdamadı bile. Yüz ifadesi değişmeden kaldı. Kennedy'nin sözleri onu herhangi bir şekilde etkilemişse bile, buna dair hiçbir belirti göstermedi.

Sonunda, "Amerika'daki tek Robert Hunter olmadığıma eminim" dedi. Kennedy, "Eminim öyle değilsindir," diye onayladı. 'Ama aynı zamanda Bay Shaw'un başka birisinden değil, sizden bahsettiğinden de eminiz.'

'Nasıl bu kadar eminsin?'

Kennedy, "Sesinin tonu yüzünden" diye yanıtladı. 'Ve duruşu, özgüveni, tavrı. . . aslında onunla ilgili her şey. Görüntüleri defalarca analiz ettik. Ne yaptığımızı biliyorsun Robert. En ufak işaretleri bile okuyabilecek, ses tonlamasındaki en ufak değişikliği fark edebilecek, beden dili sinyallerini tanımlayabilecek eğitimli insanlarım olduğunu biliyorsunuz. Bu adam kendinden emindi. Tereddüt yok. Endişe yok. Hiç bir şey. Kimden bahsettiğini bileceğimizden emindi."

Taylor, "İsterseniz kaydı izleyebilirsiniz," diye önerdi. "Burada bir kopyası var." Evrak çantasını işaret etti.

Avcı sessiz kaldı.

Kennedy, "Bu yüzden belki ismi tanıyabileceğinizi düşündük" dedi. 'Ama yine de Liam Shaw'un sahte bir isim olduğuna dair şüphelerimiz vardı zaten.'

"Bay Liam Shaw'un sözde nereli olduğu Tennessee'yi denediniz mi?" diye sordu Yüzbaşı Blake. 'Orada bir yerlerde Robert Hunter olabilir.'

Taylor, "Hayır, yapmadık" diye yanıtladı. 'Gerek yok. Direktör Kennedy'nin dediği gibi Bay Shaw kendinden çok emindi. Tam

olarak kimi kastettiğini bulmamızın zaman almayacağını biliyordu.'

Kennedy devraldı. ‘Adını duyar duymaz sadece bir kişiden bahsediyor olabileceğini anladım. Sen, Robert."

Hunter, "O görüntü elinizde var mı?" diye sordu.

"Öyle yapıyorum" diye yanıtladı Taylor. "Ayrıca Bay Shaw'un bir fotoğrafı da var." Evrak çantasından son bir fotoğraf çıkarıp Hunter'a uzattı. Hunter çok uzun, sessiz bir an boyunca fotoğrafa baktı. Yine ne yüz ifadesi ne de beden dili hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ta ki derin bir nefes alıp gözleri Kennedy'ninkilerle buluşana kadar. 'Benimle dalga geçiyor olmalısın.'

Dokuz

Kendisine Liam Shaw diyen adam, yerin derinliklerinde bulunan küçük hücrenin içindeki yatakta oturuyordu; Quantico, Virginia'daki FBI Akademi kompleksi içindeki sıradan bir binanın beşinci katında. Bacakları vücudunun altında çaprazlanmış, elleri gevşek bir şekilde birbirine kenetlenmiş, kucağına dayanmıştı. Gözleri açıktı ama içlerinde hiçbir hareket yoktu; sadece önündeki boş duvara bakan ölü, yarı korkmuş, yarı kararsız bir bakıştı. Aslında ondan hiçbir hareket yoktu. Hafif bir baş sallaması yok, başparmak veya parmaklarda seğirme yok, altındaki bacaklarda ufak bir ayarlama yok, vücudunda herhangi bir hareket veya sallanma yok, göz kırpmanın kaçınılmaz fiziksel motor reaksiyonu dışında hiçbir şey yok.

Son bir saattir o pozisyondaydı, sadece o duvara bakıyordu, sanki yeterince uzun süre bakarsa sihirli bir şekilde başka bir yere gidecekmiş gibi. Bacakları şimdiye kadar kramp girmiş olmalıydı. Ayakları binlerce iğne ve iğne yüzünden karıncalanıyor olmalıydı. Boynu hareketsizlikten dolayı sertleşmiş olmalıydı ama lüks oturma odasında oturan bir adam kadar rahat ve stressiz görünüyordu.

Bu tekniği uzun zaman önce kendi kendine öğrenmişti. Bu konuda uzmanlaşması uzun yıllarını almıştı ama artık zihnini çoğu düşünceden arındırabiliyordu. Gözleri tamamen açık olmasına rağmen sesleri kolayca engelliyor ve çevresinde olup bitenlere karşı kendini kör edebiliyordu. Bu, zihnini neredeyse dünya dışı bir seviyeye yükselten bir tür meditasyon transıydı; ama hepsinden önemlisi, bu onu zihinsel olarak güçlü tuttu. Ve şu anda tam olarak ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordu.

Dün geceden beri ajanlar onu rahatsız etmeyi bırakmıştı. Ama yapacaklarını biliyordu. Konuşmasını istiyorlardı ama o ne diyeceğini bilmiyordu. Polis prosedürleri hakkında, onlara vereceği

açıklama ne olursa olsun, gerçek olsa bile yeterli olmayacağını bilecek kadar bilgi sahibiydi. Ne söylerse söylesin veya söylemesin, onların gözünde zaten suçluydu. Ayrıca normal bir polis ya da şerif tarafından tutulmadığının da farkındaydı.
departmana devredilmiş ancak FBI'a devredilmişti, bu da işleri son derece karmaşık hale getirdi.

Onlara yakında bir şeyler vermesi gerektiğini biliyordu çünkü sorgulama yöntemleri değişmek üzereydi. Bunu hissedebiliyordu. Bunu her iki sorgucunun ses tonunda hissedebiliyordu.

Kendisine Ajan Taylor diyen çekici sarışın kadın yumuşak dilli, çekici ve kibardı; kendine Ajan Newman diyen çarpık burunlu iri adam ise çok daha agresif ve çabuk sinirlenen bir adamdı. Tipik bir iyi polis-kötü polis takım oyunu. Ancak sessiz kalmaya olan bağlılığı nedeniyle hayal kırıklıkları ortaya çıkmaya başlamıştı. Cazibe ve nezaket sona ermek üzereydi. Son sorgulama oturumunda bu açıkça ortaya çıktı.

Sonra aklına şu fikir geldi ve onunla birlikte bir isim de geldi: *Robert Hunter.*

On

Hunter sonunda çantalarını toplamak için dairesine döndü ama sadece birkaç saat sonra bindiği uçuş, Hawaii'ye rezervasyon yaptırdığı uçuş değildi.

Özel Hawker jeti, piste doğru ilerledikten sonra nihayet Van Nuys havaalanı kontrol kulesinden 'devam et' kalkışını aldı. Hunter uçağın arka tarafında oturuyordu ve büyük bir fincan sade kahve içiyordu. İşi pek fazla seyahat etmesine izin vermiyordu ve mümkünse, genellikle araba kullanıyordu. Daha önce birkaç ticari uçağa binmişti ama bu onun özel jete binişiydi ve etkilendiğini itiraf etmeliydi. Uçağın içi hem lüks hem de pratikti.

Kabin yaklaşık yirmi iki fit uzunluğunda ve yedi fit genişliğindeydi. Sekiz adet çok rahat, krem rengi deri koltuk, çift kulüp şeklinde düzenlenmişti; koridorun her iki yanında her biri kendi elektrik prizine ve medya sistemine sahip dört ayrı koltuk vardı. Sekiz koltuğun tümü 360 derece dönebiliyordu. Düşük ısılı LED tavan ışıkları kabine güzel ve parlak bir his verdi.

Ajan Taylor, Hunter'ın tam önündeki koltukta oturuyordu ve önündeki katlanır masada duran dizüstü bilgisayarında yazı yazıyordu. Adrian Kennedy, Hunter'ın sağında, koridorun karşısında oturuyordu. Yüzbaşı Blake'in ofisinden çıktıklarından beri sürekli cep telefonuyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Uçak sorunsuz bir şekilde havalandı ve hızlı bir şekilde 30.000 feet seyir yüksekliğine tırmandı. Hunter gözlerini penceresinin dışındaki mavi, bulutsuz gökyüzüne dikmiş, bir sürü düşünceyle boğuşuyordu.

"Yani," dedi Kennedy sonunda telefonunu çıkarıp ceketinin cebine koydu. Hunter'la yüzleşmek için koltuğunu çevirmişti. 'Bana bu adamdan tekrar bahset, Robert. Kim o?'

Taylor dizüstü bilgisayarına yazmayı bıraktı ve koltuğunu yavaşça iki adamla yüzleşecek şekilde döndürdü.

Hunter bir süre daha gözlerini mavi gökyüzünde tuttu.

"O şimdiye kadar tanıştığım en zeki insanlardan biri" dedi sonunda. 'Muazzam bir öz disipline ve kontrole sahip biri.'

Kennedy ve Taylor beklediler.

Hunter, "Adı Lucien, Lucien Folter," diye devam etti. 'Ya da en azından onu tanıdığım isim bu. Onunla Stanford Üniversitesi'ndeki ilk günümde tanıştım. On altı yaşındaydım."

Hunter, Güney Los Angeles'ın yoksul bir mahallesi olan Compton'da işçi sınıfından bir ailenin tek çocuğu olarak büyüdü. Annesi, o henüz yedi yaşındayken kanserle mücadelesini kaybetti. Babası asla yeniden evlenmedi ve çocuk yetiştirmenin getirdiği zorluklarla başa çıkabilmek için iki işte birden çalışmak zorunda kaldı.

Hunter her zaman farklıydı. Çocukken bile beyni sorunları herkesinkinden daha hızlı çözüyormuş gibi görünüyordu. Okul onu sıkıyor ve sinirlendiriyordu. Altıncı sınıftaki tüm çalışmalarını iki aydan kısa bir sürede bitirdi ve sırf yapacak bir şey olsun diye, ortaokul yıllarının geri kalanındaki tüm modülleri okudu. Bunu yaptıktan sonra okul müdürüne yedinci ve sekizinci sınıfların final sınavlarına girmesine izin verilip verilmediğini sordu. Sırf merak ve meraktan dolayı müdür ona izin verdi. Hunter hepsinde başarılı oldu.

İşte o zaman müdürü Los Angeles Eğitim Kurulu ile iletişime geçmeye karar verdi; Bir dizi yeni sınav ve testin ardından on iki yaşındayken Mirman Üstün Yetenekliler Okulu'na kabul edildi.

Ancak özel bir okulun müfredatı bile ilerlemesini yavaşlatmaya yetmedi.

On dört yaşına geldiğinde Mirman'ın lise İngilizce, Tarih, Matematik, Biyoloji ve Kimya müfredatlarını hızla okumuştu. Dört yıllık lise eğitimi ikiye sıkıştırılmıştı ve on beş yaşındayken onur derecesiyle mezun olmuştu. Hunter, tüm öğretmenlerinin tavsiyesi üzerine Stanford Üniversitesi'ne 'özel koşullar' öğrencisi olarak kabul edildi.

Hunter on dokuz yaşına geldiğinde zaten Psikoloji bölümünden mezun olmuştu. *övgüyle toplamak* – ve yirmi üç yaşındayken

Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktorasını aldı.

Taylor, “Onun oda arkadaşın olduğunu mu söyledin?” diye sordu.

Hunter başını salladı. ‘İlk günden itibaren. Üniversitedeki ilk günümde bir yurt odasına atandım.' Omuz silkti. ‘Lucien aynı odaya atandı.’ ‘Odayı kaç kişi paylaşıyor?’

'İkimiz, hepsi bu. Küçük odalar.”

"O da psikoloji bölümü mezunu muydu?"

‘Doğru.’ Hunter'ın bakışları penceresinin dışındaki gökyüzüne döndü ve hafızası onu uzun zaman öncesine götürmeye başladı. ‘İyi bir adamdı. Onun bana karşı bu kadar arkadaş canlısı olmasını hiç beklemiyordum.'

Taylor kaşlarını çattı. 'Ne demek istiyorsun?'

Hunter tekrar omuz silkti. 'Etraftaki herkesten çok daha gençtim. Aslında hiçbir zaman sporla, spor salonuna ya da herhangi bir fiziksel aktiviteyle çok fazla ilgilenmemiştim. Çok zayıftım ve tuhaftım, uzun saçlıydım ve o zamanlar çoğu insanın giydiği gibi giyinmiyordum. Aslında ben bir zorba mıknatısıydım. Lucien o zamanlar neredeyse on dokuz yaşındaydı, sporu seviyordu ve düzenli olarak çalışıyordu. Genellikle bana benzeyen biriyle saha günü geçiren türden bir adam.'

Hunter'ın görünüşüne ve fiziğine bakıldığında hiç kimse onun gençliğinde sıska ve garip bir çocuk olduğunu tahmin edemezdi. Tipik bir lise sporcusu gibi görünüyordu. Belki futbol ya da güreş takımının kaptanı bile olabilir.

"Ama yapmadı," diye devam etti Hunter. 'Aslında onun yüzünden istediğim kadar seçilmedim. En iyi arkadaş olduk. Spor salonuna gitmeye başladığımda bana antrenmanlarda, diyette ve diğer konularda yardımcı oldu.'

'Peki günlük olarak nasıldı?'

Hunter, Taylor'ın Folter'ın iç karakter özelliklerinden bahsettiğini biliyordu. “Eğer sorduğun buysa, şiddet yanlısı biri değildi.” Her zaman sakindi. Daima kontrol sizde. Bu iyi bir şeydi çünkü nasıl dövüşüleceğini kesinlikle biliyordu.”

"Ama az önce onun şiddet yanlısı biri olmadığını söyledin" dedi Taylor. 'Bu doğru.'

“Ama az önce onu kavga ederken gördüğünü de ima ettin.” Yarım baş sallama. "Evet."

Taylor'ın gözleri ve dudak bükümü sessiz bir soru sordu.

Hunter, "Ne kadar sakin ya da uyumlu olursanız olun, içinden çıkamayacağınız bazı durumlar vardır" diye yanıtladı.

“Mesela?” diye ısrar etti Taylor.

Hunter, "Lucien'i yalnızca bir kez kavgada gördüğümü hatırlıyorum," diye açıkladı. 'Ve gerçekten de yumruklarını

kullanmadan bu durumdan kurtulmaya çalıştı ama bu işe yaramadı.'

'Nasıl yani?'

Hunter omuz silkti. Lucien bu kızla hafta sonu bir barda tanışmış ve geceyi onunla sohbet ederek geçirmişti. Bildiğim kadarıyla öyleydi. Seks yoktu, öpüşmek yoktu, kötü bir şey yoktu, aslında sadece birkaç içki, biraz flört ve bir sürü kahkaha. O hafta sonundan sonraki Pazartesi günü, kütüphanede geç bir çalışma seansından dönüyorduk ki, hepsi oldukça iri olan dört adam tarafından köşeye sıkıştırıldık. Bunlardan biri kızın "çok sinirli" eski erkek arkadaşıydı. Görünüşe göre çok uzun zaman önce ayrılmamışlardı. Lucien'ın özelliği her zaman harika bir konuşmacı olmasıydı. Dendiği gibi: Bir Eskimo'ya buz satabilirdi. Bu durumdan kurtulmanın yolunu bulmaya çalıştı. Üzgün olduğunu, bir erkek arkadaşı olduğunu bilmediğini ya da yeni ayrıldıklarını söyledi. Eğer bilseydi ona asla yaklaşmayacağını falan söyledi. Ama adamlar bilmek istemedi. Özür dilemek için orada olmadıklarını söylediler. Onu mahvetmek için oradaydılar, tam da burada."

Taylor, "Peki sonra ne oldu?" diye sordu.

'Fazla değil. O zamana kadar hiç buna benzer bir şey görmemiştim. Sadece onun için gittiler. Ben? Ne kadar zayıf olsam da oturup en iyi arkadaşımın dört Neandertal tarafından dövülmesini izleyecek değildim ama zar zor hareket etme şansım oldu. Her şey on dakikada bitti. . . en fazla on beş saniye. Size neler olduğunu ayrıntılı olarak anlatamadım ama Lucien hızlı hareket etti. . . çok hızlı aslında. Çok geçmeden dördü de yerdeydi. İkisinin burnu kırılmıştı, birinin yaklaşık üç ya da dört parmağı kırılmıştı ve dördüncüsünün cinsel organı boğazının arkasına tekme atılmıştı. Oradan çıktıktan sonra ona bunu yapmayı nerede öğrendiğini sordum.'

"Peki ne dedi?"

'Bana saçma bir cevap verdi. Çok fazla dövüş sanatları filmi izlediğini söyledi. Lucien hakkında öğrendiğim tek şey, o sana cevap vermek istemediğinde onu cevap vermesi için zorlamanın hiçbir anlamı olmadığıydı. Ben de bu konuyu burada bıraktım.'

Taylor, sesinde hafif bir yumuşamayla, "Onun harika bir konuşmacı olduğunu söylemiştin," dedi. "Eh, son birkaç gündür pek fazla konuşmadı." "Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu Kennedy.

Hunter, "Doktora diplomamı aldığım gün" diye açıkladı. 'Üniversitede ondan bir yıl önce mezun oldum.'

Taylor, Hunter'ın özgeçmişinden kendisinin de üniversite yıllarını hızlandırarak dört yılı üçe sıkıştırdığını biliyordu.

Hunter, "Ama ben Stanford'da kaldım" dedi. 'Doktora

eğitimime devam etmem için bana ikinci bir burs teklif edildi, ben de kabul ettim. Lucien ve ben, o mezun olana kadar bir yıl daha yurt odasını paylaşmaya devam ettik. Ondan sonra Stanford'dan ayrıldı.'

"İletişimde kaldınız mı?"

Hunter, "Yaptık ama çok uzun sürmedi" diye onayladı. Mezun olduktan sonra birkaç ay izin aldı. Bir süre seyahate çıktıktan sonra üniversiteye geri dönmek istediğine karar verdi. O da doktora yapmak istiyordu."

"Stanford'a geri döndü mü?"

'HAYIR. Yale'e gitti."

"Connecticut mu?" Taylor şaşırmıştı. 'Burası doğu kıyısının tamamı. Kaliforniya'da Stanford, Berkley, Caltech ve UCLA varken neden bu kadar uzaktasınız? Ülkenin tamamındaki en iyi üniversitelerden dördü.'

Hunter, "Yale aynı zamanda harika bir üniversite," diye karşı çıktı.

'Biliyorum ki. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Connecticut, Kaliforniya'dan çok uzak bir mesafe. Orada bu kadar yıl yaşadıktan sonra muhtemelen bir sürü arkadaşı ve Los Angeles'ta bir çeşit hayatı olduğunu tahmin ediyorum. Neden ani değişiklik? Ailesi Connecticut'tan mı geliyor?" Hunter hatırlamaya çalışarak bir an duraksadı.

'Ailesinin nereli olduğunu bilmiyorum' dedi. 'Onlardan hiç bahsetmedi.'

Taylor'ın bakışları yavaşça Kennedy'ye, sonra tekrar Hunter'a döndü. "Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu. "Siz ikiniz yıllarınızı aynı yurt odasını paylaşarak geçirdiniz. Söylediğiniz gibi, en iyi arkadaş oldunuz. Ailesi hakkında hiç bir şey söylemedi mi?'

Hunter gerçekçi bir tavırla omuz silkti.

Hayır ve bunun hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Ailem hakkında, onunla ya da başka biriyle bu konuda hiç konuşmadım. Bazı insanlar diğerlerinden daha özeldir.'

Kennedy, "Demek onu en son doktora diplomanızı aldığınızda gördünüz" dedi.

Hunter başını salladı. 'Mezuniyet töreni için uçtu, bir gün kaldı ve ertesi sabah geri döndü. O zamandan beri ondan bir daha haber alamadım." "Connecticut'a uçup ortadan mı kayboldu?" Taylor tekrar konuştu. 'En iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum.'

Hunter, "Belki de ortadan kaybolan bendim" dedi.

Taylor bir an tereddüt etti.

'Neden? Seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?'

Hunter, "Bildiğim kadarıyla değil," diye yanıtladı. "Ama ben de

onunla iletişim halinde kalmaya çalışmadım.” Durdu ve başka tarafa baktı. ‘Mezun olduktan sonra kimseyle iletişimimi sürdürmedim.’

Onbir

Özel Hawker jeti, Los Angeles'taki Van Nuys havaalanından kalktıktan neredeyse beş saat sonra Quantico, Virginia'daki Turner Field iniş pistine indi.

Hunter'ın Kennedy ve Taylor'la eski en iyi arkadaşı hakkında hatırlayabildiği şeyler hakkında yaptığı konuşmanın ardından, uzun uçuşun geri kalanında hepsi sessizce oturdu. Kennedy birkaç saat uyuyakaldı ama Hunter ve Taylor bu süre boyunca uyanık kaldılar, her biri kendi düşüncelerine dalmıştı.

Bir nedenden dolayı Taylor'ın hafızası onu hâlâ çocuk olduğu zamanlara ve çok küçük yaşta kendine bakmayı öğrenmeye nasıl zorlandığı zamanlara götürdü.

Görünüşte sağlıklı olan babası, kendisi on dört yaşındayken, koroner anevrizmanın tetiklediği beklenmedik bir kalp krizinden öldü. Taylor onun ölümünü çok kötü karşıladı, genç annesi de öyle. Sonraki birkaç yıl, son on beş yıldır ev hanımı olan annesi bir dizi tuhaf işle, yeni dul kalmanın ve dolayısıyla bekar bir ebeveyn olmanın getirdiği baskıyla mücadele ederken, duygusal ve mali açıdan muazzam bir savaşa dönüştü. .

Taylor'ın annesi nazik bir ruha sahip hassas bir kadındı ama aynı zamanda tek başına olmayı kaldıramayan insanlardan biriydi. Bunu, bazıları tacizci olan bir dizi işe yaramaz erkek arkadaş takip etti. Taylor, annesi tekrar hamile kaldığında liseden mezun olmak üzereydi. Annesinin o zamanki erkek arkadaşı ona böyle bir sorumluluk istemediğini, baba olmaya ve aile kurmaya hazır olmadığını ve başka birinin kızına baba olmaya niyetinin olmadığını söylemişti. daha az umursamadığı bir kız. Taylor'ın annesi kendisi için ayarladığı kürtaj kliniği randevusunu yerine getirmeyi reddettiğinde Taylor onu terk etti ve ertesi gün kasabayı terk etti. Ondan bir daha haber alamadılar.

Annesinin ağır hamile olması ve çalışamaması nedeniyle Taylor üniversiteye gitme fikrinden vazgeçti ve yerel bir alışveriş merkezinde tam zamanlı çalışmaya başladı.

Bir ay sonra annesi, Adam adında bir erkek bebek doğurdu; ancak ne yazık ki Adam, on sekizinci kromozomda bir anormallikle doğdu; bu da orta derecede zeka geriliğine, kas atrofisine, kraniyofasiyal malformasyona ve hareketlerin koordinasyonunda büyük zorluklara neden oldu. Adam'ın doğumu ona neşe getirmek yerine Taylor'ın

annesini kontrolden çıkan bir depresyon sarmalına sürükledi. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ve teselliyi uyku hapları, antidepresanlar ve alkolde buldu. Taylor, on yedi yaşındayken "büyük kız", "abla" ve "evin erkeği" olmak zorundaydı.

Devlet desteği neredeyse yeterli değildi, bu yüzden Taylor sonraki üç yıl boyunca bulabildiği her işte çalıştı ve küçük kardeşi ve annesine baktı, ancak tüm tıbbi desteğe rağmen Adam'ın sağlığı kötüleşmeye devam etti ve iki ay sonra öldü. üçüncü doğum gününden sonra. Annesinin depresyonu önemli ölçüde kötüleşti, ancak sağlık sigortası olmadan profesyonel yardım bulmak neredeyse imkansızdı.

Yağmurlu bir gecede, Taylor şehir merkezindeki bir restoranda garson olarak geç saatlere kadar çalıştıktan sonra geri döndüğünde, mutfak masasının üzerinde annesinden bir not buldu:

Sana ya da Adam'a iyi bir anne olamadığım için özür dilerim tatlım. Tüm hatalar için özür dilerim. Sen bir annenin umut edebileceği en iyi kız çocuğusun. Seni bütün kalbimle seviyorum. Umarım bir gün bu kadar zayıf, bu kadar aptal olduğum ve sana yüklediğim tüm yükler için beni affedebilirsin. Lütfen mutlu ol tatlım. Bunu hak ediyorsun.

Notu okumak Taylor'ı yüreğini durduracak bir korkuyla doldurdu ve annesinin odasına koştu. . . ama artık çok geçti. Annesinin komodinin üzerinde üç boş şişe vardı; biri uyku hapı, biri antidepresan ve biri de votka. Taylor hâlâ o geceyle ilgili kabuslar görüyor.

İndiklerinde, FBI tarzı renkli camlı siyah bir GMC SUV zaten pistte onları bekliyordu.

Hunter uçaktan indi ve bir buçuk metrelik gövdesini sabahın erken saatlerindeki esintiye karşı gerindi. Tekrar temiz havayı solumak ve sonunda bu kadar dar bir alandan çıkmak çok güzel bir duyguydu. Jetin yolcu kabini ne kadar lüks olursa olsun, beş saat boyunca içeride kilitli kaldıktan sonra adeta bir gökyüzü hapishanesi gibi hissettiriyordu.

Hunter saatine baktı; güneş iki saat daha doğmayacaktı ama şaşırtıcı bir şekilde yılın o zamanında Virginia'daki gece havası Los Angeles'taki kadar sıcaktı.

Kennedy tekrar cep telefonundan çıkarak, "Hepimizin biraz uyumaya çalışması lazım" dedi. Üçü de SUV'a bindiler. 'Ve daha sonra güzel bir kahvaltı. Odanız hazır," Hunter'a seslendi. "Umarım akademideki askere alma yurtlarından birinde kalmanın bir sakıncası yoktur." Hunter hafifçe başını salladı.

"Ajan Taylor sabah saat onda seni almaya gelecek." Kennedy

saatine baktı. 'Bu herkese yaklaşık altı saatlik bir mola verecek. Biraz uyu.” “Bundan daha erken yapamaz mıyız?” diye sordu Hunter. ‘Şimdiki gibi mi? Ben zaten buradayım. Bunu daha fazla geciktirmenin bir manasını göremiyorum.' Kennedy doğrudan Hunter'ın gözlerinin içine baktı. 'Hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var Robert. Uzun bir gün ve uzun bir uçuş oldu. Çok az uykuyla çalışabildiğinizi biliyorum ama bu, beyninizin diğer herkes gibi yorulmayacağı anlamına gelmiyor. Eski dostunla konuşmak için oraya girdiğinde sana çok ihtiyacım var.'

Hunter hiçbir şey söylemedi. SUV uzaklaşırken elektrik direklerinin uçuşmasını izledi.

On iki

Özel Ajan Courtney Taylor, Hunter'ın yurt odasının kapısını tam olarak sabah 10:00'da çaldı. Beş saat uyumayı başarmış, duş almıştı ve şimdi ciddi ama zarif siyah ince çizgili bir takım elbise giyiyordu. Sarı saçları çok şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Hunter kapıyı açtı, saatine baktı ve gülümsedi.

‘Vay canına, sanırım gelişini mutlak mükemmelliğe göre ayarlamışsın.’ Hunter'ın saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Siyah kot pantolon, her zamanki ince siyah deri ceketinin altına lacivert bir tişört ve siyah çizmeler giyiyordu. Ara sıra uyuklayarak toplamda yalnızca iki buçuk saat uyumayı başarmıştı.

Taylor, “Hazır mısın Dedektif Hunter?” diye sordu.

Hunter kapıyı arkasından kapatarak, "Gerçekten," diye yanıtladı.

Koridorda merdivenlere doğru yürümeye başlarken, “Kahvaltıyı yaptığınıza inanıyorum, tamam mı?” dedi.

Sabah tam 9.00'da meyve, mısır gevreği, yoğurt, çırpılmış yumurta, kahve, süt ve kızarmış ekmekten oluşan sağlıklı bir kahvaltı tepsisi taşıyan bir FBI öğrencisi Hunter'ın kapısını çalmıştı.

"Ben yaptım," dedi Hunter sorgulayıcı bir gülümsemeyle. 'Ama FBI'ın oda servisi yaptığını bilmiyordum.'

'Yapmıyoruz, bu tek seferlikti. Bunun için Direktör Kennedy'ye teşekkür edebilirsiniz.” Hunter bir kez başını salladı.

'Yapacağımdan emin olacağım.'

Alt katta başka bir siyah SUV onları yerleşkenin diğer tarafına götürmek için bekliyordu. Hunter arka koltukta sessizce otururken Taylor da sürücüyle birlikte önde oturuyordu.

FBI Akademisi, Washington DC'nin kırk mil güneyinde, Deniz Piyadeleri üssünün 547 dönümlük arazisinde bulunuyordu. Sinir merkezi, bir hükümet eğitim tesisinden çok büyümüş bir şirkete

benzeyen, birbirine bağlı bir bina topluluğuydu. Göğüslerinde büronun amblemi ve sırtlarında büyük altın harflerle FBI yazan lacivert eşofman giyen askerler hemen hemen her yerdeydi. Denizciler
yüksek güçlü tüfekler her kavşakta ve her binanın girişinde duruyordu. Havayı kesen helikopter kanatlarının sesi sürekli görünüyordu. Her yeri kaplayan elle tutulur misyon ve gizlilik duygusundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir yolculuğun ardından SUV nihayet kompleksin diğer tarafına ulaştı ve ana bina ağından tamamen ayrılmış, yalnızca bir site içindeki bir yerleşke olarak tanımlanabilecek bir yerin sıkı korunan kapılarının önünde durdu. SUV, güvenliği geçtikten sonra içeri girdi ve koyu renkli, kurşun geçirmez camlı pencerelerin olduğu üç katlı tuğla bir binanın önüne park etti.

Hunter ve Taylor arabadan indiler ve o da ona girişteki silahlı denizcilerin yanından geçip binaya kadar eşlik etti. İçeride iki takım güvenlik kapısından geçtiler, uzun bir koridordan geçtiler, iki takım güvenlik kapısından daha geçtiler ve üç kat aşağıya Davranış Bilimi Birimi'ne veya BSU'ya inen bir asansöre bindiler. Asansör, duvarlarda yaldızlı çerçeveler içinde birkaç portrenin sıralandığı uzun, parlak ve iyi aydınlatılmış parke koridora açılıyordu.

Yuvarlak yüzlü ve çarpık burunlu iri bir adam açık asansör kapılarının önüne adım attı.

"Dedektif Robert Hunter," dedi, biraz düşmanca görünen sert bir sesle. 'Ben Ajan Edwin Newman'ım. FBI BSU'ya hoş geldiniz. Hunter asansörden çıktı ve Newman'ın elini sıktı.

Newman ellili yaşlarının başındaydı, arkaya doğru taranmış biber rengi saçları ve parlak yeşil gözleri vardı. Siyah bir takım elbise, tertemiz beyaz bir gömlek ve ipek kırmızısı bir kravat giyiyordu. Parıldayan beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

“Seni görmeye götürmeden önce konferans odasında kısa bir sohbet edebiliriz diye düşündüm.” . Newman durakladı ve Taylor'a baktı. '. . . anladığım kadarıyla eski dostun."

Hunter sadece başını salladı ve Newman ile Taylor'ı koridorun diğer ucuna kadar takip etti.

Konferans salonu büyüktü ve çok hoş bir sıcaklığa ayarlandı. Odanın ortasında uzun, cilalı maun bir masa bulunuyordu. Uzaktaki duvarda, Amerika Birleşik Devletleri'nin ayrıntılı bir haritasını gösteren çok büyük bir monitör parlıyordu.

Newman masanın başına oturdu ve Hunter'ın yanına oturması için başını salladı.

Hunter koltuğuna oturur oturmaz Newman, "Burada içinde

bulunduğumuz hassas durumun tamamen farkına vardığınızı biliyorum," diye başladı.

Hunter başını sallayarak onayladı.

Newman önündeki masanın üzerindeki dosyayı açtı. "Direktör Kennedy ve Ajan Taylor'a söylediğinize göre, gözaltında tuttuğumuz adamın gerçek adı Lucien Folter'dır, ehliyetinde belirtildiği gibi Liam Shaw değil."

Hunter, "Onu tanıdığım isim bu," diye onayladı.

Newman anlayışla başını salladı. "Yani Lucien Folter'ın da uydurma bir isim olabileceğini düşünüyorsun?"

Hunter sakin bir tavırla, "Ben öyle demedim," diye yanıtladı.

Newman bekledi.

Hunter, "Üniversitedeyken sahte bir isim kullanması için hiçbir neden göremiyorum" dedi ve durumu açıklığa kavuşturmaya çalıştı. “Ayrıca burada Stanford Üniversitesi'nden ve o sırada henüz on dokuz yaşında olan birinden bahsettiğimizi de unutmamalısınız.”

Newman, Hunter'a kaşlarını hafifçe çattı; dedektifin düşünce tarzını pek takip etmiyordu.

Hunter okudu ve açıkladı. “Bu, kişisel bilgisayarların olmadığı bir çağda, bu on dokuz yaşındaki çocuğun çok prestijli bir üniversiteye kabul edilebilmesi için birçok kayıtta ustalıkla tahrifat yapması gerektiği anlamına geliyor.” Başını salladı. ‘Kolay bir iş değil.’

Newman "Kolay değil" diye kabul etti. 'Ama bu yapılabilirdi.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Newman, 'Bunu sormamın tek nedeni isminin gizli anlamıdır' dedi.

“Gizli anlam mı?” Hunter ajana merakla baktı.

Newman başını salladı. 'Folter kelimesinin şu anlama geldiğini biliyor muydunuz? *işkence* Almanca mı?”

Hunter başını sallayarak onayladı. “Evet, Lucien bana söyledi.” Newman ona bakmaya devam etti.

Hunter pek etkilenmiş görünmüyordu. “Gizli anlamla bunu mu kastediyorsun?” Taylor'a baktı, sonra Newman'a döndü. ‘Ayrıca Lucien isminin Fransızcadan geldiğini ve “ışık, aydınlanma” anlamına geldiğini biliyor muydunuz? Aynı zamanda Polonya'da bir köy ve bir Hıristiyan azizinin adı. Çoğu ismin arkasında bir tarih vardır, Özel Ajan Newman. Soyadım “avlayan” anlamına geliyor; yine de babam hiçbir zaman herhangi bir şekil veya formda avcı. Çok sayıda Amerikan aile ismi tesadüfen farklı bir dilde bir anlam ifade edecektir. Bu aslında gizli bir anlam teşkil etmiyor.”

Newman hiçbir şey söylemedi.

Hunter bir an durup bakışlarını masanın üzerindeki dosyaya

kaydırdı.

Newman ipucunu aldı ve okumaya başladı. 'TAMAM. Lucien Folter, 25 Ekim 1966'da Monte Vista, Colorado'da doğdu. Ebeveynleri Charles Folter ve Mary-Ann Folter vefat etti. 1985 yılında Monte Vista Lisesi'nden çok iyi notlarla mezun oldu. Hiçbir gençlik rekoru yok. Hiçbir zaman polisle başımız belaya girmedi. Liseden mezun olduktan sonra hızla Stanford Üniversitesi'ne kabul edildi.' Newman durakladı ve Hunter'a baktı. 'Sanırım önümüzdeki birkaç yıl içinde olan her şeyi biliyorsun.'

Avcı sessiz kaldı.

Newman şöyle devam etti: "Psikoloji diplomasını Stanford'dan aldıktan sonra Lucien Folter, Kriminal Psikoloji alanında doktora yapmak için Connecticut'taki Yale Üniversitesi'ne başvurdu." Kabul edildi, üç yıl diplomasını aldı ve sonra ortadan kayboldu. Doktorasını hiç tamamlamadı."

Hunter gözlerini Newman'dan ayırmadı. Eski arkadaşının doktorasını tamamlamadığını bilmiyordu.

Newman, "Ve ortadan kaybolduğumu söylediğimde" dedi. 'Demek istediğim *ortadan kayboldu*. Yale'deki üçüncü yılından sonra Lucien Folter'da başka hiçbir şey yok. İş kaydı yok, pasaport yok, kredi kartı yok, kayıtlı adres yok, fatura yok. . . hiçbir şey yok. Sanki Lucien Folter'ın varlığı sona erdi.' Newman klasörü kapattı. 'Onun hakkında elimizde olan tek şey bu.'

Taylor, "Belki de o zaman yeni bir kimliğe bürünmeye karar verdi" dedi. Hunter'ın masasının karşısında oturuyordu. 'Belki de Lucien Folter olmaktan sıkılıp başka biri haline geldiği zamandı. Belki Liam Shaw, hatta belki de hakkında hiçbir şey bilmediğimiz tamamen farklı biri.'

Sonraki birkaç saniye boyunca sessizlik odayı ele geçirdi, ardından Newman sessizliği tekrar bozdu.

'Gerçek şu ki, bu adam gerçekte her kimse, yaşayan, nefes alan, yürüyen bir gizem. Hayatı boyunca herkese yalan söylemiş olabilecek biri.'

Hunter bir an bu düşünceyi aklından geçirdi.

Newman, "Onunla konuşmadan önce bunu anlamanı istedim," diye ekledi, "çünkü geçmişimizden insanlarla uğraşırken işlerin biraz duygusal olabileceğini biliyorum." Sana ne yapacağını söylemeye çalışmıyorum. Dosyanızı okudum ve "Suç Davranışlarında İleri Psikolojik Bir Araştırma" konulu tezinizi okudum. BSU'daki herkesin okuması zorunludur ve bu yüzden ne yaptığınızı çoğu kişiden daha iyi bildiğinizi biliyorum. Ama siz hala insansınız ve dolayısıyla duygularınız var. Bir kişi ne kadar bilgili olursa olsun, duygular en iyi yargıları ve fikirleri gölgeleyebilir ve gölgede bırakacaktır. Oraya

girerken bunu aklında tut.”

Avcı sessiz kaldı.

Newman daha sonra Hunter'a Lucien Folter'ın Quantico'ya geldiğinden beri ne kadar sıra dışı ve gizemli göründüğünü açıklamaya devam etti - aşırı sessizlik, son saniyeye kadar biyolojik dahili zaman işleyişi, uzun egzersiz seansları, duvara bakma, duvara bakma. olağanüstü zihinsel güç, her şey.

Eski arkadaşı hakkında bildiklerine göre Hunter, Lucien'in zihinsel olarak bu kadar odaklanmış olmasına pek şaşırmamıştı.

Newman sonunda "Bekliyor" dedi. 'Sanırım gitsek iyi olur.'

On üç

Newman ve Taylor, Hunter'ı konferans odasından çıkarıp koridora ve iki kat daha inerek beşinci kata inen asansöre yönlendirdiler. Bu seviye Davranış Bilimleri Biriminin katına hiç benzemiyordu. Parlak bir koridor yoktu, duvarlarda süslü eşyalar yoktu, mekanın hoş bir hissi yoktu.

Asansör beton zeminli küçük bir antreye açılıyordu. Sağda, büyük bir güvenlik camı penceresinin arkasında, Hunter, duvara monte monitörlerin ve büyük bir konsol masasında oturan bir muhafızın bulunduğu, kontrol odası olması gereken bir yeri görebiliyordu.

Taylor, "BSU'nun hücre katına hoş geldiniz" dedi.

Hunter, "Neden burada tutuluyor?" diye sordu.

Taylor, "Aslında birkaç neden var" diye yanıtladı. "Birincisi, daha önce de belirtildiği gibi, Wheatland'deki şerif departmanının bu büyüklükte bir vakayla nasıl başa çıkılacağına dair hiçbir fikri yoktu ve ikincisi, çünkü her şey bunun böyle olduğunu gösteriyor." muhtemelen eyaletler arası bir çifte cinayet vakasıdır. Bu yüzden, eski dostunuzun doğru bir şekilde nerede tutulması gerektiğini belirleyene kadar onu burada tutacağız.” “Ayrıca arkadaşınızın potansiyel psikopatisi davranış biriminde birçok zili tetiklediği için,” diye ekledi Newman. ‘Özellikle inanılmaz zihinsel gücü ve baskı altında sağlam durabilmesi. Birimdeki hiç kimse onun gibi birine rastlamadı. Eğer o gerçekten bir katilse, bulunan iki kurbanın kafasında uygulanan vahşetin düzeyine bakılırsa, o zaman bir Pandora'nın kutusuyla karşılaşmış olabiliriz.' Taylor kontrol odasındaki gardiyana işaret verdi ve kapıyı doğrudan açtı. odanın karşı tarafında. Kapının yanında duran ABD Deniz Kuvvetleri, geçmelerine izin vermek için yana doğru bir adım attı.

Kapı onları duvarları kül bloklarından yapılmış uzun bir koridora götürdü. Havada belirgin bir arındırılmış koku vardı, burnun içini

gıdıklayan bir şey, hastanede bulunabilecek bir kokuya benziyordu. ama onun kadar güçlü değil. Koridor onları ikinci bir ağır metal kapıya götürdü; ihlale ve saldırıya dayanıklı. Oraya vardıklarında Taylor ve Newman başlarını kaldırıp ona baktılar.
kapının üstünde tavanda yüksekte bulunan güvenlik kamerası. Bir saniye sonra kapı çalınarak açıldı. Sorgu odasına varmadan önce diğer iki küçük koridordan ve iki tane daha kırılmaya/saldırıya dayanıklı kapıdan zikzaklar çizerek geçerek başka bir sıradan koridorun yarısına geldiler.

Bu yeni oda, 16 fit x 16 fit, açık gri cüruf blok duvarları ve beyaz muşamba zemini olan kare bir kutudan başka bir şey değildi. Odanın ortasında, karşılıklı uçlarında iki metal sandalye bulunan kare metal bir masa bulunuyordu. Masa zemine güvenli bir şekilde cıvatalanmıştır. Ayrıca sandalyelerin bulunduğu yere iki takım çok kalın metal halkalar da cıvatayla tutturulmuştu. Tavanda, masanın tam üzerinde, metal kafeslerle çevrelenmiş iki floresan tüp lamba odayı canlı bir parlaklığa boğuyordu. Hunter ayrıca tavanın her köşesinde birer tane olmak üzere dört CCTV kamerasını da fark etti. Duvarlardan birine bir su soğutucusu itilmişti ve kuzey duvarı çok büyük, iki yönlü bir ayna tarafından alınıyordu.

Taylor, Hunter'a, "Oturun," dedi. 'Rahat ol. Arkadaşın buraya getiriliyor.” Başıyla işaret etti. ‘Yan tarafta olacağız ama bu odada gözlerimiz ve kulaklarımız olacak.’

Taylor ve Newman başka hiçbir şey söylemeden sorgu odasından çıktılar, ağır metal kapının arkalarından kapanmasına izin verdiler ve Hunter'ı klostrofobik kare kutunun içinde yalnız bıraktılar. Kapının iç kısmında kulp yoktu.

Hunter derin bir nefes aldı ve yüzünü duvara çevirerek metal masaya yaslandı. Sayısız kez sorgu odalarına girmişti. Birçoğu çok şiddetli, acımasız ve sadist katiller olduğu ortaya çıkan insanlarla yüz yüze geliyor. Bazıları seri. Ancak ilk birkaç sorgulamasından bu yana, artık boğazını boğmaya başlayan beklentinin boğucu ürpertisini hissetmemişti. Ve bu duygudan hoşlanmadı. Biraz bile değil.

Daha sonra kapı tekrar çalınarak açıldı.

On dört

Hunter'ı da şaşırtacak şekilde, kapı sürüklenerek açılırken kendini nefesini tutarken buldu.

İçeri adım atan ilk kişi, yakın mesafe savaş tüfeği taşıyan, uzun ve sağlam yapılı bir ABD Deniz Piyadesiydi. Odaya doğru iki adım

attı, durakladı ve sonra sola doğru bir adım atarak kapıdan odaya giden yolu açtı.

Hunter gerildi ve ayağa kalktı.

Odaya adım atan ikinci kişi Hunter'dan yaklaşık bir inç daha uzundu. Saçları kahverengiydi ve kısa kesilmişti. Sakalı yeni yeni gürleşmeye başlamıştı. Standart, turuncu bir mahkum tulumu giyiyordu. Elleri kelepçelendi ve bir ayaktan uzun olmayan metal bir çubukla birbirine bağlandı. O metal çubuğa bağlı zincir beline dolanıyor ve ayaklarına kadar iniyor, kalın ve ağır ayak bileği manşetlerine takılıyor, hareketlerini kısıtlıyor ve yürürken onu - bir Japon Geyşası gibi - ayaklarını sürüyerek ilerlemeye zorluyor. kız.

Başı eğikti ve çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Gözleri yere odaklanmıştı. Hunter yüzünü net olarak göremiyordu ama eski dostunu hâlâ tanıyabiliyordu.

Mahkumun hemen arkasında, ilkiyle aynı silaha sahip ikinci bir denizci onu takip ediyordu.

Hunter sağına doğru bir adım attı ama sessiz kaldı.

Her iki gardiyan da mahkumu metal masaya ve sandalyelerden birine yönlendirdi. Onu oturttuklarında, ikinci denizci mahkumun ayak bileği zincirini hızla yerdeki metal halkaya zincirledi. Mahkum, tüm prosedür boyunca gözlerini aşağıda tutarak başını hiç kaldırmadı. Her şey bittiğinde, her iki koruma da tek kelime etmeden, hatta Hunter'a bile bakmadan odadan çıktı. Kapı arkalarından ağır bir çınlamayla kapandı.

Bunu takip eden gergin, sessiz saniyeler, mahkum nihayet başını kaldırıncaya kadar sonsuza kadar uzuyormuş gibi görünüyordu.

Hunter metal masanın karşısında hareketsiz bir şekilde duruyordu. . . nakledildi. Gözleri buluştu ve bir an ikisi de sadece birbirlerine baktılar. Sonra mahkumun dudakları ince, gergin bir gülümsemeyle gerildi.

Sonunda duygu dolu bir sesle, "Merhaba Robert," dedi. Lucien, Hunter'ın onu son görüşünden bu yana biraz daha kilo almıştı ama tamamen kastan ibaret görünüyordu. Yüzü daha yaşlı ama daha zayıf görünüyordu. Cildinin rengi yıllar önce olduğu gibi hâlâ aynı şaşmaz derecede sağlıklıydı.

ama koyu kahverengi gözlerindeki bakış değişmişti. Artık her şeye muazzam bir odak ve amaçla bakan, genellikle büyüklükle ilişkilendirilen nüfuz edici bir niteliğe sahip görünüyorlardı. Çıkık elmacık kemikleri, dolgun, güçlü dudakları ve köşeli çenesiyle Hunter'ın kadınların ondan hala yakışıklı olarak söz edeceğinden şüphesi yoktu. Sol yanağında, gözünün hemen altında bulunan bir inç uzunluğundaki çapraz yara izi ona kaba, 'kötü çocuk' görünümü

veriyordu ve Hunter'ın pek çok insan için çekici bulacağından emindi.

"Lucien," dedi Hunter sanki gözlerine inanamıyormuş gibi.

Bakış birkaç saniye devam etti.

Lucien, kelepçeli ellerine bakarak, "Çok uzun zaman oldu" dedi. 'Eğer yapabilseydim sana sarılırdım. Seni özledim Robert.” Hunter sessiz kaldı çünkü ne diyeceğini gerçekten bilmiyordu. Her zaman bir gün eski üniversite arkadaşını tekrar göreceğini ümit etmişti ama o anda kendilerini içinde buldukları durumun böyle olacağını hiç hayal etmemişti.

Lucien yenilenmiş bir gülümsemeyle, "İyi görünüyorsun dostum," dedi, gözleri Hunter'ı analiz ediyordu. 'Çalışmayı asla bırakmadığını söyleyebilirim. gibi görünüyorsun. . Doğru kelimeleri arayarak durakladı. '. . . Şampiyonluk mücadelesine hazır zayıf bir boksörsün ve sen neredeyse hiç yaşlanmış gibi görünmüyorsun. Görünüşe göre hayat sana iyi davranmış.'

Hunter sonunda sanki transtan uyanıyormuş gibi hafif bir hareketle başını salladı.

‘Lucien, neler oluyor?’ Sesi sakin ve sakindi ama gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı.

Lucien derin bir nefes aldı ve Hunter onun vücudunun rahatsız bir şekilde gergin olduğunu gördü. "Emin değilim Robert" dedi. Sesi biraz daha zayıftı. 'Emin değil misin?'

Lucien'in gözleri kelepçeli ellerine döndü ve daha rahat bir pozisyon arayarak koltuğunda ayaklarını sürüdü; bu kendi düşünceleriyle boğuştuğunun açık bir işaretiydi.

"Söyle bana" dedi göz temasından kaçınarak. “Susan'dan hiç haber aldın mı?” Bir an için kendi sorusuna şaşırmış gibi göründü. Avcı kaşlarını çattı. 'Ne?'

'Susan. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Susan Richards mı?'

Hunter'ın kafasında anılar patladı. Susan'ı çok iyi hatırlıyordu. Nasıl yapamazdı? Üçü üniversite yıllarında neredeyse birbirlerinden ayrılamazlardı. Susan aynı zamanda psikoloji bölümü mezunuydu ve çok parlak bir öğrenciydi. Stanford'a kabul edildikten sonra Nevada'dan Kaliforniya'ya taşınmıştı. Susan Richards o mutlu, şanssız kızlardan biriydi, her zaman gülümsüyordu, her şey hakkında daima olumluydu ve onu çok az şaşırtıyordu. Aynı zamanda çok çekiciydi; uzun boylu ve inceydi, kestane rengi saçları, güzel badem şekilli ela gözleri, küçük bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Susan, Kızılderili annesinin hassas özelliklerinin çoğunu miras almıştı. Herkes onun bir psikoloji öğrencisinden çok bir Hollywood yıldızına benzediğini söylerdi.

Hunter, "Evet, elbette Susan'ı hatırlıyorum" dedi.

Lucien, “Bunca yıldır ondan hiç haber aldın mı?” diye sordu. Hunter'ın psikolojik eğitimi devreye girdi ve sonunda ne olduğunu anladı. Lucien'in savunma ve korku mekanizmaları devreye giriyordu. Bazen bir kişi hassas bir konu hakkında konuşmaktan korktuğunda veya çok gergin olduğunda, neredeyse bilinçsizce konuşmayı o hassas konudan uzaklaştırmaya çalışabilir ve konuşmaktan kaçınabilir. en azından kısa bir süreliğine, sinirleri yatışana kadar bu konuda. Lucien'ın yaptığı da tam olarak buydu. Bir psikolog olarak Hunter, bununla başa çıkmanın en iyi yolunun sadece birlikte oynamak olduğunu biliyordu. Sinirler zamanla yatışacaktı.

Hayır, diye yanıtladı. 'Mezun olduktan sonra ondan bir daha haber alamadım. Öyle mi yaptın?'

Lucien başını salladı. 'Aynı şekilde. Küçük bir not bile yok.” “Seyahat etmek istediğini söylediğini hatırlıyorum. Avrupa falan. Belki öyle yaptı ve bir sebepten dolayı orada kalmaya karar verdi. Belki birisiyle tanıştı ve evlendi ya da bir kariyer fırsatı buldu.” “Evet, seyahat etmekten bahsettiğini hatırlıyorum, belki de söylemiştir,” diye onayladı Lucien. 'Ama yine de Robert. Hemen hemen her zaman birlikteydik. Biz arkadaştık. . . iyi arkadaşlar.'

Hunter, "Böyle şeyler olur Lucien," dedi. 'Sen ve ben çok iyi arkadaştık ve üniversiteden sonra iletişimimizi sürdürmedik.'

Lucien Hunter'a baktı. 'Bu tamamen doğru değil Robert. Bir süre iletişim halinde kaldık. Aslında birkaç yıl. Ta ki doktoranızı bitirene kadar. Törene gitmiştim, unuttun mu?'

Hunter bir kez başını salladı.

“Belki de seninle iletişim halinde olmuştur diye düşündüm.” Lucien omuz silkti. 'Herkes Susan'ın senden hoşlandığını biliyordu.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Lucien, Hunter'a dostça gülümsedi. 'Onunla hiç bir araya gelmediğini biliyorum çünkü ondan gerçekten hoşlandığımı biliyordun.

'Bu çok hoş bir davranıştı. Çok . . . düşünceli ama umursayacağımı sanmıyorum. İkiniz muhtemelen çok hoş bir çift olurdunuz.”

Lucien'in gözleri bir an Hunter'ınkilerden kaçtı.

'O korkunç şeyi koluna takmak istediği için onunla dövme salonuna gittiğimizi hatırlıyor musun?' diye sordu. Hunter bunu hatırlıyordu. Susan, dikenlerle dolu sapının kanayan bir kalbin etrafına sarıldığı ve onu boğuyormuş izlenimi veren kırmızı bir gül dövmesi yaptırmaya karar vermişti.

Hunter melankolik bir gülümsemeyle "Hatırlıyorum"

dedi. 'Bu da neydi öyle? Bir kalbi boğan bir gül mü?'

Hunter, "Bu dövmeyi beğendim" dedi. 'Farklıydı ve eminim onun için bir anlamı vardı. Kolunda çok güzel göründüğünü düşündüm. Dövme sanatçısı harika bir iş çıkardı."

Lucien yüzünü buruşturdu. 'Dövmelerden pek hoşlanmıyorum. Hiç yapmadım.' Durakladı ve gözleri kül bloklu duvardaki rastgele bir noktaya kaydı. Onu özlüyorum. En kötü durumlarda bile bizi her zaman güldürmeyi başarıyordu." "Evet, ben de onu özlüyorum" dedi Hunter.

Sessizlik birkaç saniye boyunca odayı ele geçirdi. Hunter soğutucudan bir kağıt bardağı suyla doldurdu ve onu Lucien'in önündeki masanın üzerine koydu. "Teşekkür ederim" dedi ve hızlı bir yudum aldı.

Hunter kendine de bir tane doldurdu.

Lucien sonunda, "Yanlış adamı yakaladılar, Robert," dedi. Hunter durakladı ve eski arkadaşına baktı. Görünüşe göre Lucien'in sinirleri nihayet yatışmaya başlamıştı ve artık konuşmaya hazırdı. Hunter gözleriyle sordu.

Lucien, "Ben yapmadım" dedi, sesi yine duygu doluydu. 'Yaptığımı söylediklerini yapmadım. Bana inanmalısın Robert. ben değilim
canavar. Ben öyle şeyler
yapmadım." Hunter sessiz
kaldı.
'Ama kimin yaptığını biliyorum.'

On beş

Yan taraftaki gözlem odasındaki büyük iki yönlü aynanın arkasında, Özel Ajan Taylor ve Newman, yapılan her hareketi dikkatle izliyor ve Lucien Folter'ın söylediği her kelimeyi dinliyorlardı. FBI Davranış Bilimi Birimi'nden adli psikiyatrist Doktor Patrick Lambert de oradaydı.

Doğu duvarının yanındaki bir masada iki CCTV monitörü Lucien'in farklı açılardan çekilmiş son derece ayrıntılı görüntülerini gösteriyordu. Doktor Lambert sabırla her yüz hareketini inceliyor, her farklı ifadeyi dikkatle inceliyordu.

Mahkûmun sesinde bir değişiklik vardı ama hepsi bu değildi. Her iki monitör de en küçük yüz veya göz hareketlerini okuyabilen ve değerlendirebilen son teknoloji yüz analiz yazılımıyla donatılmış bir bilgisayara bağlandı. Röportaj yapılan kişi tarafından kontrol edilemeyen hareketler, zihinsel durumu sakinden gergine, endişeliye, sinirliliğe, öfkeliye veya başka herhangi bir duruma

geçerken bilinçaltında tetikleniyordu. Gözlem odasındaki herkes, Lucien Folter'ın herhangi bir konuda yalan söylemesi durumunda bunu bileceklerinden emindi.

Ne Doktor Lambert'in, ne de Özel Ajan Taylor ve Newman'ın, Lucien'in ses tonundaki, göz hareketlerindeki ve yüz ifadelerindeki kaygı ve tedirginliği tespit etmek için yüz analizi programına ihtiyacı vardı. Bu zaten bekledikleri bir şeydi. Ne de olsa vahşi bir çifte cinayetten tutuklandığından beri ilk kez konuşuyordu. Buna üniversite günlerinden beri görmediği eski bir arkadaşıyla karşı karşıya olduğu gerçeğini de ekleyince Lucien'in gergin ve endişeli olması kaçınılmazdı. Bu yaygın bir psikolojik insan tepkisiydi. Konudan ilk kaçışta olduğu gibi. Onun ve eski arkadaşının ortak bir şeyi hakkında konuşmak sinirlerini yatıştırmanın, tedirginliğini gidermenin kolay ve güvenli bir yoluydu. Hepsi Dedektif Hunter'ın yakında yavaş yavaş Lucien'i konuşmaya yönlendireceğini bilerek beklediler ama Hunter'ın buna ihtiyacı bile yoktu. Lucien kendi isteğiyle konuya geri döndü. Ancak son birkaç sözü herkesi şaşırttı.

'*Yanlış adamı yakaladılar, Robert*.'

Gözlem odasındaki gerilim bir miktar arttı ve içgüdüsel olarak herkes sanki daha iyi görmelerini veya duymalarını sağlayacakmış gibi başlarını monitörlere doğru kaldırdı.

'*Ben yapmadım. Yaptım dediklerini yapmadım. Bana inanmalısın* . . .'

Newman, Taylor'a bakarak, "Elbette yapmadı," dedi yarı kıkırdayarak. 'Asla yapmazlar. Hapishane sistemimiz masum insanlarla dolu, değil mi?'

Taylor hiçbir şey söylemedi. O hâlâ dikkatle ekranları izliyordu, Doktor Lambert de öyle.

'*Ama kimin yaptığını biliyorum*.'

Bu son beş kelime kimsenin beklemediği bir şeydi çünkü gerçekte bu sözler suç ortaklığının kabulü anlamına geliyordu. Her iki kadını da öldüren ve başlarını kesen kişi Lucien Folter olmasa bile, bunu kimin yaptığını bildiğini itiraf ederek, polise haber vermeden ve kadınların kafalarını eyaletler arası taşırken yakalanarak, En azından birkaç ağırlaştırıcı nedeni olan bir cinayete suç ortağı. Tutuklandığı ve ölüm cezasının hâlâ uygulandığı Wyoming'de Bölge Savcılığı hiç şüphesiz bunun için baskı yapacaktı.

On altı

Hunter şaşkınlığına rağmen sakin ve rahat görünmek için elinden geleni yaptı. Lucien'in son beş sözünün yandaki gözlem odasındaki

gerilimi birkaç derece yükseltmeye yettiğinden emindi ama artık Lucien'in sinirleri onun konuşmaya başlamasına yetecek kadar yatışmış göründüğünden Hunter, konuşmasını sürdürmesi gerektiğini biliyordu. Aralarındaki konuşma mümkün olduğunca sorunsuz gidiyor. Sadece onu doğru yöne yönlendirin ve eski dostunun konuşmasına izin verin.

Hunter bir sandalye çekip Lucien'ın karşısındaki masaya oturdu. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?" diye sordu, ses tonu zaman isteyen biri kadar sakindi. Sorgulayıcılar genellikle ayakta, daha otoriter bir pozisyonda bulunurken, sorgulanan kişi daha aşağı seviyede, oturarak tutulur. Bunun arkasındaki teori, bunun bir korkutma tekniği olarak işe yaramasıdır; soruları soran kişi daha yüksek bir seviyededir ve onlara cevap veren kişiyi küçümser. Çoğu insanın muhtemelen kötü davrandıklarında onları azarlayan bir ebeveyne dair sahip olacağı çocukluk anısını canlandırıyor ve ona hitap ediyor. Ama Hunter'ın şu anda istediği son şey Lucien'in daha önce olduğundan daha fazla korkmuş hissetmesiydi. Tam önünde bir koltuğa sahip olmak otoriter pozisyonu ortadan kaldırıyor ve Hunter'ı Lucien ile aynı seviyeye getiriyordu. Psikolojik olarak Hunter'ın hareketinin tehdit edici olmayan bir etki yaratacağını ve odadaki gerilimi minimumda tutacağını umuyoruz. "Eh," dedi Lucien öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak, "Bunu kimin yaptığını "tam olarak" bilmiyorum ama bu mantıklı bir sonuç. Ya arabayı teslim etmem gereken kişi ya da arabayı bana teslim eden kişi olmalı. Eğer bunu doğrudan yapmadılarsa kimin yaptığını bilecekler. Peşinden gitmeniz gerekenler onlar.' Lucien durakladı ve derin, içten bir nefes verdi. 'Bana yardım etmelisin Robert. FBI'ın istediği kişi ben değilim. Bunu ben yapmadım. Ben sadece bir teslimatçıyım.'

Hunter ilk kez Lucien'in sesinde hafif bir duygusal tedirginlik fark etti. Arabanın Lucien'in adına kayıtlı olmadığını biliyordu. FBI ona bunu söylemişti ama Lucien'in arabayı başka birine teslim ettiğini ilk kez duyuyordu.

Hunter, "O mavi Ford Taurus'u birine mi götürüyordun?" diye sordu. Lucien'in gözleri bir kez daha Hunter'ınkinden kaçtı. Nihayet konuştuğunda ses tonu tekrar sakin ve kontrollüydü ama bu sefer sesinde bir miktar öfke vardı.

'Gerçek şu ki hayat herkese eşit davranmıyor dostum. Eminim bunu biliyorsundur.'

Hunter, Lucien'in gerçekte neden bahsettiğinden emin değildi, o yüzden bekledi.

Lucien'in bakışları hızla tavandaki kameralara, ardından da Hunter'ın hemen arkasındaki büyük iki yönlü aynaya kaydı. Kaydedildiğini biliyordu. Söyleyeceği hiçbir şeyin yalnızca Hunter'a

ve kendisine özel olmayacağını biliyordu ve çok kısa bir süre için utanmış görünüyordu.

Hunter, arkadaşının ani rahatsızlığını fark etti, bakışlarını takip etti ama diğerlerinin dinlemesi konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu FBI'ın programıydı, onun değil. Lucien'e biraz zaman verdi.

Lucien, 'Stanford'dan ayrıldıktan sonra birkaç hata yaptım' dedi. Duraklatıldı. Sözlerini yeniden düşündü. ‘Aslında ben yaptım *epeyce* birkaç hata. Bazıları çok kötü.” Sonunda dönüp Hunter'a baktı. ‘Sanırım en baştan başlamalıyım.’

On yedi

Bazı nedenlerden dolayı Lucien'in sözlerinin atmosferi ürpertici bir etkisi vardı, sanki biri birdenbire sorgu odasındaki klimayı çalıştırmış gibi.

Hunter garip bir ürpertinin boynundan aşağı indiğini ve omurgasına doğru ilerlediğini hissetti ama sabit kaldı.

Lucien suyundan bir yudum daha aldı ve bunu yaparken gözlerindeki bakış melankolik bir hal aldı.

"Yale'deki ikinci yılımda bir kadınla tanıştım" diye başladı. 'Adı Karen'dı. İngiltere'nin güneydoğusundaki Gravesend adlı yerden gelen bir İngiliz'di. Bunu duydun mu?'

Hunter başını salladı.

"Yapmamıştım" dedi Lucien. 'Araştırmam gerekiyordu. Her neyse, Karen öyleydi. . Gerçekten ne söylemesi gerektiğini düşündü. '. . . çoğu insanın bir Yale doktora öğrencisinin nasıl olmasını beklediğinden farklı. . . ya da öyle görünüyorsun.'

“Farklı mı?” diye sordu Hunter.

‘Her açıdan. İnsanların böyle şeyler olabileceğine inanırsanız, o özgür bir ruhtu. Eskiden ne tür kızlardan hoşlandığımı hatırlıyorsun, değil mi?” Hunter tekrar başını salladı ama hiçbir şey söylemedi ve eski arkadaşının sözünü kesmeden devam etmesine izin verdi.

“Karen hiçbirine benzemiyordu.” Dudakları çekingen bir gülümsemeyle aralandı. 'Tanıştığımızda kırk iki yaşındaydı. Yirmi beş yaşındaydım.”

Hunter zihinsel notlar almaya başlamıştı.

'Bir buçuk metre boyundaydı. Benden on iki santim daha kısaydı. . . ve düzgün vücutlu."

Hunter, Lucien'in yalnızca uzun boylu, ince kadınlardan etkilendiğini hatırladı - 1,80 veya daha uzun, kıvrak, dansçı vücutlu. Lucien, "Ayrıca çok sayıda dövmesi vardı" diye devam etti. 'Dudak piercingi, burun piercingi, sol kulağı tam bir

santimetreye kadar uzatılmıştı ve Bettie Page tarzı bir saçak vardı.'

Bu sefer Hunter için şaşkınlık göstermemek zordu.

'Dövmelerden hoşlanmadığını sanıyordum.'

'Yapmıyorum. Ayrıca yüz piercinglerini de pek umursamıyorum. Ama Karen'da bir şeyler vardı. Gerçekten açıklayamadığım bir şey. Beni yakalayan ve bırakmayan bir şey." Suyundan bir yudum daha. 'Tanıştıktan sadece birkaç ay sonra çıkmaya başladık. Hayatın her zaman sürprizlerle dolu olması ne kadar da komik değil mi? Karen, eskiden peşinde olduğum kızların hiçbirine benzemiyordu, onlar gibi de davranmıyordu ama yine de aşık olduğum kişi oydu.' Lucien durakladı ve başka tarafa baktı. 'Sanırım gerçekten aşık olduğumu söyleyebilirim.'

Hunter arkadaşının çenesindeki kasın esnediğini gördü.

Lucien, "Çok tatlı bir kadındı" dedi. 'Ve fevkalade iyi anlaşıyorduk. Her şeyi birlikte yaptık. Her yere birlikte gittik. Her saniyeyi birlikte geçirdim. O benim sığınağım, cennetim, kalbim oldu. Bir rüyayı yaşıyordum ama bir sorun vardı.'

Avcı bekledi.

'Karen bazı çok kötü insanlarla bulaşmıştı.'

Hunter, "Ne tür bir kötü?" diye sordu.

"Uyuşturucu kötü" dedi Lucien. 'Bu hayattan yorulmadığınız ve bu hayattan şiddetli bir şekilde çıkmak istemediğiniz sürece bulaşmayacağınız türden bir kötü.' Kağıt bardağı ezmeden önce suyunun geri kalanını üç büyük yudumda bitirdi.' onun sağ eli.

Hunter, arkadaşının sessiz öfkeli patlamasını fark etti, ayağa kalktı, ona yeni bir bardak su doldurdu ve bardağı tekrar masaya koydu.

"Teşekkür ederim." Bardağa baktı. Lucien, "Yeterince güçlü olmadığımı söylediğim için üzgünüm Robert," diye devam etti. 'Çok fazla aşık olduğumdan mı yoksa o ana kadar kendimi kaptırdığımdan mı emin değilim ama onu vazgeçirmek yerine ona katıldım ve yaptığı bazı şeyleri denedim. kullanıyordum."

Acı dolu, utanç dolu bir duraklama oldu.

Hunter arkadaşını gözlemlemeye devam etti.

"Sorun şu ki," diye devam etti Lucien, "ve eminim ki bunu biliyorsunuzdur, bu saçmalıkların bir kısmını sadece halletmek zordur." *denemek*Ellerine baktı. 'Ben de bağımlısı oldum.'

'Burada ne tür uyuşturuculardan bahsediyoruz?'

Lucien omuz silkti. 'Ağır türden. Anında kanca şeyler. . . ve alkol. Çok içmeye başladım.'

Hunter o kadar çok güçlü insanın bu tür uyuşturucuların kurbanı olduğunu görmüştü ve sayısını unutmuştu.

'O andan itibaren her şey hızla kötüye gitti. Karen'ın ve benim alışkanlığımı sağlamak için harcadığım tüm para. Maddi durumumu tahmin edebileceğinizden daha hızlı tüketti. Bütün hayatım acı çekmeye başladı. Üçüncü yılımda Yale'den ayrıldım ve günlük ihtiyaçlarımı karşılamak için her şeyi yapardım. Her yere ve yanlış türdeki insanlara borçlandım. Karen'ın beni tanıştırdığı insanlar. Gerçekten kötü türden.'

Hunter, "Yardım isteyebileceğin kimse yok muydu?" diye sordu. ‘Maddi yardımdan bahsetmiyorum. Bu alışkanlığı bırakmana ve seni geri getirmene yardım edebilecek biri.'

Lucien'in bakışları Hunter'ınkilerle buluştu ve o da alaycı bir şekilde kıkırdadı. 'Beni tanıyorsun Robert. Hiçbir zaman bu kadar yakın arkadaşım olmamıştı. Sahip olduğum birkaç kişiyle teması kestim.'

Hunter ipucunu okudu. "Yine de beni araştırabilirdin, Lucien." Nerede olduğumu biliyordun. Biz çok iyi arkadaştık. Sana yardım ederdim.” Hunter durakladı ve hatasını anlayınca bakışları sertleşti. 'Kahretsin, doktora mezuniyetim için uçtuğunda zaten bağımlıydın, değil mi? Los Angeles'ta yalnızca yirmi dört saatten az kalmanızın nedeni budur. Ama şu ana o kadar dalmıştım ki farkına bile varmadım. Benden yardım isteyen sendin.'

Lucien gözlerini kaçırdı.

Hunter etine bir suçluluk duygusu saplandığını hissetti. Bir şey söylemeliydin. Sana yardım ederdim. Yapacağımı biliyorsun. Fark etmediğim için üzgünüm.'

'Belki de yapmalıydım. Belki bu da benim kötü hatalarımdan bir tanesidir. Ama çoktan olup bitenler için ağlamayacağım Robert. Değiştirilemeyecek şeyler. Başıma gelen her şey benim eserimdi, benim hatamdı, başka kimsenin değildi. Bunu biliyorum ve bunu kabul ediyorum. Ve evet, herkesin arada sırada biraz yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bunu nasıl isteyeceğimi bilemedim.”

Suyundan bir yudum alma sırası Hunter'daydı. "Los Angeles'a gittiğinizde hâlâ Karen'la birlikte miydiniz?" diye sordu.

Lucien başını salladı. “O da Yale'den ayrıldı ve çok şey yaptı.” . . Nakit ele geçirmek çok aptalca şeyler.” Tereddüt etti, derin bir nefes aldı ve gözleri hüzünlendi. 'Üç yıl birlikte kaldık. Aşırı doz alana kadar.” Uzun bir duraklama. ‘Kollarımda öldü.’

Lucien, sertliğinde çatlaklar oluşmaya başlayınca bakışlarını başka tarafa çevirdi. Gözlerinden yaşlar aktı ama o kararlı kaldı.

Uzun bir süre sessizlik odayı ele geçirdi.

Hunter sonunda "Çok üzgünüm" dedi.

Lucien başını salladı ve kelepçeli elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Sonra ne oldu?” diye sordu Hunter.

'Sonra gerçekten cehenneme gittim ve bunu adım adım yaptım. Yolumu kaybettim, büyük zaman. Depresyona sert ve tüm hızımla çarptım. Karen'ın başına gelenlerden ders alıp bu alışkanlıktan kurtulmak yerine, daha da derinlere indim.' Lucien bir kez daha çift yönlü aynaya bir göz attı. 'Şimdiye kadar ölmüş olmam gerekirdi ve birçok bakımdan öyle olmayı gerçekten isterdim. Mücadele çok uzundu, çok yavaştı ve çok acı vericiydi. Bağımlılığımı kontrol altına almam uzun yıllarımı aldı. Sonunda tekmelemek için birkaç tane daha. Bu arada kendimi giderek daha fazla borca soktum ve toplumun sunabileceği en kötü türden karakterlerle bulaştım.'

FBI tarafından yapılan kan testleri Lucien Folter'ın temiz olduğunu göstermişti. Hunter bunu biliyordu.

“Peki en sonunda ne zaman tekme attın?” diye sordu.

Lucien kasıtlı olarak muğlak bir tavırla, "Birkaç yıl önce," dedi. 'O zamana kadar psikoloji ya da düzgün bir alanda kariyer yapma umudumu tamamen kaybetmiştim. Çoğu berbat, bazıları pek okunaklı olmayan bir dizi tuhaf işten geçtim. Sonunda dönüştüğüm durumdan nefret ettim. Temiz olmama rağmen artık bir zamanlar olduğum kişi değildim. Ben Lucien Folter değildim. Tamamen farklı biri olmuştum. Kayıp bir ruh. Tanımadığım biri. Birisi *hiç kimse* tanındı. Gerçekten hoşlanmadığım biri.” Hunter bundan sonra ne olacağını tahmin edebiliyordu.

“Demek kimlik değiştirmeye karar verdin” dedi.

Lucien doğrudan Hunter'a baktı ve başını salladı.

'Doğru' diye kabul etti. 'Biliyor musun, bir esrarkeş olmak, hayatı benim kadar uzun süre 'pislik' olarak yaşamak, seni çok renkli insanlarla temasa sokuyor. Size istediğiniz her şeyi alabilecek insanlar. . . belli ki bir bedel karşılığında. Yeni bir kimliğe sahip olmak gazete satın almak kadar kolaydı.”

Hunter, Lucien'in yalan söylemediğini biliyordu çünkü yaşadıkları dünyanın gerçekliğini anlamıştı. Hangi belgeyi farklı bir isimle elde etmek istiyorsanız, hangi açıdan baktığınıza bağlı olarak doğru veya yanlış insanları tanımak gerekir. . Ve bu insanları bulmak o kadar da zor değil.

Lucien, 'Liam Shaw olduktan sonra yeniden sağlıklı olmaya odaklandım' dedi. Tekrar kilo almam epey zaman aldı. . . Odaklanmayı yeniden kazanmak için. Bütün ilaçlara rağmen anoreksik bir vücuda sahiptim. Midem küçülmüştü. Ağzım ülserlerle doluydu. Sağlığım ölümden kıl payı uzaktaydı. Kendimi yemek yemeye zorlamak zorunda kaldım.” Durdu ve kollarına ve gövdesine baktı. 'Artık dışarıdan iyi görünüyorum ama içim fena halde berbat durumda, Robert. Vücuduma çok fazla zarar verdim. Çoğu geri döndürülemez. İç organlarımın çoğu o kadar hasar gördü ki hâlâ

nasıl çalıştıklarından bile emin değilim.'

Hunter, sözlerine rağmen Lucien'in ses tonunda ya da gözlerindeki bakışta kendine acıdığını sezmedi. Kendine yaptığını basitçe kabul etmişti. Hatalarını kabul etmişti ve bedelini ödemeye razı görünüyordu.

Hunter, "Bana şu araba teslimatı olayını anlat," dedi.

On sekiz

Lucien eski arkadaşına baktığında kaşları bir kez yukarı aşağı hareket etti.

'Bu tür insanlarla ilişki kurmanın sorunu, daha başlangıçta pençelerini size çok derinden sokmalarıdır. Ve bunu bir kez yaptıklarında asla bırakmazlar. Onlar sana ömür boyu sahip olurlar. Eminim bu insanların istedikleri zaman çok ikna edici olabildiklerini anlıyorsunuzdur.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

“Yaklaşık bir buçuk yıl önce başladı.” Lucien devam etti. 'Olay şu ki, cep telefonumdan arabayı nereden teslim almam gerektiğini söyleyen bir çağrı alıyorum. Bana bir teslimat adresi ve zaman çerçevesi veriyorlar. İsim yok. Oraya vardığımda her zaman arabayı almak için bekleyen biri oluyor. Arabayı teslim ediyorum, bana geri bilet almam için yeterli parayı veriyor. . . belki biraz fazladan, hepsi bu. Bir sonraki telefon görüşmesine kadar.”

Hunter, "Sanırım arabaları her zaman aynı yere teslim etmiyorsunuz" dedi.

"Şimdilik değil," diye onayladı Lucien. 'Her seferinde farklı bir teslim alma ve teslimat adresi.' Durakladı ve Hunter'a baktı. ‘Ama teslimatı hep aynı kişiye yaptım.’

Bu sürpriz oldu.

"Onu tarif edebilir misin?" diye sordu Hunter.

Lucien yüzünü buruşturdu. "Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, iyi yapılı, ama teslimatlar her zaman geceleri, karanlık bir alanda yapılıyordu. Arabayı alan kişi her zaman yakası yukarıda olan uzun bir palto, beyzbol şapkası ve koyu renk gözlük takıyordu.' Omuzlarını silkti. 'Bu, yapabileceğim en iyi tanım.' 'Peki aynı kişi olduğunu nereden biliyorsun?'

“Aynı ses, aynı duruş, aynı tavırlar.” Lucien sandalyesine yaslandı. “Bunu söylemek zor değildi Robert. Sana söylüyorum, her seferinde aynı kişiydi.”

Hunter, Lucien'den şüphe etmek için hiçbir neden görmüyordu. ‘Peki ya arabayı sana teslim eden kişi?’ diye

sordu.

“Dediğim gibi talimatlar telefonla geldi. Araba bir otoparka bırakıldı. Anahtarlar, otopark bileti ve teslimat adresi almam için bir zarfın içinde güvenli bir yere bırakıldı. İnsan teması yok.'

Hunter, “Peki ne teslim ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok muydu?” diye sordu. “Yani bagajda ne olduğunu bilmiyor muydun?”

Lucien başını salladı. ‘Bu her zaman talimatların bir parçasıydı – *asla bagaja bakma*.'

Hunter bir iki saniye bunun üzerinde düşündü ama Lucien bir sonraki sorusunu tahmin etti ve Hunter daha sormadan bir cevap verdi. "Evet merak ettim. Evet, birçok kez hızlıca göz atmayı düşündüm ama dediğim gibi bunlar, dalga geçilmeyecek türde insanlar. Eğer o bagajı açmış olsaydım, eminim ki bunu bir şekilde bileceklerdi. Meraklı olsun ya da olmasın bu, yapmaya hazır olmadığım aptalca bir hataydı.'

Hunter suyundan hızlı bir yudum aldı.

“Tüm bunların yaklaşık bir buçuk yıl önce başladığını mı söyledin?” Lucien başını salladı.

'Kaç teslimat vardı?'

'Bunun beşinci araba teslimatım olması gerekiyordu.'

Hunter kararlı durdu ama kafasının içinde her yerde alarm zilleri çalmaya başladı. *Beş* teslimatlar. Eğer Lucien doğruyu söylüyorsa ve her seferinde aynı ya da çok benzer kargoyu teslim ediyorsa, bu olay bir seri katil soruşturmasına dönüşmüş demektir. Ve gördüklerine bakılırsa çok acımasız ve sadistti.

Lucien durdu ve Hunter'a farklı bir şekilde baktı; sanki harika bir el ele geçirmiş ve bunu gizleyemeyen çaylak bir poker oyuncusu gibi. 'Benim kozum şu; telefondaki kişinin kim olduğunu biliyorum.'

Hunter'ın kaşları havaya kalktı.

Lucien tekrar konuşmadan önce biraz bekledi. 'Şimdilik, önceki teslim alma ve teslimat konumlarıyla birlikte bu bilgiyi kendime saklayacağım.'

Bu cevap Hunter'ı tamamen şaşırttı ve kaşlarını çattı. Lucien, "Bu şovu senin yürütmediğini biliyorum Robert," diye açıkladı. 'Burada tüm ipler FBI'ın elinde. Burada olmanın tek nedeni seni istememdir. Biliyorum muhtemelen sana burada sadece bir kişi olarak bulunduğunu söylediler misafir . . . bir dinleyici. Hiçbir şey üzerinde yetkiniz yok. Bana hiçbir şey garanti edemezsin çünkü burada pazarlık yapma yetkin yok. Öte yandan benim tek pazarlık gücüm bilgidir.'

"Bunu anlıyorum," diye onayladı Hunter. “Fakat bunu saklamanın sana ne kadar faydası olacağını anlamıyorum Lucien.

Eğer masumsanız FBI'ın bunu kanıtlamasına yardım etmelisiniz, onlarla oyun oynamak değil.'

'Bunu yapacağım Robert ama korkuyorum. Aleyhimdeki delillerin çok kuvvetli olduğunu bir çocuk bile görebilir. Burada idam cezasıyla karşı karşıya olduğumu biliyorum ve dehşete düştüm. Evet, buraya paranoyanın yerleştiğini kabul ediyorum.' Lucien zincirlenmiş yumruklarını kaldırdı ve doğrudan Hunter'ın gözlerine bakmadan önce alnına üç kez vurdu. ‘Onlara şu ana kadar hiçbir şey söylemedim çünkü bana inanacaklarını düşünmüyordum.’

Paranoya ve korkunun Lucien'in gerçeklik görüşünü nasıl kolaylıkla çarpıtabileceğini görmek kolaydı. Hunter'ın ona güvence vermesi gerekiyordu. “Bu pek de öyle yürümüyor Lucien. FBI sana neden inanmıyor? Seni ya da herhangi birini hapse göndermeye niyetli değiller. Bu cinayetlerin sorumlusunu bulmak istiyorlar ve eğer onlara yardım edebilirseniz elbette sizi dinleyecekler. Elbette onlara söylediklerinizi takip edecekler.'

‘Tamam, belki verirlerdi ama panikledim.’ Derin bir nefes aldı. 'Sonra seni düşündüm. Ailem kalmadı Robert, herkes gitti. Bu dünyada benim yaşayıp yaşamadığımı umursayan hiç kimse yok. Hayatımda pek çok insanla tanıştım ama sen sahip olduğum tek gerçek arkadaşsın. Gerçek beni tanıyan tek kişiydin ve sen de bir polistin. Belki diye düşündüm. . Lucien'in sesi bir kez daha duyguyla doldu. Sertliği bir kez daha çatladı. 'Bunu ben yapmadım Robert. Bana inanmalısın.”

Üniversitede Hunter, Lucien'in ne zaman yalan söylediğini genellikle anlayabilirdi çünkü çok incelikli bir anlatımı vardı. Hunter bunu Stanford'daki ikinci yarıyıllarında tespit etmişti. Yalan söylerken Lucien'in bakışları sertleşiyor, daha kararlı hale geliyordu; sanki gözlerindeki sert bakış bir şekilde sizi ona inanmanız için hipnotize edebilirmiş gibi. Sonuç olarak, bir saniyeden çok daha kısa bir süre için, sol alt göz kapağı kasılarak tam bir seğirme değil, çok hassas bir hareket yarattı. Bunu yaptığının farkında bile olmadığı için engel olamıyordu. Yirmi yıldan fazla zaman geçti ama Hunter hâlâ onu tanımlayabildiğini umuyordu çünkü ne arayacağını biliyordu. Ama bakışlarında herhangi bir sertleşme olmamıştı. Ne kadar hafif olursa olsun, sol alt göz kapağında hiçbir hareket yok.

“Sana nasıl yardım isteyeceğimi bilmediğimi söylediğimi hatırlıyor musun, yardımını?” Lucien nefes almak için durakladı. ‘Eh, şimdi yapıyorum. Lütfen bana yardım et, Robert.”

Hunter ikinci kez suçluluk duygusunun kendisini kestiğini hissetti. “Sana nasıl yardımcı olabilirim Lucien?” diye sordu. 'Biraz önce kendin de öyle söyledin. Ben dinleyici olarak buradayım. Hiçbir konuda yetkim yok. Ben FBI ajanı bile değilim. Ben LAPD'de bir

dedektifim.'

Lucien uzun bir süre Hunter'la gözlerini kilitledi ve sonra aniden bakışları yumuşadı.

'Eğer son derece dürüst olursam Robert, artık yaşayıp ölmemin gerçekten umrumda olduğunu sanmıyorum. Uzun zaman önce berbat ettim. Çok fazla hata yaptım ve o zamandan beri bir alt-hayat yaşamaktan başka hiçbir şey yapmadım. dahil her şeyimi kaybettim onurum ve gerçekten sevdiğim tek kişi. Sanırım hayatımın çoğundan utandığımı söyleyebilirim ama katil değilim. Bunun kulağa aptalca gelebileceğini biliyorum ama senin dışında kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil Robert. Başıma ne gelirse gelsin istiyorum *Sen* Bir canavar olmadığımı bilmek."

Hunter bir şey söylemek üzereydi ama Lucien onun sözünü kesti. Lütfen bunu zaten bildiğini ya da benim öyle olduğuma inanmadığını söyleme çünkü senin acımanı istemiyorum Robert. Bilmeni istiyorum. *Gerçekten biliyorum*. Bu yüzden sana söyleyeceklerimi anlatacağım, çünkü FBI olsun ya da olmasın söylediğim her şeyi kontrol edeceğini biliyorum.' Lucien'den hâlâ herhangi bir işaret yok.

Hunter, Lucien'in haklı olduğunu biliyordu. FBI ona ne tür bir baskı uygulamaya çalışırsa çalışsın, sorgu odasından çıkıp Lucien'in ona söyleyeceği her şeyi unutmasının imkânı yoktu.

“Peki bana söylemek istediğin şey nedir?” diye sordu. 'Gidip kontrol etmemi istediğin şey nedir?'

Lucien, Hunter'ın bakışıyla karşılaşmadan önce ellerine baktı. . . sonra tekrar konuşmaya başladı.

On dokuz

Özel Ajanlar Taylor ve Newman, Doktor Lambert ile birlikte, Lucien'in hücresine geri götürülmesinden otuz saniye sonra sorgu odasına girdiler. Hunter metal masaya yaslanmıştı, yüzü boş bir duvara dönüktü ve yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Dedektif Hunter," dedi Taylor, dikkatini çekerek. 'Bu Doktor Patrick Lambert. BSU'da çalışan bir adli psikiyatrist. Ayrıca röportajın tamamını gözlem odasından izledi.”

Doktor Lambert, Hunter'ın elini sıkarken, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Dedektif Hunter," dedi. 'Etkileyici çalışma.'

Hunter ona hafifçe kaşlarını çattı.

"Senin kağıdın." Etkileyici çalışma. Ve bunu çok gençken yazdığını düşünüyorum.'

Hunter iltifatı basit bir baş hareketiyle kabul etti. Taylor, "Beş gün

içinde yalnızca yedi kelime söyleyen biri olarak onu kesinlikle konuşturdunuz" dedi.

Hunter ona baktı ama cevap vermedi.

Newman, soğutucudan kendine bir bardak su doldururken, "İlgili bir şey alamadık" dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hunter.

Newman, Hunter'a gözlem odasında kullandıkları yüz analiz yazılımından bahsetti.

Doktor Lambert, "Birkaç gergin göz, baş ve el hareketi vardı" dedi. "Sesinin ses tonunda yer yer birkaç duygusal nitelik var ama fazla kaygılı ya da gergin olduğunu gösterecek hiçbir şey yok." Sonuç olarak herhangi bir konuda yalan söylediğine dair net bir göstergemiz yok.' Etki yaratmak için durakladı. ‘Fakat aynı zamanda herhangi bir konuda doğruyu söylediğine dair de net bir göstergemiz yok.’

Pahalı yüz analiz yazılımınız için bu kadar. Hunter düşündü. Doktor Lambert, "Buna görüşmenizin son birkaç dakikasında size söylediği her şey de dahildir" diye ekledi.

Lucien sesini sessiz tutmaya çalışmıştı; tüm seans boyunca olduğundan daha sessizdi ama metal masanın tam üzerindeki tavanda bulunan güçlü, çok yönlü mikrofon, Hunter'a söylediği her kelimeyi almıştı.

'*Sana bir bilmece gönderiyorum Robert. Cevabını yalnızca sizin bileceğiniz bir bilmece*Lucien iki dirseğini de masaya dayamış, öne doğru eğilmiş ve Hunter'ın omzunun üzerinden arkasındaki iki yönlü aynaya bakmıştı. '*O şerefsizlere güvenmiyorum*.'

Sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

'*Son birkaç yıldır Kuzey Carolina'da yaşıyorum ya da dilerseniz saklanıyorum. Ev kiralık ve doğrudan bu yaşlı çifte peşin olarak nakit ödüyorum, böylece evin bana ait olduğu bulunamıyor*Bir duraklama ve ardından bir yudum su. '*Stanford'daki yurt odamızda yatağımın yanındaki duvarda birkaç poster asılıydı. Ama özellikle bir tane vardı. Hepsinin en büyüğü. Senin de beğendiğin. . . gün batımıyla. Eğer düşünürsen, hatırlayacaksın. Kuzey Carolina'daki ilçe bu posterdeki figürle aynı adı taşıyor*.'

Hunter'ın ifadesi düşünceli bir hal almıştı.

'*Eminim siz de Profesör “Acı Sos”u hatırlayacaksınız.*Lucien'in ağzının sağ kenarı yarı sinsi bir gülümsemeyle havaya kalkmıştı. '*Susan'ın cesareti mi? Cadılar Bayramı gecesi mi?*Hunter'ın yüzündeki tanınma dansını görmeden önce sadece bir saniye beklemişti. '*Tamamen tesadüf eseri, yaşadığım şehir onun adını paylaşıyor*.'

Hunter hiçbir şey söylememişti.

'*İlk araba teslimatını yapmamı isteyen ilk telefonu aldıktan sonra,*

içimden bir ses bunun sonunun muhtemelen çok kötü olacağını söylüyordu. Ben de tedbir amaçlı deyim yerindeyse günlük tutmaya başladım. Aslında daha çok not defterine benziyordu ve bulabildiğim her şeyi not ediyordum: aramaların tarihi, saati ve süresi, konuşma ayrıntıları, karşılama saatleri ve yerleri, araba tipi ve plaka numaraları, yolda yaptığım duraklar, arabanın adı. kişi hattın diğer ucu. . . her şey. Defteri evde, bodrumda saklıyorum.'

Hunter eski dostunun gözlerinde yeni bir parıltı yakalamıştı. Daha önce orada olmayan bir şey.

'*Ev ormanın hemen ucunda. Anahtarlar ceketimin cebinde, sanırım FBI tarafından ele geçirildi. sende benim onu kullanma ve eve girme izni, Robert. Orada çok şey bulacaksınız. Bu karışıklığı gidermenize yardımcı olabilecek şeyler*.'

Lucien'in söylediği tek şey buydu.

Newman, Hunter'a "Öyleyse" dedi. 'Sonunda sana attığı saçmalıkların cevabını biliyor musun?'

Hunter hiçbir şey söylemedi ama Newman onun tavrını olumlu bir cevap olarak okumuş görünüyordu.

'Harika. Yani bize Kuzey Carolina'da evinin bulunduğu ilçenin ve kasabanın adını verirseniz buradaki işiniz biter.' Suyunu içmeyi bitirdi. 'Anladığım kadarıyla gecikmiş bir tatil için Hawaii'ye gidiyordunuz.' Newman hiçbir sebep yokken saatine baktı. 'Sadece bir günü kaçırdın. Yarın sabah orada olabilirsiniz.'

Hunter'ın bakışları birkaç saniye Newman'ın üzerinde oyalandı, ardından Taylor'a ve ardından tekrar Newman'a döndü.

"Tam da bu yüzden Lucien evinin yerini sadece benim anlayabileceğim bir bilmece haline getirdi," dedi dik durup deri ceketinin yakasını düzelterek. ‘Çünkü herhangi birinizin oraya gitmesinin tek yolu benim sizi oraya götürmemdir.’

Yirmi

Ne Newman'ın ne de Taylor'ın bu tür bir karar verme yetkisi vardı. Tek bildikleri, gözaltındaki adamın yalnızca LAPD'den Dedektif Robert Hunter ile konuşacağını söyleyerek konuşmayı reddetmesiydi. Hunter getirilmişti ama herkese göre o sadece oradaydı.
bir dinleyici olarak. Görevi Lucien Folter'ı konuşturmaktı. Soruşturmaya dahil olmaması gerekiyordu ve kesinlikle ekibin bir parçası değildi. Bu LAPD ile FBI'ın ortak girişimi değildi.

Adrian Kennedy doğrudan web kamerasına bakarak, "Tatile gitmek için sabırsızlandığını sanıyordum Robert," dedi.

Hunter, Taylor ve Newman BSU katına geri dönmüşlerdi ve şimdi geniş bir ofiste oturuyorlardı, batı duvarına monte edilmiş çok büyük bir düz ekran monitöre bakıyorlardı. Monitörün üst kısmındaki nokta büyüklüğündeki yeşil ışık, dahili kameranın açık olduğunu gösteriyordu.

Bir saatten az bir süre uzakta olmasına rağmen, Direktör Adrian Kennedy'nin aşırı dolu programı onun Quantico'ya geri dönmesini engelledi. Washington DC'deki ofisinden bir video bağlantısı aracılığıyla herkesle konuşuyordu.

Hunter gerçekçi bir tavırla, "Eh, dün sen Los Angeles'a geldiğinde bu plan suya düştü Adrian," dedi.

Kennedy, "Bunu düzeltebileceğimize eminim Robert," diye yanıtladı. 'Ajan Taylor ve Newman'a ilerlemeleri için ihtiyaç duydukları bilgiyi verirseniz, bu gece sizi Hawaii'ye uçuracak bir jet ayarlayabilirim.'

Hunter etkilenmiş görünüyordu. 'Vay. FBI bütçesi beni Virginia'dan Hawaii'ye kadar götürmek için bir jet almayı haklı çıkarabilecek kadar gevşek mi? Lanet olsun ve LAPD'de bize yeterli kurşun geçirmez yelek sağlamaya yetecek kadar büyük bir bütçemiz bile yok.'

'Robert, ben ciddiyim. Bu bilgiye ihtiyacımız var.'

“Ben de öyle, Adrian.” Hunter'ın sesi aniden ciddileşti ve bakışları sertleşti. ‘Bunu ben istemedim. Bana geldin, hatırladın mı? Beni attın bu karışımın içine. Beğenseniz de beğenmeseniz de artık ben de bunun bir parçasıyım. Eğer bilgiyi verip itaatkar küçük bir çocuk gibi çekip gideceğimi sanıyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir.'

"Kimse seni gerçekten tanımıyor Robert," diye cevap verdi Kennedy, sesi hâlâ sakindi. 'Seni tanıdığımdan beri sen hep gizemli bir muammaydın. Ama şu anda çok riskli bir oyun oynuyorsunuz. Yaptığınız şeyin federal bir cinayet soruşturmasıyla ilgili bilgileri saklamak olduğunun farkındasınız. Bunun için kıçını alabilirim.'

Hunter etkilenmemiş görünüyordu.

"Eğer böyle oynamak istiyorsan," diye yanıtladı eşit bir sesle. "Lucien'in küçük bilmecesinin ne anlama geldiğini anladığımı hiç kimseye açıkça söylemedim." Bilgim yoksa, bilgi saklayamam Adrian, çünkü eski yurt odamda herhangi bir poster gördüğümü hatırlamıyorum ve Profesör "Acı Sos" hatırlayabildiğim bir profesör değil.' Gözünün ucuyla Ajan Newman'ın yüzündeki hayal kırıklığının renklenmeye başladığını gördü. 'Sert top oynamayı bilen tek kişi sen değilsin Adrian ve ben de senin kuklalarından biri değilim.'

Kennedy kızgın ya da gücenmiş görünmüyordu. Aslında, sorgu odasından kaydedilen görüntüleri izledikten sonra Hunter'ın başka bir şekilde tepki vermesini beklemiyordu. Hunter'dan bir yanda FBI, diğer yanda eski en yakın arkadaşı yardım istiyordu.

Newman koltuğunda öne doğru eğilerek, "Böldüğüm için özür dilerim Direktör Kennedy," dedi. “Fakat şüpheli hâlâ gözetimimizde. Dedektif Hunter işbirliği yapmayı reddediyorsa kusura bakmayın ama siktirin onu. Bırakın Los Angeles'a dönsün.” Hunter'a baktı. 'Alınma dostum.'

Hunter'dan kesinlikle sıfır tepki aldı.

Newman, "Hala bilgiyi doğrudan konudan çıkarabiliyoruz" diye devam etti. 'Bana onunla birkaç seans daha ver.'

Kennedy, "Elbette yapabiliriz" dedi. “Çünkü bu şu ana kadar harika bir şekilde işe yaradı, değil mi Özel Ajan Newman?”

Newman başka bir şey söylemek üzereydi ama Kennedy yeterince duyduğunu belirtmek için parmağını kaldırdı. Gözlerindeki bakış, kafasında birkaç olasılık üzerinden koştuğunun açık bir göstergesiydi.

Birkaç sessiz saniyenin ardından Kennedy, "Tamam Robert," dedi. 'Sen iyi oynarsan ben de iyi oynarım. Sen ve Ajan Taylor, Kuzey Carolina'daki bu mülke bakın. Ajan Newman, size Washington'da ihtiyacım var. . . Bugün. Sana vermeni istediğim başka bir şey var.'

Newman yüzüne tokat yemiş gibi görünüyordu. Bir şey söylemek için ağzı yarı açıktı ama Kennedy yine sözünü kesti. '*Bugün*, Ajan Newman. Anlaşıldı mı?”

Newman derin bir nefes aldı. 'Evet efendim.'

Kennedy tekrar Hunter'a seslendi. 'Robert, artık oyun yok. Bu Lucien karakterinin bilmecesinde neyden bahsettiğini biliyorsun, değil mi? Bu soruların yanıtlarını biliyor musun?'

Hunter bir kez başını salladı.

“Tamam.” Kennedy saatine baktı. ‘Şanslıyız. Kuzey Carolina hızlı hareket edebileceğimiz kadar yakın. Ajan Taylor, her şeyi organize edin. Senin ve Robert'ın en geç bu akşam orada olmasını istiyorum. Hadi gidip bu günlüğü, not defterini ya da her neyse ele geçirelim ve tüm bu karışıklığı çözmeye başlayalım. Saat kaç olursa olsun, herhangi bir haber alır almaz beni arayın. Anlaşıldı mı?”

Taylor, Hunter'a bakarken "Evet efendim" diye yanıtladı.

Kennedy bağlantıyı kesti.

Yirmi Bir

Ajan Taylor, kablosuz klavye kullanarak masaüstü bilgisayara yeni

bir komut yazarken "Tamam" dedi.

Taylor ve Hunter daha önce bulundukları konferans odasına geri dönmüşlerdi; büyük monitörün uzaktaki duvarda Amerika Birleşik Devletleri'nin ayrıntılı bir haritasını gösterdiği konferans salonuna. 'Enter' tuşuna bastığında harita, Kuzey Carolina eyaletinin tamamının ilçe ayrıntılı bir versiyonuna dönüştü.

Taylor, “Peki Lucien Folter'ın duvarındaki poster neydi?” diye sordu. 'Hoşlandığın kişi. Gün batımı olan.”

Hunter ona hafifçe omuz silkti, haritaya bir adım daha yaklaştı ve gözlerinin haritayı dikkatle incelemesine izin verdi.

'Bu dağların bir posteriydi' dedi. 'Güneş üzerlerinde batmak üzereydi. Gökyüzü bu çarpıcı kırmızımsı-mor rengi almıştı. O posterde gerçekten hoşuma giden şey de buydu; gökyüzünün rengi. Ayrıca kamp ateşi de vardı.”

'Kamp ateşi mi?'

Hunter, "Doğru," diye onayladı.

Taylor, “Bu muydu?” diye sordu.

‘Hayır, ateşin yanında oturup gün batımını izleyen yalnız bir figür vardı.’ ‘Ne figürü?’

Hunter'ın gözleri haritayı aramayı bırakmıştı.

'Yaşlı bir adam.'

Taylor kaşlarını çattı. "Yaşlı bir adam mı?" dedi, haritadan Hunter'a katılarak. ‘Peki burada ne arıyoruz? Oldman İlçesi mi? Büyükbaba İlçesi? Yoksa bu yaşlı adamın bir adı var mıydı? Lucien Folter ilçenin o posterdeki kişiyle aynı adı taşıdığını söyledi.'

Hunter, "İsim yok," diye açıkladı. 'Ama o yaşlı adam bir Kızılderili'ydi. Daha doğrusu, bir . . .’ Haritanın en sol tarafındaki bir ilçeyi işaret etti. Cherokee ilçesi.

Kuzey Carolina eyaleti üç bölgeye ayrılmıştır: Doğu, Piedmont ve Batı. Cherokee İlçesi ülkenin en batıdaki ilçesidir. Batı Bölgesi. Hem Georgia hem de Tennessee ile komşudur.

Taylor, sesinde farklı bir ritimle, "Bir Cherokee Kızılderilisi" dedi. 'Lanetleneceğim.'

Hunter durakladı ve ona baktı. Yüzündeki ifade soruyu sordu.

Taylor başını yana eğdi. 'Eski kocam yarı Cherokee'ydi. Zorlu bir boşanma sürecini atlattık. Garip bir tesadüf, hepsi bu.” Hunter başını salladı.

Taylor'ın dikkati, ilçenin konumlarına göre konumunu değerlendirirken haritaya döndü. “Kahretsin,” dedi bilgisayara dönerek. 'Bu çok uzun bir yolculuk olacak.'

Hunter, "En az sekiz saat orada, sekiz saat de dönüşte" diye onayladı. Taylor yeni bir komut yazdı ve haritada Quantico'daki FBI Akademisi ile Cherokee ilçesinin doğu sınırı arasında hemen bir

rota çizildi. Sol tarafta, tüm seyahat planının ayrıntılı, adım adım dökümü görüntülendi. Buna göre sıfır durakla 535 millik yolculuk yaklaşık sekiz saat yirmi beş dakika sürecek.

Hunter saatine baktı - 12:52. Kesinlikle on yedi saatlik oraya gidiş-dönüş yolculuğu havasında değildi.

‘Oraya uçabilir miyiz?’ diye sordu.

Taylor yüzünü buruşturdu. 'Uçağa izin vermek için gerekli izne sahip değilim' dedi.

"Ama Adrian öyle yapıyor," diye ekledi Hunter.

Taylor başını salladı. "Yönetici Kennedy istediği her şeye yetki verebilir." "Öyleyse ona bir yetki verelim," dedi Hunter. 'Birkaç dakika önce beni Hawaii'ye tatile götürecek bir jeti yetkilendirmeye hazırdı ve ben FBI'da bile değilim.'

Taylor'ın buna karşı hiçbir argümanı yoktu.

'Tamam, onu arayacağım. Peki nereye gidiyoruz?'

Hunter ona baktı.

"Bilmecenin ikinci kısmı," diye açıkladı. 'Şehrin adı? Bu Profesör “Acı Sos” kimdi? Susan'ın cesareti mi? Cadılar Bayramı gecesi mi?' Hunter henüz tüm kartlarını göstermeye hazır değildi, en azından onlar hâlâ FBI akademisindeyken. Saatini kontrol etti. "Adım adım, Ajan Taylor. İlk önce başlayalım. Havaya çıktığımızda sana söyleyeceğim.” Taylor bir an onu inceledi. 'Ne fark eder ki?'

'Demek istediğim tam olarak bu. Eğer hiçbir fark olmazsa, o zaman sana ya şimdi ya da sonra söyleyebilirim. Daha sonra yapacağım. Gitmemiz gerekiyor.”

Taylor pes ederek iki elini de kaldırdı. 'Tamam, senin istediğin gibi oynayacağız. Direktör Kennedy'yi arayacağım.'

Yirmi iki

Taylor'ın Direktör Adrian Kennedy ile yaptığı telefon görüşmesi üç dakikadan az sürdü. Çok fazla inandırılmaya ihtiyacı yoktu.

Lucien Folter altı gün önce tutuklanmıştı. FBI'ın elinde başı kesilmiş ve parçalanmış iki kadın kafası vardı; ne beden ne de kimlik. Sorular kirli bulaşıklar gibi birikiyordu ve şu ana kadar hiçbir şey elde edemediler. Kennedy yanıtlar istiyordu ve ne pahasına olursa olsun yanıtları hemen istiyordu.

Doksan dakika içinde her şey ayarlandı ve bir Phenom 100 hafif jeti Turner Field iniş pistinde Hunter ve Taylor'ı bekliyordu. Bu uçak, Los Angeles'tan Quantico'ya götürdükleri uçağın yarısı büyüklüğündeydi ama içi de bir o kadar lükstü.

Kabin ışıkları bir anlığına karardı ve uçak hızla havalanmaya

başladı. Hunter, beyni o sabah sorgu odasında söylenen her kelimeyi dikkatle tekrar gözden geçirirken, büyük bir fincan koyu siyah kahveyi yudumlayarak oturuyordu.

Taylor, Hunter'ın hemen önündeki siyah deri döner sandalyede oturuyordu. Dizüstü bilgisayarı kucağında duruyordu; ekranında Cherokee İlçesinin tüm şehirleri ve kasabalarıyla birlikte ayrıntılı bir haritası gösteriliyordu. 'Tamam, biz havadan, peki tam olarak nereye gidiyoruz? Profesör “Acı Sos” kim?” Hunter bunu hatırlayınca gülümsedi.

'Lucien, Susan ve ben Los Altos'ta bir İrlanda barında Cadılar Bayramı partisine gittik. Orada nöropsikoloji profesörümüzle karşılaştık. İyi adamdı, harika profesördü ve içmeyi severdi. O gece hepimiz birkaç tane içmiştik ama sonra birdenbire bizi bir içki yarışmasına davet etmeye karar verdi. Lucien ve ben reddettik ama bizi şaşırtan bir şekilde Susan onun teklifini kabul etti.'

'Neden şaşırdın?'

Hunter başını hafifçe sallayarak, "Susan o kadar da iyi bir içici değildi," dedi. 'Dört, beş el ateş edildi ve Susan gitti. Bilmediğimiz şey onun elinde bir numara olduğuydu.'

Taylor'ın yüzü ilgiyle yıkandı. 'Ne numarası?'

'Susan'ın büyükanne ve büyükbabası Letonyalıydı ve bu nedenle su kelimesi de dahil olmak üzere birkaç Letonca kelime biliyordu: "ūdens". Anlaşma şuydu: Her biri sırayla en sevdiği içkiden bir shot içiyordu. Susan, aslında Letonyalı olan barmeni tanıyordu. Profesör Tekila içiyordu ve Susan barmenden bir shot "ūdens" sipariş etmeyi sürdürüyordu. On dört el ateş ettikten sonra profesör havluyu attı. Cezası, iki onsluk Acı Sos şişesinin tamamını içmekti ve bunu da yaptı. Sonraki üç gün boyunca derslere gelmedi. O günden sonra üçümüz ondan sadece Profesör Acı Sos olarak bahsettik.'

Hunter hızla Taylor'ın ekranındaki haritayı inceledi. Aradığını bulması sadece bir saniyesini aldı.

Taylor, “Peki nöropsikoloji profesörünüz kimdi?” diye sordu. Hunter ekranı işaret etti. ‘Adı Steward Murphy’ydi.’ Murphy şehri, Hiwassee ve Valley Nehirlerinin birleştiği noktada yer alan Cherokee ilçesinin en büyük şehriydi.

Yeni bir komut yazmadan önce haritayı inceleyen Taylor, "Murphy'de havaalanı varmış gibi görünmüyor" dedi. Bir saniye sonra bir cevap aldı. 'Tamam, Murphy'ye en yakın havaalanı Western Carolina Bölge Havaalanı. Yaklaşık on üç buçuk mil uzakta.”

Hunter, "Bu yeterli," dedi. 'Pilota oraya doğru gittiğimizi söyleyebilirsin.'

Taylor pilota talimatlarını vermek için sağ tarafındaki duvardaki dahili telefon hattını kullandı.

Hunter'a, "Yaklaşık bir saat on dakika içinde orada olacağız, ister ver ister al," dedi.

'Sekiz buçuk araba kullanmaktan çok daha iyi' yorumunu yaptı. Taylor, birkaç dakika havada kaldıktan sonra, "Size bir şey sormamın sakıncası var mı, Dedektif Hunter?" dedi.

Hunter gözlerini penceresinin dışındaki mavi gökyüzünden kaldırdı ve ona baktı.

Eğer bana Dedektif Hunter demeye devam edeceksen, öyle yaparım. Lütfen bana Robert deyin.'

Taylor bir an tereddüt etmiş gibi göründü. ‘Tamam Robert, bana

Courtney dediğin sürece.’

'Anlaşmak. Peki bana ne sormak istersin Courtney?'

‘Kendini suçlu hissettin, değil mi?’ Birkaç saniye bekledi ve açıklamaya karar verdi. ‘Lucien sana uyuşturucu sorununu ve bu duruma nasıl bulaştığını anlattığında.’

Avcı sessiz kaldı.

'Gözlem odasındaki herkesin tüm dikkati Lucien'e odaklanmışken ben seni gözlemliyordum. Kendini suçlu hissettin. Bunun senin hatan olduğunu hissettin.”

Hunter sonunda, "Sanki benim hatam değildi," dedi. Ama ona yardım edebileceğimi biliyorum. Los Angeles'a beni son kez görmeye geldiğinde büyülendiğini fark etmeliydim. Bunu nasıl kaçırdığımı bile bilmiyorum.”

Taylor alt dudağını ısırdı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi, açıkça ne düşündüğünü söylemesi gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Utangaç olmanın bir anlamı olmadığına karar verdi. 'Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum ve bunu söylediğim için üzgünüm ama keşler benden pek fazla sempati duymuyor. Ucuz bir çözüme kafayı takan ya da ucuz bir çözüm satın almak için biraz para kazanmaya çalışan birinin en korkunç cinayeti ya da cinayetleri işlediği çok fazla vaka üzerinde çalıştım.' Nefes almak için durakladı. 'Yalan söylüyor olabilir, biliyor musun? Hâlâ bir şeye bağımlı olabilir ve etki altındayken o iki kadını öldürmüş olabilir.'

Hunter, Taylor'ın ses tonunun altında yatan farklı bir şeyi fark etti. Gizli öfke belki.

'Laboratuvar testleriniz onun temiz olduğunu gösterdi' dedi.

Taylor, "Bazı ilaçlar birkaç saat içinde vücudunuzdan çıkar, bunu biliyorsunuz," dedi. “Ayrıca bu kafalar kim bilir ne kadar süre boyunca buz kaplarında saklanmıştı. O iki kadın aylar önce öldürülmüş olabilirdi.”

“Bu doğru.” Hunter onun fikrine karşı çıkamadı. 'Ve bazı uyuşturucular sisteminizden birkaç saat içinde çıkıyor ama daha önce de esrarkeşler gördünüz, değil mi? Uyuşturucudan çok uzun süre uzak kalamıyorlar ve hepsi tipik psikolojik ve fiziksel bağımlılık belirtileri gösteriyor: cilt, gözler, saç, dudaklar. . . paranoya, kaygı. . .

ne arayacağınızı biliyorsunuz. Lucien bunların hiçbirini göstermedi.” Hunter başını salladı. 'Artık bağımlı değil.'

Bu sefer Hunter'ın iddiasını tartışamayan Taylor'dı. Lucien artık gerçekten hiçbir fiziksel veya psikolojik bağımlılık belirtisi göstermiyordu. Ama henüz onu rahat bırakmaya hazır değildi.

'Tamam, katılıyorum, temiz görünüyor ama yine de sempati duymuyor. Size söylediğine göre kimse onu uyuşturucu almaya zorlamamış. O
bunu kendi özgür iradesiyle yapmaya karar verdi. Ondan da kolaylıkla uzaklaşabilirdi. Her yerde ve her yaştan insana her gün uyuşturucu teklif ediliyor. Bunu çoğu kişiden daha iyi biliyorsun, Robert. Bazıları bunun için gider, bazıları gitmez. Bu bir *seçenek*. Onun durumunda öyleydi *onun* seçim, başka kimsenin değil. Onun esrarkeş olmasından dolayı Lucien dışında hiç kimse kendini suçlu hissetmemeli.'

Hunter uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Uçak bir türbülans noktasına çarptı ve tekrar konuşmadan önce her şeyin netleşmesini bekledi. “O kadar basit değil Courtney.”

'Öyle değil mi?'

Hayır. Hunter koltuğuna yaslandı.

Taylor, 'Bana birçok kez uyuşturucu teklif edildi' dedi. ‘Okulda, üniversitede, sokakta, mahallede, partilerde, tatilde, aslında her yerde ama yine de onlardan uzak durmayı başardım.’

'Bu harika ama bahse girerim sizin kadar güçlü olmayan insanları da tanıyorsunuzdur, değil mi? Onlardan uzak durmayı başaramayan insanlar. Bağlanan insanlar mı?'

Taylor'ın gözlerinde bir şeyler değişmiş gibiydi. “Evet, öyle.” Hunter onun sesini sakin tutmakta zorlandığını görebiliyordu. ‘Ama bu yüzden kendimi suçlu hissetmiyorum.’

Bazı nedenlerden dolayı bu kulağa yalan gibi geliyordu.

Hunter, "Hepimiz farklıyız Courtney ve bu yüzden hepimiz herhangi bir olaya farklı tepki veririz" dedi. 'Tepkilerimiz doğrudan o olayı çevreleyen koşullara ve o andaki psikolojik ruh halimize bağlıdır.'

Taylor *yaptım* bunu biliyorum. Bunu daha önce de görmüştü;

kendini mutlu hisseden, evinde ve işyerinde işler harika giden birine, bir partide veya başka bir yerde son derece bağımlılık yaratan bir uyuşturucu teklif ediliyordu. O kişi buna gerek görmediği için ‘hayır’ diyor. O belirli zamanda, o kişi doğal olarak mutlu hissediyor, doğal olarak yüksek hissediyor. Aynı kişiye, yalnızca bir gün sonra işten çıkarılır veya evde kötü bir tartışma yaşar ya da ruh halini bir miktar altüst eden bir şey olursa, yüksek derecede bağımlılık yaratan aynı uyuşturucu teklif edilir. Bu sefer kişi 'evet' diyor çünkü ruh hali değişti, koşullar değişti ve o kişi tam da o anda psikolojik, hatta belki de fiziksel olarak çok savunmasız durumda. Uyuşturucu tacirlerinin iş bu insanları kalabalığın arasından seçmeye geldiğinde bir çeşit altıncı hissi vardır ve bir insanı nasıl tatlı dille ikna edeceklerini gerçekten bilirler.
Kendisine önerilen ilacı alırsa tüm sorunlarının bir anda ortadan kalkacağına inanıyor. Cennet bekliyor.

Taylor alt dudağını çiğnemeye başladı.

“Ortalıkta çok fazla uyuşturucu olduğunu ve tek bir vuruşun yeterli olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” diye devam etti Hunter. 'Lucien'in dediği gibi: 'anında kanca şeyler'. Çok güçlü insanlar bile her zaman çok güçlü olamaz Courtney. Bu hayatın bir gerçeği. İhtiyacınız olan tek şey, şu ya da bu nedenle, zihinsel olarak çok güçlü olmadığınızda, kendinizi yalnız, depresyonda olduğunuzda, ihmal edildiğinizde ya da buna benzer bir durumda olduğunuzda ve sizi ele geçirdiklerinde size yaklaşılmasıdır. Tüm gerçekleri bilmiyoruz. Ayrıca Lucien'in başarısızlığa uğramadan önce kaç kez bundan vazgeçtiğini de bilmiyoruz.'

"Kabul ediyorum" dedi Taylor. 'Eşler adına iyi bir tartışma yürütüyorsun.'

Hunter sakince, "Ben keşleri savunmaya çalışmıyorum, Courtney," dedi. 'Sadece çok sayıda bağımlının bir hata yaptığını bildiğini ve tek istediklerinin bu alışkanlıktan kurtulacak gücü bulmak olduğunu söylüyorum. Çoğu bu gücü kendi başına bulamıyor gibi görünüyor, yardıma ihtiyaçları var. . . çoğu zaman pek açık sözlü olmamasına yardımcı olun. Muhtemelen dışarıdaki pek çok kişi seninle aynı düşünceleri paylaştığı için.”

Taylor'ın mavi gözleri, hızla uzaklaşmadan önce yoğun bir şekilde Hunter'a odaklandı. “Peki ona nasıl yardım edebileceğini düşünüyorsun?” diye sordu. 'Ne yapardın?'

Hunter hiç duraksamadan, "Elimden gelen her şeyi," diye yanıtladı. ‘Ben yapardım *her şey* Yapabilirdim. O benim arkadaşımdı.”

Yirmiüç

Phenom 100 jeti, kalkıştan bir saat sekiz dakika sonra Western Carolina Bölge Havaalanına indi. Dışarıda hava değişmeye başlamıştı. Artık gökyüzünde birkaç büyük bulut gizleniyor, güneşin düzgün bir şekilde parlamasını engelliyor ve sıcaklığı birkaç derece düşürüyordu. Güneş ışığının olmamasına rağmen Taylor uçaktan iner inmez güneş gözlüğünü taktı. Bu temel FBI eğitimiydi; toplum içine çıktığınızda daima gözlerinizi saklayın.

Havaalanının dışında Hunter ve Taylor, telefonda konuştuğu yerel bir araba kiralama şirketinin temsilcisiyle buluştu. Onlara sınıfının en iyisi, siyah bir Lincoln MKZ sedan teslim etti.

Taylor, Hunter'la birlikte arabaya binerken dizüstü bilgisayarını açarak, "Tamam," dedi. Sürücü koltuğuna oturdu. Araba yepyeni görünüyordu ve kokuyordu, sanki o sabah sadece onlara yer açmak için satın alınmış gibi. ‘Buradan nereye gitmemiz gerektiğine karar verelim.’

Taylor dizüstü bilgisayarın dokunmatik yüzeyini kullandı ve hemen bir uydu görüntüleme uygulamasını çağırdı. Bir saniyeden çok daha kısa bir sürede Murphy şehrinin fotografik kuşbakışı haritasını ekranına taşıdı.

Lucien, evin bir ormanın kenarında olduğunu söyledi, diye devam etti dizüstü bilgisayarını Hunter'a doğru çevirerek.

İkisi de uzun bir süre ekranı incelediler ve Taylor haritayı soldan sağa ve yukarıdan aşağıya sürüklemek için dokunmatik yüzeyi kullandığında tavrı değişti.

“Şaka mı yapıyordu?” dedi sonunda. Sesi hala sakindi ama şimdi

biraz da kızgınlık vardı. Hunter'ı endişeli bir bakışla yere sabitlemeden önce güneş gözlüğünü kaldırdı ve başına yerleştirdi. ‘Burası ormanlık alanla çevrilidir. Şehrin içinde ve dışında her yerde var. Şuna bir bakın.”

Haritayı uzaklaştırmak için dokunmatik yüzeyi tekrar kullanırken bakışları ekranına döndü. Şaka yapmıyordu. Murphy şehri sanki büyük, engebeli bir ormanın ortasında inşa edilmiş. Etrafta binalardan çok ormanlık alan varmış gibi görünüyordu.

‘Ne yapmamız gerekiyor? Karşılaştığımız her ormanlık alanın kenarında bir ev bulup anahtarlarından herhangi birinin uyup uymadığını kontrol edelim mi? Hunter hiçbir şey söylemedi. Hala ekrana bakıyor, her şeyi anlamaya çalışıyordu.

‘Bizimle dalga geçiyordu, değil mi?’ Taylor bu sözlere kıkırdadı. “Bu ev gerçekten var olsa bile ki artık bundan şüpheliyim, onu bulmamız birkaç günümüzü, belki daha fazlasını alabilir. Bizi vahşi bir kaz avına gönderdi Robert. Oyun oynuyor.' Bunu düşünmek için biraz zaman ayırdı. 'Daha önce buraya geldiğinden eminim. Belki bir süre burada yaşamış bile olabilir. Murphy'nin ormanlarla çevrili olduğunu biliyor. Bu yüzden bizi buraya o çılgın bilmeceyle gönderdi. Burada günler geçirebiliriz ve bununla asla karşılaşamayız. . . fantezi evi.'

Hunter başını sallamadan önce haritayı incelemek için birkaç saniye daha harcadı. ‘Hayır, bu yanlış. Onun kastettiği bu değil.”

Taylor'ın kaşları havaya kalktı. 'Ne demek istiyorsun? Tam olarak şunu söyledi: “*Ev bir orman kenarının sonundadır.*“Eğer bu bilmeceyi yanlış anlamadıysanız ve biz yanlış yere gelmediysek.”

Hunter, "Ben yapmadım," diye güvence verdi ona. ‘Doğru yere geldik.’ ‘Tamam o zaman, Lucien *öyle* oyun oynamak. Şu haritaya bak Robert.” Dizüstü bilgisayarına doğru başını salladı. "*Ev bir orman kenarının sonunda*diye tekrarladı. 'Bunlar onun sözleriydi. Tekrar dinlemek isterseniz kayıt burada yanımda.'

"Zorunda değilim," diye yanıtladı Hunter, dizüstü bilgisayarı kendisine doğru çevirerek. ‘Çünkü söylediği tam olarak bu değildi.’

'Üzgünüm?'

'Evin sokağın sonunda olduğunu söyledi' *the* ahşabın kenarı

değil *A* ahşabın kenarı. Ve büyük bir fark var. Bize Murphy'nin aranabilir bir haritasını getirebilir misin? Yerler, sokak adları, bunun gibi şeyler?'

'Evet, elbette.'

Birkaç tuşa basıldıktan sonra ekrandaki kuş bakışı haritanın yerini Murphy şehrinin güncel uydu sokak haritası aldı. "İşte başlıyoruz" dedi ve dizüstü bilgisayarını arama özelliğine hızla bir şeyler yazan Hunter'a verdi. Harita yatay olarak yataylaştı, sola döndürüldü ve ardından şehrin güney tarafındaki iki ormanlık tepe arasında yer alan dar toprak yola yakınlaştırıldı. Yolun adı Woods Edge'di.

Hunter bile biraz şaşırmıştı. Belki ormanlık alanlardan birinin, hatta belki bir parkın "Woods Edge" adını taşımasını bekliyordu ama bir yol değildi.

'Ah, siz inancınız az olanlar' dedi.

Taylor, "Lanetleneceğim," diye nefes verdi.

Yol yaklaşık yarım mil kadar devam ediyor gibiydi. Tek bir evin, Woods Edge'in sonundaki evin durduğu yere kadar, ormanlık alan dışında her iki tarafında da hiçbir şey yoktu.

Yirmidört

Taylor direksiyona geçti ve havaalanından Murphy'nin güney yakasına olan yolculuk yirmi beş dakikadan az sürdü. Yolculuğun tamamı tepeler, tarlalar ve ormanlık alanlarla noktalandı. Şehre yaklaştıklarında

Murphy'de yol kenarında birkaç küçük çiftlik belirdi, atlar ve sığırlar avluda tembel tembel hareket ediyordu. Tipik çiftlik gübresi kokusu havayı kapladı ama ne Hunter ne de Taylor şikayet etti. Hunter, baktığı her yerin ağaçlar ve yeşil tarlalarla kaplı olduğu bir yerde bulunduğunu hiç hatırlamıyordu. Çarpıcı bir manzaraydı, ikisinin de itiraf etmesi gerekiyordu.

Taylor, Creek Road'dan çıkıp Woods Edge'e doğru saptığında, yol avlunun yanında daha da engebeli hale geldi ve Taylor'ı neredeyse bir salyangoz hızına kadar yavaşlamaya zorladı.

Etrafına bakarak, "Tanrım, burada kesinlikle hiçbir şey yok" dedi. “Bir milden fazla süredir elektrik direği görmediğimizi fark ettin mi?” Hunter başını salladı.

Taylor, "Bize yol gösterecek gün ışığının hâlâ elimizde olmasına sevindim" dedi. Lucien'in bir şeyden ya da birinden saklandığına hiç şüphe yok. Aklı başında kim burada yaşamak ister ki?'

Daha büyük çukurlardan ve tümseklerden kaçınmak için elinden geleni yaptı ama ne kadar dikkatli yoldan saparsa ya da ne kadar yavaş sürerse sürsün hâlâ bir savaş bölgesinden geçiyormuş gibi hissediyordu.

'Burası mayın tarlasına benziyor' dedi. ‘Otomobil şirketleri araçlarını süspansiyon testi için buraya getirmeli.’

Birkaç yavaş ve hareketli dakikanın ardından nihayet Woods Edge'in sonundaki eve ulaştılar.

Burası tek katlı bir çiftlik evine benziyordu ama çok daha küçüktü. Mülkün ön cephesi, çaresizce onarılması ve yeni bir boya işi yapılması gereken alçak bir ahşap çitle çevriliydi. Çitin ötesindeki çimenler aylardır biçilmemiş gibi görünüyordu. Kapılardan eve giden kavisli yolu oluşturan çimento levhaların çoğu çatlamıştı. çatlaklardan ve levhaların çevresinden büyüyen otlar. Sağdaki paslı bir bayrak direğinde eski ve içi delik dolu bir Yıldızlar ve Çizgiler dalgalanıyordu. Evin bir zamanlar cephesi beyazdı, pencereleri ve kapıları soluk maviydi ama renkler büyük ölçüde solmuştu ve boya hemen hemen her yerden soyulmaya başlamıştı. Kırma çatı da birkaç yeni kiremitle yapılabilecek gibi görünüyordu.

Hunter ve Taylor arabadan indiler. Batıdan serin bir esinti esmeye başladı ve beraberinde nemli toprak kokusunu da getirdi. Hunter başını kaldırdı ve birkaç kara bulutun yaklaşmaya başladığını gördü.

Taylor arabanın kapısını arkasından kapatırken, "Buraya kesinlikle pek iyi bakmadı" dedi. “Aslında kiracıların en iyisi sayılmaz.” Hunter etrafındaki toprak yolu ve ahşap çitlere kadar olan yolu kontrol etti. Kendi lastikleri dışında başka lastik izi yoktu. Evin araba garajı yoktu, bu yüzden Hunter evin yanına bir arabanın park edebileceği bir yer aradı. Böyle yerlerde insanlar hep aynı yere

park etme eğilimindedir. Bu şüphesiz yerde kalıcı bir izlenim, hatta belki bazı yağ izleri veya kalıntıları bırakabilirdi. Hiçbirini görmedi. Lucien Folter gerçekten burada yaşıyorsa arabası varmış gibi görünmüyordu. Hunter ayrıca çitin yanındaki posta kutusunu da kontrol etti. Boş.

İkisi de eve doğru ilerlerken Hunter bir saniyeliğine duraklayarak Taylor'ın liderliği ele geçirmesine izin verdi. Kendisine defalarca belirtildiği gibi, bu onun soruşturması değildi.

Verandaya çıkan tek tahta basamak, Taylor'ın ağırlığı altında bir uyarı sinyali gibi gıcırdadı. Hemen arkasında olan Hunter bunu atlamaya karar verdi ve bunun yerine doğrudan verandaya çıktı.

Ön kapının her iki tarafındaki pencereleri kontrol ettiler. Hepsi kilitliydi, perdeleri kapalıydı. Evin sağ tarafında arka bahçeye açılan ağır kapı da kilitliydi. Üstündeki duvar, tırmanmayı düşünen herkesi vazgeçirecek kadar yüksekti.

Taylor, "Tamam, hadi bunları deneyelim" dedi.

Lucien'in anahtarlığı bir bina sorumlusuna ait olabilirdi; benzer görünümlü anahtarlarla dolu tek, kalın metal halka. Toplamda on yedi kişi vardı.

Taylor tel örgü kapıyı çekip açtı ve ilk anahtarı denedi. Kilide bile girmedi. İkinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci tuşların hepsi içeri girdi kolayca, ama hiçbiri dönmedi. Taylor sakince onların üzerinden geçmeye devam etti.

Yağmurun ilk damlaları düştükçe nemli toprak kokusu daha da güçlendi ve hava serinledi. Taylor bir an duraksadı ve yağmur şiddetlendiğinde verandanın çatısında kaç tane deliğin ortaya çıkacağını merak ederek başını kaldırdı.

Altı ve yedi numaralı anahtarlar ilkinin tekrarıydı; yanlış uyum. Öte yandan sekiz numaralı anahtar kilide muazzam bir kolaylıkla girdi ve Taylor onu çevirirken kilit boğuk bir tıkırtıyla açıldı.

"Bingo" dedi. “Diğer anahtarların ne işe yaradığını merak ediyorum.” Hunter hiçbir şey söylemedi.

Taylor kolu çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki menteşeler yakın zamanda iyice yağlanmış gibi hiçbir gıcırtı veya gıcırtı sesi yoktu.

Daha eve adım atmadan, içeriden gelen dezenfektan, naftalin benzeri koku ikisine de çarptı. Taylor içgüdüsel olarak elini burnuna götürdü.

Koku Hunter'ı rahatsız etmedi.

Taylor kapının sağındaki iç duvarda bir ışık anahtarı buldu ve onu yaktı.

Ön kapı çok küçük ve tamamen çıplak, beyaz duvarlı bir bekleme odasına açılıyordu. Hızla oradan geçip yan odaya, oturma odasına geçtiler.

Taylor bir kez daha kapının yanındaki ışık düğmesini buldu ve açıp tavanın ortasından sarkan tek bir ampulü çalıştırdı. Çevresindeki kalın kırmızı ve siyah gölge, zaten zayıf olan gücünü önemli ölçüde azaltarak odayı yarı gölgeye dönüştürdü.

Oturma odaları arasında en genişi değildi ama neredeyse hiç mobilya olmadığı için sıkışık da gelmiyordu. Bu odadaki dezenfektan ve naftalin kokusu çok daha güçlüydü ve Taylor'ın yüzünü buruşturmasına ve neredeyse yerinden çıkacakmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Hunter, “İyi misin?” diye sordu.

Taylor ikna edici olmayan bir şekilde başını salladı. 'Naftalin kokusundan nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor.”

Hunter ona birkaç saniye verdi ve gözlerinin yavaşça odayı taramasına izin verdi. Evin herhangi birinin evi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu, hayır

resimler, duvarlarda tablolar yok, hiçbir yerde dekoratif öğeler yok, kişisel dokunuşlar yok, hiçbir şey yok. Sanki Lucien kendisinden bile saklanıyordu. Batı duvarındaki açık kapı karanlık bir mutfağa açılıyordu. Oturma odasına girdikleri yerin karşısında evin derinliklerine uzanan bir koridor vardı. Hunter başını sallayarak "Mutfağı kontrol etmek ister misin?" diye sordu. "Pek sayılmaz" dedi Taylor. 'Sadece bu günlüğü bulup biraz temiz hava almak istiyorum.'

Hunter başıyla onayladı.

Oturma odasını geçip diğer taraftaki koridora girdiler. Buradaki ışık oturma odasındaki kadar zayıftı. Taylor, "Sanırım karamsar ışıklandırmayı seviyordu" yorumunu yaptı.

Koridorun sonunda dört kapı vardı; ikisi solda, biri sağda ve biri de en uçta. Soldaki ikisi ve en uçtaki ikisi tamamen açıktı. Işıklar kapalıyken bile Hunter ve Taylor iki yatak odasına ve bir banyoya gittiklerini söyleyebilirdi. Koridorun sağ tarafındaki kalın ve ağır kapı ise büyük bir asma kilitle güvenli bir şekilde kilitlenmişti.

Taylor, "Burası bodruma açılan kapı olmalı" dedi. Hunter asma kilidi kontrol ederek kabul etti ve bu onu şaşırttı. Bu, Sargent ve Greenleaf tarafından yapılmış, sıvı nitrojen de dahil olmak üzere her türlü saldırıya karşı dayanıklı olduğu varsayılan askeri sınıf bir asma kilitti. Lucien kesinlikle kimsenin o bodruma davetsiz inmesini istemiyordu. Taylor, Lucien'in anahtarlığını bir kez daha alırken, "Ve artık anahtar ruletine geri döndük" dedi.

Anahtarları kontrol etmeye başladığında Hunter hızla soldaki ilk odayı, yani banyoyu kontrol etti. Küçüktü, tamamen beyaz fayanslarla kaplıydı ve ağır bir küf ve ıslak kokusu vardı. Orada ilginç hiçbir şey yoktu. *Tıklamak*.

Hunter koridordan gelen metal sesini duydu ve banyodan dışarı çıktı.

"Anladım" dedi Taylor asma kilidi yere bırakarak. “Bu sefer on iki denememem gerekti.” Kapı kolunu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Kapının iç tarafında tavandan sarkan bir ışık kablosu vardı. Taylor tıkladı. Sarımsı bir flüoresan tüp birkaç kez yanıp söndükten sonra nihayet devreye girdi ve aşağıya doğru kıvrılan dar beton merdiveni ortaya çıkardı.

Taylor bir adım geri çekilerek, “Önce sen mi gitmek istiyorsun?” diye sordu. Hunter omuz silkti. 'Elbette.'

İkisi de yavaş ve dikkatli bir şekilde merdivenlerden indiler. Altta iki sarımsı floresan ampul, kaba çimento zeminli ve yorgun beyaz duvarlı üst kattaki oturma odasıyla hemen hemen aynı büyüklükteki bir alanı aydınlatıyordu. Mobilya bakımından üst kattaki seyrek dekore edilmiş oturma odasıyla da karşılaştırılabilir. Kuzey duvarını kitaplarla dolup taşan uzun, ahşap bir kitaplık sarıyordu. Büyük bir halı ve çiçekli bir kanepe odanın ortasında yer alıyordu. Hemen önünde, üzerinde eski bir tüplü televizyonun bulunduğu kayın ağacından bir modül vardı. Modülün solunda bir şifonyer ve küçük

bir bira buzdolabı vardı. Duvarları birkaç çerçeveli çizim süslüyordu. Her şey ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Taylor kitaplığı işaret ederek, "Günlük orada olmalı" dedi. Hunter hâlâ odanın etrafına bakıyor, her şeyi anlıyordu. Taylor kitaplığa doğru bir adım attı; ondan önce durakladı ve izin verdi gözleri hızla tüm başlıkları taradı. Birçoğu psikoloji, birkaçı mühendislik, birkaçı yemek pişirme, birkaçı mekanik, birkaç karton kapaklı gerilim filmi ve birkaçı da kişisel motivasyon ve zorlukların üstesinden nasıl gelineceği üzerine görünüyordu. Bir köşede küçük bir kitap koleksiyonu diğerlerinden biraz farklı görünüyordu. Temel fark şuydu; unvanları yoktu. Basılı kitaplar değildi. Bunlar herhangi bir kırtasiye dükkanında kolayca bulunabilecek türden ciltli defterlerdi.

Taylor ilk kitaba uzanırken, "Burada birden fazla günlüğümüz var gibi görünüyor" dedi.

Hunter'dan yanıt alamadı.

Ona bakmadan kitabı açtı ve karıştırmaya başladığında kaşlarını çattı. Hiçbir sayfada hiçbir şey yazmıyordu. Hepsi el çizimleri ve eskizlerle kaplıydı. ‘Robert, gel şuna bir bak.’

Hunter'dan hâlâ cevap yok.

‘Robert, beni duyabiliyor musun?’ Taylor sonunda ona doğru döndü. Hunter odanın ortasında hareketsiz duruyor, doğrudan önündeki duvara bakıyordu. Yüzündeki ifade Taylor'ın tam olarak tanıyamadığı bir şeye dönüşmüştü.

'Robert, neler oluyor?'

Sessizlik.

Çerçeveli çizimlerden birine doğru bakışlarını takip etti.

"Bir saniye bekle" dedi, gözlerini kısıp ona biraz daha yaklaştı. Neye baktığını anlaması birkaç saniyesini aldı ve bunu yaparken birden tüm vücudu tüylerle kaplandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. 'Öyle mi? . . insan derisi mi?'

Hunter sonunda yavaşça başını salladı.

Taylor nefes aldı, bir adım geri attı ve tekrar odaya baktı. 'İsa aşkına. . .' Boğazı tamamen kurudu ve sanki bir çift görünmez el tarafından boğuluyormuş gibi hissetti.

Duvarları süsleyen beş farklı çerçeve vardı.

Hunter hâlâ hareket etmemişti. Bakışları hala tam önündeki çerçeveye kilitlenmişti. Ancak onu en çok şaşırtan, çerçeveli çizimler gibi görünen şeylerin aslında çerçeveli insan derisi olması değildi. Hunter'ı olduğu yerde donduran şey, baktığı çerçevedeki insan derisine çizilen şeydi. Çok eşsiz bir dövme. Hunter bunu çok iyi hatırlıyordu çünkü bu iş bittiğinde o da oradaydı. Lucien de öyleydi. Dikenli sapının kanayan bir kalbin etrafına sarıldığı ve onu boğuyormuş izlenimi veren kırmızı bir gül dövmesi. Susan'ın dövmesi.

İkinci

Bölüm

Doğru Adam

Yirmi Beş

Kapı vızıldayarak açılıp Hunter ile Taylor içeri girdiğinde bu kez Lucien Folter sorgu odasındaki metal masada oturuyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi elleri kelepçeliydi ve metal bir zincirle birbirine bağlanmıştı. Ayakları da zincirlenmişti, ayak bileği zinciri zaten sandalyesinin yanında yerdeki kalın metal halkaya güvenli bir şekilde tutturulmuştu. Hemen arkasında iki silahlı ABD Deniz Piyadesi duruyordu. Tek kelime etmeden odadan çıkmadan önce ikisi de Hunter ve Taylor'a başlarını salladılar.

Lucien sandalyesinde öne doğru eğilmişti. Elleri masanın üzerinde

parmakları birbirine kenetlenmiş halde duruyordu. Sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şarkının ritmine göre yapıyormuş gibi, çok yavaş ve sakin bir şekilde başparmaklarını sabit bir ritimle birbirine vuruyordu. Başı ve gözleri aşağıdaydı. Bakışları ellerine sabitlenmişti.

Taylor kasıtlı olarak kapının arkasından çarpmasına izin verdi ama yüksek patlama sesi Lucien'ın kulaklarına ulaşmış gibi görünmüyordu. Geri çekilmedi, başını kaldırmadı, başparmaklarını tıklatarak durmadı. Sanki kendine ait bir dünyadaydı.

Hunter öne doğru bir adım attı ve masanın karşısında durdu; kolları gevşek ve vücudunun yanlarında rahattı. Yerine oturmadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi.

Taylor kapının yanında duruyordu, gözlerinde öfke yanıyordu. Quantico'ya dönüş yolculuklarında, öfkesini belli etmeyeceğine, pragmatik olacağına dair kendine söz vermişti. . . profesyonel. . . müstakil. Ama Lucien'i yeniden o odada sakin görünürken görmek, damarlarındaki kanın kaynamasına neden oldu.

Sonunda, Seni hasta orospu çocuğu, diye ağzından kaçırdı. 'Gerçekte kaç kişiyi öldürdün?'

Lucien kimsenin duyamayacağı ritmi takip ederek başparmaklarına bakmaya devam etti.

Taylor, “Hepsinin derisini yüzdünüz mü?” diye devam etti.

Cevap yok.

'Her kurbandan o iğrenç ödüllerden birini mi yaptın?' Hâlâ cevap yok ama bu sefer Lucien başparmaklarını tıklatarak durdu, yavaşça başını kaldırdı ve gözlerini Hunter'a kilitledi. Uzun bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Savaşa girmek üzere olan iki yabancı gibi birbirlerini incelediler. Hunter'ın fark ettiği ilk şey, Lucien'in tavrının önceki röportajlarına göre tamamen değişmiş olduğuydu. Duygusal Lucien, kendisine büyük bir haksızlık yapılmasından korkmuş görünen, yardıma ihtiyacı olan, Lucien'in neredeyse gitmiş olduğu kişi. Hunter'ın önünde oturan yeni Lucien artık daha güçlü görünüyordu. . . daha güvenli. . . korkusuz. Yüzü bile daha sert görünüyordu; her türlü çatışmadan kaçmayan bir dövüşçü gibi, ne olursa olsun hazır olan biri gibi. Koyu kahverengi gözlerindeki bakışta da çok farklı bir

şeyler vardı. Çok soğuk ve bağlantısız, hiçbir duygudan yoksun bir şey. Hunter'ın daha önce birkaç kez gördüğü ama Lucien'in gözlerinde hiç görmediği boş bir bakıştı bu. Psikopat bir bakıştı.

Lucien nefesini verdi.

'Yüzündeki ifadeye bakılırsa Robert, duvarımdaki çerçevelerden birindeki dövmeyi tanıdığına eminim.'

Hunter, Lucien'in daha önce Susan'dan ve onun dövmesinden bahsetmesinin asıl sebebinin bu olduğunu artık anlamıştı. Sinirleri yatışıncaya kadar konuşmayı hassas bir konudan uzaklaştırmaya çalıştığından değil, Hunter'ın onu eve göndermeden önce bunu hatırlayacağından kesinlikle emin olmak istediği için.

Hunter ne söyleyeceğinden tam olarak emin olmadığından sessiz kaldı. Lucien, "Bu parça açık ara favorim," diye devam etti. "Nedenini biliyor musun Robert?"

Hunter'dan cevap yok.

Lucien sanki anılar kalbini sevinçle dolduruyormuş gibi ona memnun bir gülümsemeyle baktı.

'Susan benim ilkimdi.'

Taylor yeniden, "Seni hasta orospu çocuğu," dedi, sanki Lucien'in üzerine atlayacakmış gibi öne doğru bir adım attı ama son anda aklı devreye girdi ve metal masanın yanında durdu.

Lucien'in buz gibi bakışları yavaşça ona doğru ilerledi. Lütfen kendinizi tekrarlamayı bırakın Ajan Taylor. Zaten bana hasta orospu çocuğu dedin.” Sesi düzdü. Duygu yok. Sıcaklık yok.

‘Belki ben *ben* ama küfür etmek sana pek yakışmıyor.” Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip ıslattı. 'İsim takmak zayıflar içindir. Akıllıca tartışacak zekaya sahip olmayan insanlar için. Zekanızın eksik olduğunu mu düşünüyorsunuz Ajan Taylor? Çünkü eğer bunu yaparsan FBI ajanı olmanın hiçbir anlamı kalmaz.'

Taylor kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Gözleri hâlâ öfkeyle yanıyor olsa da Lucien'in onu zorlamaya çalıştığını biliyordu.

Lucien, "Şu anda evdeki keşfin yüzünden hâlâ biraz şokta olduğunu anlıyorum," diye devam etti, "bu yüzden duyguların biraz yükseliyor." Kaygısız bir tavırla omuz silkti. 'Anlaşılabilir. Ama bahse

girerim ki senin bu küçük patlaman kıdemli bir FBI ajanından beklenecek bir şey değil, değil mi? Eminim bu seni bile şaşırtmıştır, çünkü eminim kendine onu kaybetmeyeceğine dair söz vermişsindir. Sakin ve profesyonel kalacağınıza kendinize söz verdiniz, değil mi Ajan Taylor?' Lucien ona cevap vermesine zaman tanımadı. 'Fakat birinin duygularını kontrol edebilmek çok çetrefilli bir şey. En iyi niyetle bile, duygularınız kolayca içinizde kaynayabilir. Onları gerektiği gibi kontrol edebilmek çok fazla eğitim gerektirir.' Başka bir omuz silkti. 'Ama bir gün oraya varacağından eminim.'

Taylor dilini tutmakta zorlandı. Lucien'in başka bir duygusal tepkiye güvendiği açıktı ama o buna uymadı. Hunter sakin bir sesle, “Orada kaç kişi vardı, Lucien?” diye sordu ve sonunda sessizliğini bozdu. "Susan'ın ilk arkadaşın olduğunu söylemiştin." Kaç kurban vardı?”

Lucien arkasına yaslandı ve prova edilmiş gibi görünen bir gülümsemeyle gülümsedi. “Bu çok iyi bir soru Robert.” Uzun bir süre derin düşüncelere daldı. 'Gerçekten emin değilim. Bir süre sonra saymayı unuttum.” Taylor tüylerinin yeniden diken diken olmaya başladığını hissetti.

Lucien başını sallamaya başlarken, "Ama hepsini yazdım" dedi. 'Evet. Gerçekten bir günlük var Robert. Aslında birden fazla var; her şeyi belgeledim; gittiğim yerler, götürdüğüm insanlar, kullandığım yöntemler. . .'

Taylor, “Peki neredeler?” diye sordu.

Lucien kıkırdadı ve ellerini hareket ettirerek zincirin metal masanın üzerinde takırdamasına neden oldu. 'Sabırlı olun Ajan Taylor, sabır. Şu sözü hiç duymadın mı: “*Bekleyenlerin başına güzel şeyler gelecektir*"?"

Lucien'in sözleri Taylor'a yönelik olsa da tüm dikkati Hunter'ın üzerindeydi.

'Şu anda beyninin içinde binlerce sorunun birbirini kovaladığını biliyorum, Robert. Tek istediğinizin neden ve nasıl olduğunu anlamak olduğunu biliyorum. . . ve tabii ki sen bir polis olduğun için tüm kurbanların kimliğini tespit edeceksin.' Lucien sanki biraz gerginlik yaratmaya çalışıyormuş gibi boynunu bir yandan diğer yana çevirdi.

'Bu biraz zaman alabilir. Ama inan bana Robert, nedenlerini ve nasıllarını anlamanı gerçekten istiyorum. Seni buraya çağırmamın gerçek nedeni bu.”

Lucien, Hunter'ın yanından arkasındaki iki yönlü aynaya baktı. Artık Hunter ya da Taylor'la konuşmuyordu. Kuzey Carolina'da ortaya çıkardıkları şeyden sonra camın diğer tarafında daha kıdemli bir FBI figürünün olacağını biliyordu. Tüm kararları verme yetkisine sahip biri.

'Biliyorum ki *Sen* Ayrıca nedenlerini ve nasıllarını da bilmek istiyorum,' dedi tüyler ürpertici bir ses tonuyla, kendi yansımasına bakarak. 'Sonuçta burası ünlü FBI Davranış Bilimi Birimi. Benim gibi insanların zihinlerini incelemek için yaşıyorsun. Ve inanın bana, benim gibi olan biriyle hiç karşılaşmadınız.”

Lucien camın arkasında artan gerilimi neredeyse hissedebiliyordu. "Bundan da fazlası" diye devam etti. 'Kurbanları teşhis etmeniz gerekiyor. Bu senin görevin. Ama sana şimdi söylüyorum, benim işbirliğim olmadan bunu asla başaramayacaksın.'

Hunter, Taylor'ın ağırlığını huzursuzca bir ayaktan diğerine aktardığını gördü. Lucien, "İyi haber şu ki bunu yapmaya hazırım" dedi. “Ama bunu kendi şartlarımla yapacağım, o yüzden dinle.” Sesi daha da ciddileşmiş gibiydi. 'Sadece Robert'la konuşacağım, başka kimseyle konuşmayacağım. FBI'da olmadığını biliyorum ama bunun kolaylıkla düzeltilebileceğini de biliyorum.' Durdu ve odaya baktı. ‘Görüşmeler artık bu odada yapılmayacak. Burada kendimi rahat hissetmiyorum ve . . Ellerini kaldırıp hareket ettirdi ve bilekleri arasındaki zincirin metal masaya bir kez daha takırdamasına izin verdi. 'Gerçekten zincirlenmeyi sevmiyorum. Bu beni çok kötü bir ruh haline sokuyor ve bu ne benim için ne de senin için iyi bir şey değil. Ayrıca konuşurken etrafta dolaşmayı da seviyorum. Düşünmeme yardımcı oluyor. Artık Robert benim hücreme gelebilir. Orada konuşabiliriz.” Taylor'a hızlıca bir göz attı. "Ajan Taylor isterse görüşmelere katılabilir." Ondan hoşlanıyorum. Ama öfkesini nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerekecek.”

Taylor, sesini olabildiğince sakin tutarak, "Pazarlık

yapamazsınız" dedi.

'Ah, sanırım biliyorum Ajan Taylor. Çünkü sanırım artık bir ajan ekibiniz Murphy'deki evimin her santimini inceliyor olacak. Ve eğer Onlar en azından bu konuda yetenekliler, sizin ve Robert'ın o evde daha önce ne gördüğünüzü öğrenmeleri gerekiyor. .
Lucien durakladı ve Hunter'la bir kez daha göz göze geldiler.
'Kuyu . . . bu sadece başlangıç.”

Yirmi Altı

Lucien varsayımında haklıydı; Murphy'deki evinin her santimini incelemek için özel bir FBI ekibi zaten görevlendirilmişti. Özel Ajan Stefano Lopez, çok deneyimli, sekiz kişilik arama ekibinden sorumlu ajandı. Bu özel ekip, adli tıp uzmanlarına pek güvenmeyen Direktör Adrian Kennedy tarafından sekiz yıl önce bir araya getirilmişti. Birkaç yıl önce ülke genelindeki adli tıp işlerinin çoğu özel şirketlere yaptırılmaya başlandı. Aşırı maaş alan adli tıp ajanları, tabiri caizse, son on yılda yayına giren adli soruşturma TV programlarının artan sayısıyla körüklenerek, onların gerçekten yıldız olduklarına inandılar ve buna göre davrandılar.

Kennedy'nin ekibi adli kanıtların toplanması ve analizi konusunda oldukça eğitimliydi ve sekizinin de kimya, biyoloji veya her ikisinde de diploması vardı. Ekip lideri Lopez de dahil olmak üzere ajanlardan üçü, FBI'a katılmadan önce hazırlık öğrencileriydi. Hepsi nitelikliydi,
ve çeşitli 'yerinde' temel testleri gerçekleştirmek için yanlarında yeterli laboratuvar ekipmanı ve cihazı getirmişti.

Aramayı hızlandırmak için Ajan Lopez evi bölümlere ayırmış ve mürettebatı iki kişilik dört ekibe ayırmıştı: A Takımı - Ajan Suarez ve Farley - oturma odası ve mutfaktaki her şeyin incelenmesinden sorumluydu; B Takımı - Ajan Reyna ve Goldstein - koridorun sonundaki her iki yatak odasını ve küçük banyoyu arıyordu; C Takımı - Ajan Lopez ve Fuller - alt katta bodrumdaydı; D Takımı - Ajan Villegas ve Carver - dışarıda mülk arazisini araştırıyordu.

C Ekibi zaten tüm bodrum katını orijinal haliyle fotoğraflamıştı ve şimdi toplanan, etiketlenen ve daha ileri analiz için plastik kanıt torbalarına yerleştirilen her şeyi eleme sürecindeydi. İndirilen ilk eşyalar çerçeveli insan derisi parçalarıydı.

Ajan Lopez ve Fuller doğu duvarındaki ilk çerçeveyi dikkatlice çıkardıklarında çerçevelerin basit ama akıllıca ev yapımı olduğunu fark ettiler. İlk olarak insan derisi parçası, formaldehit veya formaldehitin sudaki bir çözeltisi olan formalin gibi koruyucu bir maddeyle ıslatıldı veya püskürtüldü. Daha sonra parça uzatıldı ve yaklaşık 2 milimetre kalınlığındaki bir Pleksiglas levhanın üzerine düz bir şekilde yerleştirildi; bu, iki normal mikroskop lamının bir arada istiflenmesine eşdeğerdi. Daha sonra aynı kalınlıkta ikinci bir Pleksiglas levha insan derisi parçasının üzerine yerleştirildi ve onu her iki Pleksiglas levhanın arasına sıkıştırdı. Cildin bozulmasını minimumda tutmak için, Pleksiglas/insan derisi sandviçi, normal bir tablo veya resim gibi çerçevelenmeden önce, nihayet özel bir sızdırmazlık maddesi kullanılarak hava geçirmez şekilde kilitlendi.

Lopez, parmak izleri için çerçevelerin son tozunu aldıktan sonra, "Bu yüzde yüz berbat bir şey" dedi. Hiçbiri yoktu.

Lopez uzun boylu ve zayıftı, kısa kıvırcık saçları, delici koyu kahverengi gözleri ve ona Şahin lakabını kazandıran kanca burunluydu. Ajan Fuller, çerçeveleri etiketleyip paketlerken, "Boşver, Hawk" dedi. “Yıllar boyunca yeterince katil ganimeti gördüğümüzü biliyorsunuz, aralarında pek çok vücut parçası da var ama bu sınırları zorluyor.” Çerçevelere doğru başını salladı. 'Bu adam kurbanlarının sadece parmağını ya da kulağını kesmedi. O *derisi yüzülmüş* en azından kısmen, hatta belki hala hayattayken ve bu bana göre onu daha önce görmediğim yeni bir kategoriye koyuyor.'

'Peki bu hangi kategori?'

‘Psikopat ucube gösterisi – seviye: büyükusta. Oldukça becerikli ve sabırlı biri.'

Hawk başıyla onayladı. 'Evet, bu *öyle* berbat ama beni asıl üzen şey bu oda.” Çevresine baktı.

Fuller'ın bakışları Hawk'ınkini takip ederek odayı dolaştı. “Ne demek istiyorsun?” “Yıllar boyunca kaç tane seri katilin ganimet

odası gördüğümüzü söyleyebilirsin?”

Fuller yüzünü astı ve omuz silkti. 'Bilmiyorum Şahin. Kesinlikle fazlasıyla yeterli.”

Hawk, "Bu birim bir araya getirildiğinden beri otuz dokuz," diye doğruladı. 'Ama hepimiz diğer ödül odalarının yüzlerce fotoğrafını gördük ve biliyorsunuz ki hepsi birbirine benziyor; küçük, pis kokulu, kirli, karanlık, neden bahsettiğimi anlıyorsunuz. Genellikle sadece dolap büyüklüğünde bir alan veya bir yerlerdeki bir barakadır Faillerin kurbanlarından kestikleri parçaları sakladıkları yer. Kurbanlarıyla geçirdikleri zamanı yeniden yaşarken mastürbasyon yapabilecekleri, fantezi kurabilecekleri veya her ne yapıyorlarsa onu yapabilecekleri bir yere. Onları gördün. Hepsi Hollywood korku filmlerinden fırlamış bir tür hastalıklı tapınak gibi görünüyor.” Hawk durakladı, eldivenli ellerini yukarı kaldırdı ve tekrar odaya baktı. 'Ama şuraya bir bakın. Ortalama bir ailenin oturma odasına benziyor. Sadece biraz tozlu.” İki parmağını şifonyerin üstünde gezdirdi ve sırf iddiasını vurgulamak için sonucu Fuller'a gösterdi.

'Peki, demek istediğin şu?'

"Demek istediğim şu ki, bu adamın buraya cinayetlerini ya da kurbanlarıyla geçirdiği zamanı hatırlatmak için geldiğini düşünmüyorum. Sanırım bu adam buraya sıradan insanlar gibi televizyon seyretmek, bira içmek ve kitap okumak için geldi. Aradaki fark, tüm bunları kurbanlarının çerçeveli derileriyle çevrelenmiş halde yapmasıydı.'

Hawk, ajanları ekiplerine atamadan önce tüm evi dolaşmıştı. Evdeki tek televizyonun bodrumdaki eski tüplü televizyon olduğunu biliyordu. Ayrıca köşedeki küçük buzdolabının içinde birkaç şişe biradan başka hiçbir şeyin olmadığını da biliyordu.

Hawk'ın sesindeki bir şey Fuller'ı endişelendiriyordu.

“Peki gerçekten ne diyorsun, Hawk?”

Hawk kitaplığın yanında durdu ve bazı kitaplara göz attı. “Demek istediğim şu ki, bunların ödül olduğunu düşünmüyorum.” Yerdeki beş çerçevenin içinde bulunduğu kanıt torbalarını işaret etti. 'Bunlar sadece basit dekorasyon eşyalarıydı. Eğer bu adamın gerçekten bir yerlerde bir ödül odası varsa orası burası değil.” Durakladı ve

endişeli bir nefes aldı. “Kendini hazırla diyorum Fuller, çünkü bu adamın bir ödül odası varsa henüz bulamadık.”

Yirmi Yedi

Üst katta, B Takımı - Ajan Miguel Reyna ve Eric Goldstein, küçük banyoyu ve ilk yatak odasını taramayı yeni bitirmişlerdi. Her iki odadan da birkaç parmak izi almayı başarmışlardı ama
Konu parmak izleri konusunda ekibin uzmanı olan Goldstein, daha derinlemesine bir analiz yapmadan, parmak izlerinin aynı göründüğünü söyleyebildi, bu da hepsinin aynı kişiden geldiğine işaret ediyordu. Bulunan tüm parmak izlerinin boyutu aynı zamanda izlerin muhtemelen bir erkeğe ait olduğunu da gösterdi.

Duşun deliği onlara birkaç saç teli vermişti; hepsi kısa ve koyu kahverengiydi. Birinci yatak odasında ve banyoda yaptıkları yüksek yoğunluklu UV ışığı testi, hiçbir yerde, hatta banyonun lavabosunda bile eski bir tıraş kesiğinden kalma herhangi bir meni veya kan izi ortaya çıkarmamıştı. Tuvalet oturağının çevresinde ve koltuğun kendisinde, zeminde bazıları küçük, bazıları büyük birkaç nokta aydınlandı, ama bu beklenen bir şeydi. İdrar ultraviyole ışıkla aydınlatıldığında son derece floresandır.

Emin olmak için duvarlarda UV ışık testi de yaptılar. Faillerin kan lekeli duvarları yeni bir kat boya vererek kapatmaya çalışmaları alışılmadık bir durum değil. Bu durum onları çıplak gözle tamamen görünmez kılsa da, boya kaplı kan lekeleri yüksek yoğunluklu UV ışığı incelemesi altında kendilerini oldukça net bir şekilde ortaya çıkaracaktır.

Koridor duvarlarında birkaç dağınık benek parladı. Reyna ve Goldstein hepsinden örnek topladılar ama hiçbiri son kat boyanın arkasına gizlenmedi. Her iki ajanın da koridorda topladıkları örneklerin kan olabileceği konusunda şüpheleri vardı.

Koridorun sonundaki son odaya, ana yatak odasına yaklaştılar ve kapının yanında durdular, devam etmeden önce gözlerinin her şeyi görmesine izin verdiler.

İçerideki dekor seyrek, ucuz ve dağınıktı; çok düşük bir bütçeyle döşenmiş bir üniversite yurt odası gibiydi. Çift kişilik yatak bunlardan birine doğru itildi
duvarlar bir Kurtuluş Ordusu dükkânından gelmiş gibi görünüyordu; şilte, siyah-gri yatak örtüsü ve yastık kılıfları da öyle. Yatağın sağ tarafında, üzerinde okuma lambası bulunan ahşap, çekmecesiz bir komodin de aynı duvara yaslanmıştı. Eski görünümlü çift kapılı bir gardırop batı duvarının tam ortasındaydı. Odadaki diğer tek mobilya, içi kitaplarla dolu küçük bir kitaplıktı.

Reyna yepyeni bir çift lateks eldiveni ayağına geçirerek, "En azından bu çok uzun sürmez" dedi.

"Güzel," diye onayladı Goldstein. Burun maskesine rağmen güçlü naftalin kokusu burun deliklerinin içini yakmaya başlamıştı.

Önceki iki odada olduğu gibi yüksek yoğunluklu bir UV ışık testiyle başladılar ve UV ışığını açtıklarında yatak örtüleri bir Noel ağacı gibi aydınlandı.

Goldstein "Eh, bunda sürpriz yok" dedi. ‘Bu çarşaflar sanki hiç yıkanmamış gibi görünüyor.’

Çeşitli vücut sıvıları yüksek yoğunluklu UV ışığı altında floresan olsa da (meni, kan, vajinal salgı, idrar, tükürük ve ter), tek başına ışığı kullanmak kişinin tam olarak ne tür bir lekeye baktığını doğrulamaz. Kesinlikle daha fazla teste ihtiyaç var. Ayrıca, sitrik meyve suları veya diş macunu gibi vücut sıvısı olmayan diğer bazı maddeler de UV ışığı testi altında kesinlikle parlak bir şekilde yanacaktır.

Goldstein, "Tüm yatak örtülerini ve çarşafları paketleyelim" dedi. ‘Laboratuvarın bununla ilgilenmesi gerekecek.’

Reyna hızla yataktaki her şeyi çıkardı ve her bir parçayı ayrı ayrı delil torbalarına koydu. Çarşafların altındaki beyaz şiltede herhangi bir kan sıçraması belirtisi yoktu ama yine de üzerinde UV testi yaptılar. Bir kez daha orada burada birkaç benek parladı, ama hiçbir şey alarm zillerinin çalmasına neden olmayacaktı. Yine de Reyna ve Goldstein hepsinden örnekler işaretledi ve topladı.

Hepsinin işi bitince Goldstein küçük kitaplığın olduğu yere geçti ve dikkatle her kitabı almaya başladı. Reyna yatağın yanında kaldı ve

parmak izi bulmak için yatağın çerçevesinin tozunu aldı. O tarafa doğru hareket ederken
diğer tarafta, yatağın yanında farklı bir şey fark etti; kalın beyaz kumaştan yapılmış, şilteyle kolayca karışan ve onu son derece iyi gizleyen uzun, yatay geçici bir kapak. Kaşlarını çattı ve yavaşça yataktan çekip aldı. Kapağın altına gizlenmiş şiltede uzun bir yarık buldu.

"Eric, gel şuna bir bak," diye seslendi el hareketiyle. Goldstein baktığı kitabı bıraktı ve Reyna'nın olduğu yere doğru yürüdü.

Reyna şiltedeki uzun açıklığı işaret ederek, “Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

Goldstein'ın gözleri bir miktar açıldı. 'Bir saklanma yeri.'

"Bahse girerim," diye yanıtladı Reyna, parmaklarını yuvaya kaydırarak ve yatay olarak her iki tarafı olabildiğince geniş bir şekilde ayırarak. Goldstein eğildi ve fenerini açıklığa tuttu. İkisi de Reyna'nın ellerinin ötesinde bir şey göremedi.

"Kontrol edeceğim" dedi Goldstein, el fenerini bıraktı ve sağ elini yavaşça boşluğa kaydırdı. Çok dikkatli bir şekilde yatağın iç kısmına dokunarak dokunmaya başladı. Önce sola, sonra sağa; hiçbir şey yok. Kolunu dirseğine kadar biraz daha derine kaydırdı. Sol, sağ. Hala hiçbir şey yok.

Reyna, "Belki de burada saklı olan şey çoktan gitmiştir," diye önerdi. Goldstein henüz pes etmeye niyetli değildi. Öne eğilip kolunu omzuna kadar yatağa soktu. Bu sefer etrafı hissetmek zorunda değildi. Parmakları anında katı bir şeye çarptı.

Goldstein durakladı ve Reyna'ya belirli bir şekilde baktı. Reyna, boşluğa tekrar bakmak için içgüdüsel olarak başını bir tarafa eğerek, “Bir şeyin mi var?” diye sordu. Hiçbir şey görmedi.

Goldstein, "Bana bir saniye izin verin" dedi ve şiltenin içinde saklı olan nesneyi yakalamak için parmaklarını açtı. Her ne ise, yaklaşık beş inç kalınlığındaydı.

'Bekle' dedi. “Aldım.” Onu çıkarmaya çalıştı ama nesne elinden kaydı. "Durun, durun" dedi tekrar, diğer kolunu da yatağa kaydırdı. Kollarını omuz hizasında açarak nesneyi iki eliyle kavradı. 'Bir tür kutuya benziyor' dedi ve yavaş yavaş onu dışarı doğru sürüklemeye

başladı.

Reyna bekledi.

Goldstein nesneyi açıklığa getirirken "Tamam, işte başlıyoruz" dedi. Reyna ellerini yoldan çekti ve omurgasında bir aşağı bir yukarı tuhaf bir heyecanın dolaştığını hissetti.

Goldstein tüm nesneyi şilteden çıkarıp aralarına, yere koydu. Bir kutuydu. Yaklaşık yirmi dokuzluk tahta bir kutu
inç uzunluğunda ve yirmi bir genişliğinde.

"Silah sandığı" dedi Reyna ama pek ikna olmamıştı. Goldstein'ın kalın kaşları merakla havaya kalktı. Kutu aslında MP5 veya Uzi gibi hafif makineli tüfekleri, hatta iki veya üç tabancayı alacak kadar büyüktü.

Goldstein, "Bunu öğrenmenin tek yolu var" dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde kutunun kilidi yoktu, yalnızca iki eski tarz çevirmeli mandal vardı. Goldstein ikisini de çözdü ve kapağı açtı.

İçeride silah yoktu ama içindekiler yine de her iki ajanın da duraksamasına, gözlerinin kocaman açılmasına neden oldu.

Kutunun ortasında onu iki ayrı bölmeye ayıran bir bölme vardı.

Birkaç saniyelik tam bir sessizlik ve mutlak hareketsizliğin ardından Goldstein sonunda bir kalem kullanarak her iki bölmenin içindekileri dikkatli bir şekilde karıştırdı.

Reyna'ya bakmadan önce, "Kahretsin," diye fısıldadı. ‘Gidip Hawk’ı getirsen iyi olur.’

Yirmi Sekiz

Sabah 01:30'da Hunter ve Ajan Taylor, BSU binasının üçüncü katındaki ses geçirmez bir konferans odasında düzenlenen özel bir NCAVC toplantısına çağrıldılar. Dört erkek ve üç kadın uzun, cilalı kırmızı meşe masanın etrafında oturuyordu. Büyük, beyaz bir projeksiyon ekranı tavandan uzak duvara doğru indirilmişti. Hunter odaya alınır alınmaz, herkesin yüzündeki gergin ifadeyle daha da vurgulanan ağır, endişeli atmosferi hissedebiliyordu. Yönetmen

Adrian Kennedy masanın başında oturuyordu.

Ayağa kalkmadan, biri sağında, biri solunda olmak üzere yanındaki iki boş koltuğu göstererek, "Lütfen içeri girin ve oturun" dedi. Hunter Kennedy'nin sağındaki koltuğa oturdu.

Kennedy, "Tamam, tanıtımlarla başlayalım" diye devam etti. Gruba, 'Buradaki herkesin Dedektif Robert Hunter'ın makalesine aşina olduğunu biliyorum' dedi, 'ama sanırım çoğunuz bu işin arkasındaki adamla ilk kez tanışıyorsunuz.' Hunter'a baktı ve ardından başını salladı. masanın etrafındaki herkes. ‘Jennifer Holden PROFILER bilgisayar sistemimizi yönetiyor; Deon Douglas ve Leo Hurst, Kriminal Araştırma Analizi Programımız – CIAP'ta; Victoria Davenport, FBI'ın Şiddet İçeren Suçları Yakalama Programı - VICAP'ta; Daha önce tanıştığınız Doktor Patrick Lambert, adli psikiyatri bölüm şefimizdir ve Doktor Adriana Montoya da baş patologlarımızdan biridir.'

Hepsi Hunter'a sessizce 'Merhaba' diye başlarını salladılar, o da her birine kendi başını sallayarak karşılık verdi.

Kennedy, "Solumda FBI Özel Ajanı Courtney Taylor var" dedi. 'Bu soruşturmayı o yönetecek.'

Daha sessiz baş sallamalar.

Hunter'a, "Yüzbaşınızla LAPD ile bir kez daha temasa geçme cüretinde bulundum, Robert," dedi. Artık bu durumda sana ihtiyacımız var ve senin de katılmak istediğini biliyorum ama bunu kitabına uygun yapmalıyız. Zaten bir talep hızlandırıldı ve her iki tarafça da onaylandı.' Alıntı yaptı.
parmaklarıyla havada. “Artık resmi olarak FBI'a “ödünç verildin”.' Hunter'ın adının ve fotoğrafının bulunduğu bir FBI kimlik kartını önündeki masaya koydu. ‘Yani, biz her şeyi çözene kadar sen Özel Ajan Robert Hunter’sın.’

Hunter unvandan utanmış görünüyordu. Kimlik kartını olduğu yerde bıraktı. "Tamam," dedi Kennedy tüm odaya. 'Hepinizi bu kadar geç, planlanmamış bir toplantı için buraya sürüklediğim için üzgünüm, ancak bugünkü olayların gidişatının büyük bir oyun değiştirici olduğuna şüphe yok.' Koltuğuna yaslandı, parmaklarını birbirine kenetledi ve ellerini Hunter ve Taylor'a doğrudan hitap

etmeden önce kucağına oturdu.

'Doktor Lambert ve ben bugün erken saatlerde, Lucien Folter'la ikinci görüşmeniz sırasında gözlem odasındaydık.'

Hunter şaşırmış görünmüyordu. Taylor'ın, onların keşfinden hemen sonra Murphy'deki evden Kennedy'yi aradığını biliyordu. Ayrıca akıllı telefonunu kullanarak çerçeveli insan derisi parçalarının resimlerini ve Lucien'in bodrum odasının kısa bir videosunu ona e-postayla göndermişti. Hunter, Kennedy'nin günün geri kalanında yapması gereken her şeyi erteleyeceğini ve Washington, DC'den Quantico, ASAP'a geri döneceğini beklemişti.

Kennedy, görevi devralan Doktor Lambert'e başını sallamadan önce, "Bu odadaki herkes her iki röportajın kayıtlı görüntülerini de uzun uzun izledi" diye ekledi.

'Bay Folter'ın birinci röportajdan ikinci röportaja kadar sadece birkaç saat içinde yaşadığı dönüşüm hayret vericiydi.' Biraz utanmış görünüyordu. “İtiraf etmeliyim ki ilk görüşmeden sonra, sana anlattığı uyuşturucu bağımlılığı hikayesinden sonra bir yanım ona inanmaya başlamıştı. Onun için üzüldüm.”

VICAP'tan Victoria Davenport, Doktor Lambert devam etmeden önce onaylayarak onayladı.

Bay Folter'ın aslında çok sadist bir katil ya da katiller tarafından hazırlanmış ayrıntılı bir planın kurbanlarından biri olabileceği ihtimalini gerçekten düşünmeye başlamıştım. O sadece bir piyondu, çok daha büyük bir şeyin teslimatçısıydı.' Doktor elini kafasında bıraktığı küçük saçların arasında gezdirdi; sadece bir avuç dolusu beyaz saç teli hiçbir zaman yerinde kalmak istemiyormuş gibi görünüyordu. “Adli psikiyatrist olarak geçirdiğim yıllar boyunca, bu kadar ikna edici bir şekilde yalan söyleyebilen çok az insan gördüm ve bunların çoğu dissosiyatif kimlik bozukluğundan muzdaripti.” Doğrudan Hunter'a baktı. ‘Ve burada durumun böyle olmadığını biliyorsun.’

Hunter hiçbir şey söylemedi ama Doktor Lambert'in haklı olduğunu biliyordu. Lucien kesinlikle hiçbir bölünmüş kişilik belirtisi göstermemişti. Hiçbir zaman iki veya daha fazla farklı kişi olduğunu iddia etmedi veya böyle olduğunu ima etmedi.

Dissosiyatif kimlik bozukluğundan muzdarip bir kişide, bir kimlik devreye girdiğinde, sanki kendi hisleri, duyguları, geçmişi ve anıları olan yepyeni bir insan gibidir. Kimlikler arasında paylaşılmayan duygular, duygular, tarih ve anılar. Yani eğer Lucien DKB hastasıysa ve ikinci görüşmede ilk görüşmede gösterdiğinden farklı bir kimlik sergilemesine neden oluyorsa, ikinci kimlik ilk görüşmeyi veya bu görüşme sırasında söylenen hiçbir şeyi hatırlamazdı. Kimliklerinden birinin işlediği suçlar da beyninin geliştirdiği başka hiçbir kimlik tarafından hatırlanmayacak, hatta muhtemelen bilinmeyecekti. Ama durum böyle değildi. Lucien onun nasıl davrandığını ve her iki röportajda da ne söylediğini tam olarak biliyordu.

Doktor Lambert, "Gördüklerimden sonra," dedi, "Bay Folter'ın ilk görüşmede çok iyi düşünülmüş bir rolü mükemmel bir şekilde oynadığına dair çok az şüphem var." Gerçek Lucien Folter, ikinci röportajda hepimizin görüp duyduğu kişidir; soğuk, duygusuz, psikopat ve eylemleri üzerinde tam kontrole sahip.'

Devam etmeden önce sözlerinin bir süre havada kalmasına izin vererek durakladı.

“Wyoming'deki o korkunç kazadan sonra şans eseri yakalanmış olabilir ama çerçeveli insan derisi parçalarını bulacaklarını çok iyi bilerek Dedektif Hunter ve Ajan Taylor'ı Kuzey Carolina'daki evine isteyerek yönlendirdi. Dedektif Hunter'ın onlardan birini şahsen tanıyacağını bilmek. Bu, yaptığı işten duyduğu muazzam başarı ve zevk duygusunun yanı sıra çok yüksek düzeyde bir zalimlik, kibir ve gururun göstergesidir.' Doktor nefes almak için durdu. ‘Bu adam insanlara zarar vermeyi gerçekten seviyor. . . fiziksel ve duygusal olarak.”

Yirmi Dokuz

Doktor Lambert'in son birkaç sözü, konferans odasında oturan hemen hemen herkesin huzursuzca yerlerinde kıpırdanmasına neden oldu.

Kennedy, odadaki patolog Doktor Adriana Montoya'ya bir göz

atma fırsatını değerlendirdi. Kısa siyah saçları, çarpıcı ela gözleri, dolgun dudakları ve boynunda, sol kulağının hemen arkasında küçük bir kırık kalp dövmesi vardı.

Öne eğilip dirseklerini masaya dayayarak, "DNA analizi yine de birkaç gün sürebilir" dedi. 'Cilt pigmentasyon testi ve epidermis analizinin sonuçlarını bugün ilerleyen saatlerde alabiliriz. Parçaların beş farklı kişiden geldiğini gösterme ihtimalleri var." Kısa bir duraklama. "Eğer durum buysa, şu ana kadar elimizde yedi kurban olacak, bu da Lucien Folter'ı şimdiden çok üretken bir seri katil yapıyor." Bir hafta öncesine kadar FBI'ın bilmediği bir şey. Ve Doktor Lambert'e katılıyorum. Onun vahşeti ve zalimliği hayret verici düzeydedir. Bagajındaki iki kurbanın başları kesildi. Bodrumundaki beş kişinin derisi yüzülmüştü.' Olasılıkları düşünürken yavaşça başını salladı. 'Ve ona göre... *bu sadece başlangıç*.'

Hunter, Doktor Montoya'nın son sözlerinin bir nedenden dolayı Kennedy'yi biraz daha gerdiğini fark etti.

CIAP'tan Leo Hurst - kırklı yaşlarının başında, iri yapılı, kasvetli - önündeki masada duran belgenin bir sayfasını çevirdi. Her iki röportajın da metniydi.

'Bu adam oyununu biliyor' dedi. FBI'ın bir psikopatın taleplerine boyun eğmeyeceğini biliyor. Durum ne olursa olsun kuralları biz belirleriz. . . Her zaman. Sorun şu ki, bu durumda teraziyi kendi lehine çevirmeyi başardı ve bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok. yapacağımızı biliyor
top oynamak zorundayım çünkü soruşturmanın önceliği bir şüpheliyi tutuklamaktan kurbanları teşhis etmeye kaydı.'

Herkesin dikkati ona yöneldi.

"Tamam, bir an için bunun sadece başlangıç olduğu konusunda yalan söylediğini varsayalım" diye devam etti. "Elimize geçen tek şeyin bu yedi "olası" kurban olduğunu varsayalım. Evet, DNA analizine ve ulusal kayıp kişiler veri tabanına eklenmiş olup olmadığına bağlı olarak yedi kişinin de kimliğini onun yardımı olmadan kesin olarak tespit edebilmemiz ihtimali var.' Çok ince iki kaşının arasındaki deriyi kaşıdı. 'Fakat onun yardımı olmadan hepsini tanımlamayı başarsak bile, o zaman ikinci sorunla karşı karşıya

kalırız.'

"Cesetleri buluyoruz" dedi Kennedy ve kısa bir anlığına Hunter'la göz göze geldi.

Hurst'ün CIAP'taki ortağı Deon Douglas da "Kesinlikle" dedi. Afrika kökenli Amerikalıydı ve kırklı yaşlarının başında görünüyordu; kafası kazınmıştı ve şüphesiz biraz bakım gerektiren şık keçi sakalı vardı. 'Aileleri kapatılmayı isteyecek. Cesetleri veya bulunan kalıntıları uygun bir şekilde gömmek isteyecekler ve bu Folter karakteri, onun işbirliği olmadan muhtemelen onları attığı yeri bulmak için dua edemeyeceğimizi biliyor.'

Hunter bir kez daha Kennedy'nin odadaki herkesten daha fazla gergin göründüğünü fark etti ki bu çok nadir görülen bir durumdu. Adrian Kennedy, Hunter'ın hatırlayabildiği kadarıyla FBI NCAVC ve Davranış Bilimleri Birimi'nde çalışıyordu. Ne kadar acımasız ya da olağandışı olursa olsun, herhangi bir suç ya da fail onu kolayca sarsmazdı. Hunter başka bir şeyin daha olduğunu hissetti. Kennedy'nin onlara en azından henüz söylemediği bir şey.

Jennifer Holden, "Bunun yalnızca başlangıç olduğu konusunda yalan söylüyor olabilir" dedi. "Dediğin gibi -" Leo Hurst'e başını salladı "- o oyununu biliyor gibi görünüyor. Bunu söylerse terazinin kendi lehine değişeceğini biliyor. Belki onu yalan makinesi testine tabi tutmalıyız.'

Hunter başını salladı. 'Yalan söylese bile bunu kolayca yener.' 'Yalan makinesi testini geçebilir mi?' diye sordu Jennifer Holden, biraz şaşırmıştı.

Hunter mutlak bir inançla "Evet" diye yanıtladı. 'Bunu yirmi beş yıl önce sırf eğlence olsun diye yaptığını görmüştüm ve tahminimce bu konuda giderek daha iyi hale geldi.'

Odada birkaç tuhaf bakış dolaşıyordu.

Hunter, "Hepiniz ilk röportajın kaydını gördünüz," diye önerdi. 'Kullanılan yüz analiz yazılımı bile herhangi bir veriyi tespit edemedi'
ifadelerinde önemli değişiklikler oldu. Bana öyle geliyor ki Lucien'in yalan söylemeye karşı neredeyse hiçbir psikolojik tepkisi yok. Gözbebeği büyümesi ve nefes alması baştan sona aynı kaldı.

Kendisinin eğitildiğinden eminim ve gözenek büyüklüğünün ve ten renginin bile değişmeden kaldığını göreceğiz. Muhtemelen yalan makinesi testine güveniyor. Ona bu tedaviyi uygulasak da uygulamasak da onun için hiçbir fark olmayacak.'

Doktor Lambert başıyla onayladı. 'Uzun, ayrıntılı yalanları ikna edici bir şekilde yapmak belirli bir tipte bireyi ve büyük miktarda yeteneği gerektirir. Yaratıcılık, zeka, kontrol, mükemmel hafıza ve çoğu zaman çok yüksek doğaçlama becerileri gerektirir. Ve ben burada sadece olağan durumlardan bahsediyorum. Bir kişi tüm bunları bir polis ya da federal ajan gibi yetkili bir şahsın önünde, özgürlüğünün tehlikede olduğunu bilerek yapmak zorunda kaldığında, bu nitelikler kendilerini X faktörüyle çarpacaktır. İlk röportajımda Lucien Folter yalan makinesi testini başarıyla geçerse gerçekten şaşırmazdım.'

Taylor, Hunter'a "Bunun sadece başlangıç olduğu konusunda yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

'Hayır, bilmiyorum ama benim ya da herhangi birimizin ne düşündüğü önemli değil. Leo'nun dediği gibi Lucien oyununu biliyor. Gördüklerimizden sonra şüphe etme lüksümüz olmadığını biliyor. Şu anda kararları o veriyor.'

Kimse bir şey söylemedi çünkü kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Hunter bu sessiz mola fırsatını değerlendirdi ve masanın başında oturan adama doğru döndü.

“Ev araması nasıl gidiyor Adrian?” diye sordu. “Herhangi bir haber var mı?” Kennedy ona sanki Hunter düşüncelerini okumuş gibi baktı. Uzun, endişeli bir duraklama oldu.

"Eh," dedi Kennedy sonunda, "bu gece burada olmamızın gerçek nedeni bu." Arama ekibi Lucien Folter'ın yatak odasında bir şey buldu. Yatağının içinde saklıydı.”

Odadaki gerginlik birkaç derece arttı.

Herkes bekledi.

'Ve buldukları da buydu.'

Kennedy önündeki masada bulunan küçük uzaktan kumanda ünitesindeki bir düğmeye tıkladı ve Goldstein ile Reyna'nın bulduğu kapalı ahşap kutunun görüntüsü anında uzaktaki duvardaki beyaz

ekrana yansıtıldı.

Deon Douglas, "Silah kovanına benziyor" yorumunu yaptı. 'Bir makineli tüfek ya da parçalarına ayrılmış bir uzun menzilli tüfek için yeterince büyük. Henüz açılmadı mı?”

Kennedy başını salladı. 'Maalesef içinde silah bulunamadı' diye yanıtladı.

Taylor, “Peki ne elde ettik?” diye sordu.

Kennedy'nin gözleri masada dolaştı ve uzaktan kumanda düğmesine bir kez daha basmadan önce Hunter'da durdu.

'Bunu anladık.'

Otuz

Lucien Folter, ışıkların kapalı olmasına ve etrafını saran zifiri karanlığa rağmen BSU binasının beşinci katındaki hücresinde uyanık yatıyordu. Gözleri açıktı ve sanki sadece kendisinin görebildiği büyüleyici bir film tavana yansıtılıyormuş gibi tavana bakıyordu. Ancak bu sefer meditasyon translarından birinde kaybolmamıştı. Meditasyon zamanı artık tamamen bitmişti. Sadece düşüncelerini yeniden düzenliyor, onları uygun bir uygulama sırasına koyuyordu.

Her seferinde bir adım, diye düşündü. *Her seferinde bir adım at, Lucien.* Ve birinci adım şu ana kadar mükemmel bir şekilde ilerlemiş görünüyordu.

Lucien, Murphy'deki evin bodrumuna girdiğinde Hunter'ın yüzünü görmek için her şeyini verirdi ve sonunda duvar çerçevelerinin çizim olmadığını fark etti. Sonunda Susan'ın dövmesini tanıdığında Hunter'ın yüzünü görmek için her şeyini verirdi.

Evet, bu küçük bir servete mal olurdu.

Susan'la geçirdiği son gecenin anıları aklına hücum ederken kanının ısındığını hissetti. Parfümünün tatlı kokusunu, saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu, cildinin ne kadar pürüzsüz olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu. Bir kenara itmeden önce bir süre daha bu anıları hatırladı.

Lucien, FBI arama ekibinin ana yatak odasındaki şiltenin içine sakladığı kutuyu bulmasının ne kadar süreceğini merak etti. *Eğer iyilerse muhtemelen o kadar uzun sürmez.*

İçgüdüsel olarak kutunun içindekileri kafasında gözden geçirmeye başladı ve bu onu heyecanlandırarak dudaklarına gururlu ama ölçülü bir gülümseme getirdi. Her şeyi hatırlayabiliyordu. Ama o kutu ve içindekiler, daha sonra olacaklarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Hepsi büyük bir sürprizle karşı karşıyaydı.

Lucien gülümsemesini bastırdı ve sonunda gözlerini kapattı. *Her seferinde bir adım, Lucien. Her seferinde bir adım.*

Otuz Bir

Projeksiyon ekranında beliren bir sonraki görüntü, saniyeler önce gördükleri aynı ahşap kutunun anlık görüntüsüydü ama bu sefer kapağı açıktı. Hepsi kutunun ortasında iki ayrı bölme oluşturan bir bölme olduğunu açıkça görebiliyorlardı. Sanki bunu işaretlemiş gibi, Adrian Kennedy dışında odadaki herkes boyunlarını öne doğru uzattı ve aynı anda gözlerini kısarak ekrana baktı.

Sağdaki bölme ilk bakışta bir demet renkli kumaş gibi görünen şeylerle doluydu. Soldaki bölme çeşitli mücevherlerle doluydu.

Sessizlik.

Daha fazla göz kırpma.

Birkaç sandalye karıştırıldı.

Ajan Taylor sonunda sağdaki bölmeyi işaret ederek, “Bunlar kadın iç çamaşırı mı?” diye sordu.

Kennedy, uzaktan kumanda düğmesine bir kez daha basarak, "Bunu sizin için açıklığa kavuşturayım" dedi.

Ekrandaki görüntü bir kez daha değişti. Artık kutunun içindekiler beyaz bir yüzey üzerinde düzgün bir şekilde düzenlenmiş olarak gösteriliyordu. Taylor haklıydı. Sağ bölmedeki kumaşların tamamı kadın iç çamaşırları, daha doğrusu külotlardı; çok sayıda renk,

beden ve stildeydi ama artık hepsi paketlerden çıkarılıp sıralar halinde açıkça sergilendiğinde, görünmeyen bir detay herkes için netleşti. Giysilerin çoğu kurumuş kanla kaplıydı.

Sol kutu bölmesini işgal eden mücevher eşyaları da türlerine göre ayrılmış sıralar halinde açıkça düzenlenmişti; yüzükler, küpeler, kolyeler, bilezikler, saatler, zincirler ve hatta birkaç göbek deliği çubuğu.

Konferans odasının içindeki hava birdenbire bayatlamış ve sarhoş edici hale gelmiş gibiydi.

Kennedy ayağa kalkarak, "Sağ bölmede on dört çift kadın iç çamaşırı bulduk" dedi. 'Bunlardan 11'i kapsandı' Kanla.' Devam etmeden önce az önce söylediği şeyin ciddiyetinin anlaşılmasına izin verdi. 'Bütün eşyalar zaten adli tıp laboratuvarımıza gönderildi. Giysilerin bedenleri ekstra küçük veya sıfır bedenden büyük bedene (otuz dört beden) kadar değişiyor, bu da onların farklı kişilere ait olduğunu gösteriyor.'

Hunter, "Olurdu," dedi, odadan ziyade kendisine yönelik içgüdüsel bir yorumdu ama Kennedy bunu duydu.

'Affedersin, o neydi Robert?'

Hunter bir an duraksadı.

“Bunlar jeton, Adrian ve eminim ki bu odadaki herkes jeton toplayıcıların genel olarak her kurbandan yalnızca bir jeton aldığını biliyor.”

Bir Meksika dalgası gibi, Hunter'ın sağındaki kişiden onay baş sallamaları başladı ve masanın etrafından Taylor'a kadar ilerledi.

Jeton toplayıcıları bunu yapar *genel olarak* her kurbandan yalnızca bir jeton alın. Genellikle çok samimi bir öğedir. Kurban ve cinayet eylemiyle ilgili çok güçlü anıları kolayca tetikleyecek ve onlara ne kadar güçlü olduklarını hatırlatacak bir şey. Çoğu zaman mahrem kıyafetlere yönelirler çünkü kurbanın cildiyle, daha doğrusu cinsel bölgeleriyle yakın temas halindedirler ve sıklıkla kurbanın kokusunu taşırlar. Hatta bazı failler, kurbanın eşya üzerindeki korkusunun kokusunu aylar sonra, belki de düzgün bir şekilde saklanırsa yıllar boyunca duyabileceklerine inanıyorlar, bu da neşelerini artırıyor, çünkü çoğu, cinsel olarak veya başka bir şekilde, avlarına

hükmettikleri korkuyla uyarılıyor. . Bunu akılda tutarak, aynı kurbana ait iki veya daha fazla mahrem eşyayı almak, faillerin cinayet eylemini yeniden yaşamaktan aldıkları tatmini artırmayacağı için anlamsız hale gelecektir. Bir tanesi genellikle fazlasıyla yeterlidir.

Doktor Lambert, "Dedektif Hunter haklı" dedi. ‘Her kurbandan birden fazla jeton almanın pek bir anlamı olmaz.’

PROFILER'dan Jennifer Holden, "Tanrım!" diye bağırdı. 'Yani, halihazırda sahip olduğumuz 'olası' yedi kurbana ekleyebileceğimiz on dört 'olası' kurbanımız daha olabileceğini mi söylüyorsunuz?'

Hunter, ekrandaki mücevher parçalarını işaret ederek, "Yirmi altı 'olası" yeni kurban, diye düzeltti.

Altı çift açık göz ona odaklandı. Hiç şaşırmayanlar yalnızca Kennedy ve Doktor Lambert'ti.

Doktor Lambert grubu başıyla işaret ederek, "Yine doğru," diye onayladı. 'Çift jeton teorisini takip edersek, eğer Bay Folter zaten bir

Bir kurbandan bir iç çamaşırı parçası, aynı kurbandan bir mücevher parçası almak da ikinci jetonu anlamsız kılıyor.' Ekrana doğru başını salladı. 'On iki parça mücevherimiz var. Mücevherlerin farklı kurbanlardan geldiğini ve toplam sayının yirmi altıya çıktığını varsaymak yanlış olmaz. Bunu bagajında ve bodrumunda bulunanlara eklerseniz şu ana kadar otuz üç kurbanı arıyor olabiliriz.'

Birkaç kafa sallamanın ardından birkaç sönük iç çekiş ve fısıltı geldi.

Hunter, "Başka bir şey daha var" dedi.

Odanın dikkati ona döndü.

'Bu yüzüklerden ikisi, saatlerin üçü ve kolyelerden biri kadınsı mücevherler değil.'

Bütün gözler yeniden ekrana çevrildi.

"Eğer bunlar gerçekten kurbanlarına aitse," diye devam etti Hunter, "Lucien sadece kadınları öldürmüş gibi görünmüyor."

Otuz İki

Sabah saat tam 7:30'da, BSU binasının beşinci alt katındaki hücre koridoruna açılan ağır metal kapı vızıldayarak açıldı. Arkasındaki koridor genişti, iyi aydınlatılmıştı ve yaklaşık yetmiş beş metre uzunluğundaydı. Sağdaki kül bloklu duvar donuk griye boyanmıştı. Parıldayan reçine zemin neredeyse aynı renkteydi, yalnızca biraz daha koyuydu ve kenarları boyunca uzanan iki kılavuz sarı çizgi vardı. Sol duvar bir dizi yüksek güvenlikli hücreden oluşuyordu. Toplamda on. Her hücre, hücrenin kendisi kadar geniş, yaklaşık üç metre uzunluğunda bir duvarla ayrılmıştı. Metal çubuklar yoktu. Hücrelerin ön cephesi çok kalın, kırılmaz pleksiglasla kaplıydı. Merkezinde bir küme halinde ve yerden yaklaşık beş buçuk metre yükseklikte konumlandırılan Pleksiglas üzerinde, her biri yaklaşık yarım inç çapında sekiz küçük konuşma deliği vardı. Koridorun en ucundaki hariç tüm hücreler boştu ve ışıkları kapalıydı.

Hunter ve Taylor kapıdan geçip yankılı koridora girdiler. Birkaç yıldır FBI'da olmasına ve BSU binasını pek çok kez ziyaret etmesine rağmen Taylor ilk kez beşinci kata iniyordu. Hunter da onu hiç görmemişti.

Koridorun bu uzun bölümünde kesinlikle uğursuz ve uğursuz bir şeyler vardı; sanki iyiyle kötü arasındaki eşiği yeni aşmışlar gibi. İçerisindeki hava biraz fazla soğuk, biraz fazla yoğun, biraz daha az nefes alabiliyordu.

Taylor, son hücreye doğru ilk adımları atarken omurgasında bir aşağı bir yukarı hızlanan tuhaf ürperti ile mücadele etmek için elinden geleni yaptı ama fena halde başarısız oldu. Bu yerle ilgili bir şeyler ona çocukluğunda çok korktuğu Cadılar Bayramı perili evlerini hatırlattı.

“Seni bilmiyorum” dedi vücudunu sabitleyerek. 'Ama bunu sorgu odasında yapmayı tercih ederim.'

Hunter, ayakkabıları her adımda parlak zeminde tıkırdarken, "Maalesef öyle bir seçeneğimiz yok," diye yanıtladı. Aniden durdu ve Taylor'la yüzleşti. “Courtney, sana Lucien hakkında bir şeyler anlatayım.”

sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti. Son hücreye kadar yankılanmasını istemiyordu. 'Oyun oynamayı, akıl oyunlarını her zaman severdi ve bunda çok iyiydi. Muhtemelen şimdi daha da iyidir. Benden çok seni hedef alacağına eminim. Yorumlarla, imalarla, doğrudan kazılarla, ne olursa olsun, cildinizin derinliklerine inmeye çalışacak. Bazıları muhtemelen çok kötü olacak. Sadece buna hazırlıklı ol, tamam mı? Seni etkilemesine izin verme. Eğer zihnine girmeyi başarırsa seni parçalara ayırır.'

Taylor sanki tüm bunları zaten biliyormuş gibi bir yüz ifadesine büründü.

'Ben büyük bir kızım Robert. Kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum.” Hunter başını salladı.

Onun haklı olmasını umuyordu.

Otuz Üç

Koridorun sonuna, son hücrenin tam önüne yan yana iki katlanabilir metal sandalye yerleştirilmişti.

Lucien Folter yatağında hareketsiz yatıyordu, gözleri açık, tavana bakıyordu. Koridordan kendisine doğru gelen adımları duyabiliyordu. Ayağa kalktı, yüzünü Pleksiglas'a çevirdi ve bekledi. Tamamen rahatlamış görünüyordu ve hissediyordu. Yüzünde zerre kadar duygu görünmüyordu. Birkaç saniye sonra Hunter ve Taylor görüş alanına girdiler ve boş maske, büyük sahne için işaretini yeni almış deneyimli bir aktör gibi ortadan kayboldu.

Onlara sıcak bir gülümseme sundu.

Etrafına bakarak sakin bir sesle "Yeni evime hoş geldiniz" dedi. 'Ne kadar geçici olursa olsun.'

Hücre, on bir fit genişliğinde ve on üç fit derinliğinde dikdörtgen bir kutuydu. Tıpkı dışarıdaki koridor gibi duvarları da donuk griye boyanmış kül bloklardan oluşuyordu. Sol duvara monte edilmiş yataktan başka, uzak duvarın yanında yalnızca bir tuvalet ve bir lavabo ve her ikisi de sağ duvara ve zemine cıvatalanmış, metal banklı küçük bir metal masa vardı.

Lucien sanki bir iş toplantısı yapacakmış gibi koridordaki iki sandalyeyi işaret etti.

'Lütfen oturun.'

Yatağın kenarına oturmadan önce Hunter ve Taylor'ın oturmasını bekledi.

"Sabah yedi buçukta" dedi Lucien. 'Erken başlamayı seviyorum. Ve hatırladığım kadarıyla sen de öyle, Robert. Hâlâ uyuyamıyor musun?' Hunter hiçbir şey söylemedi ama uykusuzluğu büyük bir sır değildi ya da zaten kimseden sakladığı bir şey değildi. Kanser onu annesinden mahrum bıraktıktan hemen sonra, yedi yaşındayken uykusuz geceler yaşamaya başlamıştı. Babası dışında ailesi olmadığı için annesinin ölümüyle baş etmenin çok acı verici ve yalnız bir görev olduğu ortaya çıktı. Geceleri uyanık yatardı, Uyuyamayacak kadar üzgün, gözlerini kapatamayacak kadar korkmuş, ağlayamayacak kadar gururlu. Rüyalarından korkmaya başladığında annesinin cenazesinden hemen sonraydı. Gözlerini her kapattığında onun ağlayan, acıdan buruşmuş, yardım için yalvaran, ölmek için dua eden yüzünü görüyordu. Bir zamanlar onun fit ve sağlıklı olan vücudunun o kadar tükenmiş, o kadar kırılgan ve zayıf olduğunu, kendi gücüyle bile ayakta duramadığını gördü. Bir zamanlar güzel olan, bir zamanlar gördüğü en parlak gülümsemeyi ve en nazik gözleri taşıyan bir yüzün, son birkaç ayda tanınmaz bir şeye dönüştüğünü gördü. Ama yine de sevmekten asla vazgeçmediği bir yüzdü.

Uyku ve rüyaları, kaçmak için her şeyi yapabileceği bir hapishane haline geldi. Uykusuzluk, bedeninin ve beyninin korkusuyla ve geceleri gelen korkunç kabuslarıyla başa çıkmak için bulduğu mantıklı cevaptı. Basit ama etkili bir savunma mekanizması.

Lucien birkaç saniye Hunter ve Taylor'ın yüzlerini inceledi. Parmağını Hunter'a doğru sallayarak, "Hâlâ hiçbir şeyi başkalarına vermemekte çok iyisin, Robert," dedi. “Aslında bu konuda daha iyi olduğunu söylerdim ama sen Ajan Taylor.” Parmağı ona doğru ilerledi. 'Yaklaştık ama henüz tam olarak orada değiliz. Kutuyu bulduğunuzu varsayıyorum.

“Gördün mü Ajan Taylor.” Lucien'in dudaklarında yeni bir

gülümseme belirdi. Robert'a attığın o hızlı bakış şüphemi doğruladı. Hala öğrenmen gereken bir şey var.'

Taylor etkilenmemiş görünüyordu.

Lucien'in gülümsemesi genişledi.

"Görüyorsunuz Ajan Taylor" dedi. 'Sabit bir poker yüzünü korumak çok fazla pratik gerektirir. Aldatıcı bir görünüm yaratmak çok daha fazla enerji gerektirir, öyle değil mi Robert?' Lucien, Hunter'ın yanıt vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden yoluna devam etti. "Sen bile artık benimkini mükemmele indirdiğimi kabul etmek zorundasın, değil mi?" Ne zaman yalan söylediğimi her zaman anlayabileceğini sanıyordun, değil mi?" Derin bir nefes aldı. "Ve bunu yıllar önce anlayabiliyordun ama artık anlayamıyorsun." Lucien durakladı ve çenesini kaşıdı. 'Şimdi bir bakayım. Yine neydi? Ah evet. . . Bu.'

Lucien doğrudan Hunter'ın gözlerinin içine baktı ve aniden bakışları daha odaklanmış, daha kararlı hale geldi. Sonra saniyenin çok küçük bir kısmı için sol alt göz kapağı neredeyse fark edilemeyecek bir hareketle gerildi. Eğer aramasaydın göremeyecektin.

"Bunu yakaladınız mı Ajan Taylor?" Lucien onun sorusunu bir gülümsemeyle takip etti. 'Tabii ki yapmadın, ama henüz kendini hırpalama. Öyle değil
senin hatan. Ne aradığınıza ya da nereye bakacağınıza dair hiçbir fikriniz yoktu.' Bakışları Hunter'a kaydı. 'Robert bunu fark etti çünkü gözlerime, özellikle de sol gözüme bakması gerektiğini biliyordu. Tekrar yapacağım, bu sefer biraz daha yavaş. Gözünüzü kırpmayın yoksa kaçıracaksınız Ajan Taylor.'

Göz hareketini tekrarladı, bu sefer o kadar kontrollüydü ki neredeyse korkutucuydu.

"Bana bunu üniversitedeyken bir partiden sonra anlatmıştın, hatırladın mı?" İkimiz de biraz sarhoştuk ve bunu umursamadığımı düşündün, değil mi?'

Hunter zihnini geriye çevirince bulanık bir anı su yüzüne çıktı.

'Ama bu *kaldı* benimle," diye devam etti Lucien. 'Bunun çok incelikli bir şey olduğunu, herkesin fark etmeyeceğini söyledin ama bunu her zaman kavrayabileceğini biliyorum. Bu tür şeylere karşı her

zaman harika bir gözün vardı, Robert. Bunu sık sık yapmadığımı biliyorum. En azından basit, beyaz bir yalan söylüyorsam hayır, ama daha ciddi bir şey olsaydı. . . BANG, göz hareketlerim her zaman beni ele veriyordu.' Lucien birkaç kez gözlerini ovuşturmak için başparmağını ve işaret parmağını kullandı. 'Böylece her şey bitene kadar bir aynanın karşısında çalıştım, çalıştım ve çalıştım. Artık hiçbir işaret yok. Artık psikolojik motor tepkilerin ihanetine uğramak yok. Aslında biraz zaman aldı ama onları kontrol etmeyi öğrendim. Aslında bunda o kadar ustalaştım ki, insanları yoldan çıkarmak için istediğim zaman yenilerini flaşla oluşturabilirim. Bu çok korkunç bir düşünce, değil mi?'

Hunter ve Taylor sessiz kaldılar.

'Göz hareketi hediyesini arayacağını biliyordum Robert. Beni okumak için yoğunlaştığını hissedebiliyordum.” Yeni bir gülümseme. 'Harikaydım, değil mi? Oscar'a layık bir performans." Lucien hiç sözünü kaybetmeden konuyu değiştirdi ve yoluna devam etti. 'Sana bir içki ikram edeceğim' dedi. 'Ama sahip olduğum tek şey musluk suyu ve sadece bir fincanım var.' Yine tuhaf bir an boyunca iki görüşmecisini inceledi. ‘Kahve güzel olurdu ama bende yok.’ Bakışı Taylor’ın üzerinde oyalandı.

İpucunu anladı, hücrenin yukarısındaki tavanda bulunan CCTV kamerasına baktı ve başını salladı.

Lucien, Hunter ve Taylor'a tekrar hitap etmeden önce aynı kameraya bakarak, "İsterseniz iki şekerli siyah," dedi. 'Tamam, sana bu işin nasıl yürüyeceğini anlatayım. Bana birkaç soru sormana izin vereceğim. Onlara dürüstçe cevap vereceğim ve bunu kastediyorum. Yalan söylemeyeceğim. O zaman sana soru sorma sırası bende. Bana dürüstçe cevap vermediğini hissedersem,
Görüşme yirmi dört saatliğine bitti, ertesi gün yeniden başlayabiliriz. Ben sana gerçeği söylüyorum, sen de bana gerçeği söyle. Bu sana adil geliyor mu? Taylor kaşlarını çattı. 'Bize soru sormak ister misin? Ne hakkında?' Onun tepkisi Lucien'ı eğlendirdi.

'Bilgi güçtür Ajan Taylor. Kendimi güçlü hissetmeyi seviyorum, sence de öyle değil mi?' Koridorun sonundaki kapının tekrar açıldığını duydular. Dumanı tüten bir fincan kahve taşıyan bir

denizci onlara doğru ilerledi. Taylor bardağı aldı, pleksiglas slayt tepsisine koydu ve hücrenin içine, Lucien'e doğru kaydırdı.

"Teşekkür ederim Ajan Taylor," dedi kupayı alırken. Onu burnuna götürdü ve yudumlamadan önce derin bir nefes aldı. Kahve çok sıcaksa hiçbir tepki göstermedi. “Çok hoş.” Onaylayarak başını salladı. 'Tamam' dedi, yerine oturarak, 'hadi büyük açıklamaya başlayalım. İlk sorunuz nedir?'

Otuz Dört

Hunter, Taylor'la birlikte hücresine gittiklerinden beri sessizce eski arkadaşını inceliyordu. Lucien'in o sabah, önceki güne göre çok daha zafer dolu, kendini yücelten bir havası vardı ama bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Lucien üstünlüğü elinde tuttuğunu biliyordu. En azından şimdilik bunu biliyordu.
hepsi onun melodisine göre dans etmek zorundaydı ve bu onu son derece memnun ediyor gibiydi. Ama başka bir şey daha vardı. Lucien'in kişiliğinde yeni bir şey vardı; inanç, güven, hatta derin gurur, sanki yaptığı şey hakkındaki gerçeği herkesin bilmesini gerçekten istiyormuş gibi.

Taylor, ilk soruyu sormak için hiçbir harekette bulunmayan Hunter'a baktı. "Şu ana kadar otuz üç cinayet işlemiş olabileceğine dair işaretler bulduk" diye başladı, sesi düz, sakin ve hesaplıydı; gözleri Lucien'den çekinmiyordu. 'Bu doğru mu, yoksa henüz bilmediğimiz başka kurbanlar var mı?'

Lucien umursamaz bir tavırla omuz silkmeden önce kahvesini tekrar yudumladı. 'Bu iyi bir ilk soru Ajan Taylor, hemen ne kadar büyük bir canavar olduğumu anlamaya çalışıyorum.' Başını hafifçe geriye doğru eğdi ve işaret parmağını adem elmasından çenesinin ucuna kadar gezdirmeye başladı. tıraş hareketinde. 'Ama bana şunu söyle, vahşice olsun ya da olmasın, yalnızca bir kişiyi öldürmüş olsaydım, bu beni otuz üç, elli üç ya da yüz üç kişiyi öldürmüş olmamdan daha mı az canavar yapardı?' onu serin tuttu. “Bize soracağınız sorulardan biri bu mu?” Lucien umursamaz bir tavırla

gülümsedi. 'Hayır, değil. Sadece merak ettim ama boşverin çünkü dediğim gibi Ajan Taylor, bu iyi bir ilk soruydu. Doğru olan bu değildi. Ve bunun senin gibi kıdemli bir FBI ajanından gelmesi çok hayal kırıklığı yaratıyor. Gerçekten senden daha fazlasını bekliyordum.' Ona aşağılayıcı bir şekilde baktı. “Fakat bu seferlik sana eğitim vermekten çekinmeyeceğim.” Sonuçta hayat büyük bir öğrenme deneyiminden başka bir şey değil, öyle değil mi Ajan Taylor?'

Taylor hiçbir şey söylemedi ama gözlerine küçük bir öfke sızdı.

‘İlk sorunuzun daha anlamlı olması gerekirdi. Neden burada olduğunuza dair ana konuyu ele almalıydı. Soru, zamanınızı boşa harcayıp harcamadığınızı belirtecek bir cevaba yol açmalıydı.' Lucien, Hunter'a hitap etmeden önce kahvesini bir kez daha yudumladı. 'Ama bakalım onun için bunu düzeltebilecek miyiz, olur mu? Üniversitede ne kadar iyi olduğunu hâlâ hatırlıyorum Robert, her zaman herkesten bir adım öndeydin, profesörler de dahil. Şimdi, Los Angeles Polis Dedektifi olarak uzun yıllara dayanan deneyiminiz sayesinde artık daha iyi, daha keskin, hatta daha esprili olduğunuzu tahmin ediyorum. O halde büyük ödül için şunu dinleyelim Robert. Bu durumda ilk sorunuz ne olurdu? Ve lütfen Ajan Taylor'ı burada hayal kırıklığına uğratmayın. Öğrenmek istiyor.”

Hunter'ın bakmasına gerek yoktu. Taylor'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Hunter sandalyenin arkalığına yaslanmıştı. Konumu rahat ve sakindi. Sol bacağı sağ bacağının üzerine geçmişti. Elleri kalçalarının üzerinde duruyordu. Omuzlarında veya boynunda herhangi bir gerginlik yoktu ve yüz ifadesi endişeli görünmüyordu.

Lucien, "Bizi bekletme Robert," diye ısrar etti. 'Sabır bir erdemdir ama ustalaşması tam bir baş belasıdır.'

Hunter, Lucien'in oyununu oynamaktan başka seçeneği olmadığını biliyordu. "Konum" dedi sonunda. 'İmha ettiğiniz her cesedin tam yerini gerçekten biliyor musunuz?'

Alkış, alkış, alkış.

Lucien kahve fincanını yere koymuş ve yavaşça alkışlamaya başlamıştı.

Lucien, Taylor'a alaycı bir ses tonuyla, "O iyi, değil mi?" diye

sordu. "Yerinde olsam dikkat ederdim Ajan Taylor. Bugün burada bir iki şey öğrenebilirsin.'

Taylor ona dik dik bakmamak için elinden geleni yaptı.

Bir ders öğretmeni gibi retorik bir tavırla, "Bunun neden doğru soru olduğunu biliyor musunuz Ajan Taylor?" 'Çünkü buna 'hayır' cevabı verirsem her şey biter. Beni toplayıp elektriğe gönderebilirsin

sandalye. Artık ne sana ne de FBI'a bir faydam yok.' Gözlerini Taylor'dan ayırmadan yerden kahve fincanını aldı. Benden bir itiraf almak için burada değilsiniz Ajan Taylor. O kısım bitti ve tozu alındı. Ben bir katilim. öldürdüm *Tümü* o insanlar. . . Vahşice.' Lucien'in son birkaç sözünde tüyler ürpertici bir gurur vardı. “Hala burada olmamın tek nedeni senin benden bir şeye çaresizce ihtiyacın olması.” Hunter'a baktı. 'Bütün cesetlerin yerleri. Gerçekten ne yaptığımın kanıtına ihtiyacın olduğu için değil, ama çünkü ailelerin kapanmaya ihtiyacı var. Sevdiklerine uygun bir cenaze töreni yapmaları gerekiyor, öyle değil mi Ajan Taylor?'

Taylor yine cevap vermedi.

'Robert'ın sorusuna 'hayır' cevabı verirsem, daha fazla röportaj yapmanın bir anlamı yok. Daha fazla soru sormanın anlamı yok. Beni burada tutmanın bir anlamı yok çünkü sana ihtiyacın olanı veremem.' Lucien'in dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. Bu kesinlikle onu eğlendiriyordu. 'Söyleyin bana Ajan Taylor, dışarıdan birinin işinizi sizden daha iyi yapması sizi kızdırıyor mu?'

*Sana ulaşmasına izin verme*Hunter'ın kafasının içindeki ses Taylor'a şöyle dedi: *Üzülme. Onu derinin altına sokma.* Gözünün ucuyla Taylor'ın öfkesiyle mücadele ettiğini görebiliyordu ve eğer o görebiliyorsa Lucien de görebilirdi.

Taylor yemi yutmadı. Öfkesiyle mücadele etti ama bunu gizli tuttu.

Lucien gururla kıkırdadı ve dikkati Hunter'a döndü. "Sorunun cevabı Robert, - *Evet*. Sana bütün cesetlerin yerini söyleyebilirim. *olabilmek* Bulunabilir.” Sakin bir şekilde kahvesini yudumladı. 'Anlayabileceğiniz gibi bazıları asla bulunamaz. Bu fiziksel bir imkânsızlıktır. Ah," dedi kayıtsızca, "ve ayrıca hepsinin kimliklerini de ezbere biliyorum." Lucien bir kez daha Hunter'ın ifadesini

okumaya çalıştı. Bir kez daha başarısız oldu ama Taylor'ın gözlerinde bir miktar şüphe sezdi.

“Eğer sizi aldattığımı düşünüyorsanız yalan makinesi testine girmeye hazırım Ajan Taylor.”

Kolayca yenecektir. Hunter'ın sabah erken toplantıdaki sözleri aklına geldi. *Muhtemelen yalan makinesi testine güveniyor.* Sonunda, "Buna gerek olmayacak" dedi.

Lucien hararetli bir şekilde güldü. 'Anlıyorum. Robert sana üniversitedeyken ikimizin de sırf eğlence olsun diye yalan makinesini yendiğimizi söyledi mi?'

Taylor bunu onaylamadı ama Hunter'ın da bunu yendiğini bilmiyordu.

Lucien, "Yine de benden çok daha iyiydi" dedi. “Tekniğe hakim olmam aylarımı aldı ama o sadece birkaç hafta içinde anladı.” Hunter'a baktı. ‘Robert her zaman muazzam bir öz disipline ve konsantrasyon kontrolüne sahipti.’

Lucien'in son birkaç sözünde farklı bir şeyler vardı. Taylor bunun kıskançlık olduğunu düşünüyordu ama yanılıyordu.

Lucien "bekle" hareketiyle elini kaldırdı.

'Ama neden söylediğim tek kelimeye inanasınız ki? Şu ana kadar sana yalan söylemekten başka pek bir şey yapmadım.” Uzun bir sessizlik oldu. “Önerdiğim gibi yalan makinesi testini deneyebilirsiniz.” Lucien başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. 'Keşke yapsaydın. Bu eğlenceli olurdu.' Ne Hunter ne de Taylor eğlenmiş görünüyordu.

Hunter'ın ne söyleyeceğini tahmin eden Lucien, "Bunu söylemene gerek yok Robert," dedi. 'Prosedürü bildiğimden eminim. Aramızda bir güven bağı kurmak için bir tür iyi niyet göstergesine ihtiyacın olacak, değil mi? Eğer rehineleri tutan bir terörist olsaydım, sırf adil oynamaya istekli olduğumu kanıtlamak için benden rehine isteyeceğiniz nokta burası olurdu.'

Hunter, "Bize bir şeyler vermelisin, Lucien," diye onayladı. Henüz rahat oturma pozisyonundan ayrılmamıştı. ‘Dediğin gibi, şu ana kadar bize yalandan başka bir şey vermedin.’

Lucien başını salladı ve kahvesini bitirdi.

“Bunu anlıyorum, Robert.” Gözlerini kapadı ve derin, sakin bir nefes aldı, sanki dışarıdaki çiçekli bir bahçede oturuyormuş ve havada dolaşan narin parfümün tadını çıkarıyormuş gibi. "Megan Lowe," dedi Lucien gözlerini açmadan. 'Yirmi sekiz yaşındayım. 16 Aralık'ta Lewistown, Montana'da doğdu.' Sanki bu anıyı hatırlayınca ağzının salyaları akmaya başlamış gibi dilinin ucunu yavaşça üst dudağında gezdirdi. 'Kate Barker, yirmi altı yaşında. 11 Mayıs'ta Seattle, Washington'da doğdu. Megan 2 Temmuz'da, Kate ise 4 Temmuz'da kaçırıldı. Her ikisi de Seattle, Washington'da çalışan, sokakta çalışan bağımsız kızlardı. Megan, kullandığım arabanın bagajında kafası bulunan esmerdi. Sarışın olan Kate'ti.'

Lucien sonunda gözlerini açtı ve Hunter'a baktı.

'Cesetlerinin kalıntıları hâlâ Seattle'da. Adresi yazmak ister misin?'

Otuz Beş

Röportajı nezarethanenin kontrol odasından izleyen ve dinleyen Direktör Adrian Kennedy, federal arama emri çıkarmak için hemen bürokratik makineyi çalıştırdı. FBI direktörü olmanın avantajları var; erken saate ve Washington Eyaleti'nin Virginia'nın üç saat gerisinde olmasına rağmen Kennedy, Seattle federal yargıcından rekor bir sürede tutuklama emri çıkarmayı başardı.

Lucien, Hunter ve Taylor'a iki kurbanın kalıntılarının saklandığı yerin anahtarının Murphy'deki ev için kullandıkları anahtarlığın aynısı olduğunu söylemiş olsa da Kennedy beklemeye istekli değildi. Lucien'in yine yalan söyleyip söylemediğini kontrol etmek için Hunter'ı, Taylor'ı ya da başka bir ajanı Quantico'dan Seattle'a göndermeyecekti.

Federal arama emrini güvence altına alan Kennedy, Seattle, Washington'daki 1110 3. Cadde'deki FBI saha ofisini aradı. Pasifik saatiyle sabah 8.30'da, iki ajandan oluşan bir ekip, Lucien'in Hunter ve Taylor'a verdiği ticari bir depolama birimi olan adrese gönderildi.

Özel Ajan Sergio Decker sürücü koltuğuna oturup gece yarısı

siyahı Ford SUV'un motorunu çalıştırırken, "Peki nereye gidiyoruz Ed?" diye sordu.

Sorumlu Özel Ajan Edgar Figueroa az önce yolcu koltuğuna binmişti. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı, uzun boylu ve geniş omuzluydu, vücut geliştirmeci fiziğine sahipti. Koyu saçları kafatasının bir santimetresine kadar kesilmişti ve en az birkaç kez kırıldığını anlamak için burnuna bakmak yeterliydi.

"Kuzey 130. Cadde'deki kişisel depoyu kontrol etmek için," diye yanıtladı kemerini bağlayarak.

Decker başını salladı, arabayı geri çekti, 3. Cadde'den sağa döndü ve kuzeybatıya, Seneca Caddesi'ne doğru yöneldi.

“Bu hangi dava?” diye sordu.

Figueroa, "Bizim değil" diye yanıtladı. 'Sanırım Washington DC'den ya da Quantico'dan yüksek bir yerden bir çağrı geldi. Sadece doğruluğunu kontrol edeceğiz adres.'

“Narcs mı?” diye sordu Decker.

Figueroa omuz silkti ve aynı anda başını salladı. 'Emin değilim ama sanmıyorum. DEA bildiğim kadarıyla işin içinde değil. Bana pek bir şey söylenmedi ama sanırım bunun kurbanın kalıntıları olması gerekiyor.'

Decker'ın kaşları havaya kalktı. “Ticari bir depolama biriminde mi saklandı?” “Elimizdeki adres bu,” diye onayladı Figueroa.

Decker başka bir sağa döndü ve I-5 North ile birleşerek Vancouver, Britanya Kolumbiyası'na doğru ilerledi. Trafik sabahın o saatlerinde beklendiği gibi yavaştı ama aşırı da değildi.

Decker, "Gözaltında birileri var mı?" diye sordu.

‘Anladığım kadarıyla evet. Ve yine sanırım onu ya DC'de ya da Quantico'da tutuyorlar.' Figueroa bir kez daha omuz silkti. 'Dediğim gibi bana pek bir şey söylenmedi ama bunun büyük bir şey olduğu izlenimini edindim.'

"Elimizde bir arama izni var mı, yoksa FBI cazibemizi kullanarak bu işi konuşarak mı halledeceğiz?" Decker şaka yaptı.

Figueroa saatine bakarak, "Elimizde bir tutuklama emri var"

dedi. ‘Bir mahkeme şefi bizimle adreste buluşacak.’

3. Cadde'deki FBI ofisinden şehrin kuzey tarafında bulunan bağımsız depo binasına yolculuk yaklaşık yirmi beş dakika sürdü. Çoğu kişisel depo binası gibi bu da dışarıdan normal bir depoya benziyordu. Tamamen beyaza boyanmıştı ve binanın ön tarafında büyük yeşil harflerle kişisel depo ticari adı yazıyordu. Ünitenin ön kısmındaki büyük müşteri otoparkı neredeyse boştu ve alana yalnızca bir avuç araba dağılmıştı. Genç bir çift, kiraladıkları beyaz bir minibüsün içindekileri sanayi tipi tekerlekli bir arabaya boşaltıyordu. Minibüs iki numaralı yükleme iskelesine park edilmişti.

Decker SUV'u ünitenin ana ofisinin hemen önündeki küçük, dekoratif, yeşil bir bahçenin yanına park etti. Yaklaşık kırk dakika önce dinen yağmur nedeniyle yerler hâlâ ıslaktı ama gökyüzünün ne kadar karanlık göründüğüne bakılırsa yağmur geri dönüyordu.

Her iki ajan da arabadan inerken, muhtemelen kırklı yaşlarının başında olan bir kadın, sadece birkaç metre ötede, dört boşluk sağında park edilmiş beyaz bir Jeep Compass'tan indi.

"Ben ABD Mahkemesi Mareşali Joanna Hughes" dedi ve elini uzattı. Sormasına gerek yoktu. Figueroa ve Decker'ın en iyiler olduğunu kolaylıkla söyleyebilirdi.
buluşması gereken iki FBI ajanı.

Hughes'un kestane rengi saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, bu da alnının yuvarlak yüzüne göre fazla büyük görünmesine neden oluyordu. Pek çekici bir kadın değildi. Burnu biraz fazla sivri görünüyordu, dudakları fazla inceydi ve sanki bir dokunuş kadar uzaktaki bir şeyi okumaya çalışıyormuş gibi gözleri sürekli kısılıyor gibiydi. Krem rengi bir iş elbisesi ve bej, sivri uçlu, yüksek topuklu ayakkabılarla zarif bir şekilde giyinmişti. Temsilciler resmen kendilerini tanıttılar ve el sıkıştılar.

“Gidelim mi?” Hughes resepsiyonu işaret etti.

Figueroa ofis kapısını itip açarken elektronik bir "ding-ding" zili çaldı ve o, Decker ve Hughes aşırı parlak bir şekilde aydınlatılmış dikdörtgen odaya adım attılar. Her iki FBI ajanı da koyu renklerini açık tuttu. Hughes kendisininkinin de yanında olmasını diledi.

Kapının solunda küçük bir oturma alanı vardı. Yuvarlak, krom ve

cam alçak bir masanın etrafına açık kahverengi dört kişilik bir kanepe ve uyumlu iki koltuk yerleştirilmişti. Birkaç dergi ve depolama tesisinin birkaç broşürü masanın üzerine düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Köşede ayrıca bir su soğutucusu vardı. Ahşap ve akrilik resepsiyon bankosunun arkasında yirmi beşinden büyük görünmeyen genç bir adam oturuyordu. Gözleri akıllı telefonuna takılı kalmıştı. Ya hararetle mesaj atıyor ya da kendini gülünç derecede eğlenceli bir video oyununa kaptırmış gibi görünüyordu. Sonunda küçük ekrandan başını kaldırması en az beş saniyesini aldı.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu, telefonu önündeki bilgisayar monitörünün yanına koydu ve ayağa kalktı. Ziyaretçilere aşırı coşkulu bir gülümsemeyle baktı.

“Buradan sorumlu kişi siz misiniz?” diye sordu Mareşal Hughes. “Bu doğru olur hanımefendi.” Çocuk bir kez başını salladı. 'Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?'

Hughes yaklaştı ve kimlik bilgilerini sergiledi. 'Ben ABD Federal Mareşali Joanna Hughes'um' dedi. ‘Bu iki beyefendi FBI’daki federal ajanlar.’

Figueroa ve Decker takım elbiselerinin ceplerine uzanıp kimliklerini çıkardılar.

Çocuk bir adım geri atmadan önce onları kontrol etti. Biraz kafası karışmış görünüyordu. ‘Bir sorun mu var?’ Coşkulu gülümsemesi tamamen kaybolmuştu.

Hughes ona üzerinde ABD hükümetinin damgası bulunan bir kağıt parçası verdi.

"Bu, bize bu kuruluştaki 325 numaralı depo birimini aramamız için yasal izin ve hak veren federal bir arama emridir" dedi sakince ama son derece otoriter bir sesle. 'Bize onu açar mısınız?'

Çocuk tutuklama emrine baktı, birkaç satır okudu, sanki Latince yazılmış gibi yüzünü buruşturdu ve bir an tereddüt etti. 'BEN . . . Sanırım bunun için patronumu aramam gerekiyor.'

“Adın ne evlat?” diye sordu Decker.

'Billy'

Billy 1,70 boyundaydı, yer yer şekillendirici jelle tutturulmuş kısa

sarı saçları vardı. Üç günlük kirli sakalı ve her iki kulağında da birkaç küpe vardı.

‘Tamam Billy, kimi istersen arayabilirsin ama bekleyecek vaktimiz yok.’ Emri onaylayarak başını salladı. "Federal Mareşal Hughes'un da açıkladığı gibi, bir ABD federal yargıcı tarafından imzalanan bu kağıt parçası, bize sizin işbirliğiniz olsa da olmasa da 325 numaralı ünitenin içine bakma yasal hakkını veriyor. Bunu yapmak için ne sizin ne de bizim patronunuzun iznine ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan tüm izin bu kadar. Eğer kapıyı bize açmazsanız, ne yazık ki sizin için, ne gerekiyorsa yaparak kapıyı açmak zorunda kalacağız.'

Figueroa, "Ve ortaya çıkan herhangi bir zarardan yasal olarak sorumlu olmayacağız" diye ekledi. 'Ne dediğimi anlıyor musun?'

Billy çok rahatsız görünmeye başlamıştı. Cep telefonu tezgâhın üzerinde yeni bir kısa mesaj geldiğini bildiren bip sesi çıkardı ama o ona bakmadı bile.

Decker, "Bu izin belgesinin kopyası sende kalacak," diye ekledi. 'Böylece bunu patronuna, avukatına ya da istediğin kişiye gösterebilirsin. Bu, yasayı ya da şirket kurallarını ihlal etmediğinizi ya da yapmamanız gereken herhangi bir şeyi yapmadığınızı garanti eder.' Durakladı ve saatine baktı. "Burada oldukça sıkışık bir programımız var Billy." Peki ne olacak? Bize izin verecek misin? üniteye mi gireceğiz, yoksa onu kırıp mı açacağız? Bir seçim yapmak zorundasınız.' 'Siz bana şaka yapmıyorsunuz, değil mi?' diye sordu Billy, sanki bir yerlerde gizli bir kamera görmeye çalışıyormuş gibi bakışları her iki ajanın arkasındaki cam pencereye doğru kaydı.

"Bu resmi bir durum Billy," diye yanıtladı Hughes, ses tonu Billy'ye bunun şaka olmadığını söylüyordu.

“Siz gerçekten FBI mı?” Billy şimdi biraz heyecanlanmış görünüyordu. Decker, "Gerçekten öyleyiz" diye yanıtladı.

"Bak, yardım etmek isterim" dedi Billy. 'Binaya girmenize izin verebilirim. Sorun değil. Ama 325 numaralı ünitenin kapısını açamıyorum çünkü asma kilitli. Kapılarımızın hiçbirinde gerçek bir anahtar kilitleme mekanizması yoktur, sadece çok kalın bir sürgülü

sürgü. Müşterilerimiz bizden asma kilit satın alabilirler.' Hemen arkasında, farklı boyutlarda asma kilitlerin bulunduğu vitrini işaret etti. 'Ya da kendilerininkini getirin, ama bize fazladan anahtar vermeleri gerekmiyor, dolayısıyla hiçbiri vermiyor. Bir birim kiralandıktan sonra artık ona erişimimiz olmuyor. Bu tamamen özel bir mesele."

Figueroa başını salladı ve bir süre düşündü. 'TAMAM. Bize bu hesabın ayrıntılarını verebilir misiniz?'

"Elbette." Billy resepsiyon masasının arkasındaki bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı. "İşte başlıyoruz" dedi birkaç saniye sonra. 'Birim orta boy, özel ünitelerimizden biri - on fit x on fit.'

"Özel mi?" diye sordu Decker.

"Evet" dedi Billy. 'Elektrik prizi bulunan ünitelerimizden biri.'

'Tamam.'

Billy ekranından okumaya devam etti: "Sekiz ay önce, 4 Ocak'ta Bay Liam Shaw'a kiralanmıştı." 'Bunun bedelini bir yıl önceden ödedi. . . peşin.'

Decker "Bunda sürpriz yok" dedi.

Billy, "Birim Koridor F'de bulunuyor" diye ekledi. "İstersen seni şimdi oraya götürebilirim."

Figueroa ve Decker aynı anda "Hadi gidelim" dediler.

Otuz Altı

Lucien'in Seattle'daki kişisel depolama birimi hakkında doğruyu söylediğine dair bir tür onay elde edilene kadar kimse görüşmelere devam etmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Direktör Adrian Kennedy, Hunter ve Taylor'a, federal arama emriyle donanmış Washington FBI ajanlarının Lucien'in açıklamalarının doğruluğunu doğrulamak için gönderildiğini ve önümüzdeki altmış dakika veya daha kısa sürede bir yanıt almaları gerektiğini söyledi.

Taylor, BSU binasının üçüncü alt katındaki konferans odalarından birinde tek başına oturuyordu ve Hunter kapıyı açıp içeri adım attığında önündeki masanın üzerindeki el değmemiş kahve fincanına bakıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Bir an Hunter'ın sorusu ona ulaşmamış gibi göründü, sonra yavaşça dönüp ona baktı.

'Evet, iyiyim.'

Bunu tuhaf, sessiz birkaç saniye takip etti.

Hunter, küçümseyici ya da kibirli olmayan bir ses tonuyla, "Orada iyi iş çıkardın," dedi.

"Ah, evet," diye yanıtladı Taylor alaycı bir baş sallamayla. ‘Yanlış ilk soruyla başlamak dışında demek istedin.’

"Hayır," dedi Hunter ona, masanın karşısındaki sandalyeye otururken. 'İşte burada yanılıyorsun, anlıyor musun? İlk sorduğun soru ne olursa olsun, Courtney, Lucien soruyu sana geri çevirirdi ve seni itibarsızlaştırmaya çalışırdı, kendini aşağılık hissetmeni sağlamaya çalışırdı, kendine olan güvenini sarsmaya ve seni yeterince iyi olmadığına inandırmaya çalışırdı. çünkü derinin altına girmek istiyor. Ve bu konuda iyi olduğunu biliyor. Üniversitede profesörlere bu şekilde zorbalık yapardı.'

Taylor gözlerini Hunter'dan ayırmadı.

"O da benim tenime girmek istiyor, ama beni senden biraz daha iyi tanıyor ya da en azından öyle tanıyor, bu yüzden şu anda senin nasıl tepki vereceğini görmek için seninle suyu test etmek isteyecek ve gidecek." giderek daha fazla zorlamaya devam etmem gerektiğini biliyorsun, değil mi?'

"Bırakın itsin," diye yanıtladı Taylor kesin bir dille.

“Unutma ki Lucien için bu bir oyun gibi, Courtney.” . . Oyunu oynuyor çünkü üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyor. Şu anda yapabileceğimiz tek bir şey var.'

Taylor dönüp Hunter'a baktı. 'Oyunu oynuyoruz' dedi. Hunter başını salladı. 'Oyun değil, oynuyoruz' *onun* oyun. Ona istediğini veriyoruz. Onu kazandığına inandır.'

Adrian Kennedy konferans odasının kapısını iterek açtı ve içeriye baktı. ‘Ah, işte buradasın.’ Yanında mavi bir dosya taşıyordu. "Seattle'dan henüz bir şey yok mu?" diye sordu Hunter.

Kennedy, "Henüz değil" diye yanıt verdi. “Hâlâ bekliyoruz ama Lucien bagajında bulunan kadınların kimlikleri konusunda yalan

söylüyormuş gibi görünmüyor.” Dosyayı açtı. 'Megan Lowe, yirmi sekiz yaşında. 16 Aralık'ta Lewistown, Montana'da doğdu. Annesi o zamanki erkek arkadaşının evlerine taşınmasına izin verdikten altı ay sonra, on altı yaşındayken Lewistown'dan ayrıldı.' Kennedy içgüdüsel olarak Hunter'a başını salladı. 'Önce Los Angeles'a taşındı ve sonraki altı yılını orada geçirdi. Bütün bunlar onun gerçekten de sokakta çalışan bir kız olduğunu gösteriyor. Los Angeles'tan sonra Megan Seattle'a taşındı. İş akışı aynı kalmış gibi görünüyordu.” Okuduğu raporun bir sayfasını çevirdi. 'Kate Barker, yirmi altı yaşında. 11 Mayıs'ta Seattle, Washington'da doğdu. On yedi yaşındayken evi terk etti ve o zamanlar "müzisyen olmayı hedefleyen" bir erkek arkadaşının yanına taşındı. Onaylanmadı ama görünen o ki Kate'e fahişelik yaptıran ilk kişi erkek arkadaşıydı.'

Taylor, “Uyuşturucu için para mı?” diye sordu.

Kennedy omuz silkti. 'Muhtemelen. Lucien'in bize verdiği kaçırılma tarihlerini (Megan için 2 Temmuz ve Kate için 4 Temmuz) doğrulamak zor olacak çünkü ikisinin de kayıp olduğu bildirilmedi.'

Bu şaşırtıcı değildi. Fahişeler ABD'de çete ve uyuşturucu bağlantılı cinayetlerin hemen ardından üçüncü en büyük faili meçhul cinayet vakasını oluşturuyor. Amerika'da her gün binlerce sokakta çalışan kız tecavüze uğruyor, dövülüyor, soyuluyor veya kaçırılıyor. Çekici göründükleri veya yanlarında nakit taşıdıkları için hedef alınmıyorlar. Hedef alınıyorlar çünkü kolayca erişilebilirler ve son derece savunmasızlar, ama hepsinden önemlisi isimsizler. Sokakta çalışan kızların büyük çoğunluğu yalnız yaşıyor ya da diğer çalışan kızlarla paylaşıyor. Normalde bariz nedenlerden dolayı bir ortakları yoktur. Birçoğu aileleriyle çok az bağlantısı olan veya hiç bağlantısı olmayan kaçaklar.
artık aileler. Çok az arkadaşla, yalnız hayatlar yaşıyorlar. İstatistiksel olarak kaybolan her on sokak işçisinden yalnızca ikisinin kayıp kişiler olduğu bildiriliyor.

Kennedy raporun bir kopyasını Hunter'a, birini de Taylor'a verdi. Raporların her biri konularının bir sabıka fotoğrafını taşıyordu. Megan Lowe ve Kate Barker adlı iki kadın da fuhuş suçundan birkaç kez tutuklanmıştı. Vesikalık fotoğraflara rağmen herhangi birinin bu

fotoğrafları Lucien'in bagajında bulunan iki kafayla eşleştirmesi imkansızdı, üzerlerinde açılan yaralar öylesine vahşetliydi ki.

Kennedy odadan çıkarken, "Eğer Lucien onların kimlikleri hakkında yalan söylemiyorsa, büyük ihtimalle Seattle hakkında da yalan söylemiyordur" dedi.

Otuz Yedi

Depolama tesisinin içi, tekerlekli arabalar ve transpaletlerle hareket kolaylığı sağlayan ekstra geniş koridorlar ve yuvarlatılmış köşelerle, resepsiyon ofisi kadar parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Reçine zemin açık yeşile boyanmıştı. Depolama ünitesi kapılarının tamamı beyazdı ve ilgili numaraları ortasında ve yine kapının sağındaki duvarda siyah boyalıydı. F koridoruna ulaşana kadar tüm dönemeçlerden ve koridorlardan onlara rehberlik etmesi Billy'nin yaklaşık iki dakikasını aldı. 325 numaralı ünite soldan üçüncü kapıydı.

Billy birimi işaret ederek, "İşte buradayız" dedi.

Daha önce de açıkladığı gibi, döner kapının sağ kenarının ortasında, kalın, pirinç renginde bir asma kilitle yerine kilitlenen metal bir sürgü vardı.

Figueroa ve Decker daha iyi görebilmek için öne doğru ilerlediler. Lucien'in Murphy'deki evin bodrum kapısını kilitlemek için kullandığı askeri sınıf asma kilitten farklı olarak bu, Master ProSeries örtülü asma kilitti; o kadar aşılmaz olmasa da yine de zorlu. Figueroa, önce Decker'a, sonra da Billy'ye bakarak, "Bu oldukça ağır bir asma kilit," dedi. “O cıvata kesiciyle onu kırabileceğini mi sanıyorsun?” Billy zaten ünitenin asma kilidini kırmak zorunda kalacağını düşünmüştü ve yanında kırmızı ve sarı kırk iki inçlik bir cıvata kesici getirmişti. "Sorun değil" dedi Billy öne çıkarak. 'Birkaç hafta önce benzer bir durumdan geçmek zorunda kaldık. Bunun da farklı olmayacağından oldukça eminim.” “Öyleyse devam et ve işini yap, Billy,” dedi Figueroa, yoldan çekilerek.

Billy yaklaştı, kesicinin çenelerini gidebildiği kadar açtı ve onları

asma kilidin kelepçesinin örtülü uçlarından birinin etrafına dikkatlice yerleştirdi. Ağırlığının çoğunu kesicinin arkasına verdi ve onu sıkıca sıktı.

Clank.

Kesici sanki hiçbir şey olmamış gibi asma kilitten kaydı ama hepsi bir şeyin yere çarptığını ve koridordan birkaç metre aşağı kaydığını gördü. Billy koruyucu örtünün bir kısmını kesmeyi başarmıştı. Artık kelepçenin bir tarafı açığa çıkmıştı.

Billy, kesiciyi işaret ederek, "Sana söylemiştim," dedi. 'Bu kötü çocuk tam bir pislik. Şimdi işin kolay kısmı geliyor.' Kesici çeneleri açıktaki kelepçenin etrafına yerleştirdi ve onu bir kez daha sertçe sıktı.

Tıklamak.

Bu sefer kesici asma kilitten kaymadı. Çeneleri sanki ıslak kili dilimliyormuşçasına köstekleri kesiyordu.

Herkes etkilenmiş görünüyordu.

Billy, "Tekrar kesmem gerekiyor" diye açıkladı. 'Pranga çok kalın ve çok sağlam, onu yerinden çıkarıp kilidi açamayız. Kelepçeden bir parça kesmem gerekiyor."

Decker, "Kendini yere ser, Billy," dedi.

Billy, birkaç saniye önceki adımların aynısını tekrarladı; bu kez kesicinin çenesini, ilk kez kestiği yerden yaklaşık üç santimetre yukarıya yerleştirdi.

Tıklamak.

Kesiciler metali tekrar keserken, küçük bir parça yere düştü ve asma kilidin kelepçesinde büyük bir boşluk bıraktı.

Billy, asma kilidi kapı sürgüsünden çıkarırken, "Ve Bob da senin amcan," dedi muzaffer bir edayla.

Figueroa, "Harika iş Billy," dedi.

Billy bir adım uzaklaştı ve Figueroa kapı sürgüsünü geriye kaydırıp metal kapıyı yukarı kaldırdı. Dördü de bir an hareketsiz durdu ve neredeyse boş olan, üçe on metrelik depo ünitesine baktılar. Arka duvara yaslanmış büyük bir endüstriyel dondurucu dışında hiçbir şey yoktu.

"Teşekkürler Billy," dedi Decker, bir çift lateks eldiveni ayağına

geçirerek. Figueroa da aynısını yaptı. 'Artık geri dönebilirsin. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sizi ararız.'

Billy hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. ‘Kalıp bir bakamaz mıyım?’ ‘Bu sefer olmaz, Billy.’

Hepsi depoya girmeden önce Billy'nin köşeyi dönmesini beklediler. Hughes her iki ajanın da birkaç adım gerisinde kaldı. Dondurucunun motorundan gelen hafif bir uğultu, oldukça sinir bozucu ve tüyler ürpertici bir arka plan müziği sağlıyordu. Üzerinde asma kilit veya kilit yoktu.
dondurucunun kapağı.

Figueroa yaklaştı ve birkaç saniye dondurucuyu inceledi, altını ve arkasını da kontrol etti.

"İyi görünüyor" dedi sonunda.

Decker, "Öyleyse içeriyi kontrol edelim" diye yanıtladı.

Figueroa başını salladı ve kapağı açtı.

Figueroa, Decker ve Hughes içeriye bakarken hepsi neredeyse mükemmel bir uyumla kaşlarını çattı.

Hughes yarı alaycı bir ses tonuyla, “Burada tam olarak ne arıyoruz arkadaşlar?” diye sordu. 'Dondurma salonu için malzeme mi var?'

Büyük dondurucunun içinde görebildikleri tek şey, iki litrelik plastik dondurma kutularının yığınlarıydı. Aslında yaklaşık üç kat yüksekliğindeydiler. En üst katmanda görebildikleri etiketlere göre, gökkuşağı renklerinde tatlar vardı: çikolata, vanilya, çilek, fıstık, kurabiye ve krema, elmalı tarçın ve muzlu çikolatalı cips.

Decker hâlâ küvetlere kaşlarını çatarak bakıyordu ama Figueroa'nın yüzünde çok daha endişeli bir ifade vardı.

Sonunda nefesi sönük bir halde, "Tanrım," dedi ve küvetlerden birine uzandı. Bir çilek aldı.

Hughes ve Decker artık ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

Opak beyaz dondurma küvetini sol eliyle tutan Figueroa, yavaşça kapağını açtı.

Hughes'un içinde ne olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir saniye sonra kustu.

Otuz Sekiz

Hunter ve Taylor, Kennedy'nin Megan Lowe ve Kate Barker hakkındaki raporu onlara bırakmasından elli beş dakika sonra Direktör Adrian Kennedy'nin ofisine çağrıldılar.

BSU binasının üçüncü katında bulunan ofis genişti ve çok gösterişli olmasa da güzel bir şekilde dekore edilmişti. Eski moda maun bir masa, iki koyu kahverengi Chesterfield deri koltuk, üzerinde uyumak için yeterince rahat görünen tüylü bir halı ve en az yüz deri ciltli cilt içeren devasa bir kitaplık vardı. Duvarlar çoğunlukla çerçeveli diplomalar, ödüller ve Kennedy'nin siyasi ve hükümet ileri gelenlerinin yanında poz verdiği fotoğraflarıyla süslenmişti.

Kennedy masasının arkasında oturuyordu, okuma gözlüğünü burnunun üstüne kaldırmıştı ve 27 inçlik bilgisayar ekranına bakıyordu. Kapının çalınmasına yanıt olarak "Girin" diye seslendi.

Taylor kapıyı itip içeri girdi. Hunter onun sadece birkaç adım gerisindeydi.

"Oturmayın" dedi Kennedy, onlara yaklaşmalarını işaret ederek ve ekranını işaret ederek. 'Seattle'dan haber aldık. Gelin şuna bir bakın."

Hunter ve Taylor koltukların yanından geçip Kennedy'nin masasının arkasına yerleştiler. Hunter solunda, Taylor sağındaydı. Ekranda yalnızca Kennedy'nin masaüstü görünüyordu. Baktığı uygulamayı küçültmüştü.

Kennedy, "Yaklaşık kırk dakika önce" diye başladı, "iki ajanımız ve bir ABD federal şefi, Seattle'daki depo biriminin kapısındaki asma kilidi kırdı. İçeride buldukları şey bu."

Kennedy faresine tıkladı ve saniyeler önce simge durumuna küçülttüğü uygulamayı geri getirdi. Sıradan bir resim görüntüleme programıydı. 'Bu fotoğrafları yaklaşık beş dakika önce aldım' diye açıkladı. Ekrandaki ilk fotoğraf, 325 numaralı deponun açık kapısının hemen dışından çekildi. Standart, geniş açılı bir "olay yeri" fotoğrafıydı.

tüm odayı tasvir ediyor. Herkese birimin büyüklüğü hakkında iyi bir fikir verdi. Bu aynı zamanda alanın ne kadar şüphe uyandırıcı

görünmediğini de gösteriyordu. Arka duvara yaslandıklarından hepsi büyük dondurucuyu görebiliyordu.

Kennedy fareye tekrar tıkladı.

İkinci resimde dondurucu, kapağı kapalı halde tek başına görülüyor. Yine orada da şüpheli bir şey yok.

Başka bir tıklama.

Üçüncü fotoğraf, ajanların dondurucunun kapağını kaldırırken gördüklerini gösteren yukarı/aşağı görüş açısından çekildi.

Taylor bir an için tüm dondurma küvetlerine kaşlarını çattı.

Kennedy faresini tekrar tıklatarak, "Bundan sonra hastalanıyor" dedi. Ekrandaki görüntü, sol elinde dondurma küvetlerinden birini tutan bir ajanın yakın çekim görüntüsüyle değiştirildi. Kapağı çekilerek açılmıştı.

Taylor gözlerini kısarak bir anlığına tereddüt etti, tam olarak neye baktığını anlamaya çalıştı. . . ve sonunda onu gördü. "Ah, Tanrım," diye fısıldadı, elini ağzına götürerek. Hunter'ın bakışları ekranda kaldı.

Dondurma küvetinin içinde iki çift insan gözü ve bir çift insan dili donmuştu.

Taylor'ın ilk başta görüntüyü anlamakta neden zorlandığını anlamak kolaydı. Dehidrasyon ve kan eksikliği nedeniyle her şeyin boyutu küçülmüştü. Gözbebekleri resmin solundaydı ve bir salkım üzüm gibi birbirine yapışmıştı. Diller de sağ taraflarında oturuyordu ve biri diğerinin üstünde olacak şekilde birbirine yapışmış, garip bir X şekli oluşturuyordu.

Kennedy, faresine tekrar tıklamadan önce Hunter ve Taylor'a resmi incelemeleri için birkaç saniye daha verdi. Sonraki resimde ikinci bir dondurma küveti görülüyordu. İçinde bileğinden kesilmiş, donmuş bir insan eli vardı. Parmak yok. Hepsi kesilmişti.

Başka bir tıklama.

Dondurma küvetinin içinde ikinci bir donmuş el.

Bir tıklama daha.

Farklı bir kopmuş ve donmuş vücut parçası.

Kennedy tıklamayı bıraktı.

'Devam ediyor' dedi. 'O dondurucunun içinde altmış sekiz

dondurma küveti vardı. Her biri donmuş bir vücut parçasını tutuyor. Bazıları
iç organları veya bunların bir kısmını da tutuyordu. . . kalp, karaciğer, mide. . . resmi anladın, değil mi?'

Hunter başını salladı.

Kennedy, "Seattle'daki kişisel depolama tesisinin o bölümü şimdilik kilitlendi" diye açıkladı. Adli tıp ekibimizin tüm birimi inceleyip dondurma küvetleriyle birlikte dondurucuyu toplayabilmesi için bana en fazla iki veya üç saat garanti verdiler. Laboratuvar DNA analizi yapacak ve bunu Lucien'in bagajındaki kopmuş kafalardan aldığımız DNA'yla karşılaştıracak. Eşleşeceklerinden çok fazla şüphem yok."

Ne Hunter'ın ne de Taylor'ın hiçbir şüphesi yokmuş gibi görünüyordu. Kennedy, "Depoda çalışan katip, daha önce ajanların birimin kapısını kırmasına yardım etmişti ama içeride ne saklandığına dair hiçbir fikri yoktu," diye devam etti. 'Bunu elimizden geldiğince gizli tutuyoruz. Basında henüz bununla ilgili bir haber yok ve bunu mümkün olduğu kadar uzun süre böyle tutmaya çalışacağız ama hepimizin bildiği gibi Lucien Folter'ın ABD mahkemesinde yargılanması gerekecek, dolayısıyla bu hikaye sonunda kırılır. Ve bu gerçekleştiğinde çok büyük bir patlama olacak, çünkü artık alt katta kilitlediğimiz şeyin kahrolası bir canavar olduğundan hiç şüphem yok ve bu aslında sadece başlangıç.'

Otuz Dokuz

Lucien Folter egzersiz rutininin son setini henüz bitirmişti ki koridorun sonundaki ağır metal kapının kilidinin açıldığını ve kısa bir süre sonra ayak seslerinin geldiğini duydu. Yerden kalktı, turuncu tulumunun kolunu kullanarak alnındaki teri sildi, yatağının kenarına oturdu ve sakince bekledi. Hunter ve Taylor karşısına çıkıp hücresinin önündeki koltuklara oturduklarında Lucien'in dudaklarında gururlu bir sırıtış vardı.

"Sanırım Seattle'dan onay aldınız" dedi, gözleri yavaşça

Hunter'dan Taylor'a kaydı. İkisinin de yüzünde boş bir ifadeden başka bir şey yoktu. 'Oraya gidip kendi gözünüzle görmemiş olmanız çok kötü. Parçalama ve doğrama becerilerimin yıllar geçtikçe çok geliştiğini rahatlıkla söyleyebilirim sanırım.'

Taylor, “Bütün cesetleri aynı şekilde mi imha ettiniz?” diye sordu. Lucien'in övünmesinden etkilenmişe benzemiyordu. "Onları parçalayarak mı?"

Lucien ve Taylor birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. "Hayır, hepsi değil" diye yanıtladı gerçekçi bir tavırla. “Görüyorsunuz Ajan Taylor, ilk başta BSU'nuzdaki tüm bilim insanları gibi ben de merak ediyordum. Bir insanı duygusuz ve pişmanlık duymadan öldürmeye iten şeyin ne olduğunu gerçekten anlamak istedim. Kafamdaki en büyük soru şuydu: Bütün psikopatlar bu şekilde mi doğar, yoksa biri sırf iradeden mi yaratılır? Konuyla ilgili elime geçen her şeyi okudum ve hiçbirinde aradığım yanıtların bulunmadığını gördüm. Ortalıkta hiçbir şey yok Ajan Taylor, ne bir kitap, ne bir tez makalesi, ne de burada gerçekte neler olup bittiğini anlatacak herhangi bir ayrıntılı çalışma.' İşaret parmağını sağ şakağına birkaç kez vurdu. ‘Akılsız bir katile dönüşen birinin, kendine psikopat olmayı öğreten birinin zihninin içinde.’ Lucien şifreli bir şekilde gülümsedi. 'Ama asla bilemezsin. Belki bir gün bu değişir. Ama size küçük bir önizleme sunmama izin verin.”

Taylor sakin bir şekilde sağ bacağını sol bacağının üzerine attı ve bekledi.

Lucien başladı.

Pek çok kişinin anlayamadığı şey Ajan Taylor, konu benim gibi bir adam olmaya gelince çok büyük bir öğrenme eğrisinin olduğu. Yıllar boyunca gelişmek, uyum sağlamak, doğaçlama yapmak ve daha becerikli olmak zorunda kaldım.” Onlara hızlıca omuz silkti. 'Ama her zaman bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Başından beri farklı şeyler denemek istedim. . . farklı yöntemler. . . farklı yaklaşımlar var ve ölüm evrensel olsa da aslında her kurbanın farklı şekilde ele alınması gerekiyor.' Lucien sanki öldürmenin basit bir laboratuvar deneyinden başka bir şey olmadığını söylüyordu. 'Ama benim gibi biri her zaman büyük bir sorunla karşılaşacaktır.'

“Ya bu?” diye sordu Taylor, ilgisi ölçülüydü.

Lucien ona esprili bir şekilde gülümsedi.

"Eh, suçluları yakalamak için gece gündüz çalışan ajan ve memurlardan oluşan sayısız kaynağınız ve ekibiniz varken, Ajan Taylor, benim gibi insanlar yalnız ruhlardır. Kaynaklarım çok sınırlıydı. Güvenmem gereken her şey kafamın içindeydi.” Taylor'a soğuk bir ifadeyle baktı, hâlâ Hunter'ın bakışını görmezden geliyordu. “Eminim ki çok geçmeden FBI'ın ABD'de herhangi bir zamanda en az beş yüz seri katilin başıboş dolaştığını gösteren bir çalışma yayınladığının farkındasınızdır.” Kıkırdadı. 'Şaşırtıcı, değil mi? Benim gibi insanlar pek çok kişinin inanabileceğinden çok daha az nadirdir. Yıllar boyunca başka katillerle de karşılaştım. İnsanlar *istek* saf zevkten başka hiçbir sebep olmaksızın işkence yapmak ve öldürmek. Dışarı çıkıp öldürmelerini söyleyen sesler duyan ya da duyduklarını düşünen insanlar. Yeryüzünde Tanrı'nın yarattıklarını günahkarlardan kurtarmak gibi ilahi bir iş yaptıklarına inanan insanlar. Veya en karanlık arzularına kanat vermek isteyen insanlar. Bazıları öğrenmek istiyor. Onlara öğretecek birini bulmak istiyorlar. Benim gibi biri.”

Lucien, Hunter ve Taylor'a söylediklerinin ne anlama geldiğini tam olarak anlamaları için birkaç saniye verdi.

'Eğer bir çırak almak istersem gerçekten bulmamın uzun süreceğini mi düşünüyorsun? Tek yapmam gereken, bu güzel ülkemizin herhangi bir büyük şehrinin sokaklarını aramak.” Sanki dünyayı kucaklamak istiyormuş gibi kollarını iki yana açtı. 'Amerika'nın sokakları bir sonraki Ted Bundy, bir sonraki John Wayne Gacy, bir sonraki Lucien Folter ile dolup taşıyor.'

Bu övüngen iddia kulağa ne kadar çirkin gelse de Hunter, Lucien'in haklı olduğunu biliyordu.

“Amerika'nın bir sonraki Süperstar Seri Katilini aramak için bir yetenek yarışması bile düzenleyebiliriz.” Lucien sanki bunu ciddi olarak düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Aslında bunu bazı kablolu TV kanallarına da önermeliyim. Ve birinin böyle bir şovu düşünmesi beni şaşırtmaz çünkü kesin olan bir şey var ki, diğer saçmalıklarının çoğundan daha büyük bir izleyici kitlesine sahip

olacaklardı.'

Hunter'ın LAPD ile yaptığı son soruşturmanın anıları zihninde havai fişek gibi patladı; internette kendi realite cinayet programını yaratan bir seri katil. Ve tıpkı Lucien'in önerdiği gibi, seyirci kitleler halinde izlemek için oturum açtı.

Lucien ayağa kalktı, küçük metal masanın üzerindeki plastik bardağı aldı, köşedeki çamaşır leğenine doğru yürüdü ve yatağın kenarına dönmeden önce kendine biraz su doldurdu.

Lucien, "Ama sorunuza dönecek olursak Ajan Taylor," diye devam etti. ‘Vücudumu her zaman aynı şekilde imha etmedim.’ Suyundan bir yudum aldı.

Hunter sessizliğini bozarak, "Susan," dedi. “Onun ilk kurbanın olduğunu söylemiştin.”

Lucien'in dikkati Hunter'a döndü.

Onunla başlamak isteyeceğini biliyordum Robert. Sadece arkadaş olduğu için değil, aynı zamanda haklı olduğun için de. BEN *yaptım* onun benim ilk sevgilim olduğunu söyle. Ve burası gerçekten de başlamak için mükemmel bir yer, değil mi?' Derin bir nefes aldı ve sanki artık etrafındaki duvarlara bağlı değilmiş gibi gözlerindeki bakış değişti. Sanki anılar ve görüntüler o kadar canlıydı ki onlara dokunabiliyordu. ‘O halde size her şeyin nasıl başladığını anlatayım.’

Kırk

Palo Alto, Kaliforniya.
Yirmi beş yıl önce.

Lucien masaya yeni bir bardak içki koyarken, “Peki gerçekten seyahate mi çıkacaksın?” diye sordu.

Susan Richards başını salladı. 'Elbette öyleyim.'

Lucien ve Susan, Stanford Üniversitesi'nden psikoloji bölümünden yalnızca bir hafta önce mezun olmuşlardı ve başarıları hâlâ yüksekteydi. O zamandan beri her gece kutlama yapıyorlardı.

Susan, "İş aramaya başlamadan önce" dedi ve içkisine uzandı;

duble Jack Daniel's ve Coca-Cola. 'Kendime biraz zaman ayırmak istiyorum, anlıyor musun? Birkaç farklı yeri ziyaret edin. Hatta belki Avrupa'ya bir gezi bile yapabiliriz. Her zaman oraya gitmek istemiştim."

Lucien güldü. 'İş aramak mı? Delirdin mi? Yeni mezun olduk *Stanford'da*, Susan, ülkenin en iyi psikoloji üniversitesidir. Eğer kendinizinkini kurmamaya karar verirseniz, her yerden uygulamalar peşinize düşecek.'

"Yapacağın şey bu mu?" diye sordu Susan. 'Kendi pratiğinizi mi başlatacaksınız?'

'Hayır, sanmıyorum. Son zamanlarda bu konu üzerinde biraz düşündüm ve Robert'ın yaptığının aynısını yapabileceğimi düşünüyorum.'

'Doktora mı?'

'Bunu düşünüyordum, evet. Ne düşünüyorsun?'

'Evet, eğer gerçekten istediğin buysa, devam et Lucien.'

Lucien başını yana eğdi ve aynı anda omuz silkti. "Yapabilirim."

"Robert'tan bahsetmişken," dedi Susan koltuğuna oturarak, "bugün Los Angeles'a geri dönmek zorunda kalması çok yazık."

Genç Robert Hunter mezuniyet törenleri ve bir hafta süren parti çılgınlığının ilk üç gecesi için oradaydı ama Yaz işine başlamak için Palo Alto'ya dönmek zorunda kalmadan önce babasıyla bir hafta geçirmek için o sabah otobüsle Los Angeles'a döndü. "Evet, biliyorum" diye yanıtladı Lucien, yeni kokteylini yudumlarken.

Palo Alto'nun kuzey tarafındaki Crescent Park'taki Rocker Club'da oturuyorlardı. Burası onların en sevdikleri salondu; personel dost canlısıydı, içkiler ucuzdu, kalabalık genellikle gençti ve iyi vakit geçiriyordu, müzik de hareketli ve neşeliydi.

Lucien, "Babasını gerçekten çok özlüyor" diye ekledi. 'Sahip olduğu tek aile bu.'

"Evet biliyorum" dedi Susan. 'Annesi o çok küçükken vefat etti, değil mi?'

Lucien başını salladı. 'Sanırım yedi ya da sekiz yaşlarındaydı ama bundan hiç bahsetmiyor. Robert biraz sarhoş olmasına rağmen yine

de konudan uzak durmayı başarıyor. Bence bu, gençken ebeveynini kaybetmenin yarattığı standart travmadan daha fazlası. Anlıyor musun?'

Susan içkisini yudumlarken yarı yolda durdu. 'Ah, lütfen yapma.' 'Ne?'

Lütfen bana birisiyle psikanaliz yapmadan zar zor konuşabilen o salak psikoloji mezunlarından biri olmayacağını söyle, Lucien. Özellikle de arkadaşlarınız.'

'BEN . . Lucien dudaklarında yarı utanmış bir gülümsemeyle başını salladı. 'Robert'a psikanaliz yapmıyordum.'

'Evet öyleydin.'

'Hayır, değildim. Ben de tam dört yıldır aynı küçük yurt odasını paylaştığımızı söylüyordum. O tuhaf bir insan. Tanıdığım en zeki adam ama yine de tuhaf ve bence annesinin ölümü onun düşündüğünden biraz daha derine gidebilir.'

“Ah, gerçekten mi?” dedi Susan, içkisini masaya bırakıp yüzünü buruşturarak. "Mesela ne gibi Doktor Lucien?" Hadi teorinizi dinleyelim.' Lucien yüzünü buruşturarak, "Ben doktor değilim ve bir teorim de yok" diye yanıtladı. ‘Ben sadece şunu söylüyordum. . ." Elini umursamaz bir hareketle salladı. 'Bak, boş ver. Bundan neden bahsettiğimizden bile emin değilim. Parti yapmak ve kutlamak için buradayız.” İçkisine uzandı. 'O halde hadi parti yapalım ve kutlayalım.'

Susan bardağını kaldırdı. 'Evet, buna içeceğim.'

Guns N' Roses'ın "Sweet Child of Mine" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başladı. Lucien kokteylini iki büyük yudumda bitirdi.

'Hadi, dans etmeye gidelim' dedi ve ayağa kalktı.

'Ancak . . Susan içkisini işaret etti.

'İç şunu, kızım. . . Rock'n roll tarzı,' diye yanıtladı Lucien, bir dizi el hareketiyle onu teşvik ederek. 'Hadi, hadi, hadi.' Susan içkisini yudumladı, Lucien'in elini tuttu ve onu dans pistine sürüklemesine izin verdi.

Birkaç saat ve birkaç içkiden sonra ikisi de gitmeye hazırdı. Susan gerçekten sarhoş görünüyordu, Lucien ise çok daha iyi durumda

görünüyordu. Susan, "Sanırım arabanı burada bırakıp taksiye binmeliyiz" dedi. Sözleri birbirine karışmaya başlamıştı. "Yarın bir ara alabilirsin."

"Hayır," Lucien geri geldi. ‘Hâlâ iyiyim. Araba kullanabilirim.'

'Hayır, yapamazsın. Sen de benim kadar içtin ve ben de. . . ben . . "Evet, ama ben kokteyl içiyordum, çift shot JD ve Kola değil." Buradaki kokteyllerin ağırlıklı olarak meyve suyu ve biraz içkiden oluştuğunu biliyorsun. Bunları bütün gece içsem de eve gidebilirim.'

Susan durakladı ve uzun bir süre Lucien'e baktı. Ayakları üzerinde oldukça sağlam görünüyordu ve haklıydı, Rocker Bar'daki kokteyller pek güçlü değildi.

'Araba sürmeye uygun olduğundan emin misin?'

'Olumlu.'

Susan omuz silkti. 'Tamam o zaman ama yavaş sürüyorsun, duydun mu? Gözlerimi senin üzerinde tutacağım.' İşaret ve orta parmaklarıyla bir V işareti yaptı, gözlerini işaret etti ve sonra elini yavaşça Lucien'inkine doğru hareket ettirdi.

Lucien ona asker selamı vererek, "On dört, hanımefendi," dedi. Lucien yolun aşağısında, hemen köşede park etmişti. Sabahın o saatinde sokak ıssız görünüyordu.

"Kemerlerinizi bağlayın" dedi sürücü koltuğuna otururken. “Kanun bu.” Gülümsedi. Susan emniyet kemeriyle uğraşırken, "Direksiyona geçmeden önce bir kamyon dolusu kokteyl içen adam böyle söylüyor" diye şaka yaptı.

Lucien bekledi ve ona baktı.

"Deniyorum, tamam mı?" dedi, biraz şaşırmıştı. 'Lanet deliği bulamıyorum.'

“İşte, sana yardım etmeme izin ver.” Lucien eğildi, emniyet kemeri tokasını yakaladı ve hızla kilidine kaydırdı. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan biraz daha yaklaştı ve onu dudaklarından öptü.

Susan şaşırarak geri çekildi. ‘Lucien, ne yapıyorsun?’ Birdenbire ayılmış gibi görünüyordu.

'Ne yaptığımı sanıyorsun?'

Çok garip birkaç saniye geçti.

'Lucien. . . Ben . . . Bu gece ya da başka bir gece sana yanlış bir

izlenim verdiysem çok özür dilerim. Sen harika bir insansın, gerçekten iyi bir arkadaşsın ve seninle çok iyi anlaşıyorum ama... . .'

“Ama bana karşı bu tür hislerin yok.” Lucien Susan'ın cümlesini onun yerine tamamladı. “Söylemek üzere olduğun şey bu muydu?” Susan ona bakmakla yetindi.

"Ya burada oturan kişi ben olmak yerine Robert olsaydı?"

Susan bu soru karşısında afallamıştı.

“Bahse girerim yaptığın gibi geri çekilmezsin. Eminim iki dolarlık bir fahişe gibi onun her yerinde olurdun. Muhtemelen kıyafetlerin gitmiş olacak ve sen onun kucağında oturup büyük bir aciliyetle kemerini çözmüş olacaksın.'

'Lucien, neler oluyor? Sanki şu anda seni tanımıyorum bile.'

Lucien'in gözleri, sanki gözlerindeki tüm hayat ve duygu emilmiş gibi buz gibi oldu.

"Peki beni tanıdığını nereden çıkardın?"

Lucien'in sözlerindeki kutupsal ton Susan'ı ürpertti. Lucien harekete geçip vücudunu şiddetle öne doğru fırlattığında ve sol eliyle Susan'ın kafasını yolcu camına yapıştırdığında hâlâ ne olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Lucien emniyet kemerini takmamıştı, bu da ona daha fazla hareket özgürlüğü sağlıyordu.

Susan çığlık atmaya çalıştı ama Lucien hızla elini ağzının üzerine kaydırdı ve çıkan sesleri boğdu. Sağ eliyle ön iki koltuğun arasında bulunan küçük bölmeyi açıp içeriye uzandı.

Susan, Lucien'in sol elini yakaladı ve itmeye çalıştı. . . ağzını serbest bırakmaya çalıştı. . . ama ayık olsa bile adam yine de onun için fazla güçlü olurdu.

"Sorun değil Susan," diye kulağına fısıldadı. 'Yakında her şey bitecek.' Lucien'in sağ eli inanılmaz bir hızla Susan'ın yüzüne doğru fırladı. Boynunun yanında bir şeyin battığını hissetti ve o anda gözleri buluştu. Onunki korku dolu.

Kötülükle dolu.

Kırkbir

Lucien o gece olup bitenleri, kahvaltıda ne yediğini hatırlayan biri gibi aynı coşkuyla anlattı. Bu arada gözleri Hunter'a kilitlenmişti.

Hunter kayıtsız kalmak için elinden geleni yapıyordu ama Lucien'in Susan'ı nasıl bastırdığına dair anlattıklarını duymak boğazını yavaş yavaş düğümlemeye başlamıştı. Sandalyesinde ağırlığını verdi ama Lucien'le göz temasını bir kez bile kesmedi.

Lucien durakladı, suyundan bir yudum daha aldı ve başka bir şey söylemedi. Herkes bekledi.

Sessizlik.

Taylor, "Demek ona ilaç verdin," dedi.

Lucien ona isteksiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ona Propofol enjekte ettim.” Taylor, Hunter'a baktı.

Lucien, "Bu hızlı etkili bir genel anestezidir" diye açıkladı. 'Stanford'daki tıp fakültesi binasına girmeyi başardığınızda elinize geçenler inanılmaz.'

Taylor, “Peki sonra ne oldu?” diye sordu. 'Onu nereye götürdün? Ne yaptın?'

"Hayır, hayır, hayır" dedi Lucien başını hafifçe sallayarak. 'Soru sorma sırası bende. Anlaşma buydu, değil mi? Şu ana kadar bu “soru oyunu” oldukça tek taraflıydı.'

"Yeterince adil," diye onayladı Taylor. ‘Bize bundan sonra ne olduğunu anlatın ve sorunuzu sorun.’

'Anlaşma yok. Şimdi sıra bende. Sonunda merakımı giderme zamanı geldi.” Lucien Hunter'a bakmadan önce bir süre ensesine masaj yaptı. 'Bana çocukluğunu anlat Robert. Bana annenden bahset.” Hunter'ın çenesi kasıldı.

Taylor biraz kafası karışmış görünüyordu.

'*Kimin için ne*dedi Lucien. "Siz polisler, profilciler, federal ajanlar ya da her neyse, her zaman insanların neyi beğendiğini anlamaya çalışıyorsunuz.
işaretliyorum, değil mi? Her zaman acımasız bir katilin zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorsun. Bir insan başka bir insanın

hayatına nasıl bu kadar kayıtsız kalabilir? Birisi nasıl benim gibi bir canavara dönüşebilir?' Lucien her kelimeyi sabit, tek sesli bir ritimle söyledi. “Öte yandan benim gibi bir canavar, senin gibi insanları harekete geçiren şeyin ne olduğunu da bilmek ister. Toplumun kahramanları. . . en iyinin en iyisi. . . Tanımadıkları insanlar için hayatlarını riske atanlar.” Etkili olmak için durakladı. 'Beni anlamak istiyorsun. Seni anlamak istiyorum. Bu kadar basit. Ve Freud'un size söyleyeceği gibi Ajan Taylor, eğer birinin ruhunun derinliklerine inmek istiyorsanız, onun dönüştüğü kişiyi anlamak istiyorsanız, başlamak için en iyi yer onun çocukluk dönemi ve anne ve babasıyla olan ilişkileridir. Öyle değil mi Robert?”

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Lucien yavaşça her iki elinin eklemlerini çıtlattı. Tüyler ürpertici, kemik gıcırdayan ses hücresinin duvarlarında yankılanıyordu. “Peki Robert, lütfen yirmi beş yıllık merakımı bana yaşat, olur mu?”

Hunter, "Sanmıyorum Lucien," dedi, sesi günah çıkarma odasındaki bir rahibin sesi kadar sakindi.

Lucien aynı huzurlu ses tonuyla, "Ah, ama biliyorum, Robert," diye yanıtladı. 'Gerçekten öyle. Çünkü Susan'a ne olduğu hakkında, kalıntılarını nerede bulabileceğiniz de dahil olmak üzere daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız bana izin verin.' Hunter'ın boğazındaki düğüm biraz daha sıkılaştı.

'Bana ne olduğunu söyle, Robert? Annen nasıl öldü?'

Sessizlik.

'Ve lütfen bana yalan söyleme Robert, çünkü söylersen bunu bileceğime seni temin ederim.'

Kırk iki

Hunter'ın anısı bir an için Susan Richards'ın anne ve babasını hatırladı. O ve Lucien kızlarını ziyaret etmek için Nevada'dan Stanford'a gittiklerinde onlarla birkaç kez tanışmışlardı. Çok tatlı bir çifttiler. Hunter isimlerini hatırlamıyordu ama böylesine prestijli bir üniversiteye kabul edildikleri için Susan'dan ne kadar

heyecanlandıklarını ve gurur duyduklarını hatırladı. Her iki ailede de üniversiteye giden ilk kişi oydu.

Tıpkı Hunter'ın ebeveynleri gibi Susan'ın annesi ve babası da çok fakir bir geçmişe sahiplerdi ve ikisi de liseyi bitirememiş, birinci sınıftan önce okulu bırakmak ve ailelerine yardım etmek için kendi işlerini bulmak zorunda kalmışlardı. Susan doğduğunda, kızlarına kendi sahip olduklarından daha iyi bir yaşam şansı sunmak için ne gerekiyorsa yapacaklarına dair kendilerine söz vermişlerdi. Üniversite fonu için para biriktirmeye başladıklarında Susan yalnızca üç aylıktı.

ABD'deki yasaya göre ölüm *yokluğunda*, veya ölüm karinesi, bir kişinin evinde kaybolması ve kendisinden yedi yıl veya daha uzun bir süre boyunca haber alınamaması durumunda ortaya çıkar, ancak yılların miktarı eyaletten eyalete biraz değişebilir. Yasanın söylediğine rağmen, kalıntılar veya herhangi bir somut kanıt bulunmadığından Hunter, Susan Richards'ın ebeveynleri hala hayatta olsaydı, hâlâ bir parça umut taşıyabileceklerinden emindi. Yapabileceği en azından onlara biraz kapanma ve kızlarını onurlu bir şekilde gömme şansı vermekti.

Hunter, 'Annem ben yedi yaşındayken kanserden öldü' dedi. Koltuğunda hâlâ oldukça rahat görünüyordu.

Lucien zafer kazanmışçasına gülümsedi. 'Evet, bu kadarını zaten biliyorum Robert. Ne tür kanser?'

'Glioblastoma multiforme.'

Lucien duygusuz bir sesle, "Birincil beyin kanserinin en agresif türü" dedi. 'Bu çok ağır bir darbe olsa gerek. Ne kadar hızlı gelişti?”

"Yeterince hızlı" dedi Hunter. 'Doktorlar bunu çok geç buldu. Teşhis konulduktan sonraki üç ay içinde vefat etti.'

Sandalyesindeki ağırlığını verme sırası Taylor'daydı.

“Acı çekti mi?” diye sordu Lucien.

Hunter'ın çenesi yeniden kasıldı.

Lucien öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve ustaca ellerini birbirine sürtmeye başladı.

'Söyle bana, Robert.' Sonraki dört kelime yavaş yavaş söylendi ve

aralarında bir duraklama vardı. 'Annen acı çekti mi? Geceleri acıdan çığlık attı mı? Güçlü, gülümseyen, hayat dolu bir insan olmaktan, tanınmaz bir deri ve kemik çuvalına mı dönüştü? Ölmek için mi yalvardı?'

Hunter, Lucien'in en azından şimdilik oyununu değiştirdiğini görebiliyordu. Artık Taylor'ın tenine girmekle ilgilenmiyordu. Bugün Hunter onun hedefiydi. Ve Lucien çok iyi bir iş çıkarıyordu. "Evet" diye yanıtladı Hunter.

“Evet?” dedi Lucien. 'Neye evet?'

'Her şeye.'

"Öyleyse söyle."

Hunter nefes aldı.

Lucien bekledi.

'Evet annem acı çekti. Evet, geceleri acıdan çığlık attı. Evet, güçlü, gülümseyen, hayat dolu bir insanken, tanınmaz bir deri ve kemik çuvalı haline geldi ve evet, ölüm için yalvardı.'

Taylor, Hunter'a şöyle bir göz attı ve tüm vücudunun tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Lucien, “Adı neydi?” diye sordu.

"Helen."

'Öldüğünde hastanede miydi yoksa evde miydi?'

Hunter, "Evde," dedi. “Hastanede olmak istemedi.” “Anlıyorum.” Lucien başını salladı. ‘Ailesinin yanında olmak istiyordu. . . sevdikleriyle birlikte. Yedi yaşındaki oğlunun tüm acılarına, tüm acılarına ilk elden tanık olmasını istemesi çok asil, ama tuhaf ve biraz da sadistçeydi. . . ve sanırım oldukça dayanılmaz bir şey olmuş olmalı.' Anılar çığının arasında sabit bir yüz tutmak imkansız hale gelmişti. Hunter bakışlarını başka tarafa çevirdi ve bir süreliğine dudaklarını birbirine bastırdı. Tekrar konuştuğunda sesi olabildiğince sakindi ama içindeki üzüntüyü gizleyemiyordu.

'Annem asgari ücretle temizlikçi olarak çalışıyordu. Babam geceleri güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu ve kazandığı azıcık parayı tamamlamak için gündüzleri bulabildiği her türlü işi kabul ediyordu. Her ikisi de sağlıklı olsa bile evimizde her ayın sonu her zaman bir mücadeleydi. Hiç birikimimiz yoktu çünkü biriktirecek

hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Babamın küçük sağlık sigortası masrafları karşılayamıyordu. Hastane masraflarını karşılayamıyorduk. Olabileceği tek yer eviydi.” Uzun, sıkıcı bir sessizlik.

'Vay be, bu *bir* Üzücü bir hikaye Robert, dedi Lucien sonunda soğuk bir tavırla. 'Kemanları neredeyse duyabiliyorum. Söyle bana, annen öldüğünde evde miydin?'

Hunter başını salladı. 'HAYIR.'

Lucien normal oturma pozisyonuna döndü ve ayağa kalkmadan önce sakince başını salladı. "Sana eğer bana yalan söylersen anlayacağımı söyledim Robert." Ve bu bir yalandı. Bu röportaj bitti.”

Taylor'ın şaşkın bakışları Hunter ve Lucien arasında gidip geldi. Lucien, "Susan'ın kalıntılarını sikeyim" dedi. ‘Bunları asla bulamayacaksın. Bunu ailesine açıklamakta iyi şanslar.'

Kırk üç

Lucien döndü ve yavaşça lavaboya doğru yürüdü.

Taylor koltuğunda gerilmişti ama bu garip an sadece birkaç saniye sürdü, ardından Hunter teslim olmak için iki elini de kaldırdı. 'Tamam Lucien, özür dilerim.'

Lucien elini saçlarının arasından geçirdi ama sırtını Hunter ve Taylor'a vermedi. Sanki Hunter'ın özrünü düşünüyormuş gibi acele etmedi. “Eh, sanırım seni gerçekten suçlayamam, değil mi Robert?” dedi sonunda. Gerçekten yalan söyleyip söylemediğini anlayıp anlayamayacağımı görmek için denemen gerekiyordu. Bu sadece mantıklı. Şimdi neden bana güveniyorsun? Bunu sana daha önce hiç söyleyemezdim, değil mi? Hiçbir zaman gerçekten herhangi bir işarete sahip olmadın. Her durumda, her zaman dürüst bir yüz ifadesine sahip olan kişi sendin.' Sonunda tekrar sorgulayıcılarına döndü. 'Eh, eski dostum, sanırım yaşlanıyorsun, ya da belki de insanları okuma konusunda çok ama çok daha iyi hale geldiğim içindir.'

Hunter bundan bir an bile şüphe etmedi. Pek çok seri katil,

insanları gözlemleme, onların beden dilini ve gizli işaretlerini okuma konusunda uzmanlaşır. Doğru kurbanı seçmelerine ve saldırı için tam zamanı seçmelerine yardımcı oluyor.

"Yani," diye devam etti Lucien. ‘Eski günlerin hatırına, bunu görmezden geleceğim ama bana bir daha yalan söyleme Robert.’ Tekrar yerine oturdu. 'Belki de cevabınızı yeniden ifade etmek istersiniz?'

Kısa bir duraklama.

Hunter yeniden, "Evet, annem öldüğünde evdeydim," diye başladı. ‘Dediğim gibi babam geceleri güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu, annem de gece vefat etti.’

"Yani annenle yalnız mıydın?"

Hunter başını salladı.

Lucien bekledi ama Hunter başka bir şey söylemedi. 'Artık durma Robert. Geceleri çığlıkları seni korkuttu mu?'

'Evet.'

“Ama odana saklanmadın, değil mi?”

'HAYIR.'

'Peki neden olmasın?'

'Çünkü annemin bana ihtiyacı olursa onun yanında olamamaktan daha çok korkuyordum.'

'Peki öyle mi yaptı? Dün gece mi? Sana ihtiyacı var mıydı?'

Hunter nefesini tuttu.

"Sana ihtiyacı var mıydı, Robert?"

Hunter, Lucien'in gözlerinde daha önce fark etmediği bir şey gördü; tam bir kesinlik, sanki tüm cevapları zaten biliyormuş gibi ve Hunter gerçeklerden biraz bile sapsa Lucien bunu anlayacaktı.

"Evet," diye yanıtladı Hunter sonunda.

Lucien, “Sana nasıl ihtiyacı oldu?” diye sordu. "Ve unutma, bana yalan söyleme." "Haplar," dedi Hunter.

'Peki ya onlar?'

'Onları annem alırdı. En azından bir süreliğine de olsa acıyı dindirdiler. Ama içindeki kanser güçlendikçe hapların etkisi de zayıfladı.'

Lucien, "Demek daha fazlasına ihtiyacı vardı" dedi.

Hunter başını salladı.

Lucien'in yüzünde dalgın bir ifade belirdi; Bir süre sonra dudakları şeytani bir gülümsemeyle gerildi.

“Ama onlar reçeteli ağrı kesicilerdi, değil mi?” dedi. 'Muhtemelen çok güçlü, muhtemelen ikinci program, muhtemelen opioidler, bu da dozajın aşılmasının büyük bir hayır-hayır olduğu anlamına geliyor. O haplar yatağının yanında değildi, değil mi Robert? Olamazlardı. Kazara aşırı doz riski çok büyük olurdu. Peki neredeydiler? Banyoda mı? Mutfakta mı? Nerede?'

Sessizlik.

"Haplar Robert, nerede saklandılar?" diye ısrar etti

Lucien. Hunter sesindeki tehdidi hissedebiliyordu.

‘Babam onları mutfaktaki dolapta sakladı.’

‘Ama o gece annen senden bunları istedi.’

'Evet.'

Lucien sol yanağındaki yara izini kaşıdı.

“Artık acıya dayanamıyordu, değil mi?” diye bastırdı. "Ölmeyi tercih eder." Aslında o ölmek için yalvardı ve sen de haberciydin çünkü onları ona sen getirdin, değil mi? Kaç tane hap getirdin o mu, Robert?' Sonra aklına geldi ve bir elini kaldırdı, aynı zamanda gözleri bir dokunuşla genişledi. 'Hayır, bekle. Ona şişenin tamamını getirdin, değil mi?'

Hunter hiçbir şey söylemedi ama hafızası onu o geceye götürdü.

Geceler her zaman daha kötüydü. Çığlıkları daha yüksek geliyordu, inlemeleri acıyla daha derin ve daha ağırdı. Onu her zaman ürpertirlerdi. Üşüdüğü zamanki gibi değil, derinlerden gelen yoğun bir ürperti. Hastalığı ona o kadar çok acı vermişti ki, yardım etmek için yapabileceği bir şey olmasını diliyordu.

Yedi yaşındaki Robert Hunter, annesinin acı dolu çığlıklarını duymuş ve dikkatle odasının kapısını açmıştı. Ağlayacakmış gibi hissetti. Hastalandığından beri ağlamak istiyordu ama babası ona ağlamaması gerektiğini söylemişti.

Hastalığı onu çok farklı göstermişti. O kadar zayıftı ki kemiklerinin sarkan derisine çarptığını görebiliyordu. Çarpıcı uzun sarı saçları

artık ince ve kıvırcıktı. Bir zamanlar parıldayan gözleri içindeki tüm yaşamı kaybetmiş ve yuvalarının derinliklerine gömülmüştü.

Titreyerek kapının yanında durdu. Annesi yatağın üzerinde top şeklinde kıvrılmıştı. Dizleri göğsüne doğru çekildi. Kolları bacaklarına sıkıca dolanmıştı. Yüzü acıdan buruştu. Gözlerini kıstı ve kapıda duran minik figüre odaklanmaya çalıştı.

Oğlunu tanıdığında, Lütfen bebeğim, diye fısıldadı. 'Bana yardım eder misiniz? Artık acıya dayanamıyorum.'

Gözyaşlarını boğazında tutmak için tüm gücünü harcadı. “Ne yapabilirim anne?” Onun sesi de onunki kadar zayıftı. “Babamı aramamı ister misin?” Sadece hafifçe başını sallamayı başardı.

'Babam yardım edemez tatlım, ama yapabilirsin. Buraya gelebilir misin? . . Lütfen. Bana yardım edebilir misin?' Annesi artık farklı bir insana benziyordu. Gözlerinin altında en koyu torbalar vardı. Dudakları çatlamış ve kabuklanmıştı.

'Senin için biraz süt ısıtabilirim anne. Sen sıcak sütü seviyorsun.' Annesinin tekrar gülümsediğini görmek için elinden geleni yapardı. Yaklaştıkça, vücudunu yeni bir acı dalgası kapladığında yüzünü buruşturdu. Lütfen bebeğim. Yardım et bana.” Nefesi kısa aralıklarla geliyordu. Babasının söylediklerine rağmen artık gözyaşlarını tutamadı. Yüzüne doğru yuvarlanmaya başladılar.

Annesi artık onun korktuğunu ve titrediğini görebiliyordu. 'Sorun değil tatlım. Her şey çok güzel olacak." dedi titreyen bir sesle.

Daha da yaklaştı ve elini onun elinin üzerine koydu.

'Seni seviyorum anne.'

Sözleri onun gözlerinin yaşarmasına neden oldu. “Ben de seni seviyorum tatlım.” Elini hafifçe sıktı. İçinde kalan azıcık güçle toplayabildiği tek şey buydu. 'Yardımına ihtiyacım var tatlım. . . Lütfen.'

'Ne yapabilirim anne?'

'Benim için haplarımı alabilir misin tatlım. Nerede olduklarını biliyorsun, değil mi?'

Sağ elinin tersini akan burnuna doğru koştu. Korkmuş

görünüyordu. "Çok yüksekteler" dedi gözlerini ondan saklayarak. Benim için onlara ulaşamaz mısın bebeğim? Lütfen, acı çok uzun zamandır devam ediyor. Ne kadar acıttığını bilemezsin.”

Gözleri o kadar doluydu ki her şey çarpık görünüyordu. Kalbi boşmuş gibi hissetti ve sanki tüm gücü onu terk etmiş gibi hissetti. Hiçbir şey söylemeden yavaşça arkasını döndü ve kapıyı açtı.

Annesi arkasından seslenmeye çalıştı ama sesi o kadar zayıftı ki birkaç metreden fazla gidemedi.

Birkaç dakika sonra içinde bir bardak su, iki kremalı bisküvi ve bir şişe ilaç bulunan bir tepsiyle geri geldi. Gözlerine inanamayarak baktı. Çok yavaşça ve akıl almaz bir acıyla kendini oturma pozisyonuna itti. Yaklaştı, tepsiyi komodinin üzerine koydu ve bir bardak suyu ona uzattı.

Ona sarılmayı o kadar çok istiyordu ki ama zar zor hareket edecek gücü vardı; bunun yerine ona şimdiye kadar gördüğü en dürüst gülümsemeyi sundu. Denedi ama parmakları şişe kapağını çeviremeyecek kadar zayıftı. Ona baktı ve gözleri yardım için yalvardı.

Adam onu titreyen ellerinden aldı, kapağına bastırdı ve haplardan ikisini eline dökmeden önce saat yönünün tersine çevirdi. Bunları ağzına attı ve suyu bile yudumlamadan yuttu. Gözleri daha fazlasını istiyordu.

'Etiketi okudum anne. Günde sekizden fazla yememeniz gerektiğini söylüyor. Az önce sahip olduğunuz iki kişi bugün on numara yaptı.”

“Çok zekisin sevgilim.” Tekrar gülümsedi. 'Sen çok özelsin. Seni çok seviyorum ve büyüdüğünü göremeyeceğim için çok üzgünüm.'

Kemikli parmaklarını ilaç şişesinin etrafına dolarken gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

Buna sıkı sıkıya tutundu.

Sorun değil, diye fısıldadı. 'Artık her şey yoluna girecek.'

Tereddüt ederek bıraktı. ‘Babam bana kızacak.’

'Hayır, öyle olmayacak bebeğim. Sana söz veriyorum.” Ağzına iki hap daha koydu.

“Sana bu bisküvileri getirdim.” Tepsiyi işaret etti. 'Onlar senin favorin, anne. Lütfen bir tane alın. Bugün pek bir şey yemedin.” “Bir süre sonra yiyeceğim tatlım.” Birkaç hapı daha vardı. 'Babam sabah eve geldiğinde ona onu sevdiğimi ve her zaman seveceğimi söyle. Bunu benim için yapabilir misin?'

Çocuk başını salladı. Gözleri artık neredeyse boş olan ilaç şişesine kilitlendi.

'Neden gidip kitaplarından birini okumuyorsun, sevgilim? Okumayı sevdiğini biliyorum.'

'Burada okuyabiliyorum anne, o yüzden yalnız değilsin. İstersen köşede oturabilirim. Ses çıkarmayacağım, söz veriyorum.'

Elini uzatıp saçlarına dokundu. 'Artık iyileşeceğim tatlım. Ağrı azalmaya başlıyor.” Göz kapakları ağır görünüyordu.

'Ben odayı koruyacağım o zaman. Ben kapının hemen dışında oturacağım.'

Acı dolu bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Neden odayı korumak istiyorsun tatlım?'

'Bazen Tanrı'nın gelip hasta insanları cennete götürdüğünü söylemiştin. Seni götürmesini istemiyorum anne. Kapının yanında oturacağım ve eğer gelirse ona gitmesini söyleyeceğim. Ona iyileştiğini ve seni almamasını söyleyeceğim.'

'Tanrı'ya gitmesini mi söyleyeceksin?'

Güçlü bir şekilde başını salladı.

Tekrar ağlamaya başladı. ‘Seni çok özleyeceğim Robert.’

Taylor, Hunter'a baktı ve kalbinin göğsünün içinde buruştuğunu hissetti. Lucien'in dudaklarında karanlık, donmuş bir gölün üzerindeki buz gibi soğuk bir gülümseme çatlamaya başladı. "Demek odadan çıktın" dedi.

Hunter başını salladı.

Lucien, sonunda hastanın bariyerini aşmış bir psikolog gibi, "İşte kabuslar o zaman başladı" dedi.

Tüm bodrum koridorunu rahatsız edici bir sessizlik kapladı ama bu uzun sürmedi. Bakışlarını Lucien'e sabitleyen Hunter sonunda

anıyı aklından çıkardı.

"Susan, Lucien" dedi. Sesindeki üzüntü kaybolmuştu. 'İstediğini aldın, şimdi bize arabada ona ilaç verdikten sonra ne olduğunu anlat?'

Kırk dört

La Honda, Palo Alto, California'ya 29 km uzaklıkta.
Yirmi beş yıl önce.

Susan Richards, ağır bir kapının çarpılarak kapanmasının yüksek sesiyle sarsılarak uyandı. Ani gürültüye rağmen gözleri yavaşça açıldı ve sanki kum taneleri içlerine üflenmiş ve şimdi korneasını çiziyormuş gibi sürekli yanıp sönüyordu. Göz kapakları ağır ve yorgundu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın gözlerini hiçbir şeye odaklayamadı. Etrafındaki her şey büyük bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Farkına vardığı ilk şey, sanki uyanması mümkün olmayan puslu bir rüyada sıkışıp kalmış gibi başının ne kadar döndüğünü hissettiğiydi. Ağzı kupkuruydu ve dili zımpara kağıdı gibiydi. Sonra kokuyu fark etti; kirli, nemli, küflü, eski ve mide bulandırıcı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sanki burası yıllardır ihmal edilmiş gibi kokuyordu. Korkunç kokuya rağmen Susan'ın ciğerleri derin bir nefes almasını gerektiriyordu ve bunu yaparken odanın kokuşmuş kalitesini neredeyse tadabiliyordu. Derin bir nefes ve bu onun öğürmesine neden oldu.

Umutsuz öksürüklerin arasında aniden keskin ve dayanılmaz bir acı duydu. Yorgun vücudunun nihayet kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı. Sağ kolundan geliyordu.

Susan o anda sert ve son derece rahatsız bir sandalyeye oturduğunu fark etti. Bilekleri sandalyenin arkalığının arkasında birbirine, ayak bilekleri ise sandalyenin bacaklarına bağlıydı. Sırılsıklamdı, terden sırılsıklamdı. Garip bir şekilde öne doğru eğilmiş olan başını kaldırmayı denedi ve bu hareket midesine dalga

dalga mide bulantısı yaydı.

Odanın içindeki ışık kaynağını tanımlayamadı; belki bir köşe lambası ya da tavanda asılı olan eski bir ampul, ama her ne ise, odayı zayıf sarımsı bir ışıltıya boğuyordu. Sonunda gözleri sağa kaydı ve koluna ve acının kaynağına odaklanmaya çalıştı. Kendini hâlâ sersem hissediyordu, bu yüzden

Görüşünün sabitlenmesi ve bulanıklığın dağılması biraz zaman aldı. Bunu yaptığında kalbi korkuyla doldu.

'Aman Tanrım.' Sözcükler dudaklarından döküldü.

Kolunda, omzundan dirseğine kadar çok büyük bir deri parçası eksikti. Onun yerine çiğ, kana bulanmış et gördü. Bir an için yara canlıymış gibi göründü. Kan, kolundan aşağı, ellerinin üzerinden, parmaklarının arasından akıp beton zemine akıyor, sandalyenin ayaklarının dibinde büyük, kırmızı bir havuz oluşturuyordu.

Susan anında başını salladı ve kucağının her tarafına kustu. Bu çaba onun kendisini daha da zayıf hissetmesine, hatta daha da sersemlemesine neden oldu.

Tanıdık bir sesin, "Bunun için özür dilerim Susan," dediğini duydu. “Kan görmeye asla dayanamazsın, değil mi?” Susan birkaç kez daha öksürdü ve ağzındaki berbat kusmuk tadını tükürmeye çalıştı. Gözleri ileri doğru hareket etti ve sonunda önünde duran figüre odaklandı. 'Lucien. . dedi zayıf bir fısıltıyla.

Dün gecenin Rocker Club'daki flaş görüntüleri aklına geldi. Sonra Lucien'in arabasında oturduğunu hatırladı. . . ona öfkeli bir şekilde bakmıştı. Ve sonra hiçbir şey.

'Ne . . Cümleyi tamamlayamadı, boğazı sesleri çıkaramayacak kadar zayıftı. İçgüdüsel olarak gözleri bir kez daha sağ kolundaki çiğ ete kaydı ve tüm vücudu titredi.

"Ah," dedi Lucien kayıtsızca arkasına uzanarak. 'Bunun için endişelenme. Bu korkunç şeyi özleyeceğinizi sanmıyorum, değil mi?' Ona soluk pembe bir sıvıyla dolu büyük bir cam kavanoz gösterdi. İçinde bir şey yüzüyordu. Susan yorgun gözlerini kıstı ama hâlâ ne olduğunu anlayamadı.

"Ah, özür dilerim," dedi Lucien, onun kafa karışıklığını fark edip eldivenli eliyle yüzen nesneyi almak için kavanozun içine uzandı. 'Sana göstermeme izin ver. Kenarlar artık biraz kıvrılmış durumda.' Kıvrımlarını açtı ve bir saatten kısa bir süre önce onun kolundan kestiği ıslak deri parçasını gerdi. 'Bu çok çirkin bir dövme Susan. Bunun neden herhangi bir şekilde harika olduğunu düşündüğünüze dair hiçbir fikrim yok.'

Asit tadındaki safra Susan'ın ağzına geri döndü ve bu da yeni

bir çaresiz öğürme/öksürme çılgınlığına neden oldu.

Lucien eğlenerek bitene kadar bekledi.

"Ama bunun harika bir simge olacağını düşünüyorum" dedi, birkaç kez başını sallayarak. 'Peki biliyor musun? “Jetonu” vereceğimi düşünüyorum
koleksiyoncu” olayı bir şans. Bakın bana nasıl hissettiriyor. Arkasındaki teoriyi test edin. Ne düşünüyorsun?'

Susan'ın başı, güm güm atan kalbinin ritmiyle zonkluyordu. El ve ayak bileklerini bağlamak için kullanılan ip sanki kemiklerini kesmiş gibi hissetti. Konuşmak istiyordu ama korku her kelimeyi silmiş gibiydi
onun korkmuş zihninden. Gözleri ise korkusunu ve çaresizliğini yansıtıyordu.

Lucien dövmeli deri parçasını kavanoza geri koydu.

'Biliyor musun' dedi, 'o şırıngayı neredeyse bir yıldır arabamda saklıyordum. Bunu kullanmayı birçok kez düşündüm.”

Susan nefes aldı ve sanki hava topaklar halinde burnuna doğru gidiyordu. Lucien, "Ama asla senin üzerine değil," diye devam etti. 'Bir fahişeyi tavlamayı birçok kez düşündüm. Kriminoloji derslerimizden hatırlayacağınız gibi bunlar kolay hedeflerdir; ulaşılabilir, erişilebilir ve çoğu zaman anonimdirler.” Kayıtsızca omuz silkti. 'Fakat ne yazık ki işler tam olarak bu şekilde sonuçlanmadı. Daha önce kendimi buna hiç hazır hissetmemiştim ama bu gece farklı hissettim. Sanırım bu gece ilk kez hissettiğimi söyleyebilirim. *gerçek* “katil” dürtüsü.”

Susan'ın gözlerinden yaşlar aktı. Ona göre odanın içindeki hava daha da yoğunlaştı, daha da kirlendi. . . neredeyse nefes alınamaz.

Lucien, "Bunu basitçe yapmak ve sonuçlarını düşünmemek için inanılmaz bir dürtü hissettim" dedi.

Gözleri yeni bir amaç için parlıyordu. Susan bunu gördü ve bu, vücudunda yeni bir panik dalgasının yayılmasına neden oldu.

Bir adım daha yaklaşarak, "Bu yüzden onunla savaşmamaya karar verdim" diye devam etti. 'Bu konuda harekete geçmeye karar verdim. Ben de yaptım. Ve işte

buradayız.'

Susan nefesini sakinleştirmeye, düşünmeye çalıştı ama her şey hâlâ korkunç bir rüya gibiydi. Ama eğer öyleyse neden uyanmıyordu? 'Lucien. . dedi, sesi hırıltılı ve şişmiş boğazına takılmıştı, '. . . Bilmiyorum...'

Lucien, "Hayır, hayır, hayır" diyerek onun sözünü kesti ve sol işaret parmağını ona doğru salladı. 'Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Görmüyor musun Susan? Artık geri dönüş yok." Kollarını yanlarına doğru uzatarak dikkatleri odaya çekti. 'Artık buradayız. Süreç başladı. Bent kapakları açık ya da aklınıza gelebilecek herhangi bir klişe cümle. Ama ne olursa olsun bu oluyor."

İşte o zaman Susan, Lucien'in gözlerindeki bakışı fark etti; mesafeli ve buz gibi, ruhu olmayan bir adam gibi. Ve bu onu felç etti.

Onun korkusu Lucien'i heyecanlandırmıştı. Bu heyecanın içindeki bir şeyle, belki ahlakla ya da duygularla çatışmasını bekliyordu. . . ne olduğundan pek emin değildi ama bir şey vardı. Bu çatışma asla gerçekleşmedi. Uzun zamandır hayalini kurduğu şeyi sonunda yapmanın verdiği neşeden başka bir şey hissetmiyordu.

Susan konuşmak, çığlık atmak istiyordu ama panikten donmuş dudakları kıpırdamıyordu. Bunun yerine gözleri ona merhamet etmesi için yalvardı. . . asla gelmeyen merhamet. Lucien hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı ve bir anda elleri Susan'ın boynundaydı.

Gözleri dehşetle irileşti, vücudu saldırıdan kendini savunmaya çalışırken boyun kasları gerildi, çenesi açıldı, nefesi kesildi ama beyni savaşın çoktan kaybedildiğini biliyordu. Lucien'in başparmakları zaten Susan'ın hava yolunu sıkıştırıyordu, büyük avuçları ise karotid arterlere ve şah damarlarına ciddi bir tıkanıklığa neden olacak ve boynundaki kan akışını engelleyecek kadar baskı uyguluyordu.

Susan'ın vücudu sandalyede tekme atmaya ve kıvranmaya başladığında, Lucien onu sabit tutabilmek için vücut ağırlığının çoğunu kucağına verdi. O sırada başparmaklarının altında bir şeyin çöktüğünü hissetti. O zaman onun gırtlağını ve nefes borusunu

ezdiğini biliyordu. Susan birkaç saniye içinde ölecekti ama Lucien en azından o zaman sıkıştırmayı asla bırakmadı. Boynundaki hyoid kemiği kırılıncaya kadar devam etti, bu arada çılgın ve telaşlı görünen gözleri Susan'ın ölmekte olan gözlerine kilitlendi.

Kırkbeş

Hunter sessizce oturdu. Lucien'in soğuk ve duygusuz bir şekilde aktardığı olaylara ilişkin anlatımını bir kez bile kesmedi ama Hunter tüm hikaye boyunca duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı.

Taylor da her şeyi sessizce, hiçbir kesinti olmadan dinlemişti ama kendini en az birkaç kez sandalyesinde hareket ederken buldu. Yaptığı her küçük sinirli hareket Lucien'i giderek daha çok memnun ediyor ve eğlendiriyor gibiydi.

Lucien, Hunter'a bakarak "Siz sormadan önce" dedi, "hiçbir cinsel tatmin yoktu." Ben Susan'a o şekilde dokunmadım.” Omuz silkti. Doğrusunu söylemek gerekirse onun asla benim ilkim olmaması gerekiyordu. Onun asla kurban olmaması gerekiyordu. O güne kadar yaşadığım binlerce fantezinin bir parçası olmadı asla. Bunun bu şekilde olması çok talihsiz bir durumdu.” “Binlerce mi?” diye sordu Taylor.

Lucien gülümsedi. Lütfen bu kadar saf olmayın Ajan Taylor. Benim gibi insanların aniden öldürmeye başlamaya karar verdiklerini mi sanıyorsunuz? Ertesi gün dışarı çıkıp ilk kurbanımızı seçmeye hazır mıyız?' Başını alaycı bir şekilde salladı. Benim gibi insanlar uzun süre başkalarına zarar vermenin fantezisini kurarlar Ajan Taylor. Bazıları çocukken hayal kurmaya başlayabilir, bazıları ise daha sonra hayatlarında, ama hepimiz bunu yaparız ve bunu her zaman yaparız. Ben ölüme olan hayranlığımın çok erken başladığını söyleyebilirim sanırım. Görüyorsun, babam harika bir avcıydı. Beni Colorado'daki dağlarda avlanmaya götürürdü ve beni büyüleyen tetiği çekmeden hemen önce beklemek, takip etmek ve doğrudan hayvanın gözlerinin içine bakmak gibi bir şeyler vardı.'

Lucien, Hunter'a bakarken çenesini kaşıdı. Sonra gülümsedi.

'Kendine bir bak, Robert. Beyninin çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. İçinizdeki psikolog, ilk av günlerim ile dönüştüğüm katil arasında şimdiden teorik bağlantılar kurmaya başlıyor.' Güldü. 'Siz sormadan söyleyeyim, çocukken yatağı ıslatmazdım ve herhangi bir şeyi ateşe vermekten hiç hoşlanmazdım.'

Lucien, Macdonald üçlüsünden bahsediyordu: Psikolojiye dayalı bir teori, üç davranışsal bireyselliğin (hayvanlara şiddet, ateş yakma takıntısı ve beş yaşından sonra sürekli yatak ıslatma) eğer hepsi gençken bir arada mevcutsa, bu kişiliklerin ortaya çıkabileceğini öne sürüyor. yaşamın ilerleyen dönemlerindeki şiddet eğilimleriyle, özellikle de cinayet davranışıyla ilişkilidir. Araştırmalar, üçlü ile şiddet suçluları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir bağlantı bulunmadığını gösterse de, eğer üçlü bölünürse, hayvan zulmü, çok sayıda tutuklanan seri katilin erken yaşamlarında kendini gösterdiği kanıtlanmış bir bireysellik olacaktır. katiller. Hunter bunun gayet farkındaydı.

Lucien ön iki dişinin arasına sıkışan bir şeyi almak için işaret parmağını kullandı. 'Pekala, kendini yere at, eski dostum. Neyi sevdiğinizi analiz edin, ancak sizi şaşırtacağımdan eminim.'

"Zaten öyle."

Lucien'in dudaklarının kenarları kendini beğenmiş bir şekilde yukarı kıvrıldı.

'Av günlerime rağmen' diye devam etti, 'lisedeki ilk yılımda rüya görmeye başladım.'

Taylor'ın yüzünde ilgi arttı.

'Bu rüyalarda avlanmıyordum. İnsanlara zarar veriyordum. Bazen tanıdığım insanlar, bazen de daha önce hiç görmediğim insanlar. . . sadece hayal gücümün rastgele yaratımları. Çok şiddetli ve güya korkutucu rüyalardı ama içimi heyecanla doldurdular, kendimi iyi hissetmemi sağladılar, o kadar iyi ki uyanmak istemedim. Durmalarını istemedim. . . ve işte o zaman gün içinde uyanıkken hayal kurmaya başladım. Bunlardaki yıldız rolü. . Lucien doğru kelimeleri bulmak için etrafındaki havayı araştırdı: '. . . diyelim ki benim “yoğun fantezilerim” genellikle hoşlanmadığım insanlara aitti. . . öğretmenler, okul zorbaları, bazı aile üyeleri. . . ama her zaman

değil.' Durdu ve 'her neyse' ifadesini kullandı. “Neyse, Susan hiçbir zaman onlardan biri olmadı. Hiçbir zaman şiddetli fantezilerimin veya hayallerimin bir parçası olmadı. O sadece buna uydu *mükemmel* o geceki profil.'

Lucien ayağa kalktı, lavaboya gitti ve bardağına yeniden su doldurdu.

Yatağın kenarına dönerek, "Psikoloji ve suç davranışı üzerine çalışmak istememin gerçek nedeni buydu" diye devam etti. 'Kafamda neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için. Neden bu şiddet dolu fanteziler ortalıkta dolaşıyor?' İşaret parmağının ucuyla sağ şakağına hafifçe vurdu. ‘Neden onlardan bu kadar keyif aldım ve eğer varsa
Onlardan kurtulmak için yapabileceğim her şeyi.” Kıkırdadı. 'Ama bunu bilmiyor muydun? Üniversitenin olumsuz etkisi oldu. Psikologların bir katilin zihninin nasıl çalıştığına inandıkları hakkında araştırdıkça ve teoriler okudukça ilgim daha da arttı.' Lucien durakladı ve bir yudum su içti. ‘Onları test etmek istedim.’

Taylor, “Onları test etmek mi istiyorsunuz?” diye sordu. 'Kimi veya neyi test edeceksiniz?'

Hunter satır aralarını okuyarak, "Teoriler," dedi.

Taylor ona baktı.

Lucien onu işaret etti ve sanki şöyle diyormuş gibi bir surat yaptı: *Tek seferde başardın, Robert*. “Teorileri test etmek istedim.” Biraz öne doğru eğildi. İlgini çekmedi mi Robert? Bu kadar hevesli bir zihne sahip bir öğrenci olarak, ne olduğunu anlamak istemedin mi? *Gerçekten* bir katilin kafasının içinde mi oluyor? Ne *Gerçekten* onları işaretliyor mu? Bize öğretilen teorilerin doğru mu, yoksa bir grup inek psikoloğun bir araya getirdiği saçma sapan tahminler mi olduğunu bilmek istemedin mi?'

Hunter sessizce Lucien'i incelemeye devam etti.

"Evet, yaptım" dedi Lucien. 'Ne kadar çok teori incelediysem, onları fantezilerimin bana hissettirdiği şeylerle o kadar çok karşılaştırdım. Ve sonra bu teorilerden birinin nihayet benim için doğru olduğu ortaya çıktı.'

Lucien, Taylor'a kendisini çıplak ve savunmasız hissettirecek bir

şekilde baktı. “Bunun hangi teori olduğunu tahmin etmek ister misiniz, Ajan Taylor?” Taylor gözünü korkutmayı reddetti. 'Bir olmanız gerektiğini söyleyen teori
hasta bir pislik ve yaptığın şeyi yapmak için mi kafasından sikildin?' Taylor yanıtladı, sesinde öfke ya da heyecan yoktu.

Bu sadece Lucien'i gülümsetmişti. “Robert?” Bakışları Hunter'a doğru ilerledi ve kaşları havaya kalktı.

Hunter oyun havasında değildi ama Lucien hâlâ tüm kartları elinde tutuyordu.

'Fantaziler bir gün yeterli olmayabilir' dedi.

Lucien'in gülümsemesi daha da genişledi ve Taylor'a tekrar seslendi. ‘O gerçekten *öyle* iyi, değil mi? Bu doğru, Robert. Bir gün fantezilerin yeterli olmadığını fark edene kadar hayal kurmaya devam ettim. Beni eskisi kadar iyi hissettirmiyorlardı. Aynı seviyeye ulaşmak için onu bir sonraki seviyeye taşımam gerektiğinin farkına vardım.' Sanki ona bir minnettarlık borcu varmış gibi bakışları Hunter'a döndü. “Sonra her şeyi tetikleyen bir şey söyledin, Robert.”

Kırk Altı

Lucien Hunter'dan herhangi bir tepki bekliyorduysa da hayal kırıklığına uğradı. Hunter, Lucien'in bakışlarına uyum sağlayarak tamamen hareketsiz kaldı. Şaşkınlık gösteren Taylor'du.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu, sandalyesinde vücudunu kıpırdatarak. Lucien gözlerini bir süre daha Hunter'ın üzerinde tuttu ve hâlâ bir tepki bekliyordu. Hiç bir şey.

Lucien, "Robert ve ben bu teorilerin çoğu hakkında çok uzun tartışırdık," diye başladı. 'Bu çok doğaldı. Yaşadığımız çılgın dünyayı anlamlandırmaya çalışan, olabileceğimiz en iyi öğrenciler olmaya çalışan iki genç ve aç beyin. Ama Stanford'daki ikinci yılımızdaki bir tartışma sırasında Robert beynimi harekete geçiren bir şey söyledi.' Taylor, Hunter'a baktı.

Hunter dikkatini Lucien'ın üzerinde tuttu.

Lucien sırıtarak, "Senin için bunu açıklığa kavuşturacağım Ajan

Taylor," diye önerdi. 'Beyin fizyolojisi üzerinde çalışıyorduk. Tartışma, bilimin bir gün, ne kadar küçük olursa olsun, katil olmak da dahil olmak üzere bir şeyler yapma dürtülerimizi kontrol eden beynimizin bir bölümünü tanımlamanın bir yolunu bulup bulamayacağıydı.'

Lucien Hunter'a baktı. Herhangi bir açıklama olmasa bile Hunter'ın o tartışmayı hatırladığını biliyordu.

Lucien, "Umarım o zaman kullandığın örneği kullanmamın bir sakıncası yoktur Robert," dedi. “Hâlâ çok iyi hatırlıyorum.” Hunter'dan bir cevap beklemedi. Lucien, Taylor'a hitaben, "İki kardeş," diye başladı, "tek yumurta ikizleri." Aynı koşullar ve ortamda büyüdüm. Her ikisine de ebeveynleri tarafından aynı miktarda sevgi ve şefkat gösterildi. Aynı okullara gittiler, aynı derslere gittiler, aynı ahlaki değerleri öğrettiler. İkisi de çok popüler öğrenciler. Her ikisi de çok iyi öğrenciler.” Lucien omuz silkti. 'Çok da çekici. Burada belirtmeye çalıştığım nokta Ajan Taylor, yetiştirilme tarzlarında kesinlikle hiçbir fark olmadığıdır.' Taylor'ın kaşları çok az çatıktı ama Lucien bunu fark etti.

'Benimle kal' dedi, 'her şey daha da netleşecek. Şimdi diyelim ki bu iki kardeş tutkulu bir müzik hayranı oldular.' Lucien, Hunter'a göz kırptı. 'Ve ikisi de aynı müzik tarzını ve aynı müzik gruplarını seviyorlardı. İdollerininkine uyacak şekilde görünüşlerini ve saç stillerini değiştirdiler. Albümleri satın aldılar.” Lucien durakladı ve gülümsedi. ‘Eh, o zamanlar öyleydi, şimdi sadece müzik indiriyorlardı, değil mi? Neyse, onların tişörtleri, beyzbol şapkaları, posterleri, rozetleri vardı. . . her şey. Kasabalarına gelen her konsere gittiler. Ama bir fark vardı. Kardeş “A” sadece bir müzik hayranı olmaktan memnundu. Konserlere gitmekten, odasında şarkıları dinlemekten ve idolleri gibi giyinmekten mutluydu. Kardeş “B” ise daha fazlasını istiyordu. Sadece hayran olmak, konserlere gitmek, müzik dinlemek onun için yeterli değildi. İçinden bir ses ona müzik sirkinin bir parçası olması gerektiğini söylüyordu. Gerçek anlaşmayı kendisi için deneyimlemesi gerekiyordu. Böylece kardeş "B" bir enstrüman çalmayı öğreniyor ve bir gruba katılıyor. Ve işte buradayız.'

Lucien sözlerinin havada kalmasına izin vererek Taylor'a devam

etmeden önce bunları sindirmesi için biraz zaman tanıdı.

'İşte bu küçük fark *Tümü* fark, Ajan Taylor. Kardeş "B" aynı koşullarda büyüdükten sonra neden "A" kardeşten biraz daha fazlasını istiyor? Neden biri sadece hayran olmaktan memnunken diğeri değil?'

Taylor bir cevap bulmaya çalışırken Lucien beklemedi. 'Aynı teori kolayca cinayet arzusuna da aktarılabilir.' Bu seferki sırıtışı daha da kendinden emindi. 'Şiddet eğilimi olan bazı insanlar sadece hayal kurmakla, şiddet içeren filmler izlemekle, şiddet içeren kitaplar okumakla, internette şiddet içeren resimlere bakmakla veya kum torbasına yumruk atmak vb. ile yetinebilir, ancak bazıları... . Başını yavaşça salladı. 'Bazıları biraz daha ileri gitme ihtiyacı hissedecek. "B" kardeş olmak. Ve bu dürtü, bizi diğerlerinden daha fazla bir şeyi istemeye iten dürtü, Robert bilimin en azından fiziksel olarak kesin olarak belirleyemeyeceğini düşündüğünü çünkü bizi birey yapan şeyin bu dürtü olduğunu savundu. Hepimizi birbirimizden farklı kılan da bu." Hunter, Lucien'ı gözlemlemeye devam etti. Kilisedeki bir vaiz gibi kendi söylemiyle heyecanlanıyordu. Daha da fazlası, Taylor'ı meraklandırdığını görebiliyordu.

Taylor ona alaycı bir tavırla, "Robert'ın yıllar önceki tartışmasının seni öldürmeye başlamaya iten şey olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

ses. 'Yaptığın her şey için suçlayacak başka birini mi arıyorsun? Bu tipik bir durum."

Lucien başını geriye atıp hararetli bir şekilde güldü. 'Hiç de değil Ajan Taylor. Yaptığım şeyi istediğim için yaptım." Parmağını Hunter'a işaret etti. 'Ama fizyoloji bir yana, bu tartışma beni düşündürdü eski dostum, çünkü o zaman tam da yapmam gereken şeyin bu olduğunu fark ettim. Hayal kurmayı bırakmam gerekiyordu. Dürtüyle savaşmayı bırakmam gerekiyordu. ihtiyacım vardı onu bir sonraki seviyeye taşıyın. . . Kardeşim "B". Böylece planlamaya başladım. Görüyorsunuz, kriminoloji çalışmanın en güzel yanlarından biri Ajan Taylor, bu dünyaya gelmiş en kötü şöhretli katillerden bazılarını öğrenmemizdir. Ve inanın bana, onları derinlemesine inceledim. Özel gazete ve dergileri okudum ve abone

oldum. Çok sayıda önde gelen adli psikiyatristin yazılarını inceledim. Seks katillerini, seri katilleri, askeri katilleri, toplu katilleri ve profesyonel katilleri öğrendim. Katliamları ve cinayet komplolarını inceledim. Konuyla ilgili öğrenebileceğim hemen hemen her şeyi öğrendim ama özellikle dikkat ettiğim şey şuydu. . . faillerin hataları. Özellikle yakalanmalarına yol açan hatalar.'

Taylor karşılık vermeye karar verdi. “Eh, şu andaki zor durumun göz önüne alındığında, pek de dikkat etmemişsin gibi görünüyor.” Gözlerinin hücrenin etrafında dönmesine izin verdi.

Lucien, Taylor'ın keskin yorumundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Ah, gereğinden fazla ilgi gösterdim Ajan Taylor. Ne yazık ki hiç kimse kazaları öngöremez. Şu anda burada oturmamın tek nedeni bir hata yapmam ya da sizin ya da çalıştığınız organizasyonun herhangi bir erdemi değil, yedi gün önce talihsiz bir tesadüfler zincirinin meydana gelmesidir. Kontrolüm dışında gelişen olaylar. Kabul edin Ajan Taylor, FBI'ın varlığımdan haberi yoktu. Beni, takma adlarımı ya da yaptığım herhangi bir eylemi soruşturmuyordun.” “Eninde sonunda sana ulaşırdık,” dedi Taylor.

“Ama elbette isterdin.” Lucien kendinden emin bir şekilde sırıttı. “Her neyse, söylediğim gibi planlamaya başladım. Listemdeki ilk şey izole ve anonim bir yer bulmaktı. Rahatsız edilmeyeceğim bir yere. Zamanımı ayırabileceğim bir yer.”

Hunter, "Ve La Honda'da da böyle bir yer buldun," dedi.

"Elbette öyle yaptım," diye onayladı Lucien. 'Ormanın ortasında eski, terk edilmiş küçük bir ev. Stanford'a yetmeyecek kadar yakındı oraya varmak için sabırsızlanıyorum. Ve bunun en güzel tarafı da oraya ulaşmak için uzak arka yolları kullanabilmemdi. Kimse beni fark etmez.'

Lucien ayağa kalktı ve güçlü vücudunu gerindi.

'Yeri hâlâ orada' dedi. “Kısa bir süre önce ziyaret etmiştim.” Yerine oturmadı. 'Biliyor musun? Biraz başım ağrıyor ve acıkmaya başlıyorum. O halde hep birlikte biraz ara vermeye ne dersin?' Kolunu yukarı çekti ve sanki bir saati varmış gibi bileğine baktı. ‘İki saat sonra yeniden başlayalım, kulağa nasıl geliyor?’

Hunter, "İyi değil Lucien," dedi. "Susan'ın kalıntıları nerede?" "Öğrenene kadar iki saat daha geçmesinin bir önemi olmayacak, Robert. Onu kurtarmak için acele etmen gerekmiyor, değil mi?'

Kırk Yedi

Dışarıda güneş yine bulutsuz bir gökyüzünde parlıyordu. Çoğu insanı sebepsiz yere gülümseten sıcak ve neşeli bir gündü ama günün büyüsü BSU binasına kadar ulaşmış gibi görünmüyordu.

Hunter ikinci katta bir yerde boş bir toplantı odası bulmuştu. Taylor içeri girip kapıyı arkasından yavaşça kapattığında pencerenin yanında duruyordu ve hiçbir şeye bakmıyordu. "Demek buradasın."

Hunter dönmeden saatine baktı. Lucien'i hücresinde bırakmalarının üzerinden yalnızca on dakika geçmişti ama ona saatler gibi gelmişti. “İyi misin?” diye sordu Taylor, yaklaşarak.

Hunter, "Evet, iyiyim" diye yanıtladı, sesi kararlı ve kendinden emindi. Taylor bir an tereddüt etti. “Dinle, bir süreliğine buradan çıkmam gerekiyor.” Hunter dönüp ona baktı.

'Bodrum katına geri dönmeden önce bir saat kadar dışarı çıkmam, biraz temiz hava almam falan gerekiyor.'

Hunter onun argümanına kolayca sempati duyabilirdi.

Taylor, "Buraya çok da uzak olmayan, böyle bir günde dışarıda masaların olacağı bir yer biliyorum" diye ekledi. 'Yemekleri harika ama aç değilseniz kahveleri daha da iyi. Bir süreliğine buradan uzaklaşmaya ne dersin?'

İki kere sormasına gerek yoktu.

Kırk sekiz

Son yemeklerini dört buçuk saatten fazla bir süre önce yemiş olmalarına rağmen ne Hunter ne de Taylor yemek yemek istemiyordu. Hunter sade bir sade kahve sipariş ederken Taylor

duble espresso içmeye gitti. Garrisonville Road'da, FBI Akademisi'ne arabayla on beş dakikadan daha az bir mesafede bulunan küçük bir İtalyan cantina tarzı restoranın dışarıdaki masalarından birinde oturuyorlardı.

Taylor kahvesini karıştırdı ve ince koyu kahverengi köpük tabakasının yavaş yavaş yüzeyden kaybolmasını izledi. Hunter'a annesinin başına gelenlerden dolayı ne kadar üzgün olduğunu söylemeyi düşündü. Belki ona kendi annesinden bahsetmeyi düşündü ama daha iyi düşündükçe bu konunun kimseye faydası olmayacağına karar verdi. Kahvesini karıştırmayı bitirdi ve kaşığı tabağa koydu.

“Lucien, arkadaşın Susan'ın o gece mükemmel profile uyduğunu söylerken ne demek istedi?” diye sordu.

Hunter kahvesinin biraz soğumasını bekliyordu. Los Angeles Polis Departmanı'ndaki ortağı Carlos Garcia gibi, kaynayan sıcak kahveyi bardağa boşaltıp beş saniye beklettikten sonra sanki ılıkmış gibi içebilen insanlardan biri olmamıştı hiçbir zaman.

Hunter gözlerini Taylor'a kaldırdı.

'Lucien ve Susan, ikisi de Stanford'dan yeni mezun olmuşlardı' dedi. 'Susan için üniversite günleri sona ermişti. Artık sınıfta kalmasına gerek yoktu. Tabiri caizse hiçbir işi, patronu, erkek arkadaşı, kocası, hiçbir yerde "saati doldurması" yoktu. Ailesi Nevada'da yaşıyordu. Kimse Susan'dan yakın zamanda tekrar haber almayı beklemiyordu, özellikle de mezun olduktan sonra seyahat etmeyi kafasına koyduğunu herkese bildirdiği için.'

Hunter'ın düşünce tarzını anlayan Taylor, "Yani ortadan kaybolsaydı" dedi, "insanlar onun seyahat etme sözünü gerçekten yerine getirdiğini varsayardı." En azından bir süreliğine kimsenin endişelenmesine gerek yok.'

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. 'O özel anın koşulları onu mümkün olan en iyi türde kurban haline getirdi. Anonim tür. kaçırılmamış. Ve Lucien bunu çok iyi biliyordu.”

Uzun siyah saçlarını balık kuyruğu örgüsüyle toplamış, uzun boylu ve genç görünüşlü bir garson masalarına yaklaştı.

Hafif bir İtalyan aksanıyla, “Menüye bakmak istemediğinizden

emin misiniz?” diye sordu. ‘Şefin özel peyniri, domatesi ve fesleğen soslu gnocchi’sini tavsiye edebilirim.’ Onlara büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. 'O kadar güzel ki tabağı yalamak isteyeceksiniz.'

Gnocchi, Hunter'ın en sevdiği İtalyan yemeğiydi ama hâlâ iştahı yoktu. "Vay canına, bu kulağa çok cazip geliyor" dedi, onun gülümsemesine uyum sağlayarak. 'Ama bugün pek aç değilim. Belki başka zaman.” Taylor'a doğru başını salladı. 'Evet, ben de aç değilim. Bugün sadece kahvem var, teşekkürler.” “Sorun değil” dedi garson. Durdu. Onlara dönüp baktım. "Umarım işleri halledersiniz," diye ekledi nazikçe. 'Birlikte iyi görünüyorsunuz.' Sadece birkaç masa ötede oturan küçük bir grubun sırasını almak için harekete geçmeden önce onlara son bir sempatik gülümsemeyle baktı. Taylor, garson duyma mesafesi dışına çıkınca, “Yaydığımız hava bu mu?” diye sordu. “Biz işleri halletmeye çalışan bir çift miyiz?” Hunter'ın dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı. Omuz silkti. ‘Sanırım.’ Taylor bir an için neredeyse utanmış gibi göründü ama bir anda oyuncu yüzü tekrar eski haline döndü. "Susan'ın hiçbir zaman Lucien'in şiddet dolu fantezilerinin bir parçası olmadığına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. 'Onun gerçekten onun ilk kurbanı olduğuna inanıyor musun? Peki ona tecavüz etmediğini mi?'

Hunter sandalyesine yaslandı. "Neden bu konuda yalan söyleyeceğini düşünüyorsun?"

'Emin değilim. Sanırım anlamaya çalıştığım şey şu; eğer Susan gerçekten Lucien'in ilk kurbanıysa ve onun hakkında hiç "şiddet içeren fantezileri" olmadıysa, nasıl olur da başkası yerine onun peşine düşerdi? . . bir yabancı mı?'

Avcı kaşlarını çattı. “Bunu bir dakika önce konuştuğumuzu sanıyordum.” “Hayır, o geceden, hatta o haftadan bahsetmiyorum Robert. Bahsettiğim şey, o zamanki koşullara rağmen, Susan'a "mükemmel kurban" niteliği verilmesine rağmen, eğer bir oyun değilse o ve Lucien'in "arkadaş" olmaları gerekiyordu. Hatta söylediğine göre ona karşı romantik bir ilgisi bile vardı, bu da bir tür duygusal bağlılığın olduğunu gösteriyor.'

Hunter'ın kahvesi sağlıklı bir yudum almasına yetecek kadar

soğumuştu. 'Ve bir failin kaçırması çok daha zor olmalı diye düşünüyorsunuz,
kısmen derisini kesti ve sonra tanıdığı birini, sözde
arkadaşı olan birini, aşık olduğu birini öldürdü.'

“Kesinlikle.” Taylor başını salladı. ‘Özellikle bu kişi onunsa ilk kurban. Eğer Lucien özellikle Susan'ı öldürmenin fantezisini kurmadıysa, o zaman neden bir "arkadaşına" işkence edip öldürsün ki? Kolayca başka bir isimsiz kurban bulabilirdi - tamamen yabancı biri - bir bardan ya da kulüpten yakalayabileceği biri, bir fahişe, bilmiyorum ama ona karşı hiçbir şey hissetmeyen biri, bulamadığı biri. umrumda değil.'

'Ve Lucien için Susan tam olarak öyleydi.'

Taylor kaşlarını çattı.

Hunter, kahve fincanını tekrar masaya koyarken, "Buna kendi gözlerinle bakmaya çalışıyorsun, Courtney," dedi. 'Kendi zihninle anlamaya çalışıyorsun. Ve bunu yaptığınızda, duygularınız önünüze çıkıyor. Lucien'in gözlerinden bakmaya çalışmalısın. Onun psikopatisi kurban merkezli değil.'

Taylor uzun bir süre Hunter'ın bakışlarına baktı. FBI'ın Davranış Bilimi Birimi'ndeki her ajan, iki ana tip saldırgan psikopatın olduğunun farkındadır. Mağdur merkezli olan ilk tür, mağdurun denklemin en önemli parçası olduğu kişilerdir. Failin şöyle bir fantezisi var: *özel* Bu yüzden seçtiği herkesin bu tiple eşleşmesi, profile uyması gerekiyor. Ve genellikle fiziksel tipe indirgenir. Kurban merkezli psikopatlarda tüm fantezi, kurbanın görünüşü etrafında döner. Onları heyecanlandıran ve 'ateşlendiren' şey, kurbanın fiziksel özellikleridir. Çoğu zaman onlara başkasını hatırlattığı için. Bu durumlarda, her zaman bir tür güçlü duygusal bağ vardır ve fantezilerinin on katından dokuzu bir tür cinsel eylem içerecektir. Mağdurun öldürülmeden önce veya sonra cinsel saldırıya uğraması neredeyse kesindir.

İkinci ana tip saldırgan psikopatlar (şiddet merkezli), mağdurun ikincil olduğu kişilerdir. Denklemin en önemli kısmı mağdur değil şiddettir. Onları memnun eden şey öldürme eylemidir. Belirli bir tür kurban hakkında fantezi kurmazlar. Kurbanla seks yapma fantezisi kurmazlar çünkü seks onlara çok az zevk verir veya hiç zevk

vermez. Tam tersine şiddetten uzaklaştırıcıdır. Hayal ettikleri şey işkencedir, acının nasıl verileceğidir, bunun onlara verdiği Tanrısal güçtür. Bu psikopatlar için herkes kurban olabilir, hatta arkadaşları ve aileleri bile. Hiçbir ayrım yok.
Bu nedenle mağdur merkezli olanlara göre çok daha yüksek düzeyde duygusal kopukluk elde ederler. Bir dostu, bir akrabayı, bir sevgiliyi, bir eşi kolaylıkla kaçırabilir, işkence edebilir ve öldürebilirler. . . Onlar için bunun hiçbir önemi yok. Duyguların hiçbir önemi yoktur.

Taylor sonunda, "Lucien'in psikopatisinin kurban merkezli olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Hunter kahvesini bitirdi ve kağıt peçeteyle ağzını sildi. ‘Şu ana kadar sahip olduğumuz şey yüzünden.’

Taylor hafifçe eğildi ve başını eğdi.

Hunter, "Lucien'in evindeki o kutunun içinde bulunan jetonları hatırladın mı?" diye detaylandırdı. 'Bunların hepsi kadınlardan gelmiyordu ve olanların boyutları büyük ölçüde değişiyordu. Bu bize kurbanın fiziksel tipinin ve hatta cinsiyetinin onun için o kadar da önemli olmadığını gösteriyor. Ama Lucien de bize bunu kendisi söyledi. . . iki kere.'

Taylor durakladı ve Hunter onun o sabahki röportajın zihinsel kaydını araştırdığını anladı.

“Bize lisedeyken insanlara zarar vermeyi hayal ettiğini söylemişti.” Hunter ona hatırlattı. ‘Bazen tanıdığı insanlar, bazen de daha önce hiç görmediği insanlar. . . sadece hayal gücünün rastgele yaratımları; belirli bir tür değil.

Taylor, Lucien'in bunu söylediğini hatırladı ama bağlantıyı tam olarak kuramamıştı.

“Sonra bize, tamamen uyanıkken fantezi kurmaya başladığında, şiddet içeren fantezilerindeki yıldız rollerin genellikle hoşlanmadığı kişilere ait olduğunu söyledi. Bazen öğretmenler, bazen okul zorbaları, bazen de aile bireyleri. . . ama her zaman değil. Hiçbir fiziksel özellik veya cinsiyet devreye girmedi. Lucien'in rüyalarında ve fantezilerinde kimi incittiği onun için hiçbir fark yaratmıyordu. Onu heyecanlandıran şey cinayet eyleminin kendisiydi.”

Hunter saatine baktı. Gitme zamanı gelmişti.

İnan bana Courtney, Lucien'in Susan'a karşı hissettiği hisler onu durduramazdı. Aşk bile yok.'

kırk dokuz

Öğle yemeği için Lucien'e bir porsiyon ekmek, topaklı patates püresi, az miktarda sebze ve sarımsı bir sosun içinde yüzen iki parça tavuk içeren alüminyum bir tepsi verilmişti. Her şeyde tuz yoktu ve fazladan bir tutam kesinlikle hiçbir şeyle tatlandırılmamış gibiydi. Lucien, FBI'ın tatsız yemeği yeniden tanımladığına inanıyordu ama pek de aldırış etmiyordu. Zevk ya da zevk için yemiyordu. Vücudunu ve zihnini beslemek, kaslarına ihtiyaç duydukları besinlerin en azından bir kısmını vermek için yiyordu. Ve son kırıntısını da yedi.

Öğle yemeğini bitirdikten sadece on dakika sonra Lucien, koridorun sonundaki kapıdan gelen tanıdık vızıltı ve kilit açılma sesini duydu.

Hunter ve Taylor görüş alanına girdiğinde, "Neredeyse saniyeye iki saat kaldı" dedi. “İkinizin dakik olacağınıza dair bir his vardı.” Lucien onların oturmasını bekledi. 'Konuşurken ayağa kalkıp biraz yürümemin bir sakıncası var mı? Beynime giden kanın daha iyi akmasını sağlıyor ve sizin burada yemek dediğiniz saçmalıkları sindirmeme yardımcı oluyor.” Başını boş tepsiye doğru uzattı.

Kimsenin itirazı olmadı.

"Öyleyse" dedi Lucien. 'Neredeydik?'

Hunter da Taylor da Lucien'in nerede kaldıklarını unutmadığını biliyorlardı. Soru onun oyununun sadece bir parçasıydı.

"Susan Richards," dedi Taylor, sakince bacak bacak üstüne atıp parmaklarını birbirine kenetledi ve sağ dirseğini sandalyenin kollarından birine dayadı. Lucien, hücrenin önünde yavaşça soldan sağa doğru yürürken, "Ah, evet," diye yanıtladı. 'Peki ya ona ne olacak?'

Hunter kararlı ama tehditkâr olmayan bir ses tonuyla, "Ondan

geriye kalanlar Lucien," dedi. 'Neredeler?'

'Ah, doğru. Sana söylemek üzereydim, değil mi?' Lucien'in yeni gülümsemesinde ters bir nitelik vardı. "Ailesiyle temasa geçtin mi Robert?" Hala hayattalar mı?'

'Ne?'

'Susan'ın ailesi. Onlarla birkaç kez karşılaştık, hatırladın mı? Hala hayattalar mı?'

'Evet. Hunter, "Hâlâ hayattalar," diye onayladı.

Lucien anladığını ifade ederek başını salladı. 'İyi insanlara benziyorlardı. Onlara bu haberi vermekle görevli kişi sen mi olacaksın?'

Hunter öyle olacağından şüpheleniyordu ama Lucien'in oyunlarından sıkılmaya başlamıştı. O an ona göre, Lucien'i konuşturduğu sürece her cevap bir cevaptı.

'Evet.'

'Bunu telefonda mı yapacaksınız, yoksa yüz yüze mi yapmayı düşünüyorsunuz?'

Herhangi bir cevap.

'Yüz yüze.'

Lucien, Hunter'ın asıl sorusuna dönmeden önce bir süre bunun üzerinde durdu. ‘Biliyor musun Robert, o gece bazı şeyler yaşadım. . . Aslında o zamana kadar sadece kriminoloji kitaplarında, röportaj kayıtlarında ve tutuklanan suçluların anlatımlarında okuduğum duygular. Onlar hakkında ne kadar çok okursam, onları o kadar çok kendim deneyimlemek istediğime dair kişisel ve samimi duygular, çünkü bunların benim için doğru olup olmadıklarını öğrenmenin tek gerçek yolu bu olurdu.'

Durdu ve sanki orada asılı duran görünmez bir sanat eserine hayran kalmış gibi önündeki duvara baktı.

“O gece Robert, Susan'ın hayat ışığının parmak uçlarımda söndüğünü gerçekten hissedebiliyordum.” Lucien devam etmeden önce bakışlarını ellerine doğru kaydırdı. “Kalbinin avuçlarımda attığını hissedebiliyordum ve ne kadar sıkarsam o kadar zayıflıyordu.” Döndü ve bir kez daha Hunter ve Taylor'la yüz yüze geldi. 'İşte o zaman, sanki beden dışı bir deneyim gibi yükselmiştim.

İşte o zaman pek çok kişinin tanıklık ettiği şeyin, defalarca okuduğumuz duygunun gerçekten de doğru olduğunu fark ettim.'

Taylor'ın gözleri Hunter'a, sonra Lucien'e döndü. 'Hangi duygudan bahsediyorsun?'

Lucien cevap vermedi ama gözleri soruyu Hunter'a çevirdi.

Hunter, "Tanrı benzeri bir duygu" dedi.

Lucien bir kez başını salladı. 'Yine doğru, Robert. “Tanrı benzeri duygu”. O kadar üstün bir güç hissi ki o zamana kadar bunun yalnızca Tanrı'ya ait olduğuna inanıyordum. Hayatı söndürme gücü. Ve sana söyleyeyim, bu doğru ne diyorlar. Bu duygu hayatınızı sonsuza dek değiştirir. Sarhoş edici, Robert, bağımlılık yapıyor, hatta hipnotize ediyor. Özellikle vücutlarındaki canı sıkarken doğrudan gözlerinin içine bakıyorsanız. İşte o an *haline gelmek* Tanrı.'

*HAYIR*Hunter, diye düşündü. *İşte o an, çok kısa bir süreliğine kendinizi Tanrı'ya eşitlediğiniz konusunda kendinizi kandırdığınız andır. Yalnızca yanılgı içinde olan bir kişi kısa süreliğine de olsa Tanrı olabileceğine inanır.* Hiçbir şey söylemedi ama dönüp Taylor'la yüzleşmeden önce Lucien'in parmaklarının yavaş yavaş yumruk haline geldiğini fark etti.

'Söyleyin bana Ajan Taylor, hiç birini öldürdünüz mü?'

Bu soru Taylor'ı tamamen şaşırttı ve bir anı fırtınasında kalp atışları bir savaş uçağı gibi hızlandı.

Elli

Taylor FBI Akademisi'nden mezun olduktan üç yıl sonra gerçekleşmişti. New York saha ofisine atanmıştı ama o gece meydana gelen olayların o sırada üzerinde çalıştığı soruşturmalarla hiçbir ilgisi yoktu.

O gece Taylor, NYPD ve New Jersey Polis Teşkilatı'nın 'Reklam Katili' veya kısaca TAK adını verdikleri bir seri katille ilgili birleşik soruşturma dosyalarını incelemek için saatler harcamıştı.

Geçtiğimiz on ay içinde TAK, dördü New York'ta ve ikisi New

Jersey'de olmak üzere altı kadını sodomize edip öldürdü. Altısı da özel seks işçisiydi. Altısının da belirli bir fiziksel profili vardı; koyu renk, omuz hizasında saçlar, kahverengi gözler, on dokuz ile otuz beş yaşları arasında, ortalama kilo ve ortalama boy. 'Reklam Katili' takma adı kullanıldı çünkü polisin dokuz ay süren soruşturmalar sonucunda toplayabildiği tek somut gerçek, altı kadının da derginin arka sayfalarına 'tantrik masaj' hizmetleri sunan özel reklamlar vermiş olmasıydı. ücretsiz yerel gazeteler.

Dokuz ay sonra ve gösterecek pek bir şey kalmadığında, New York Belediye Başkanı polis şefinin FBI'dan yardım talep etmesini talep etmişti. Courtney Taylor davaya yardımcı olmak üzere görevlendirilen iki ajandan biriydi.

Ekim gecesi geç saatlerde Taylor, Federal Plaza binasının yirmi üçüncü katındaki FBI ofisinden ayrıldığında saat gece yarısını geçmişti. Queens'in kuzeybatı köşesindeki Astoria'daki tek yatak odalı küçük dairesine doğru Midtown Tüneli'ni geçmeden önce yavaş yavaş Manhattan'dan geçti. Zihni o kadar meşguldü ki, bir düşünce depremini elemek ve soruşturmanın birkaç yönünü bir araya getirmeye çalışmakla meşguldü, ancak 21. Cadde'de 24 saat açık bir bakkal dükkanını gördükten sonra, stokunun tamamen bittiğini hatırladı. eve birkaç malzeme.

'Ah, kahretsin!' diye nefes verdi, arabasını hızla sağa savurdu ve mağazanın hemen yanında bir park yeri aldı. Motoru kapatınca midesi
ayrıca bir balinanın çiftleşme çağrısının kendi versiyonunu göstererek ona ne kadar aç olduğunu hatırlatmaya karar verdi.

Sabahın o saatlerinde mağaza hiç meşgul değildi; iki, belki üç müşteri koridorlarda geziniyordu. Tezgahtaki genç tezgahtar Taylor'a robot gibi bir "günaydın" diyerek kafasını salladı ve ardından dikkatini okuduğu ciltsiz kitaba verdi.

Taylor girişten bir sepet aldı ve neye ihtiyacı olduğunu fazla düşünmeden içine eşyaları atmaya başladı. Mağazanın arka tarafındaki buzdolaplarından birinden yarım galon süt alırken, ön tarafta yüksek bir gürültü duydu. Kaşlarını çattı ve köşeye baktı ama sıra dışı bir şey göremedi. Yine de içgüdüleri ona bir şeylerin

doğru olmadığını söylüyordu ve Taylor uzun zaman önce içgüdülerine her zaman güvenmeyi öğrenmişti. Sepeti yere koydu ve yan koridora doğru yürüdü.

'Acele et dostum, yoksa beynini bu kirli zemine dağıtırım. Bir daha köşeden bakma şansı bulamadan birinin çok endişeli bir sesle "Bütün gecem yok," dediğini duydu.

Taylor anında Glock 22'sine uzandı, emniyeti kapattı ve çok sessizce bir mermi attı. Midesindeki çiftleşen balinalar birdenbire sessizleşmiş, yerini kalbinden gelen ağır metal davul solosuna bırakmıştı. Bu iyi hazırlanmış ve düşünülmüş bir FBI operasyonu değildi. Bu bir tatbikat değildi. Bu tam bir şanssızlıktı. Bu gerçekti ve tam orada oluyordu.

Kendini ön tezgahtan gizlemek için çömelen Taylor gizlice koridorda ilerledi. Daha sonuna gelmeden durdu ve raflardan birindeki bazı eşyaların arasındaki boşluktan tavan köşelerinden birindeki yuvarlak gözetleme aynasını kontrol edebildi.

"Orospu çocuğu, seninle oynadığımı mı sanıyorsun?" diye endişeli sesin tekrar söylediğini duydu. 'Bunun lanet bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun? İşleri hızlandırsan iyi olur yoksa o çirkin kıçına bir şapka patlatırım. Söylediklerimi anladın mı Holmes?'

Taylor'ın kalbindeki davul solosu ivme kazandı. Aynadan tek bir fail görebiliyordu. Genç görünüyordu. Uzun boylu ve zayıftı, kot pantolon giyiyordu, koyu renkli, bol bir New York Yankees sweatshirt'ü vardı ve yüzünün çoğunu kaplayan kırmızı ve siyah bir bandana vardı. Beretta 92 yarı otomatik tabancasını doğrudan dehşete düşmüş mağaza görevlisinin kafasına doğrultmuştu.

Fail, çılgın bir tavuk gibi, mağazanın girişini ve koridorlarını kontrol etmek için birkaç saniyede bir hızla başını çevirmeye devam etti. Taylor, uzaktan bile tamamen sarhoş olduğunu, bir çeşit uyuşturucuya bağımlı olduğunu söyleyebilirdi. Ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

Berettalı çocuk, aralıksız kontrol etmesine rağmen o kadar dalgındı ki, dükkanın hemen önüne park etmiş olan polis arabasını bile fark etmedi.

Memur Turkowski bir imdat çağrısına yanıt vermiyordu. Queens'in karanlık bir köşesinde saklanan o küçük bakkalda tezgahın arkasında gizli bir alarm ya da panik butonu yoktu. Hayır, Memur Turkowski acıktı ve birkaç saat boyunca yoluna devam edebilmesi için birkaç donut ve belki de birkaç Twinkie almaya karar verdi. Jackson Bulvarı'ndaki Taco Bell'den bir burrito almayı düşündü ama 24 saat açık marketin hemen köşesindeydi ve canının tatlı bir şeyler çektiğine karar verdi.

Turkowski, iki buçuk yıldır NYPD'de çalışan genç bir subaydı. Son iki ayda yalnızca haftada iki kez tek başına devriye gezmeye başlamıştı. Şans eseri bu gece tek başına devriye gecesiydi.

Crown Vic'inden çıktı ve ilk kez sürücü kapısını çarpmadan kapattı; ses çıkmadı.

Dükkanın içinde, dehşete düşmüş mağaza görevlisi kasadaki tüm parayı kese kağıdına koymayı bitirmişti ve bunu saldırgana teslim etmek üzereyken genç polis memurunun dükkanın kapısında belirdiğini gördü.

Turkowski, Beretta'lı çocuğu, çocuk onu görmeden bir saniye önce gördü. Destek çağırmaya zaman yok. Sert polis eğitimi başladı ve bir anda silahını kılıfından çıkardı ve iki eliyle tutarak çocuğa doğrulttu.

"Bırak şunu" diye seslendi sabit bir sesle.

Çocuk çoktan paraya ve mağaza görevlisine dair her şeyi unutmuştu. Artık tek endişesi silahlı polisti. Vücudunu döndürdü ve bir anda Beretta'sını Turkowski'nin göğsüne doğrulttu.

'Siktir et polis. Bırak onu," dedi çocuk, silahını sokak gangsterleri gibi tek elle tutarak yanlara doğru tuttu.

Çocuğun gergin olduğu belliydi ama ilk defa gelen biri değildi. Çok çevik bir hareketle vücudunu polis memuruna doğru çevirdiğinde bir adım geri atmış ve sırtı dükkanın ön tarafına gelecek şekilde stratejik bir pozisyon almıştı. Artık mağaza görevlisi hafif solundaydı, polis memuru hafifçe sağında ve mağazanın koridorları tam önünde, bu da ona üçü arasında tüm sahnenin en iyi genel bakış açısını sağlıyor. Koridorda saklanan Taylor, çocuğun ters bakış açısına sahipti.

Turkowski, "Bırak dedim," diye tekrarladı ve sağına doğru bir adım

attı. ‘Silahınızı yere koyun, ileri bir adım atın ve elleriniz başınızın arkasında diz çökün.’

Hâlâ çömelmekte olan Taylor sessizce koridorda ilerledi ve artık neredeyse dükkanın önüne gelmişti. Henüz kimse onu fark etmemişti. Saklandığı yerden tüm sahneyi, özellikle de faili daha iyi görebiliyordu. Çocuğun gözleri adrenalin, endişe ve uyuşturucu karışımıyla çılgına dönmüştü. Duruşu sert ama korkusuzdu, sanki daha önce bu pozisyonda bulunmuş gibiydi. Sanki her şey tamamen kontrolü altındaymış gibi. Öte yandan Turkowski daha keskin görünüyordu.

'Siktir git polis' dedi çocuk, sol elini kullanarak kırmızı ve siyah bandanayı burnundan ve ağzından aşağı çekip boynuna gevşek bir şekilde asmasına izin verdi ve yüzünü ortaya çıkardı.

Taylor bunun kötü bir işaret olduğunu hemen anladı. Tüm durum kontrolden çıkmadan önce harekete geçme zamanının geldiğini anında anladı.

Çok geç.

Taylor çömeldiği pozisyondan kalkmaya başladığında, beyazperdedeki bir film gibi, tüm sahne yavaş çekime geçti. Çocuk henüz onu fark etmemişti ve kendisi ortaya çıkmadan önce onun varlığını hissedip hissetmediğini kimse bilemeyecek ama Memur Turkowski'ye hiç şans vermedi. . . uyarı yok. Beretta 92'sinin tetiğine art arda üç kez bastı.

İlk kurşun Turkowski'nin sağ omzuna isabet etti, tendonları yırtıldı, kemikleri parçalandı ve kırmızı bir kan sisi havaya uçtu. İkinci ve üçüncüsü göğsüne, tam kalbinin üstüne isabet ederek organın sol ve sağ kulakçıklarını, akciğer atardamarını ve toplardamarlarını yok etti. Turkowski yere düşmeden ölmüştü.

Dağınıklığa ve kana rağmen çocuk paniğe kapılmadı. Hızla tekrar mağaza görevlisiyle yüzleşmek için ayak parmaklarının üzerinde sallandı, içinde para olan çantayı aldı ve silahını kaldırdı. Zaten bir polisi öldürdüğüne göre, neden yaşayan bir tanığı bıraksın ki?

Taylor bu kararlılığı çocuğun çılgın gözlerinde ve hareketlerinde okumuştu. Neyin geleceğini önceden görebiliyordu ve o kabusu gerçeğe dönüştüremeden Taylor ayağa kalkmıştı. Koridordan

uzaklaşmıştı

Glock 22'si Beretta'lı çocuğa sıkı bir şekilde hedeflenmişti.

Çocuk, gözünün ucuyla sağından gelen bir hareket gördü. İçgüdüsel olarak vücudunu döndürmeye başladı, parmağı zaten tetiğe baskı uygulamaya başlamıştı.

Taylor'ın bir emir ya da uyarı verecek zamanı yoktu ama aynı zamanda bunun hiçbir fark yaratmayacağını da biliyordu. Çocuk cevap vermezdi. Polis memurunu vurduğu kararlılıkla onu da vururdu.

Taylor tetiği yalnızca bir kez sıktı.

.40 Smith & Wesson mermisinin sadece yaralaması amaçlanmıştı. Çocuğun üst koluna veya omzuna vurmak. Onu silahını bırakmaya zorlamak için ama ateş aceleyle yapılmıştı ve çocuk hareketin ortasındaydı. Mermi onu amaçlanandan daha yükseğe ve birkaç santim sağa çarptı. Çocuk geriye düştü. Boğazından bir parça arkasındaki duvara sıçradı. Kan kaybının giderilmesi üç buçuk dakika sürdü. Ambulansın mağazaya varması on dakika sürdü.

Henüz on sekiz yaşındaydı.

Elli Bir

Yüzünü ve hareketlerini elinden geldiğince sabit tutmaya çalışan Taylor, gözlerini kırpıştırarak bu anıyı sildi.

“Affedersiniz?” Lucien'in sorusunu doğru dürüst duymadığını ima edecek şekilde başını eğdi.

Lucien, "Yüzlerce FBI soruşturmasına katıldığınıza eminim Ajan Taylor," dedi. 'Bilmek istediğim şu: bunlardan herhangi birinde, 'meşru müdafaa' amacıyla bile olsa silahınızı çekip birini öldürmek zorunda kaldınız mı?'

Taylor, yıllar önce Lucien'le yaşadığı o gecenin hiçbirini anlatmaya hazır değildi ama eğer dürüst cevap verirse, tekrar kanayana kadar o yarayı kazacağını biliyordu. Nefesine, gözlerine ve onu ele verebilecek diğer her şeye odaklanmaya çalışarak ona cevabını verdi.

'HAYIR.'

Lucien, Taylor'ı gözlemliyordu ama bu kez poker yüzü işe yaradı. Cevabına ihanet eden bir şey varsa bile bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. “Robert?” Lucien soruyu bir kenara kaydırdı. Başı yana doğru eğildi. 'Bana artık yalan söyleme.'

Hunter bir kez daha Lucien'in cevabı zaten bildiği hissine kapıldı.

"Evet" dedi. ‘Maalesef görev sırasında insanları öldürdüm.’

‘Kaç tane?’

Hunter'ın bunu düşünmesine gerek yoktu. “Altı kişiyi vurup öldürdüm.” Lucien bir an için bu sözlerin tadını çıkardı. 'Ve sen muazzam bir güç hissine kapılmadın mı? “Tanrı benzeri duyguyu” alamadın mı? Bir kez bile mi?'

“Hayır, yapmadım.” Hunter tereddüt etmedi. 'Eğer bundan kaçınabilseydim, yapardım.'

Birkaç saniye boyunca, sanki gözleri kendi özel çekişmeleriyle savaşıyormuş gibi, birbirlerine sert bakışlar attılar.

Hunter sonunda, "Susan'ın kalıntıları Lucien," dedi. 'Neredeler?'

"Pekâlâ," diye onayladı Lucien, göz temasını keserek. Derin bir nefes aldı. ‘Daha önce de söylediğim gibi Robert, La Honda’da kullandığım yer hâlâ orada. O gece anın büyüsü etkisini yitirdiğinde, adrenalin patlamasından titremeyi bıraktığımda, cesedi kimsenin bulamayacağı bir şekilde yok etmem gerektiğini biliyordum. Ama bunu zaten çok düşünmüştüm. Burayı seçmemin bir başka nedeni de buydu; etrafı yabani ormanlarla çevriliydi.” Dikkatsizce omuz silkti. "Ama o gece bunun olacağını bilmiyordum" diye ekledi. "Yurttan ayrılırken Susan'la buluşmak gibi bir niyetim yoktu. Dediğim gibi, öyle oldu.”

Tekrar elleri arkasında, hücresinde volta atmaya başladı. 'Böylece gecenin geri kalanında, sabaha kadar kazdım. Dört, belki beş metre derinliğinde bir mezarla sonuçlandı. Zaten poşetler dolusu kahve tozu ve birkaç şişe dağ aslanı idrarı almıştım.' Hem Hunter hem de Taylor, kahve tozunun çok güçlü bir hayvan kokusu çeldiricisi olduğunu biliyordu. Bu onların kafasını karıştırır ve eğer bir koku izini bulmuşlarsa genellikle koku izini kaybetmelerine neden olur. Dağ aslanı idrarı Amerika'daki birçok mağazadan kolaylıkla satın alınabilir

ve yırtıcı kokusu nedeniyle kullanılır. Kokusu tilki, kurt ve çakal gibi çok sayıda başka hayvanı korkutur. Bu doğanın basit bir kanunudur; yırtıcı hayvan ne kadar güçlü ve ölümcül olursa kokusu o kadar çok hayvanı korkutur.

Lucien, 'Cesedini evin arkasındaki ormana, kir, kahve tozu ve dağ aslanı idrarının altına gömdüm' dedi. Hepsini birkaç yaprak ve dalla kapladım. Ve size şunu söyleyebilirim ki, burası asla bir insan ya da hayvan tarafından rahatsız edilmedi."

"Peki bu ev nerede?" diye sordu Hunter.

Lucien sonraki iki dakikayı Hunter ve Taylor'a Sears Ranch Yolu'ndan oraya nasıl gideceklerine dair özel talimatlar vererek geçirdi.

Lucien doğrudan Hunter'ın önünde durdu. 'Onlara her şeyi anlatacak mısın? Onlara gerçeği söyleyecek misin?'

Hunter, Lucien'in yine Susan'ın ailesi hakkında konuştuğunu biliyordu. 'Evet.'

'Hımm. . . Nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. Tepkileri ne olacak?" "Ne umurunda?" Taylor kelimeleri tükürdü. 'En azından sonunda kapanacaklar. Kızlarının naaşını onurlu bir şekilde gömebilecekler. Ayrıca onu kendilerinden alan canavarın doğal yaşamının geri kalanı boyunca kilit altında tutulacağından da emin olacaklar.'

Lucien hâlâ hücresinde volta atıyordu ama soldan sağa hareket etmek yerine arka duvarla ön taraftaki pleksiglas arasında ileri geri yürümeye başlamıştı.

"Ah, hayır, bundan bahsetmiyordum Ajan Taylor." Lucien'in dudaklarında yarı sırıtış, yarı eğlenmiş bir gülümseme belirdi. 'Demek istedim. . . Bunu öğrendiklerinde nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. *yedi* kendi kızları."

Elli iki

Adrian Kennedy, Washington DC'deki tüm randevularını iptal etmeye ve en azından bir iki gün daha Quantico'daki FBI

Akademisi'nde kalmaya karar vermişti. Büro'da geçirdiği yıllar boyunca hiçbir soruşturma ya da şüpheli Lucien Folter kadar ilgisini çekmemişti.

Dün gece geç saatlerde Susan Richards'ın ebeveynlerinin kontrol edilmesini emretmişti. Hunter onların hâlâ hayatta olduklarını bu şekilde biliyordu. Babası artık yetmiş bir, annesi ise altmış dokuz yaşındaydı; ikisi de emekliydi. Kennedy ayrıca Hunter'a hâlâ Boulder City, Nevada'daki aynı eski evde yaşadıklarını ve hâlâ ayda en az bir kez Palo Alto ve Santa Clara İlçesindeki polis departmanlarını arayıp herhangi bir haber almak için aradıklarını söylemişti.

Kennedy ve Doktor Lambert, tüm görüşmeleri nezarethanenin kontrol odasındaki monitörlerden takip ediyordu. Arada bir içlerinden biri söylenen bir şey hakkında kısa bir yorum yapıyordu ama çoğunlukla sessizce izliyorlardı. Kennedy, Lucien'in La Honda'daki evin arkasındaki Susan Richards'ın mezarına nasıl gidileceğine dair talimatını duyar duymaz önündeki masanın üzerindeki telefona uzandı.

‘Bana San Francisco’daki saha ofisimizden sorumlu Özel Ajanı bulun. . . EN KISA ZAMANDA!'

Birkaç saniye içinde Kennedy, dokuzu San Francisco ofisinde olmak üzere yirmi yıldır FBI'da çalışan, alçak sesle konuşan bir adam olan Özel Ajan Bradley Simmons'la konuşuyordu. Hala güçlü bir güney Teksas aksanı vardı.

Kennedy, Lucien'in talimatlarına büyük önem vermişti. Kaydı tekrar dinlemesine ya da notlarını kontrol etmesine bile gerek yoktu. Kolayca kelime kelime anlatabiliyordu.

'La Honda Polis Departmanı ve İlçe Şerif ofisi ile iletişime geçin *sadece* gerekirse, anladın mı?” dedi Kennedy, Ajan Simmons her şeyi ortadan kaldırdıktan sonra. 'Bu *münhasıran* bir FBI operasyonu. Anladığımıza göre bu yer ormanlarla izole edilmiş, komşu yok, etrafta kimse yok, seçilmesinin ana nedeni buydu. başkasına bildirmeniz gerekiyor. . . *başkasının bilmesine izin verme*. Hemen işe koyulun ve bir şey bulur bulmaz bana ulaşın.' Kennedy telefonu bıraktı ve Lucien'in son yorumunu duyduğu anda dikkatini monitörlere ve röportaja verdi. Vücudu gerildi ve Doktor Lambert'e

baktı.

‘Az önce öyle mi söyledi? *yedi* kendi kızları mı?'

Doktor Lambert yüzünde inanamayan bir ifadeyle monitörlerden birinin önünde oturuyordu. Emin olmak için kaydı oynatmak istedi ama buna gerek olmadığını biliyordu. Doğru duyduğunu biliyordu. Dikkatini monitörden ayırmadan yavaşça başını salladı.

Tam o sırada kontrol odasının kapısı çalındı. Adam cevap beklemeden kapıyı açtı. Adam odaya girerken, "Direktör Kennedy," dedi. Chris Welch kırklı yaşlarının başındaydı ve alnından geriye doğru taranmış kısa sarı saçları vardı. Bir çeşit not defterine benzeyen bir şey taşıyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim." Welch, FBI'ın Davranış Analizi Birimi'nde çalışıyordu. 'Bu kitapların herhangi birinde konuyla ilgili görünen herhangi bir şeye rastlarsak, hemen size haber vermemi istemiştiniz.' Elindeki not defterini başıyla işaret etti. Mermer kahverengi ve siyah ciltli, 8x10,5 inçlik normal bir defterdi.

Lucien'in Murphy'deki evinden alınan tüm kitaplar ve defterler FBI'ın BAU'suna teslim edilmişti. Görevleri içeriklerini incelemekti.

“Şuna bir göz atmak istersin diye düşündüm.” Welch defteri açıp Kennedy'ye uzattı.

Kennedy'nin gözleri, derin bir nefes vermeden önce birkaç sayfayı taradı.

'İsa!'

Elli Üç

Havalandırma sistemi tam gaz çalışırken bile Davranış Bilimi Birimi binasının beşinci alt katındaki ısınma bunaltıcı görünüyordu. Hunter ensesinde boncuk boncuk terlerin oluştuğunu ve yavaşça sırtından aşağıya akmaya başladığını hissetti, ancak Lucien'in sözleriyle olduğu yerde donup kaldı. Havayı arktik bir patlama gibi soğutmuş gibiydiler.

"Onlar ne?" diye sordu, sesi Lucien'in son konuşmasından bu

yana havayı bulandıran sessizliği deliyordu.

Lucien tekrar arka duvara ulaşmış ve volta atmayı bırakmıştı. Sırtı Hunter ve Taylor'a dönüktü.

“Evet, doğru duydun Robert” dedi. ‘Susan’ın ailesi onu yedi. . Başını bir yana salladı. 'Demek istediğim . . . Tabii ki tamamı değil, yalnızca doğranmış birkaç organı.”

Taylor midesinde bir şeyin daireler çizmeye başladığını hissetti. “Nasıl?” diye sordu Hunter. ‘O zamana kadar onun mezuniyetinin ardından Nevada’ya geri dönmüşlerdi.’

"Evet biliyorum" dedi Lucien. 'Onları ziyaret ettim.'

“Ne yapıyorsun?” Taylor bu sefer.

Lucien onlarla yüzleşti. ‘O geceden iki gün sonra onları ziyaret ettim. . . yanıma bir hediye aldı. . . Kendi yaptığım bir turta.'

Taylor'ın midesindeki daireler korkutucu hız trenlerine dönüştü. Lucien, Taylor'a "Stanford'dan Nevada'daki Boulder City'ye yolculuk o kadar uzun sürmez" dedi. Susan onları bize -yani Robert ve ben- bir iki yıl önce tanıtmıştı. Mezuniyet töreninin ardından onlarla tekrar buluştuk. Susan ve ben ikimiz de mezun olmuştuk *nasıl övgü*ve onunla çok gurur duyuyorlardı. Herhangi bir ebeveyn olabilir.'

Pek fark edilmiyordu ama Hunter, Lucien'in son birkaç sözünde acının acısını fark etti.

Lucien, "Tatlı bir çifttiler" diye devam etti. 'Susan tatlı bir kızdı. Yapılacak doğru şeyin bu olduğuna karar verdim.”

“Yapılacak doğru şey mi?” Taylor'ın dengesi o kadar bozulmuştu ki kendini tutamadı. Sorması gerekiyordu. 'Bu nasıl yapılacak doğru şey olabilir?'

"Bu davanın soruşturmacısı sizsiniz Ajan Taylor. Sen söyle bana.” Lucien'in sesi küçümseyici geliyordu. 'Sana bir test hazırlamama izin ver. Diyelim ki bu bambaşka bir araştırmaydı. Diyelim ki beni gözaltına almadınız. Diyelim ki, UNSUB'un kurbanının bazı organlarını onun ailesine beslediğini öğrendiğiniz bir vaka vardı, sonucunuz ne olurdu Ajan Taylor? Bunu bilmek ilgimi çekiyor."

'*Onun oyununu oyna. Kazandığına inanmasına izin ver*Hunter'ın sözleri Taylor'ın aklına geldi. Lucien'in istediğinin onun derisinin altına girmek, kendine olan güvenini sarsmak olduğunu biliyordu.

Artık Lucien'in öfkesini her kaybettiğinde başka bir savaşı kazanmış gibi hissettiğini anlıyordu. '*Ona istediğini ver*.'

"Çünkü sen dengesiz bir psikopatsın?" dedi. 'Sana eğlenceli bir şey gibi geldiği için mi? Çünkü bu senin "Tanrı" yanılgısını besledi mi?' Lucien kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Taylor'a merakla baktı. Zorlu bir gülümseme dudaklarını germekle tehdit ediyordu.

"Bu çok ilginç bir sonuç Ajan Taylor," diye yanıtladı, sözlerinden alaycı bir ifade akıyordu. 'Gerçek bir profesyonel gibi konuştun. Biliyor musun, insanların duygularından beslendiğini görmek kadar eğlenceli bir şey olmadığını her zaman fark etmişimdir. Buradaki sorun objektifliği ortadan kaldırmasıdır. Yargılamayı bulanıklaştırır. Hatalarla dolu bir dünyanın kapısını açar. Bunu uzun zaman önce öğrendim."

Lucien sanki dünya umurunda değilmiş gibi kolunu yukarı çekti ve sanki bir saati varmış gibi yeniden bileğine baktı.

'Her neyse, tüm bu sorulardan oldukça sıkıldım ve sanırım ikinizin de yapacak çok işi var, değil mi? Bilirsin . . . Kazılacak kemikler, yapılacak açıklamalar, anlatılacak hikayeler.'

Lucien yavaşça yatağa uzandı ve parmaklarını başının arkasında kenetledi.

"Susan'ın ailesine benim için elimden gelenin en iyisini yapar mısın, Robert?" Ah, bu arada, eğer merak ediyorsan. . . evet, o gece onlarla oturup akşam yemeği yedim."

Elli Dört

Hunter'ın yumruğu kum torbasına o kadar büyük bir kuvvetle dokundu ki torba neredeyse bir metre geriye doğru savruldu. Bir saatten biraz az bir süredir BSU binasının boks salonunda tavana asılı 45 kiloluk deri çantalardan birine vuruyordu. Gömleği ve şortu alnından yağmur gibi akan terden sırılsıklamdı. Yorucu antrenmandan dolayı tüm vücudu ağrıyordu ve zihinsel olarak bitkin hissediyordu. Ama düşünmek, kafasının içindeki düşünce

karmaşasını organize etmek, birkaç dakikalığına da olsa bağlantıyı kesmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve Hunter için ağır egzersiz çoğu zaman işe yaradı.

Bugün *Olumsuz* o zamanlardan biri. Hayal kırıklığı tüm vücudunu kötü kan gibi sarmıştı ve Hunter o çantaya ne kadar sert yumruk atarsa atsın ya da ne kadar ağırlık kaldırırsa kaldırsın, ondan kurtulamıyordu.

Kennedy spor salonunun kapısında dururken, "Otuz yaş daha genç olsaydım seni o kum torbasıyla görürdüm" dedi. Hunter dışında burası terk edilmişti. “Ama öyle olsa bile, o şeye yumruk atma şeklinle muhtemelen beni duvara fırlatırsın. Elinizin henüz kırılmamasına şaşırdım.'

Uzun gün ve bir paket dolusu sigara, Kennedy'nin boğuk sesinin daha da zayıf, daha da gırtlaktan çıkmasına neden oldu.

Hunter çantaya son bir seri sert yumruk attı: yumruk, yumruk, çapraz, sol kroşe, çapraz. Çanta beceriksizce geriye ve yana doğru sallandı, sanki yeterince yüklenmiş ve sonunda yenilmiş gibi, Hunter onu kucaklayıp durdurdu. Nefesi acı çekiyordu, yüzü koyu pembe bir tondaydı, kollarındaki ve omuzlarındaki damarlar tüm çabadan ve ekstra kan akışından dolayı şişmişti. Nefes nefese, bir anlığına başını çantaya yasladı, acele etmedi ve nefesinin yavaş yavaş normale dönmesini bekledi. Çenesinden ter ayakkabılarına ve yere damlıyordu.

Kennedy yaklaştı.

Hunter en sonunda, "La Honda'dan haber var mı?" diye sordu, kolları hâlâ kum torbasına sarılıydı.

Kennedy çok az bir coşkuyla başını salladı.

Hunter dişlerini kullanarak her iki eldivenindeki Velcro kayışlarını çıkardı ve yönetmene doğru döndü.

'Siteyi kontrol eden dört ajanım vardı.'

Hunter sol kolunun iç kısmını ve gövdesinin sol tarafını kullanarak sağ eldivenini tuttu ve sol eldivenini çıkarmadan önce elini serbest bıraktı. “Lucien'in bahsettiği evi buldular.” Kennedy, Hunter'a bir havlu attı. "Ajanlar Lucien'in talimatlarını takip ederek belirli bir yeri kazmaya başladılar. Bir saat boyunca kazdılar.” Hunter'a A4

boyutunda bir zarf uzattı. 'Ve buldukları da buydu.'

Hunter zarfın içine uzanıp birkaç basılı fotoğraf almadan önce hızla yüzünü ve ellerini kuruladı. Gözleri görüntüleri silip süpürürken kalp atışları bir kez daha hızlandı.

İlk fotoğraf, bir buçuk metre derinliğinde bir mezar gibi görünen bir şeyin içinde yatan, kemikleri eski ve rengi solmuş, tam bir insan iskeletini gösteriyordu. İkincisi ise kafatasının yakından çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Hunter sessizce her iki resme de uzun bir süre baktı ve sanki Susan'ın yüzünü kafatasının üzerinde zihinsel olarak yeniden oluşturuyormuş gibi ikinci resim üzerinde ilkinden çok daha uzun süre kaldı.

Kennedy bir adım geri atarak Hunter'a tekrar konuşması için biraz zaman tanıdı. Kennedy, "Lucien'in seri suçlu olduğunu zaten bildiğimiz için, protokole göre artık tüm alanı kazmamız gerekiyor," dedi Kennedy, "diğer cesetlerin olası kalıntılarını arıyoruz." Bu çok büyük bir operasyon ve yerel otoriteleri dahil etmeden ve bu davaya Hollywood boyutunda bir ilgi göstermeden bunu yapmanın hiçbir yolu yok.'

Hunter, "Bir süre bekleyeceğim Adrian," dedi. Hiçbir zaman protokolün büyük bir hayranı olmamıştı. "En azından onunla röportajımız bitene kadar." Şu ana kadar Lucien bize karşı dürüst davrandı. Eğer aynı bölgede gömülü başka cesetler varsa bize anlatacağını hissediyorum. Şu anda bu soruşturmaya ışık tutmanın kimseye faydası olmayacak.'

Kennedy genellikle kitabına göre oynardı ama o anda Hunter'la aynı fikirde olma eğilimindeydi.

Kennedy, "Elimizdekinin gerçekten Susan Richards'ın iskeleti olup olmadığını doğrulamak en az birkaç gün ve birkaç test alacak" dedi. Hunter, çıktıları zarfa geri koyarken, "Olacak," diye yanıtladı. Kennedy, Hunter'a soru sorar gibi baktı.

Hunter, "Lucien'in yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu" dedi.

Soru Kennedy'nin gözünde kaldı.

Hunter, "Susan'ı öldürdüğünü zaten biliyoruz," diye açıkladı. 'Bize bunu söyledi ve bodrumundaki çerçeveli dövmeli deri parçası da

bunu doğruladı. Eğer Susan'ın cesedini hiçbir kalıntının bulunamayacağı bir şekilde ortadan kaldırmış olsaydı, bunu bize az önce söylerdi.' Parmağını zarfa doğru uzattı. 'Eğer bunlar başka birinin cesedinin kalıntıları olsaydı, onu da öldürebilirdi çünkü gömüldüğü yeri tam olarak biliyordu, bize bunun Susan'a ait olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu çünkü zaten onu test edeceğimizi biliyordu. .'

Kennedy'nin kafası bir kez aşağıya doğru eğildi. “Anlıyorum ama tedbiri elden bırakmamak adına, ailesiyle iletişime geçmeden önce resmi onayın beklenmesi gerektiğini düşünüyorum.”

Hunter havluyu yüzünde ve kollarında tekrar kullanmadan önce yavaşça başını salladı. Bu haberi Susan'ın ailesine ulaştırmak sabırsızlıkla beklediği bir işti. 'Duş almam lazım.'

Kennedy, "İşiniz bittiğinde ofisime gelin" dedi. ‘Sana göstermem gereken bir şey daha var.’

Elli Beş

Yirmi dakika sonra Hunter, saçları hâlâ duştan dolayı ıslaktı ve Direktör Kennedy'nin ofisine geri döndü. Özel Ajan Taylor da oradaydı. At kuyruğunu kaybetmişti. Sarı saçları gevşek ve dalgalıydı, doğal bir şekilde omuzlarına düşüyordu. Koyu renkli bir kalem etek, içine sokulmuş mavi bir bluz, siyah naylon çoraplar ve siyah şeritli kort ayakkabıları giyiyordu. Kennedy'nin masasının önündeki koltuklardan birinde oturuyordu. Elinde Hunter'ın spor salonunda baktığı fotoğrafların aynıları, Susan Richards'ın kalıntıları vardı.

Kennedy masasının arkasından kalktı.

Hunter'a "Hâlâ İskoç viskisi içiyor musun?" diye sordu.

Tek maltlı İskoç viskisi Hunter'ın en büyük tutkusuydu. Pek çok kişinin aksine o, sarhoş olmak yerine onun damak tadını nasıl takdir edeceğini biliyordu. Gerçi bazen sarhoş olmak işe yarıyordu.

Hunter başını salladı. 'Yapıyor musun?'

'Mümkün olduğunda.' Kennedy solundaki dolaba doğru yürüdü,

onu açtı ve üç bardak ve bir şişe 25 yaşındaki Tomatin'i aldı. Taylor, fotoğrafları tekrar zarfın içine koyarken, "Benim için değil efendim, teşekkür ederim" dedi.

Kennedy güven veren bir ses tonuyla, "Sakin ol Ajan Taylor," dedi. 'Bu resmi olmayan bir toplantı ve bugün yaşadıklarımızdan sonra bir içkinin fazlasıyla uygun olduğunu söyleyebilirim.' Tereddütlü bir duraklama. "Skoç içmediğin sürece." Bu durumda sana başka bir şey getirebilirim.'

Taylor kendinden emin bir şekilde, "İskoç iyidir efendim," diye yanıtladı.

'Buz?'

Hunter başını salladı. 'Sadece bir damla su lütfen.'

"Burada da aynı" dedi Taylor.

Kennedy gülümsedi. 'Görünüşe göre ofisimde birkaç gerçek İskoç içici var.'

Üçüne de sağlıklı bir doz koydu, bir miktar su ekledi ve bir bardağı Hunter'a, bir bardağı da Taylor'a uzattı.

Kennedy daha ciddi bir ses tonuyla, "Sana bir şey sormam gerekiyor Robert," dedi.

Hunter viskisini yudumladı. Narenciye ve meyve notaları ile aşırıya kaçmadan hoş bir şekilde zengindi. Karmaşık ama çok pürüzsüz bir damak. Bir an tadının tadını çıkardı.

Taylor da aynısını yaptı.

"Sizce Lucien yamyamlık konusunda yalan mı söylüyordu?" diye sordu Kennedy. 'Bu kanıtlamamızın mümkün olmadığı bir şey.'

Hunter, "Bu konuda yalan söyleyerek ne elde edeceğini anlayamıyorum" diye yanıtladı. Kennedy, "Belki de 'şok' etkisi yaratmak istiyordu Robert" dedi. 'Tanrı kompleksine sahip insanlar ilgiyle gelişirler. Bunu ikiniz de biliyorsunuz." Hunter başını salladı. 'Lucien değil. Şöhreti istemiyor. En azından henüz değil. Kulağa ne kadar mide bulandırıcı gelse de, yaptığı şey hakkında yalan söylediğini düşünmüyorum. . . Susan'ın etinden veya organlarından bazılarını yeme konusunda. . . ya da onu ailesine yedirmekle ilgili.'

Kennedy duraksadı, gözlerinde şüpheler uçuşuyordu. "Psikoloji geçmişinden gelmediğimi biliyorsun Robert, bu yüzden sana

Lucien'in Ajan Taylor'a sorduğu sorunun aynısını sormama izin ver.” Başını ona doğru salladı. 'Bunu neden yapsın ki? Lucien, tanrı aşkına sırf ailesine ikram etmek için pişirilmiş parçalarıyla eyalet sınırlarını geçti. Bu, dengesizliğin de ötesinde, kötülüğün de ötesinde, ahlaksızlığın da ötesinde, şimdiye kadar gördüğüm ya da duyduğum her şeyin ötesinde. Ve hayatımda çok şey gördüm ve duydum. Nasıl bir kötü düşünce insanı böyle bir şeye sürükler?' Bir ağız dolusu viski daha içti.

Taylor Hunter'a merakla baktı.

Omuz silkip uzaklara baktı.

‘Çalışmaları, kitapları, makaleleri, tezleri okudum. . . Yamyam katilleri hakkında, seri olsun ya da olmasın adını siz koyun,' diye ekledi Kennedy. 'Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca birçoğunu aynı hücrelerde yaşadık. Ve anlıyorum ki birçoğu, bunu kurbanlarının kendileri için özel olması ve onları yeme eyleminin kurbanlarıyla aralarındaki bağı sağlamlaştırması nedeniyle yaptıklarına inanıyor. Küçük bir kısmını bile yerlerse kurbanların sonsuza kadar onlarla kalacağını ve tüm bu saçmalıkların devam edeceğini düşünüyorlar.' Hunter ve Taylor'a hafifçe kafa salladı. 'Sanırım herkes kendi yolunda yanılıyor. Ama bunu başkalarına yedirmek. . .? Bu sadece saf sadizm ve psikoz. Bunu başka ne açıklayabilir?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Kennedy onu itti.

"Yani eğer bu deliliğin 'nedenlerine' ışık tutabilecek bir şeyin varsa Robert, lütfen benimle dalga geç, çünkü bunu anlayamıyorum. Neden onu ailesine yedirdi? Saf sadizm miydi bu?”

Hunter içkisini bir kez daha yudumladı ve kitaplığa yaslandı. 'Hayır, bunun sadizm olduğunu düşünmüyorum. Sanırım bunu suçlu hissettiği için yaptı.”

Elli Altı

Kennedy'nin şüpheli bakışları Hunter ve Taylor arasında gidip geldi. FBI Ajanı hiç şaşırmış görünmüyordu.

Fısıldayan sesiyle, Lütfen biraz daha açıklayabilir misin, Robert, dedi. 'Çünkü bana göre birini kendi ebeveynlerine yedirmek, suçluluk duygusuna kapılmış bir kişinin eylemlerine pek benzemiyor.'

Hunter sanki havada uçuşan bir cevap arıyormuş gibi etrafına baktı.

"Burada istediğimiz kadar teori üretebiliriz Adrian, ama onun kafasının içinde neler olup bittiğini gerçekten bilen tek kişi Lucien'in kendisidir." "Bunu anlıyorum," diye onayladı Kennedy. "Ama yine de neden suçluluk duygusuyla ilgili olduğunu düşündüğünüze dair düşüncelerinizi bilmek isterim." "Lucien, Susan'ın ilk kurbanı olduğu konusunda dürüst davranıyorsa," dedi Hunter, "ve şu anda bunu söylemek için hiçbir nedenimiz yok." o halde, bildiğiniz gibi suçluluk ve pişmanlık, ilk kez cinayet işleyen birine genellikle eziyet eden ilk iki psikolojik duygudur.'

Kennedy ve Taylor'ın ikisi de *yaptım* bunu biliyorum. FBI'ın Davranış Bilimi Birimi'ne göre 'seri cinayet' şu şekilde tanımlanıyor: *Cinayetler arasında bir "sakinleşme" döneminin olduğu, üç veya daha fazla ayrı olayda işlenen üç veya daha fazla cinayet dizisi. Bu cinayetlerin ayrıca suçların aynı kişi veya kişiler tarafından işlenmiş olma ihtimalini akla getirecek ortak özelliklere de sahip olması gerekir.*.

Kennedy, özellikle bir serinin ilk cinayetleri arasındaki bu sakinleşme döneminin neredeyse her zaman failin veya faillerin suçu işledikten hemen sonra yoğun suçluluk ve/veya pişmanlık duyguları yaşamasından kaynaklandığını biliyordu.

Bu kolayca anlaşılabilir bir şeydi. Sonunda seri katil haline gelen saldırganların çoğu, fanteziler, dürtüler, yıkıcı dürtüler ve hatta öfke saldırılarıyla uzun süre, bazen yıllarca mücadele eder ve dürtüler sonunda savaşı kazanana kadar onlara direnmenin giderek daha zor olduğunu görürler. Basit gerçek şu ki *çabalamak* bu dürtülerle bu kadar uzun süre açıkça şunu gösteriyor ki
başka bir insanı öldürmenin yanlış olduğunu biliyorlar. Daha sonra basit bir psikolojik insan tepkisi haline gelir.

Çoğu insan, yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yaptığında genellikle

bir miktar suçluluk duygusu yaşar: sınavda kopya çekmek, komşunun kapısındaki kağıdı çalmak, partnerinden kopya çekmek, yalan söylemek ya da buna benzer şeyler. Bu suçluluk duygusu, eylemlerinin ne kadar yanlış olduğuna inandıklarıyla doğru orantılıdır; eylemler ne kadar kötü olursa, suçluluk duygusu da o kadar büyük olur. Ve kötü eylemler cinayetten çok daha kötü olamaz. Bu nedenle, ilk kez cinayet işleyenlerin çoğu, karanlık depresyonun derinliklerine atılacak ve birini öldürdükten hemen sonra muazzam bir suçluluk duygusu yaşayacaktır. Bunu akılda tutarak, Lucien'in de çok büyük düşüşler yaşadığı ve ilk cinayetinden sonra inanılmaz suçluluk duygularına kapıldığı mantıklıydı.

Kennedy, "Tamam, Lucien'in Susan'ı öldürmesinin ardından suçluluk duygusunun farklı aşamalarıyla mücadele etmiş olması gerektiğine katılıyorum" diye itiraf etti. 'Fakat suçluluk duygusuna kapılsın ya da gelmesin, onun vücudunun bazı kısımlarını kendi ebeveynleri Robert'a yedirmesine hâlâ bir neden göremiyorum.'

'İki tane görebiliyorum *olası* Nedenler," dedi Hunter bir el hareketiyle. 'Biraz önce bahsettiğin ilk kişi.'

Kennedy'nin gözleri bir parça kısıldı. 'Peki o da neydi?'

'Kurbanların etlerini tüketerek sonsuza kadar onlarla kalacakları inancı. Onların bir parçası olacaklar,' dedi Taylor yarı fısıldayarak. "Ya da onları kim yerse." Kennedy'ye bu ifadeyi yeniden analiz etmesi için birkaç saniye süre tanıdı.

Kennedy çabuk yakaladı. 'İsa! Üçüncü taraf aktarımı.' Onaylamak için Hunter'a baktı ama yine de devam etti. "Dolayısıyla Lucien, eğer ebeveynleri etinden bir parça yerse Susan'ın onunla kalacağına inanıyordu. *onlara* sonsuza kadar?'

'Lucien'in dediği gibi,' diye yorumladı Taylor, 'onun asla bir kurban olması amaçlanmamıştı ve aynı zamanda ebeveynlerinin de iyi insanlar olduğunu düşünüyordu. Yani Robert haklı olabilir. Kızlarını onlardan aldığı için kendini suçlu hissettiği için bunu yapmış olabilir.'

Kennedy uzun ve sessiz bir an boyunca bunu düşündü.

Sonunda "Peki ya ikinci olası sebep?" diye sordu.

Hunter, "İkinci neden birinciyle bağlantılı" dedi. "Lucien bize

babasıyla birlikte avlandığını söyledi, değil mi?”

“Evet, bunu hatırlıyorum.” dedi Kennedy.

‘Ayrıca babasının büyük bir avcı olduğunu da söyledi.’

“Evet, onu da hatırlıyorum.”

Hunter, "Tamam, pek çok avcı, Yerli Amerikalıların nesiller boyu aktarılan bir inancı miras alıyor" diye açıkladı. Kennedy'nin kaşları merakla havaya kalktı.

'Yerli Amerikalılar hiçbir zaman eğlence ya da spor için avlanmadılar. Yalnızca yiyecek için avlanıyorlardı ve öldürdükleri her şeyi yemeleri gerektiğine inanıyorlardı, çünkü avlarını yemek onları onurlandırmak anlamına geliyordu. Bu dünyada ruhlarını canlı tuttuğuna inanıyorlardı. Saygı gösterdi. Etlerinin çöpe gitmesine izin vermek onursuzluk olur.'

Kennedy bunu bilmiyordu ama hafızası ve gözleri anında Susan Richards'ın masasında duran dosyasına geldi. Annesi, çoğunlukla Nevada eyaleti haline gelen bölgeden gelen bir Kızılderili kabilesi olan ikinci nesil Shoshone'du. Soyadı 'genç kartal' anlamına gelen Tuari'ydi. Kennedy, Lucien'in de bunu bildiğinin gayet farkındaydı. Taylor Hunter'a ilgi çekici bir şekilde baktı.

Hunter, daha soruyu sormaya fırsat bulamadan, "Çok okurum," dedi. Kennedy sormak yerine, "Yani en azından zihninde Lucien'in az da olsa kendini kurtardığını düşünüyorsun" dedi. 'Onun etini kendi anne babasına yedirerek şefkatli davranıyordu, Susan'ın ruhunu canlı tutmaya çalışıyordu' *onlar için*, onların bilgisi olmasa bile. '*Herkes kendi yolunda yanılgıya düşer*Hunter, Kennedy'nin biraz önceki sözlerini tekrarladı. 'Ama dediğim gibi burada istediğimiz kadar teori üretebiliriz ama onun kafasının içinde neler olup bittiğini gerçekten bilen tek kişi Lucien'in kendisidir.'

Kennedy, "O halde size şunu sormama izin verin" dedi. 'Sizce neden katıldı? Lucien dedi ki *yaptım* O gece onlarla akşam yemeği yemek için oturun.'

“Çünkü Lucien deney yapıyordu.”

Kennedy sanki yaklaşmakta olan baş ağrısını hissedebiliyormuş gibi burun kemerini çimdikledi.

'Üniversitede Lucien bu sadist eylemlerin ardındaki teorilerin

hiçbirinden tam olarak şüphe duymuyordu' dedi. 'Bunların tutuklanan suçluların gerçek ifadelerine dayandığını biliyordu ama neredeyse bu konuyu takıntı haline getirmenin eşiğindeydi. *hisler ve duygular* bu tür suçlular tarafından tanımlandı.'

Kennedy, Lucien'in röportajlardan birinde söylediği bir şeyi hatırladı. ‘Bunları kendisi deneyimlemek istedi.’

Hunter, "O zamanlar bunu hiçbir zaman bu kadar açık bir şekilde söylememişti," diye onayladı. “Fakat artık onun tam olarak istediğinin deney yapmak olduğunu biliyoruz. Lucien'i şimdiye kadar karşılaştığım çoğu psikopattan bu kadar farklı kılan da bu.'

Kennedy'nin kaşları merakla yukarı kalktı.

Hunter, "İlk kurbanı olan Susan'ı boğarak öldürdüğünü biliyoruz," diye açıkladı. “Ama onun cinayetini son cinayetiyle, bagajındaki iki kurbanla karşılaştırırsak.” . . MO, şiddet düzeyi, her şey hızla arttı. Arada işlediği her cinayetteki şiddetin adım adım arttığına bahse girerim. Ancak Lucien içindeki kontrol edilemeyen dürtüler tarafından yönlendirildiği için gerilimi tırmandırmıyor.'

Taylor, Hunter'ın düşünce akışını yakalayarak, "Bunu bilinçli olarak yapıyor" dedi. 'Bunu yapıyor çünkü giderek daha şiddetli hale geldikçe nasıl hissedeceğini bilmek istiyor.'

Kennedy, "Bu korkutucu bir düşünce" dedi. 'Yirmi beş yıl boyunca artarak cinayet üstüne cinayeti sürdürmek için gereken kararlılık ve öz disiplin düzeyi akıllara durgunluk verici. Ve sen onun bunu sırf bu duyguyu yaşayabilmek için yaptığını mı düşünüyorsun?'

Hunter durmuş, hafızası uzun zamandır unuttuğu bir şeyi ortaya çıkarıyordu. “Lanetleneceğim!” diye bağırdı sonunda.

“Ne?” diye sordu Kennedy.

Hunter, "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

'Ne yapıyorsun?'

“Sanırım Lucien bir ansiklopedi yazıyor olabilir.”

Elli Yedi

Kennedy'nin omzu, tuhaf bir ürpertinin tüm vücudunu ele geçirdiğini hissettiğinde kasıldı; bu, BSU soruşturmaları söz konusu olduğunda pek sık rastlanan bir şey değildi. Hunter'ın devam etmesini bekledi.

“Bir zamanlar yaptığımız bu tartışmayı hatırlıyorum.” Hunter'ın hafızası geçmişi araştırdı. 'Sanırım üniversitedeki ikinci yılımızdı. Aşırı şiddetli cinayetlerdeki duygusal tetikleyicileri ve dürtüleri tartışıyorduk; hangi psikolojik faktörlerin bir kişiyi sadistçe ve acımasızca gücendirmeye ve yeniden suç işlemeye itebileceğini.'

"Tamam" dedi Kennedy hâlâ merak içindeydi.

'O zamanlar elimizde olan tek şey, birkaç psikolog ve psikiyatristin bir araya getirdiği bir sürü teori ve tutuklanan katillerin bir avuç anlatımıydı. Şimdi Jeffrey Dahmer, Armin Meiwes veya Andrej Chikatilo gibi kötü şöhretli yamyam katillerinin henüz yakalanmadığını unutmayın. Röportajları, hesapları ve düşünceleri dosyada yoktu.'

Kennedy ve Taylor birlikte başlarını salladılar.

"Dediğim gibi," diye devam etti Hunter, "Lucien o zamanlar sahip olduğumuz açıklamaların doğruluğundan şüphe duymuyordu ama psikolojik teorilerin çoğu onu pek ikna etmemişti. Sık sık söylediğini hatırladığım şuydu: “*Nasıl emin olabilirler?*"

"Yapamadılar" dedi Taylor. “İşte bu yüzden bu bir gerçek değil, bir teoriydi.” “Kesinlikle,” diye onayladı Hunter. "Ve Lucien bunu anladı." "Ama tatmin olmadı," diye bitirdi Kennedy.

'Hayır, değildi. Ve o gün o kadar abartılı bir şey önerdi ki, bunu tamamen unutmuştum.'

"Ve bu muydu?"

Hunter ayrıntıları hatırlamaya çalışırken derin bir nefes aldı. "Birinin yalnızca deney yapmak için katile dönüşmesinin gerçeküstü olasılığı" dedi sonunda. 'Lucien, zihinsel olarak tamamen yetenekli bir bireyin, farklı seviyelere tırmanarak öldürücü bir saldırıya geçmesinin suç davranış psikolojisi için ne kadar çığır açıcı

olacağını savundu.
şiddeti, farklı yöntem ve fantezileri denemek, aynı zamanda her cinayetin o anki ve sonrasındaki duyguları ve psikolojik durumu da dahil olmak üzere her şeyi kapsamlı bir şekilde not etmek. Katilin kendisi tarafından yazılmış, bir katilin zihnine dair bir tür derinlemesine psikolojik çalışma.'

Kennedy'nin vücudu biraz önce gerildi ve az önce içinde derinlere işlemiş olan aynı tuhaf ürperti ile mücadele etti.

'Böyle gerçek anlatımlarla dolu bir not defterinin, hatta bir dizi not defterinin bir bilgi ansiklopedisi, suçlu davranış bilimcileri için bir nevi İncil haline geleceğine inanıyordu.'

Kennedy sol yanağını kaşıdı. Kulağa ne kadar saçma gelse de Lucien'in haklı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Eğer böyle bir kitap ya da kitaplar mevcut olsaydı, bunların paha biçilmez olduğu ortaya çıkacak ve muhtemelen kriminologlar, psikologlar ve emniyet yetkilileri tarafından en çok başvurulan eserlerden biri haline gelecekti.
dünyanın her yerindeki ajanlar. Böyle bir kitap, özellikle kriminal psikoloji diplomasına sahip, bu tür bilgilerin önemini anlayan ve ne ekleyeceğini bilen biri tarafından yazılmışsa, şiddet yanlısı yırtıcılara karşı bitmek bilmeyen mücadelede şüphesiz bir nevi kutsal kitap haline gelecektir.

"Sanırım yaptığı şey bu olabilir" dedi Hunter, düşünceleri midesini bulandırmaya başladı. ‘Cinayetten cinayete atlamak, her biriyle şiddeti tırmandırmak, farklı şeyler, farklı yöntemler denemek. . . ve özellikle duygusal olarak nasıl hissettiğine dair bir günlük tutmak.' Onun zihninde bu ona istediği mazereti verecektir.'

Hunter'a bakarken Kennedy'nin alnı kırıştı. ‘Affedersiniz?’ ‘Lucien bir sosyopat, buna hiç şüphe yok, bunu biz biliyoruz ve o da biliyor. Aradaki fark şu: bunu uzun zamandır biliyor. Bunu bize o söylemişti, unuttun mu? Taylor başını salladı. ‘Hala okuldayken hayal kurmaya başladı.’ ‘Doğru ve bu bilginin onu incittiğini düşünüyorum. Sıradan bir çocuğun insanları öldürmeyi hayal etmemesi gerekir. Belki de tüm bunlar ona beyninde bir şeylerin kırıldığını, ait olmadığını hissettirdi. Hatta bize suç davranışı psikolojisi okumaya karar vermesinin

nedeninin kendisini anlamak olduğunu söyledi.'

Kennedy, "Fakat bu ters tepti" dedi.

Hunter, "Hayır, öyle olmadı" diye yanıtladı. 'Aslında bu onun hayal gücünü daha da ileri götürdü. Bu ona makul görünen bir neden bulmasını sağladı.'

Taylor, Hunter'ın düşünce tarzını takip ederek, "Vahşi şiddet eylemleri gerçekleştirmek için bunu asil bir amaç için yaptığınıza inanarak kendinizi kandırmaktan daha iyi bir bahane olabilir mi?" dedi. ‘Hepsi araştırma adına.’

Hunter, "Bu yanlış inanç onun iç acısını hafifletirdi" diye ekledi. ‘Lucien artık açlığını doyurmaya başlayabilirdi çünkü onun zihninde o artık bir sosyopat değildi. . . o bir bilim adamıydı, bir araştırmacıydı. Herkes kendince yanılgıya düşer, hatırladın mı?'

Kennedy göz temasını kesti.

Hunter, “Başka bir şey var mı?” diye sordu. 'Bize söylemediğiniz bir şey mi var?'

Kennedy omuz silkti ve cevap olarak dudaklarını büzdü. Masasına doğru yürüdü, sağ üst çekmeceyi açtı ve bir not defteri çıkardı. Bu, Özel Ajan Chris Welch'in daha önce nezarethanedeki gözlem odasında kendisine verdiği not defterinin aynısıydı.

Hunter not defterinin kendisinin ve Özel Ajan Taylor'ın Lucien'in bodrumunda gördükleri defterlerden biri olduğunu hemen tanıdı.

Kennedy, "Maalesef haklı olabilirsin Robert" dedi. 'Çünkü bunu bulduk.'

Elli sekiz

Sanki yıllardır korktuğu bir şeymiş gibi Hunter not defterini Kennedy'nin elinden aldı ve kapağını açtı. Taylor Hunter'ın yanına geçti.

İlk sayfada gördükleri tek şey, çığlık atan, acıdan buruşmuş bir kadın yüzünün kaba, siyah-beyaz kalem taslağıydı.

Hunter'ın gözleri sayfadan ayrılıp Kennedy'ye kaydı.

BSU Müdürü Hunter'a devam etmesini işaret etti.

Hunter ikinci sayfaya döndü. Artık çizim yok, yalnızca düz el yazısıyla yazılmış metin. Hunter, Lucien'in el yazısını hemen tanıdı. Okumaya başladı:

Sanırım kafam değişmeye başlıyor. İlk başta, her cinayetten sonra, beklediğim gibi yoğun bir suçluluk duygusuna kapıldım. Bazen aylarca. Birçok kez kendimi değiştirmeye yaklaştım. Birçok kez kendime bunu bir daha yapmayacağıma dair söz verdim. Ancak zaman geçtikçe ve suçluluk duygusu azalmaya başladıkça, yavaş yavaş ve çok istikrarlı bir şekilde, her şeyi yeniden yapma arzusu geri gelmeye başladı. Geri gelmesini istedim. Her kurbanla birlikte suçluluk evrem gittikçe kısaldı, öyle ki artık neredeyse yok oldular; birkaç gün sürdü.

Aklımın adapte olduğuna şüphe yok. Cinayet artık bana doğal gelen bir şey haline geldi. Dışarıdayken sık sık etrafıma bakıyorum ve gözlerim barda, trende ya da sokaktaki birine takılıyor. . . Nerede olursam olayım kendimi ne kadar kolay birini öldürebileceğimi düşünürken buluyorum. Onlara ne kadar çığlık attırabilirim. Onları gerçekten öldürmeden önce ne kadar acı verebilirim. Ve bu düşünceler beni her zamankinden daha fazla heyecanlandırıyor.

Bu düşüncelerden kurtulmak giderek zorlaşıyor ama gerçek şu ki onlardan kurtulmak istemiyorum. Artık öldürmenin gerçekten de çok güçlü bir uyuşturucuya dönüşebileceğini anlıyorum. Şu ana kadar denediğim tüm ilaçlardan daha güçlü. Ve ben tamamen bağımlıyım. Ancak bağımlılığıma rağmen öğrendiğim şey, sonunda beni uçurumun kenarına itecek bir tür tetikleyiciye ihtiyacım olduğudur.

Bu tetikleyici herhangi bir şey olabilir; belirli bir görünüme uyan belirli bir fiziksel tip, birisinin bana konuşması veya bana bakışı, birinin giyinme şekli, giydiği koku, yaptığı bir hareket, sahip olduğu tavır. . . herhangi bir şey. Görene kadar bilmiyorum.

Dün gece yine gördüm.

Hunter sayfayı çevirdi ama Kennedy'ye tekrar bakmak için okumayı bıraktı. Ellerini pantolonunun ceplerinin derinliklerine sokmuştu. Sarkık yanakları son birkaç günde daha da kilo almış gibiydi ve gözlerinin altındaki koyu halkalar daha da hastalıklı bir görünüme bürünmüştü. Bakışları Hunter'ın elindeki not defterine kilitlenmişti.

Hunter sayfalardaki sözlere geri döndü:

Geç oldu. Az önce üçüncü duble viskimi sipariş etmiştim. Hiçbir şeyi ya da kimseyi aramıyordum. İçimden sarhoş olmak geldi, hepsi bu. Aslında yok olacakmış gibi hissettim.

Şans eseri kendimi Mississippi'deki Forest City'de buldum. Bir motele falan rezervasyon yaptırmamıştım. Dayak yiyeceğimi, otoparkta arabamda bayılacağımı, ertesi gün bir ara uyanıp yoluma devam edeceğimi düşündüm.

Ancak işler öyle gelişmedi.

Barın en ucunda oturuyordum, kendimi tutuyordum. Çok fazla müşterinin olmadığı yavaş bir geceydi. Barmen arkadaş canlısı olmaya ve sohbet başlatmaya çalıştı ama ben o kadar sert davrandım ki ipucunu hemen anladı.

Barmen bana bir sonraki içkimi doldururken bara yeni bir yüz girdi. Benden çok daha büyüktü; kas ve yağlı yağ karışımıydı. O da en az üç ila dört inç daha uzundu. Barmen ona Jed adını verdi.

Jed'in saçı o kadar kısa kesilmişti ki neden hepsini tıraş etmediğini merak ettim. Çenesinin alt tarafında sivri uçlu bir yarım ay yarası vardı; bu, açıkça birinin kırık bir şişenin arka ucunu yüzüne götürmesi sonucuydu. Burnu da birden fazla kez kırılmıştı ve sağ kulağı sanki kafatasına çarpılmış gibi biraz şekilsiz görünüyordu. Jed'in kendini kavgaya sokmayı sevdiğini bilmek için çok fazla beyin gücüne sahip birine gerek yoktu.

Barda oturdu, solumda dört tabure vardı ve o otururken arkamızdaki masalarda oturan diğer iki müşteri de kalkıp gitti.

Jed de pek popüler bir adama benzemiyordu.

Ucuz içki ve bayat ter kokuyordu.

"Bana bir bira ver Tom," diye seslendi, sesi biraz sürünerek. Gözbebekleri yemek tabağı büyüklüğündeydi, bu yüzden kesinlikle alkolden daha ağır bir şeye doymuştu. “Haydi Jed.” Barmen sesini sakin tutarak tereddüt etti. 'Geç oldu ve kesinlikle bir gece için yeterince içtin.'

Jed'in Bulldog kaşı daha da kırıştı.

'Bana yeteri kadar yaşadığımı söyleme, Tom.'

Sesi birkaç desibel yükseldi ve başka bir müşteri kapıdan gizlice dışarı çıktı. 'Yeterince dolduğumda sana anlatacağım. Şimdi o küçük amcık kıçına bir tane sokmadan önce bana bir bira ver.'

Tom buzdolabından bir şişe bira aldı, kapağını açtı ve onu Jed'in önündeki barın üzerine koydu.

Jed onu aldı ve yarısını üç büyük yudumda yuttu.

Jed bana dönene kadar ona baktığımı fark etmedim.

Bira şişesini bir kenara iterek, “Neye bakıyorsun sen?” dedi. 'Sen bir çeşit ibne misin?'

Ona cevap vermedim ve yine de bakışlarımı kaçırmadım.

"Sana bir soru sordum ibne."

Jed birasından bir yudum daha aldı.

'Gördüklerini beğendin mi ibne?' Bana bir öpücük göndermeden önce sağ kolunu kaldırdı ve bir vücut geliştirmeci gibi pazılarını esnetti.

Kendisine Jed diyen o bok çuvalı tarafından hipnotize edilmiştim.

Barmen, "Haydi Jed," diye müdahale etmeye çalıştı ve olacakları açıkça öngördü. 'Bırak gitsin dostum. Adam sadece sakin bir içki içmeye çalışıyor.'

Bana şunu söyleyen bir yüzle baktı: 'Dostum, lütfen git. Bu belayı istemezsin, güven bana."

Hareket etmedim. Muhtemelen gözümü bile kırpmıyordum.

"Kapa çeneni Tom," dedi Jed, parmağıyla ona işaret edip bana bakıyordu. 'Bu ibnenin bana bakmayı neden bu kadar sevdiğini bilmek istiyorum. Bu gece gerçek bir erkekle sikişmek ister misin? Öyle mi ibne? Bundan bir parça ister misin?" Jed iki eliyle devasa karnını işaret etti.

Gözlerim yavaşça vücudunun her yerinde gezindi ve bu onu sınırlarının çok ötesine kadar kızdırmış gibi görünüyordu. Çenesi öfkeyle kilitlendi. Yüzü daha da kızardı ve tehditkar bir şekilde taburesinden kalktı. Ve hepsi bu.

Tetikleyici buydu.

Bu onun iğrenç tavrından, kokusundan, isminden ya da muhtemelen aynaya gizlice yaklaşmak zorunda kalacak kadar çirkin olmasından değildi. Huzur içinde sarhoş olmama bile izin vermemişti. Bunu yapan, bana karşı üstünlüğünü öne sürebileceğini düşünmesiydi. Bu beni uçurumun kenarına itti.

Tam o anda, Jed'in o gece öleceğini biliyordum.

Elli Dokuz

Hunter okumayı bıraktı ve Kennedy'ye baktı.

Kelimelere baş aşağı bakmasına rağmen Kennedy, Hunter'ın gözlerini takip ediyordu ve tam olarak nerede durduğunu biliyordu. 'Okumaya devam et' dedi. 'Bir değişiklik var.'

Jed'le yüzleşmedim. Orada değil. Onunla halka açık bir yerde yumruk yumruğa kavga edecek değildim. Bu çok pervasızca olurdu.

İçkilerimi karşılamak için bara otuz dolar koydum, ayağa kalktım ve birkaç adım geriye gittim. "Sorun ne ibne?" dedi Jed, bir getto rapçisi gibi ses çıkarıp ellerini hareket ettirerek. 'Çok mu korktun?'

Barın arkasından çıkan Tom hızla içeri atladı ve kendisini Jed ile benim aramıza

koydu.

"Hadi ama Jed, burada bir sorun yok." Adam hiçbir şey söylemedi ve hemen gidiyordu, değil mi?'

Tom bana bakmak için boynunu büktü, gözleri bana meşgul olmamam ve gitmem için yalvarıyordu. Sonunda dik dik baktığım transtan çıktım, yere baktım ve yürümeye başladım. 'Doğru ibne, ben seni mahvetmeden önce o kedi kıçını buradan çıkar.'

Kapıyı açtım ve sıcak ve nemli geceye adım attım.

Hiçbir yere gitmedim. Arabama yeni bindim, onu yolun diğer tarafına sürdüm ve paslı bir çöp bidonunun yanındaki karanlık bir yere park ettim. Oradan barın girişini net bir şekilde görebiliyordum. Bekledim.

Jed kırk altı dakika sonra kapıdan çıktı ve sendeleyerek eski bir Ford kamyonetine doğru yürüdü. Anahtarını anahtar deliğine sokup kapıyı açması neredeyse bir dakikasını aldı. O da hemen yola çıkmadı ve bir an kamyonda uyuyakalacağını sandım ama öyle olmadı. Motorunu çalıştırmadan önce bir içki yaktı ve hepsini içti.

Yola çıktığında onu takip ettim. Mesafemi korudum ama buna gerek de yoktu. Jed'in duyuları ezilmişti. Altın tutu giymiş pembe bir filin onu takip ettiğini fark etmezdi. Jed her yerde araba kullanıyordu ve beni en çok korkutan şey onun bir polis tarafından durdurulma ihtimaliydi. Eğer öyle olsaydı, Jed arabayı kamyonun altından geçirdiği için geceyi hücrede geçirirdi.
etki ve muhtemelen tüm durumdan uzaklaşırdım. Ne yazık ki Jed için Mississippi'nin Scott County'sindeki Forest City o gece polislerden yoksun görünüyordu.

Jed, kasabanın hemen dışında, yol kenarındaki tek katlı, kirli, eski ve soluk mavi ahşap bir evde yaşıyordu. Garaj yoktu ve garaj yolu toprak ve çakıldan başka bir şey değildi, iki tarafı da çalılar ve büyümüş otlarla kaplıydı. Kamyonunu mülkü çevreleyen paslı metal çitin yanına park etti ve bir sigara daha içtikten sonra nihayet sallanarak eve girdi.

Park etmek için gizli bir yer buldum, yirmi dakika bekledim ve çok sessizce eve doğru yürüdüm. Ön kapı kilitliydi ama açık pencereyi bulmam uzun sürmedi. Bir tane olacağını biliyordum. Klimanın olmadığı gece, Jed'in tüm pencereleri ve kapıları kapalı tutamayacağı kadar sıcak ve havasızdı.

Evin içi yağ, kızarmış soğan, bayat sigara ve kuru çürük kokuyordu. Ortam çok pis ve berbat görünüyordu ama Jed'le tanıştıktan sonra daha azını beklemiyordum. Parmak uçlarıma basarak evin derinliklerine doğru ilerledim. Yatak odasını bulmak kolaydı. Tek yapmam gereken horlama sesini takip etmekti. Ve Jed kızgın bir dinozor gibi horluyordu. Ama onu yatağında öldürmek istemediğime karar verdim. Bu çok kolay olurdu.

Kalbimin ritmi değişirken damarlarımda kanımın heyecanla fokurdadığını hissettim. Adrenal bezlerim yeni tempoya ayak uydurup tam gaz pompalamaya başlarken, ağzım

kasap dükkânındaki aç bir köpek gibi salya akıtıyordu. Bu duyguyu mümkün olduğu kadar uzatmak istedim. Hiçbir şey kurbanın evinde saklanıp doğru anı beklemekten daha heyecan verici olamaz.

Mutfağından keskin bir bıçak seçtim. Neyse ki, aralarından seçim yapabileceğiniz iyi bir seçim vardı. Jed gibi şişko bir pisliğin gece yarısı kalkıp biraz daha yemek almak için mutfağa ya da bir galon işemek için banyoya gideceğini biliyordum. İçinde bu kadar çok içki varken banyo daha güvenli bir seçenekti. Çok geç olana kadar beni göremeyeceği duş perdesinin arkasına saklandım.

Ayakkabılarımın üzerini yine mutfakta bulduğum plastik poşetlerle kapattım, duş perdesini dikkatlice çektim, kirli küvetine girdim, fayanslı duvara yaslandım ve bekledim. Gerekirse saatlerce hareketsiz kalabilirim.

Bekleyiş, sanki gücüm yüksek bir Alka-Seltzer banyosuna batırılmışım gibi tüm vücudumun karıncalanmasına neden oldu.

Jed doksan dört dakika sonra nihayet ayaklarını sürüyerek banyoya geldi. Onun üzerine çok erken gitmemek için derin bir nefes aldım. Dışarıyı görebilmek için plastik perdeye küçük bir yarık açmıştım. Kaybolmuş görünen Jed banyoya girdiğinde durakladı. Ve sonra doğru an geldi.

Altmış

Hunter ve Taylor'ın gözleri sanki bu sözlerden hipnotize olmuş gibi Lucien'in not defterindeki sayfalardan ayrılamadı. Gişe rekorları kıran karton kapaklı bir kitabı okumak gibiydi, tek farkı her kelimenin doğru olmasıydı.

Hâlâ sarhoş, kafası yerinde ve yarı uykulu olan Jed, yüzünü duş perdesine çevirdi ve kocaman kollarını başının üzerine doğru uzattı. Esnemeye başladığında ağzı kara bir deliğe açıldı ve perdenin arkasından bile kokuşmuş nefesinin kokusunu alabiliyordum. Daha önce içtiği ot, alkol ve yeni uyandığı ağır uykunun birleşiminden gözleri kanlanmıştı. Üzerinde kirli bir boxer şorttan başka bir şey yoktu. Neredeyse beni güldürdü.

Bir an bana gözleri duş perdesine odaklanmaya çalışıyormuş gibi göründü. Belki benim yarattığım yırtığı fark etmişti, emin değilim ama bunun benim işaretim olduğunu biliyordum.

Adrenalin ve heyecandan o kadar etkilenmiştim ki normalden iki kat daha hızlı hareket etmiş olmalıyım. Jed'in beyni ve refleksleri alkolden, uyuşturucudan ve uykudan o kadar

bozulmuştu ki normalden iki kat daha yavaş tepki verirdi. Bu iki faktörü bir araya getirdiğimizde Jed benim geldiğimi hiç görmedi.

Sol elimle duş perdesini yana doğru çekerken bedenimi öne doğru fırlattım. Sağ elim ve bıçak da hızlı hareket ederek sağdan sola yüksek bir yay oluşturuyordu. Bıçak Jed'i tam istediğim yere, boynuna ve boğazına çarptı. Bıçağın ne kadar keskin olduğu ve hareketin gücünün birleşimi herkes için ölümcül olurdu. Bıçak sanki pirinç kağıdından yapılmış gibi deriyi ve kasları kesti. Havaya yükselen atardamar spreyinin miktarından önce yüzüme, sonra perdeye ve arkamdaki duvara çarparak Jed'in her iki iç şah damarını da kestiğimi anladım. Ayrıca üst solunum yolunu da yırttım. Gözleri bir anlığına üzerime takıldı ama beni tanıdığından, hatta ne olduğunu anladığından bile emin değilim.

Bilip bilmemesi umurumda değildi. Vücudum zaten tüm bunların coşkusuyla havada süzülüyordu. Sol elimle Jed'in kafasının arkasını tuttum ve sertçe geri çekerek ölümcül yarayı daha da açığa çıkardım. Kanın boynundan fışkırmasını, vücudundan aşağı akmasını ve ağzından köpükler saçmasını izlemekten keyif aldım. Ses tellerinin üretebildiği tek şey boğuk, guruldayan bir sesti. Onu o pozisyonda tuttum çılgın gözleri hareketsiz kalana kadar. Ta ki gurultu sesi bitene kadar. Ta ki bedeni ölü bir ağırlıktan başka bir şey olmayana kadar.

Jed yere düştükten sonra yedi dakika daha banyoda kaldım, beynimin bana fırlattığı tüm doğal kimyasalların etkisi hâlâ devam ediyordu. Hiçbir suçluluk hissetmedim. Pişmanlık yok. Yüzümü ve ellerimi yıkadım ama kıyafetlerime pek dikkat etmedim. Evden çıkar çıkmaz onları yakardım.

Devam etme zamanı gelmişti.

Ama kader komik bir şeydir ve kısa koridorda yürürken Jed'in odasının önünden geçerken bir şey gözüme çarptı ve durdum. Kapı ardına kadar açıktı ve onu ilk kez o zaman görüyordum. Jed gibi büyük bir insan dışkısı torbasının bir kız arkadaşı olabileceğine inanmak zordu. Onun karısı olmadığını biliyorum çünkü ikisinin de nikah yüzüğü yoktu. Ama yine de yaptı ve o da yatakta baygın haldeydi. Şaşırtıcı bir şekilde, Jed kadar iri ya da çirkin değildi: kısa siyah saçlar, çıkık elmacık kemikleri, narin dudaklar ve pürüzsüz bal renginde bir cilt. Çok çekiciydi, hem de çok. Jed'le nasıl sonuçlandığı benim için her zaman bir sır olarak kalacak.

Bir süre kapının yanında durup yatakta uyuyan ona baktım. Jed'in boğazını kesmekten hâlâ uğultu yapıyordum. En sevdiği uyuşturucunun etkisinde olan biri, kendisine bir miktar daha bedava teklif edilirken nasıl çekip gidebilir?

Vücudumun yeniden karıncalanmaya başladığını hissettim ve aynı gece ikinci kez tetiğin kafamın içinde çekildiğini hissettim. Artık dürtülerle mücadele etmemeye karar verdim, bu yüzden dikkatlice ve sessizce odaya yürüdüm ve yatakta onun yanına uzandım. Jed'in yattığı yerden hâlâ sıcaklığı hissedebiliyordum.

Yirmi iki dakika boyunca hareket etmedim. Orada öylece yattım, Jed'in kız arkadaşının uyumasını, beklemesini, saçının kokusunu içime çekmesini, bedeninin sıcaklığını benimkine bu kadar yakın hissetmemi izledim. Sonra taşındı.

Döndü ve çiftlerin yaptığı gibi uykulu bir şekilde kolunu göğsüme attı. Gözleri kapalı kaldı. Eli omzuma düştü ve kendimi tutamadım. Elimden geldiğince yumuşak bir şekilde elini tuttum, dudaklarıma götürdüm ve parmaklarını öpüp yalamaya başladım. El kremi kokusu ve tadı vardı.

Sanırım öpmek ve ısırmak hoşuna gidiyordu çünkü sessizce inledi ve bacağını yavaşça üzerime attı. Bilinçaltımda ve anlaşılır bir şekilde vücuduma yerleşirken Jed'in vücut hacmini kaçırdı. Alıştığı şey buydu. Bacağındaki sinirler bunu algıladı ama sinyallerin uykulu beyni tarafından çözülmesi birkaç saniye sürdü. Bunu yaparken, daha gözleri açılıp kapanmadan kaşlarını çattı.

Odanın ışığı pek iyi değildi. Geçmesi gereken tek şey, doğu duvarındaki açık pencerenin dışında gökyüzünde alçakta görünen dolunaydı. Yüzüm yarı gölgelerle örtülmüştü. Sanırım kendimi düşündüğüm kadar iyi yıkamamıştım çünkü tam o anda Jed'in kanından bir damla saçımdan alnıma damladı, kaşımın üzerinden aşağı aktı ve beyaz tenime aktı.
yastık kılıfı.

Kadın tekrar gözlerini kırpıştırdı. Bu sefer gergin, korku dolu bir göz kırpması. Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark eden ve tehlikeyi sezen beyni hızla uyandı. Gözlerinin daha iyi odaklanabilmesi için başını birkaç santim geriye çekti ve bunu yaparken korku onları oldukları yerde dondurdu.

Tek gördüğü, kıyafetleri kana bulanmış, erkek arkadaşının olması gereken yerde yatan, doğrudan gözlerinin içine bakan, iki parmağını ağzına sokmuş bir yabancıydı.

Altmış Bir

Hunter okumayı bıraktı ve not defterini kapattı.

Rahatsız olan Özel Ajan Taylor bir adım geri çekildi ve viskisini bir dikişte bitirdi.

Hunter, not defterini başını sallayarak, “Diğerleri nerede?” diye sordu. Kennedy, "Tek olan bu," diye yanıtladı. 'Murphy'deki evde bulunan diğer defterlerin hiçbirinde hiçbir şey yoktu. Birkaç çizim ve eskiz var ama başka bir şey yok. Böyle bir şey yok.”

“Ama başkaları da olmalı.” Hunter'ın sesi biraz kafası karışmış gibiydi. 'Buldukları tüm kitapları ve not defterlerini kontrol

ettiklerinden emin misin?' 'Evet, eminim' diye onayladı Kennedy. Lucien onları başka bir yere saklamış, hatta birkaç farklı yere dağıtmış olmalı. Bu beni şaşırtmaz ve bu da görüşmeleriniz sırasında öğrenmeniz gereken başka bir şey.'

Hunter'ın bakışları sertleşti.

Kennedy okudu. Artık uğuldamaya başlayan boğuk sesinde yorgunluk gerçekten kendini göstermeye başlamıştı.

"Bak Robert, Lucien'in yaptığını kesinlikle onaylamam mümkün değil, ama onun yaptığı ve deneyimlediği her şeyi not defterlerine yazması konusunda haklıysan, o zaman bu çoktan yapılmıştır ve bu olamaz." *geri alındı*. Eğer bu defterler gerçekten varsa, o zaman onlara sahip olabiliriz. Birincisi, bir seri cinayet davasında tarihe geçeceğinden hiç şüphem olmayan delil teşkil edecekler. İkincisi, psikolojik ve davranışsal bilgi, bu notlardan ve metinlerden kazanacağımız anlayış, tekrar tekrar aşırı şiddet uygulayan suçlulara karşı mücadelemizde oyunun kurallarını değiştirebilir. Bir kolluk kuvveti ve psikolog olarak bunu çok iyi biliyorsun Robert.'

Hunter'ın geri dönecek hiçbir argümanı yoktu.

Taylor, "Seattle'daki depo tesisinde bir şey yok mu?" diye sordu. Kennedy, "Dondurucu ve kopmuş vücut parçalarından başka bir şey yok" diye doğruladı.

Herkes bir anlığına düşünme moduna girmiş gibi görünüyordu. Kennedy, "Mississippi'deki Scott County Şerif Departmanı ile görüştüm," diye devam etti. 'Jed Davis ve kız arkadaşı Melanie Rose, yirmi bir yıl önce Forest City'nin hemen dışında paylaştıkları evde katledildiler. Olaydan yaklaşık iki gün sonra ev yapımı elmalı turtayla uğrayan annesi tarafından bulundu. Hiç kimse tutuklanmadı." Etkili olmak ve nefesini toplamak için durakladı. Adli tabibe göre Melanie Rose'un kafası mutfak bıçağıyla kesilmiş. Kafa oturma odasındaki yemek masasının üzerinde kalmıştı. Annesi pencereden içeri baktığında gördüğü ilk şey buydu." Kennedy, yüzünde kalp krizi kadar ciddi bir ifadeyle Hunter'a baktı. 'Onu sırf evde olduğu için öldürdü Robert. Onu sırf zevk için öldürdü."

Hunter gözlerini kapattı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Kennedy, "Hesapları okudunuz" diye ekledi. 'Onları katlettiğinin ertesi günü

yazılmışlardı. Anlatım ve sözler net ve özlüdür; histerik ve hatta gergin değildir. Bunun tam bir duygusal kopukluk anlamına geldiğini hepimiz biliyoruz. Sizin de söylediğiniz gibi, onun anlattıkları, kötü niyetli bir katilin her saldırı öncesinde, sırasında ve sonrasında aklında neler olup bittiğini - nasıl düşündüğünü, nasıl hissettiğini, onu neyin harekete geçirdiğini - inceleyen bir çalışma gibidir. Bana bencil diyebilirsin Robert ama bu bilgiyi istiyorum. Biz *ihtiyaç* bu bilgi. Eğer o kitaplar varsa, onları istiyorum."

Hunter pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Gece ve yağmurlu bulutlar gökyüzünü karartmıştı ama bir şekilde her şeyi daha net görmesini, şimdiye kadar anlamadığı bir şeyi anlamasını sağlamıştı. Ve bunu daha önce görmediği için kendine lanet etti.

"Sanırım onları alacaksın, Adrian," dedi. 'Çünkü Lucien onlara sahip olmanı istiyor.'

Taylor kaşlarını çattı ve Kennedy, Hunter'a çarpık bir bakış attı. 'Ne demek istiyorsun?'

Hunter, "Bütün bunlar planlıydı" dedi.

Taylor ve Kennedy'nin şaşkın bakışları yoğunlaştı.

Taylor, "Planlanan neydi, Robert?" diye sordu.

"Yakalanmak." Hunter onlarla yüzleşmek için döndü. 'Belki de zamanlama yüzde yüz doğru değildi. Belki Lucien yaptığı şeye bir süre daha devam etmek isterdi. Asla sahip olamazdı Wyoming'de bizi ona getiren kazayı önceden tahmin etmiştim ama bence o her zaman bir gün yakalanacağına güveniyordu.'

Kennedy'nin Hunter'ın düşünce gemisine binmesi sadece birkaç saniye sürdü. "Çünkü eğer kimse okumayacaksa, öldürme ve davranışsal motivasyon üzerine bir ansiklopedi yazmanın ne anlamı var?" . . ya da çalış, değil mi?" Hunter sessizce onayladı.

Taylor bunu bir anlığına düşündü ama o kadar ikna olmadı. 'Evet ama o zaman neden yakalanmak istesin ki? Kitapların FBI'a teslim edilmesini ayarlayabilirdi ya da isimsiz olarak gönderebilirdi falan.'

Hunter, "Aynı etkiyi yaratmazdı" diye karşı çıktı. 'Robert haklı.' Kennedy onu destekledi. 'Defterler tek başına faili yakalamış

olsaydık aynı ‘ağırlığa’ sahip olmazdı. Bunu takip etmemiz çok daha uzun zaman alırdı çünkü kitapların sahte olup olmadığı konusunda her zaman şüpheler olurdu. Lucien'in gözaltında tutulması. . . Röportajlarda bizi kurbanlarının cesetlerinin kalıntılarına yönlendiriyor. . . tüm bunlar not defterlerinin güvenilirliğini artırıyor.” Sonunda yeni bir şeyin farkına varınca Kennedy durakladı. Hunter'a baktı. 'İşte bu yüzden seni istedi.'

Hunter nefes verdi ve başını salladı.

'Çünkü *Se*n Kennedy, Lucien'in karakterine daha fazla güvenilirlik katacağını söyledi. 'Üniversiteye birlikte gittiniz. Bir yurt paylaştınız. Siz en iyi arkadaşlardınız. Onun ne kadar zeki olduğunu biliyorsun ve o da senin buna kefil olabileceğini biliyordu.” Masasının diğer tarafına doğru yürüdü. "Eminim ki 'öldürme ansiklopedisi' fikri hakkında yaptığınız konuşmayı hatırlayacağınıza güveniyordur." Susan Richards'ı hatırlayacağını biliyordu. Sen her zaman onun planının önemli bir parçasıydın, Robert.”

"Artık güvenirliği fazlasıyla kanıtlandığına göre," diye araya girdi Taylor, "neden ondan sadece not defterlerini istemiyorsun?" Eğer haklıysan ve başından beri amaç Büro'nun bu kitapları almasıydı, o da bilgiyi açık açık vermeli.'

Hunter, "Hayır, olmayacak" dedi. 'Henüz değil.'

'Peki neden bu?'

'Çünkü henüz işi bitmedi.'

Altmış İki

Hunter yalnızca üç buçuk saat düzensiz uyku uyuyabildi. Sabah 5.00'te ayaktaydı. 6.30'da zaten beş millik bir koşuya ulaşmıştı ve saat 7.30'da o ve Taylor beşinci alt seviyeye inmişlerdi.

Önceki gün olduğu gibi, Lucien yatağının kenarında oturuyordu, sağ bacağını sol bacağının üzerine atmıştı, elleri birbirine kenetlenmiş ve kucağına dayanmış, sakince onları bekliyordu.

Hunter, Taylor ve Kennedy önceki gece Lucien'i defterler hakkında konuşmaya zorlamanın (eğer gerçekten varlarsa) en iyi

strateji olmadığına karar vermişlerdi. Kurbanlarının kalıntıları hala öncelik taşıyordu.

Sorgulayıcılar yerlerine otururken Lucien, "Hâlâ burada olup olmayacağını merak ediyordum, Robert," dedi. "Belki Susan'ın kalıntılarını kendi gözlerinle görmek istersin diye düşündüm." Şimdiye kadar anne ve babasını görmek için Nevada yolunu yarılamış olabileceğini düşündüm.” Hunter'ın ifadesini inceledi ama hiçbir şey bulamadı. “Onu buldun değil mi?” Soru umursamaz görünüyordu. Taylor, "Onu bulduk" diye onayladı.

"Ah, ama elbette," dedi Lucien, az önce bir şeyi hatırlamış gibi. 'Testler ve daha fazla test. Onun o olduğunu biliyorsun değil mi Robert?' Tepki yok.

“Fakat FBI laboratuvar onayı alana kadar kılını bile kıpırdatmayacak. Bu protokol. Susan'ın kalıntılarının sizde olduğundan yüzde yüz emin olmadan ailesiyle iletişime geçmek dikkatsizliktir ve potansiyel olarak her iki taraf için de çok zarar vericidir. Bu çok anlaşılır bir şey.'

Hunter, "La Honda'daki evin yakınında gömülü başka kurban var mı Lucien?" diye sordu.

Lucien gülümsedi. 'Bunun hakkında düşündüm. Harika bir yer. Her şeyden gizli. Komşu yok. Kimse sana gizlice yaklaşamaz.” Başını salladı. 'Ama hayır. Susan La Honda'daki tek kişiydi. Burası çok büyük bir ülke Robert. Benzer yerleri bulmak o kadar da zor değil. Neyse, Susan'dan sonra kendimi toparlamam uzun zaman aldı.' Ellerinin eklemlerini birbirine şaklattı. 'Hepimiz 'sakinleşmeyi' duyduk ve okuduk
seri cinayetler arasındaki dönem, ama size söyleyeyim. . . çok karanlık bir zaman olabilir.”

Hunter, Lucien'in nasıl hissettiğine dair kişisel anlatımlarını dinlemekle pek ilgilenmiyordu ve Lucien'in her röportajı elinden geldiğince uzatmak isteyeceğini bilmesine rağmen yine de istediği bilgiyi almak için çabalıyordu.

“O halde bize başka bir kurbanın adını ve yerini söyle, Lucien.” Lucien sanki bu soruyu hiç duymamış gibi devam etti.

'Susan'dan sonraki günler, haftalar, aylar boyunca, 'öldürücü ilacın' etkisi ortadan kalktıkça - parmaklarıyla havaya tırnak işaretleri çizmişti - 'asla bunu yapmayacağımdan olabildiğince emindim. yine. Ancak zaman geçtikçe tüm dürtüler yeniden üzerime gelmeye başladı. Ve daha güçlü, daha talepkâr bir şekilde geri döndüler. Aşkın zirveyi özledim. O gece Susan'la yaşadığım güç duygusunu özledim. Ve beynimin yanı sıra vücudumun da bunu tekrar deneyimlemek için can attığını biliyordum.'

Taylor, “Ne kadar sürdü?” diye sordu. 'Soğuma dönemi mi? Susan Richards ile ikinci kurbanın arasında ne kadar zaman var?'

'Yedi yüz dokuz gün.'

Lucien'in cevabı düşünmesine bile gerek yoktu. Numara beynine kazınmıştı. Yaptığı her şeyin her ayrıntısı beynine kazınmıştı.

"Zaten Yale'deydim" diye devam etti. “Adı Karen Simpson’dı.”

Hunter kaşlarını çattı.

Lucien ona baktı ve başını salladı. 'Doğru Robert, Karen gerçekti; tüm dövmeleri, dudak ve burun piercingleri, tam bir santimetreye uzanan sol kulağı ve Bettie Page tarzı saçakları... . . Sana söylediğim gibi onunla Yale'de tanıştım ama bir konuda yalan söyledim. Karen hiçbir zaman uyuşturucu bağımlısı olmadı. Bu sadece birkaç gün önce size anlatmak istediğim hikayeye uyduğu için uydurduğum bir şeydi. Bu yolda öğrendiğim bir şey. Yalan söyleyecekseniz, mümkün olduğu kadar çok sayıda gerçek gerçeği kullanın; gerçek kişiler, isimler, açıklamalar, yerler, zaman dilimleri veya buna benzer şeyler. Hatırlanması daha kolaydır ve hikayenizi daha sonraki bir tarihte yeniden anlatmanız gerekirse, yakalanma şansınızı azaltırsınız.'

Hunter teoriyi biliyordu.

'Sana daha önce de söylediğim gibi Karen çok tatlı bir kadındı. Aynı zamanda psikoloji alanında doktora yapıyordu. Birlikte ders çalışırdık. Aslında . . Lucien onlara aptalca bir gülümsemeyle şöyle dedi: 'Sizin bilmediğiniz bir şey biliyorum.'

“İkiniz de onunla zaten tanıştınız.” Hunter ve Taylor'a meydan okuyan bir bakış attı.

Hunter, "Diğer çerçeveli dövmeler bodrumda," dedi.

Lucien, "Doğru Robert," diye onayladı. 'Vinçler.'

Lucien'in bodrumunda bulunan çerçeveli insan derisi parçalarından birinde renkli bir çift turna dövmesi vardı. Tasarım adlı bir tablodan alınmıştır. *Karlı Çam Üzerinde Vinçler*, sanatçı Katsushika Hokusai tarafından.

Lucien, "Sağ üst kolunun üzerine dövme yaptırmıştı" dedi. 'Şimdi, Karen benim ikinci kurbanım olmasına rağmen maceracı olmaya karar verdim.'

Altmış Üç

Lucien'in son sözlerini söyleyişinde sanki kötülük bunca zamandır köşede bekliyormuş ve varlığını hissettirmek üzereymiş gibi bir an için havayı donduran bir şey vardı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Lucien, "Stanford'dan ayrıldıktan birkaç ay sonra bu dürtüler bana geri gelmeye başladı, ama çok sonrasına kadar dayanılmaz hale gelmediler. İlk başta onlarla başa çıkabileceğimi düşündüm. Bunları engellemenin kolay olacağını düşünmüştüm ama her tekrarlı suç işleyenin eninde sonunda anlayacağı gibi yanılmışım.'

Lucien gözlerini kapatıp başını geriye eğerken iki eliyle de boynunun arkasını ovuşturdu. Birkaç sessiz saniyenin ardından nefes verdi.

'Bu sefer bir fark vardı. Daha önce de söylediğim gibi, tüm bunların gerçekleştiği geceye kadar Susan'a asla potansiyel bir kurban olarak bakmamıştım. Bu sefer o kişinin Karen olacağını biliyordum. Onunla tanıştığım günden beri bunu biliyordum.'

Taylor, “Seni bu karara yönlendiren şey neydi?” diye sordu. 'Karen'ı seçmenize ne sebep oldu?'

Lucien etkilenmiş bir ifadeyle baktı. 'Çok güzel bir soru Ajan Taylor. Görünüşe göre öğreniyorsun.'

*Dövmeler*Hunter, diye düşündü. Karen fiziksel olarak Susan'a hiç benzemese bile dövmeler Lucien'e onu hatırlatabilirdi. Ve daha önce

de itiraf ettiği gibi o da aynı zirvenin peşindeydi. Aynı zamanda büyük dövmeler taşıyan yeni bir kurban, Lucien'in tıpkı Susan'a yaptığı gibi onun da derisini kısmen yüzebileceği anlamına geliyordu. Faillerin çoğu, aynı yöntemleri, aynı MO'yu tekrarlayarak, önceki cinayetlerde elde ettikleri aynı duyguları ve heyecanları elde edebileceklerine inanıyor.

Lucien, Karen'ı seçmenin ardındaki nedenleri ilk kez gerçekten düşünüyormuş gibi görünüyordu.

“Sanırım beni Karen’a yönlendiren ilk şey onun dövmeleriydi.”

Hunter gözünü bile kırpmadı.

Lucien, "Büyük, renkli dövmelerin yirmi üç yıl önce şimdi olduğu kadar popüler olmadığını unutmamalısın" dedi. ‘Özellikle kadınlar konusunda. Bana Susan'ı hatırlattılar.” Sözleri kemik kadar kuruydu. Havadaki tüm nemi emmiş gibiydiler. ‘Onlarla ilgili rüyalar görmeye başladım. Tıpkı Susan'a yaptığım gibi Karen'in vücudundaki çizimlerin derisini yüzeceğimi hayal etmeye başladım. İşte o zaman başka bir teorinin doğrulandığını fark ettim.'

Lucien, sanki yıllar önce hangi teorilerin doğru çıkıp hangilerinin çıkmayacağı konusunda gizli bir iddiaya girmişler gibi Hunter'a başını salladı. 'Bilinçaltımda beynim Susan'la kullandığım aynı MO'ya geri dönmeye devam etti ve bunun nedenini hepimiz biliyoruz, değil mi? Mükemmele yakın olmasa da, daha önce kullandığım ve işe yaradığını bildiğim bir MO'ya geri döndüğümde kendimi daha rahat hissedeceğimi biliyordum. Aşinalık, Ajan Taylor. Bu yüzden tekrarlayan suç işleyenler hareket tarzlarını nadiren değiştirirler.” Defterini işaret etti. ‘İstersen bunu yazabilirsin.’

Lucien ayağa kalktı, lavabodan kendine bir bardak su doldurdu ve yatağının kenarına döndü.

'Ama rahatlık aramadığıma karar verdim. Daha önce yaptığım bir şeyi yapmayı düşünmüyordum. Bu kafamda planladığım şeyin bir parçası değildi. Bu yüzden neyi farklı yapacağımı düşünmeye başladım. Karen'la tanışmadan önce bile bunu tekrar yapacağımı biliyordum. Artık aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı. Dürtüler artık onlara karşı koyamayacak kadar büyümüştü. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu ve doğru kurbanı bulmanın gerekli

olduğunu biliyordum. Böylece yeni bir gizli yer arayışı başladı."

"O nerede?" diye sordu Hunter.

Lucien, "Ah, hâlâ Connecticut'ta," diye onayladı. "Aslında, New Haven ve Yale Üniversitesi'nden o kadar da uzakta değil." Lucien'den sanki hemen hemen herkesi sarsabilecek ölümcül bir sakinlik gibi başka bir dünyaya ait bir duygu yayılıyormuş gibi görünüyordu.

"Tam olarak nerede?" Hunter itti.

Lucien, her şeyden çok, etki yaratmak için tereddüt etti ve sanki yarı şüpheye düşmüş gibi başını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi.

'Sana anlatacağım ama önce sana şunu sormama izin ver.'

Taylor, Lucien'i dikkatle izliyordu. Yollarına attığı şeytani gülümsemeyi asla unutamayacaktı.

'LIN ücretinin ne olduğunu biliyor musun?'

Altmış Dört

Lucien, Karen Simpson'la Yale Üniversitesi'ndeki ikinci yılının başında tanışmıştı. Karen İngiltere'nin bir yerinden yeni transfer olmuştu ve hâlâ buraya yerleşmeye çalışıyordu. Lucien onu ilk gördüğü anı hiç unutmamıştı. . . hayır, onu duydum. İlk başta dikkatini çeken şey buydu, sesi. . . onun İngiliz aksanı.

Karen bir soru sormak için elini kaldırdığında, Araştırmacı Psikoloji ve Rahatsız Edici Davranış konusunda oldukça sıkıcı bir dersin tam sonuydu. Lucien kitaplarını çoktan toplamıştı ve gitmeye hazırdı ki kadının sesi onu durdurdu. Her kelimeyi söylerkenki sakin ve umursamaz tavrında bir şeyler vardı. Cümlelerinde neredeyse kulakları hipnotize eden büyüleyici bir ahenk vardı. Pastanın kreması her şeyin en karizmatik İngiliz aksanıyla süslenmesiydi.

Lucien'in gözleri, Karen'ın konferans salonunun diğer ucunda, neredeyse diğer öğrencilerin arasında gizlenmiş halde oturduğunu gördü. Lucien, boyu bir buçuk metreden uzun olamaz diye tahminde bulundu. Onu daha iyi görebilmek için yana doğru bir adım attı.

Makyajı oldukça farklı görünüyordu; çoğundan daha ağır, daha Gotik. Üzerinde 'The Cure' yazan, koyu renk bir tişört ve dağınık siyah saçlı, ağır siyah göz makyajlı ve kötü sürülmüş kırmızı rujlu birinin fotoğrafı olan koyu renk bir tişört giyiyordu.

Ama asıl dikkatini çeken şey sağ üst kolundaki büyük renkli dövmeydi. Onu gördüğünde bir iki dakika nefesini tutmasına neden oldu. Aniden hafızası Susan'ın ve iki yıl önce o gece yaşananların görüntüleri ile doldu. Kolunun derisini dikkatlice kestiği görüntüler. Anılar, o geceden beri hissetmediği muazzam bir baş dönmesini beraberinde getirdi ve Lucien bir an için sersemlemiş hissetti ve neredeyse dengesini kaybediyordu.

Bu nedir? Kendini toparlayıp dövmeye gözlerini kısarak bakarken düşündü. Birkaç büyük kuşa benziyordu ama bulunduğu yerden ayaktayken emin olamıyordu. Emin olduğu tek şey Karen Simpson'ın Yale'den asla mezun olmayacağıydı. Kaderi çok ama çok farklı olacaktı. Lucien'in Karen'la arkadaş olması hiç de uzun sürmedi. Aslında aynı günün ilerleyen saatlerinde oldu. Sonraki birkaç saat boyunca uzaktan onu kampüste takip etmişti, ta ki okul sırasında mükemmel bir fırsat ortaya çıkana kadar.

öğleden sonra. Karen, eski kampüsün hemen güneyindeki Psikiyatri Hastanesi binasından yeni çıkmışken durdu ve görünüşe göre sırt çantasında bir şey arıyordu. Vazgeçmeden önce iki dakika kadar inceledi. Derin, bıkkın bir nefesi bıraktıktan sonra, biraz kaybolmuş gibi gözlerinin etrafında dönmesine izin verdi.

Fırsatı fark eden ve tereddütle ona yaklaşan Lucien, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. Yüzündeki ifade hoş ve masumdu.

Karen utangaç bir şekilde gülümsedi. ‘Evet, her şey yolunda. Kampüs haritamı kaybetmiş gibiyim ki bu da bu kadar büyük bir kampüste ilk haftanızda yapılacak en iyi şey değil.'

Yale Üniversitesi, 11.000'den fazla öğrencisiyle 837 dönümlük bir alana yayılmıştır.

Lucien, "Bu çok doğru," diye anlayışlı bir kıkırdamayla onayladı. “Ama şanslı olabilirsin.” Bana bir saniye ver, dedi kendi sırt çantasına uzanmadan önce parmağını 'bekle' anlamında kaldırdı.

'İşte başlıyoruz. Burada bir yerde olacağını biliyordum. Bunu al." Karen'a yeni bir kampüs haritası uzattı. "Ah!" Gözleri şaşkınlıkla parladı. 'Emin misin?'

'Evet elbette. Gideceğim yolu gayet iyi biliyorum. Çantamı hiç temizlemedim, o yüzden harita bir süredir oradaydı.' Ona "Ne yapabilirsin?" diye sordu. bir tür omuz silkme. 'Her neyse, şimdi nereye gitmen gerekiyor?'

'Grove Street Mezarlığı'nı bulmaya çalışıyorum.'

Karen'in İngilizce telaffuzu *mezarlık* Lucien'in dudaklarına yeni bir gülümseme getirdi.

"Vay canına, buradan oldukça uzun bir yürüyüş mesafesi var." Güneyi işaret etti. 'Sormamın sakıncası yoksa neden mezarlığa gitmek istiyorsun?' 'Ah, hayır, mezarlığa gerçekten ihtiyacım yok. Bu sadece benim referans noktam. Dunham Laboratuvarı binasına gitmem gerekiyor ama mezarlığın hemen karşısında olduğunu hatırlıyorum.'

Lucien başını salladı. 'Evet, doğru ama hey, ben de o tarafa gidiyorum. İstersen sana oraya kadar eşlik edebilirim.'

'Emin misin?'

'Evet elbette. Dunham Lab binasının tam karşısındaki Becton Center'a gidiyorum.'

Karen sırt çantasını sağ omzuna takarken, "Ah, bu bir nevi iyi şans" dedi. 'Peki, eğer gerçekten zahmet olmazsa harika olur. Çok teşekkür ederim.'

Sonra Lucien yüzünde düşünceli bir ifadeyle Karen'a biraz yana doğru baktı. "Bir saniye." Parmağını ona doğrulttu. 'Bu sabah Araştırmacı Psikoloji ve Rahatsız Edici Davranış dersindeydin, değil mi?' Performansı ona drama okulunda bir yer kazandırabilirdi.

Karen'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Gerçekten de öyleydim. Orada mıydın?" "Evet, tam arkada oturuyorum. Psikoloji doktorası yapıyorum.' Şimdi daha da şaşırtıcı.

"Ben de öyle. Londra'daki University College'dan yeni transfer oldum." "Vay, Londra mı?" Her zaman Londra'ya gitmek istemiştim." Lucien elini uzattı. "Bu arada ben Lucien."

Ve böylece arkadaş oldular.

Lucien yeniden öldüreceğini zaten biliyordu. Yaklaşık sekiz ay önce bunu nasıl yapacağının hayalini kurmaya başlamıştı ve bu konu hakkında ne kadar çok düşünürse dürtülerini kontrol etmesi o kadar zorlaşıyordu. Karen Simpson'la tanışmak, sanki aylardır beynini yiyip bitiren bir yapbozun uzun zamandır kayıp olan bir parçasını bulmuş gibi, ona muazzam bir rahatlama hissi verdi.

Lucien yine de abartmak istemedi. İnsanların onları bir arada göreceğini biliyordu, bu yüzden Karen'in en iyi arkadaşı, hatta romantik bir ilgi alanı gibi görünmek istemiyordu. Bunlar, ortadan kaybolduğunda yetkililerin kapısını çalacağı ilk kişilerdi. Hayır, Lucien, Karen'in arkadaş çevresinde sıradan bir öğrenci gibi görünmeye dikkat ediyordu. Hatta bir arkadaştan ziyade bir tanıdık.

Planlaması bir altı ay daha sürdü. Dördü, Karen'ı alıp rahatsız edilmeden vakit geçirebileceği gizli bir yer aramakla geçti. Sonunda Saltonstall Gölü kıyısındaki ormanlık alanın derinliklerinde gizlenmiş terk edilmiş bir kulübe buldu; La Honda'da bulduğundan pek de farklı değildi. Lucien'in çok emin olduğu şey Karen'ın canlı canlı derisini yüzeceğiydi. O gece Susan'la en çok eğlenmesini sağlayan şey deri yüzmekti. Bu da Karen'ı en az birkaç saat esaret altında tutması gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak Lucien aynı zamanda deney yapmak da istiyordu. Susan'a yaptığı gibi ellerini Karen'ın boynunda kullanmak istemiyordu. Yeni, farklı bir şey istiyordu. Bu fikir aklına bir sabah Yale'de Moleküler, Hücresel ve Gelişim Biyolojisi okuyan bir arkadaşının Pierce Laboratuvarı'nda fena halde ters giden bir deneyden bahsetmesiyle geldi. Arkadaşı olanları anlatırken Lucien damarlarındaki kanın diken diken olduğunu hissetti. Artık Karen'ın ölmesini nasıl istediğini biliyordu.

Altmış Beş

Yale Üniversitesi mayıs ortasında yaz tatiline kapandı. Lucien bir süredir bunu sabırsızlıkla bekliyor ve planlıyordu ve kartlarını kesinlikle doğru oynadı.

Nisan ayı civarında Lucien, Karen'a yaz tatili için İngiltere'ye dönmeyi düşünüp düşünmediğini sormuştu.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye cevap vermişti. 'İngiltere'de yazlar burada ılık bir bahar gibidir. Uzun zamandır ABD'deki ilk yazımı sabırsızlıkla bekliyordum.'

"Burada mı kalıyorsun?"

'Hayır, sanmıyorum. Önce New York'a bir gezi yapmayı düşünüyorum. Her zaman New York'u, Broadway'i falan görmek istemiştim. Belki yeni bir dövme bile yaptırabilirsin. Orada harika stüdyolar var. Bundan sonra belki Florida'ya ve sahile gidebilirim diye düşündüm. Plajda birkaç gün geçirmek mi istiyorsunuz? Boşuna güneşli eyalet demiyorlar.” Karen gülümsedi.

'Bütün bunları kendi başına yapmayı mı planlıyorsun?' Lucien'in asıl sorusu buydu.

Karen omuz silkti. “Sanırım.” Ona merakla baktı. 'Ama bir yol arkadaşıyla idare edebilirim, ne dersin Lucien? Eğlenceli olabilir. . . New York, sonra plaj?'

Lucien bu fırsatı gördü ama yüzünü buruşturdu ve zaten birkaç şeyi organize ettiğini, birkaç yaz işi yaptığını söyleyerek ona hemen bir bahane sundu. Eğer 'evet' derse Karen'ın muhtemelen başka birine birlikte seyahat edeceklerini söyleyeceğini biliyordu; bir arkadaşına, bir profesöre, ona.
ebeveynler, kim olursa olsun. Sonra, kendisi yaz gezisinden hiç dönmemiş olsaydı ama kendisi dönseydi, adı polisin soruşturma listesinin en başında yer alırdı. Öte yandan, eğer Karen kendi başına bir yolculuğa çıkması gerekirken ortadan kaybolsaydı, sorular çok sonra sorulmaya başlamayacaktı. Çoğu kişi onun bir yıl sonra Yale'den vazgeçtiğini ve gittiğini varsayardı.
İngiltere'ye geri dönelim. Muhtemelen ebeveynleri iletişim eksikliği nedeniyle birkaç alarm zilinin çalmaya başlayacağından endişelenmeye başlayana kadar bu mümkün olmayacaktı. Yaz tatilinden sadece beş gün önce tekrar buluştular ve Karen, Lucien'e dört gün sonra New York ve Florida tatiline gitmeyi planladığını söyledi. Bu ona her şeyi hazırlaması için üç puan verdi. Ancak Lucien iki aydır her şeyi titizlikle organize ediyordu. İhtiyacı olan

hemen hemen her şey yerli yerindeydi. Eksik olan tek şey birkaç kimyasal kutuydu ve onları nereden alacağını tam olarak biliyordu. Lucien, New York'a gitmeden bir gün önce Karen'ın apartman dairesine uğradı. Planı basitti. O sabah onu kendisiyle birlikte Saltonstall Gölü'ne pikniğe davet eder ve akşam çökmeden döneceklerini söylerdi. Karen herhangi bir nedenle yapamayacağını söylerse Lucien onu akşamın ilerleyen saatlerinde hızlı bir veda içkisine davet ederdi ve Karen'ın buna evet diyeceğinden emindi. Her neyse, nihai amaç aynıydı; Karen'la ya uzak bir piknik alanında ya da yola çıkmadan önce arabasının içinde yalnız kalmak.

Karen pikniğe evet dedi.

Sabah 11.00 civarında yola çıktılar. Arabayı sabit bir hızla sürdü ve göl kenarında seçtiği izole konuma yolculuk yirmi beş dakikadan az sürdü. Ancak bu sefer Lucien kurbanını arabasının içinde bastırmadı. Sürpriz bir saldırı olmadı. Boynuna iğne yok. Lucien aslında bir

sandviçler, salatalar, meyveler, çörekler, çikolatalar, bira ve şampanya ile piknik. İki yakın arkadaş gibi yediler, içtiler ve güldüler. Lucien ancak şampanyanın sonunu Karen'ın bardağına döktüğünde, onu en az bir saat boyunca derin, rüyasız bir uykuya daldıracak kadar sakinleştirici ekledi.

İlacın işe yaraması beş dakikadan az sürdü.

Karen gözlerini yeniden açtığında artık ne piknik ne de açık hava vardı. Kendine çok yavaş geldi ve fark ettiği ilk şey başının öyle şiddetli ağrıdığıydı ki sanki kafatasının içinde bir hayvan beynini pençeliyormuş gibi hissetti.

Zayıf ışıkta ve acıya rağmen gözlerinin nihayet yeniden odaklanabilmesi tam dört dakika sürdü. Onlar bunu yaparken çevresini anlamakta zorluk çekiyordu. Karanlık, havasız ve kirli bir odada oturuyordu. Duvarlar sanki birisinin arka bahçesindeki büyük bir alet kulübesi gibi sade ahşaptan yapılmış gibiydi. Ama içindeki bir şey ona kimsenin arka bahçesinde olmadığını söylüyordu. O başka bir yerdeydi. Kimsenin yapmayacağı bir yerde

Onu bul. . . Çığlık atsa kimsenin onu duyamayacağı bir yer. Ve bu farkındalığın farkına vardığında, yapmaya çalıştığı şey de tam

olarak buydu; çığlık atmak. İşte o zaman dudaklarının aslında hareket etmediğini fark etti. Çenesi de hareket etmiyordu. Panik vücudunu ele geçirdi ve etrafına bakmaya çalıştı. Boynu hareket etmiyordu. *Ah Tanrım!*

Parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı.

Hiç bir şey.

Elleri.

Hiç bir şey.

Ayakları ve ayak parmakları.

Hiç bir şey.

Bacakları ve kolları.

Hiç bir şey.

Hareket edebildiği tek şey gözleriydi.

Vücuduna doğru ilerlediler ve o onun ucuz metal bir sandalyede hiçbir kısıtlama olmaksızın oturduğunu gördü. Kolları gevşekti ve sandalyenin yanlarından aşağı düşüyordu.

Bir an rüya gördüğünü, çok geçmeden yatağında uyanacağını, güleceğini ve beyninin neden bu kadar acı verici görüntüler ürettiğini merak edeceğini sandı ama sonra sağındaki gölgelerde bir hareket oldu ve İçinde büyüyen korku ona bunun bir rüya olmadığını söylüyordu.

Gözleri o yöne kaydı.

Lucien karanlığın içinden çıkarken, "Tekrar hoş geldin uykucu," dedi. Karen'ın, giydiği şeyden başlayarak her şeyin farklı göründüğünü fark etmesi sadece birkaç saniyesini aldı; uzun, laboratuvar benzeri, plastik, şeffaf bir tulum. Spor ayakkabıları da mavi plastik ayakkabı kılıflarıyla kaplıydı.

Lucien ona gülümsedi.

Karen konuşmaya çalıştı ama dilinin ağırlaştığını ve şiştiğini hissetti. Boğazından sadece anlaşılmaz bir ses çıktı.

Lucien, "Maalesef fazla bir şey söyleyemeyeceksiniz" diye açıkladı. “Görüyorsun Karen, sana süksinilkolin bazlı bir ilaç enjekte ettim.” Karen'in gözlerinde korku patladı.

Süksinilkolin nöromüsküler bloke edici bir ajandır. Nöromüsküler eklemdeki iletimi engelleyerek felce neden olur.

iskelet kası etkilenmiştir. Karen'ın durumunda tüm vücudu. Ancak sinir sistemi sağlam kalır. Hala her şeyi hissedebilecekti. Lucien saatine baktı. ‘Bir süre daha bu durumda kalacaksın.’ Yaklaştı. 'Biliyorsun, dövmelerin büyük bir hayranı değilim. Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama sağ üst kolundaki tasarımın çok hoş olduğunu kabul etmeliyim. Japonca değil mi?' Bunu söylerken sağ elini arkasından kaldırdı ve metalik bıçak loş ışıkta parladı.

Karen'ın gözlerinde daha fazla korkuya yer yoktu. Daha fazla tanınmaz ses boğazından kaçarken gözyaşlarına boğuldular.

Lucien daha da yaklaştı.

'Seni felç etmemin asıl nedeni' dedi. 'Çünkü oyalanıp bu işi berbat etmeni istemem. Bu çok hassas bir iş.” Lazer keskinliğinde bir cerrahi neşter olan bıçağa baktı. ‘Bu biraz canını acıtacak.’

Gözyaşları Karen'ın yanaklarından aşağı yuvarlandı.

‘Ama senin için iyi haber şu ki. . . Bunu daha önce de yapmıştım.'

Altmış Altı

Karen vücuduna hareket etmesi için yalvardı. İçinde bıraktığı tüm gücü, toplayabildiği tüm irade gücünü bir araya toplamaya çalıştı ama bu yeterli değildi. Ne kadar istese de bedeni tepki vermiyordu. Çığlık atmayı, konuşmayı, yalvarmayı denedi ama dili hâlâ ağzının içinde kocaman kıllı bir güve gibi hissediyordu.

Lucien yavaş ve ustaca neşteri kullanarak Karen'ın kürek kemiğinin üst kısmındaki deriyi parçaladı. İlk kan damlası çıktı ve onu temizlemek için bir parça gazlı bez kullandı. Yavaş yavaş dilimlemeye ve kolundaki deriyi çok dikkatli bir şekilde çekmeye başladı.

Karen'in kafası oturur pozisyondayken felç olmuş, öne ve hafifçe sağa doğru düşmüştü. Çenesi alçaktı ve neredeyse göğsüne değiyordu. Lucien onu bilerek bu duruma sokmuştu. İlaç etkisini gösterdiğinde Karen'ın boynunu değil sadece gözlerini hareket ettirebileceğini biliyordu. Onun görebilmesini istiyordu.

Ve öyle de yaptı.

Lucien yaklaştıkça gözleri sağa kaydı ve neşterin derisini deldiğini ve kolundan kan geldiğini gördü ama o kadar korkmuştu ki acının etkisi gecikti. Keskin ve derin bir acının nihayet ona çarpması ve içinin derinliklerinden gelen hayvansı, gırtlaktan gelen bir hırıltıyı serbest bırakması birkaç saniye sürdü.

Derisinin yüzülmesi, Karen'in bulaşıcı korkusuyla birlikte Lucien'i açıklayamadığı, insanın aklını uyuşturan bir tatminle doldurdu. Aklına gelebilecek tüm ilaçlardan çok daha iyi.

Tüm süreç onu çok uzun sürmedi ve sonunda Lucien, beyninin kan dolaşımına saldığı kimyasalların etkisi altında, havada uçuyordu. Derisini yüzmeyi yarı sürede tamamlayabilirdi ama Karen bayılmadan önce yalnızca birkaç dakikayı başarabildi. Lucien onun uyanmasını istiyordu, paniğe kapılmasını istiyordu ve bu yüzden yeniden başlamadan önce bilincini geri getirmek için derinin yüzülmesi sürecini yarıda kesti. Bu zaman aldı.

Sonunda işi bittiğinde, Karen'ın tekrar kendine gelmesini bekledi ve kanlı, dövmeli deri parçasını ona göstermek için kaldırdı.

İç organları felç olmamıştı ve gözleri eskiden sağ kolunun üst kısmına takılınca midesi içeriğinin yarısını yemek borusuna fırlattı ve her tarafına kustu.

Lucien onu temizlemeye başlarken, "Endişelenme

Karen," dedi. Karen onun dokunuşuyla içi ürperdi.

'Senden istediğim tek dövme bu. Diğerlerinden hiçbirini almayacağım.'

Karen'ın toplamda beş dövmesi vardı.

“Ama sana bir sürprizim var.” Lucien ayağa kalktı ve bir anlığına gölgelerin arasında kayboldu.

Karen, sanki Lucien bir bira fıçısını yerde sürüklemeye başlamış gibi, boğuk, metalik bir ses duydu. Tekrar ortaya çıktığında nihayet ne sürüklediğini gördü ve bu bira fıçısı değildi. Lucien'in yanında, görünüş olarak hastanelerde bulunabilecek büyük oksijen tanklarına çok benzeyen birkaç metal tank vardı. Ama Karen bir şekilde bu tankların içeriğinin oksijen olmayacağını biliyordu.

Üstte, her tankın ağzına bir hortum takıldı. Lucien, gölgelere

dönmeden önce tankları Karen'ın sandalyesinin yaklaşık bir buçuk metre önüne yerleştirdi. Birkaç saniye sonra, yanında özel olarak uyarlanmış bir teleskopik mikrofon standı getirerek yeniden ortaya çıktı. Değişiklik, standın bir yerine iki bom koluna sahip olmasıydı.

Biri yukarı, biri aşağı olmak üzere iki bom kolunu ayarlamadan önce standı Karen ile tankların arasına yerleştirdi. Üstteki, Karen'in göğsüne, alttaki ise beline hizalıydı.

Karen'ın gözleri her hareketi beklentiyle ve muazzam bir korku duygusuyla takip ediyordu. Neredeyse iç organlarının titrediğini hissedebiliyordu.

Lucien bom kollarının her birine birer tank hortumu bağlamaya başladı, böylece her iki hortum da artık doğrudan Karen'a bakıyordu.

“Sana bir sorum var Karen.”

Karen'ın ona bakmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

‘Hiç LIN suçlamasını duydunuz mu?’

Her iki tankı da etiketleri Karen'a bakacak şekilde büktü. Bunları okuyup içeriklerini anlayınca yüreği dondu.

Altmış Yedi

Taylor, Lucien'in sorusu karşısında kaşlarını çatmıştı ama Hunter onun neyden bahsettiğini tam olarak biliyordu.

LN_2LIN ve LN sıvı nitrojen için kullanılan bilinen kısaltmalardır. LIN yükü, aşırı soğutulmuş bir sıvı nitrojen patlamasıdır. Ordunun, kapılar, yürüyüş yolları, köprüler vb. yapılara manyetik olarak bağlanabilen sıvı nitrojen bombaları ve patlayıcı yükler yaratması nedeniyle, LIN saldırısı olarak bilinmeye başlandı. Ana amaçları, alaşımlar, metal, plastik, ahşap gibi her şeyi aşırı dondurmaktı; bu da onları son derece savunmasız ve kolayca ihlal edilebilir hale getiriyordu. Asıl sorun, bir LIN yükü insan derisine çarptığında ortaya çıkar.

Sıvı nitrojen bombaları, bilinen diğer tüm el bombalarından basit bir şekilde farklılık gösterir. Saldırılarının, hedefin öldürülmesi için

hedefin derisini kırması veya delmesi gerekmez.

Etkili olmalarının ardındaki dayanak, yeryüzünde en çok bulunan mineral olan suyun özel kimyasal özelliklerine dayanmaktadır.

Su, gezegende soğuduğunda genleşen tek doğal maddedir. Eğer bir insan vücudu aşırı soğutulmuş sıvı nitrojen patlamasıyla çarpılırsa, çok hızlı bir şekilde çok soğuyacaktır. Bu gerçekleştiğinde kan hücreleri 'şok dondurma' olarak bilinen olayla anında donacaktır. Asıl karmaşık kısım, kan hücrelerinin yaklaşık yüzde 70'inin sudan oluşması ve kan hücrelerindeki suyun çok çok hızlı bir şekilde genişlemeye başlamasıdır. Bir kişinin kan dolaşımındaki tüm bu su moleküllerinin bu kadar hızlı genişlemesinin sonucu, tüm vücutta kanamadır. Kişinin hemen hemen her yerinden kan gelecek; gözler, kulaklar, ağız, burun, tırnaklar, cinsel organlar *Ve* cilt yoluyla.

Aşırı soğumuş yük nedeniyle moleküllerin genişlemesi durmaz ve sonuç olarak insan vücudundaki her bir kan hücresi sonunda patlar. Bu dayanılmaz bir ölüm ve tamamen dehşet verici bir manzara.

Taylor'ın iyiliği için Lucien tüm süreci kısaca anlattı. Lucien, Hunter ve Taylor'a, "Bunu size söyleyeceğim," dedi. 'Sıvı nitrojenle patlattığımda vücuduna olanlar benim için bile çok korkutucuydu. Sanki içindeki her şey patlamış ve tüm kan dışarı akmış gibiydi. . Derin bir iç çekti ve sakalını kaşıyarak gözlerini çorak hücresinde gezdirdi. ‘Aslında her yerde. Ben gittikten sonra vahşi hayvanlar işgal etmesin diye kulübeyi temizleyip dezenfekte etmek için dört gün harcadım.' Lucien hatırladı ve duraksadı. 'Yale'deki arkadaşım bana bu deneyi laboratuvarlardan birinde canlı bir kurbağa üzerinde yaptıklarını söyledi. Sıvı nitrojen içeriyordu. Bana olanları anlattığında, insan vücudunun nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım. Ama benim bereketli hayal gücüm bile gerçeğe ulaşamadı.'

Hunter ya da Taylor'ın saf kötülüğün karşısında olduklarına dair herhangi bir şüpheleri varsa bile, bu şüpheler son birkaç dakika içinde ortadan kaybolmuştu. İkisi de daha fazla ayrıntı duymak istemiyordu.

Hunter, "Yer, Lucien?" diye sordu. Sesi kararlı ve

mantıklıydı. "Onu Saltonstall Gölü yakınına mı gömdünüz?"

Lucien solundaki duvardaki cüruf bloklarından birini çevreleyen oyukların üzerinde parmağını gezdirdi. Ben de öyle yaptım. Ve sana bir sürprizim var. Karen'dan sonra o siteyi dört kez daha ziyaret ettim, ne demek istediğimi anlıyor musun? 'Ne yapabilirim?' der gibi dudaklarını büzdü ve umursamaz bir omuz silkmeyle onu takip etti. ‘İyi bir siteydi, iyi gizlenmişti.’

Taylor, “Sitede bir yerine beş ceset bulacağımızı mı söylüyorsun?” diye sordu.

Lucien başını sallamadan önce bir süre daha şüpheyi sürdürdü. 'Hı hı. İsimlerini ister misiniz?'

Taylor ona baktı.

Lucien güldü. “Ama tabii ki istersin.” Gözlerini kapattı ve sanki hafızasının fazladan oksijen patlamasına ihtiyacı varmış gibi nefes aldı. Tekrar açtığında ölü ve duygusuz görünüyorlardı. O başladı.

'Emily Evans, otuz üç yaşında, New York'tan. Owen Miller, yirmi altı yaşında, Cleveland, Ohio'dan. Rafaela Gomez, otuz dokuz yaşında, Pensilvanya'nın Lancaster kentinden. Ve Leslie Jenkins, yirmi iki yaşında, Toronto, Kanada'dan. Yale'de uluslararası bir öğrenciydi.'

Lucien durakladı ve derin bir nefes daha aldı.

‘Size nasıl öldüklerini de anlatmamı ister misiniz?’ Dudakları sırıttı ama gözleri yoktu.

Hunter'ın o bodrumda oturup Lucien'in kurbanlarının her birine nasıl işkence edip öldürdüğünü anlatmasını dinlemeye hiç niyeti yoktu. Hunter, "Yer Lucien, başka bir şey değil" dedi.

“Gerçekten mi?” Lucien hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. 'Ama daha yeni eğlenceli olmaya başlıyordu. Karen benim sadece ikinci kurbanımdı. İnanın bana, her yenisiyle daha da iyi oldum.” Taylor'a anlamlı bir şekilde göz kırptı. 'Çok daha iyi.'

Sen tam bir psikopatsın, Taylor artık kendini tutamadı. Ona bakmaktan tiksindiğini hissetti.

Hunter aslında ona bakmak için başını çevirdi ve sessizce Taylor'a çatışmaması için yalvardı.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Lucien anı yakaladı.

Taylor, Hunter'ın bakışını görmezden geldi. "Öyle olduğunu biliyorum."

Lucien bir an bu açıklamayı düşünüyormuş gibi göründü. "Biliyorsunuz Ajan Taylor, gerçekten saflıkla ilgili bir sorununuz var. Eğer sahip olduğum dürtüler açısından eşsiz olduğumu düşünüyorsan, o zaman açıkça yanlış meslektesin demektir.' Başparmağını omzunun üzerinden attı. 'Her gün binlerce, milyonlarca insan öldürücü düşüncelere sahip. Bazıları onları çok çok genç yaşta doğurmaya başlıyor. Her gün eşlerini, partnerlerini, komşularını, patronlarını, banka yöneticilerini, hayatlarına eziyet eden pislik zorbaları kendi yöntemleriyle öldürmeyi düşünen insanlar var. . . liste uzayıp gidiyor.”

Taylor, sanki argümanının dayanabileceği bir dayanak yokmuş gibi Lucien'e baktı. 'Bahsettiğin şey anlık bir olay, hararetli bir olay. *düşünceler*"Düşünceler" kelimesini vurgulayarak sakince geri döndü. 'Bunlar belirli bir eyleme verilen anlaşılabilir, öfkeli psikolojik tepkilerdir. Bu, bunların hiçbirinin gerçekleşeceği anlamına gelmiyor.”

Hunter, "Yer, Lucien," diye araya girdi. Hayatı boyunca Taylor'ın neden hala ateşi beslediğini anlayamadı. 'Karen'ın kalıntıları nerede?'

Lucien onu görmezden geldi. O anda Taylor'ı biraz daha ileri itmekle daha çok ilgileniyordu.

"Saf, saf, saf Ajan Taylor" dedi başını sallayarak. 'İnsanın her düşüncesinde, anlık olsun ya da olmasın, bu düşüncenin bir gün öfke, incinme, hayal kırıklığı ve kıskançlıkla beslenmesi riski her zaman vardır. . . büyümesine yardımcı olabilecek binlerce faktör var; çok daha fazlası haline gelmesi sadece bir düşünceden öte. Buna denir *olasılık kanunu*. Eminim duymuşsundur. Veritabanlarınız bu tür örneklerle dolup taşıyor. Ve bu olur çünkü herkes, yani *herhangi biri*Yetiştirilme tarzı, cinsiyet, sınıf, ırk, inanç, statü veya başka herhangi bir şeyden bağımsız olarak, doğru koşullar altında bir katile dönüşebilir.'

*Bırak gitsin Courtney.*Hunter içinden yalvardı.

Taylor bunu yapmadı. 'Sen *öyle* yanılsama,' diye cevapladı

hiç düşünmeden. Onun yanıtı Lucien'i daha çok eğlendirdi.

Burada hayal gören kişinin ben olduğumu düşünmüyorum Ajan Taylor. Anlıyorsun? Bu çizgi onlara hiç sunulmadığında, herhangi birinin belirli bir çizgiyi asla geçmeyeceğini söylemesi çok kolaydır.'

Lucien sözlerinin havada kalmasına izin vererek Taylor'a devam etmeden önce bunları sindirmesi için biraz zaman tanıdı.

'Bir gün böyle bir sözle karşı karşıya gelseler çok farklı bir melodi söylerler. Bu konuda bana güvenin Ajan Taylor. Bu benim deneylerimden biriydi; bu cümleyi asla canına kıymayacağına yemin eden birine sunmaktı.' Lucien tırnaklarına sanki kesilmesi gerekip gerekmediğini düşünüyormuş gibi baktı. 'Ve oğlum, o sınırı geçti mi?'

Taylor kendi nefesinde boğuldu.

Hunter ona inanamayarak baktı.

"Deney olarak birini cinayet işlemeye zorladığınızı mı söylüyorsunuz?" Bir şeyi kanıtlamak için mi?' diye sordu Taylor.

Hunter'ın Lucien'in böyle bir şeyi yapabilecek kapasitede olduğundan hiç şüphesi yoktu. Çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydi. Ancak Hunter yeterince duymuştu ve Taylor bu soruşturmanın baş ajanı olmasına rağmen, ona elini kaldırıp görevi devraldı.

"Yer, Lucien." Bu cesetler New Haven'da nerede?"

Lucien, Hunter'ı incelerken yine sakalını kaşıdı.

'Elbette söyleyeceğim Robert. Yapacağıma söz verdim, değil mi? Ama sana çok uzun zamandır bazı şeyleri anlatıyorum ve tekrar soru sorma sırası bende. Anlaşma buydu."

Hunter bunun geldiğini hissedebiliyordu. "Bize önce cesetlerin nerede olduğunu söyle, FBI siteyi doğrularken sen de sorunuzu sorabilirsiniz." Lucien göz hareketiyle onayladı. "Mantığını anlayabiliyorum ama eminim ki FBI sana az önce verdiğim dört ismi zaten doğruluyordur." Hücresinin tavanının köşesindeki CCTV kamerasına baktı.

ve gülümsedi. Bu da sana zaten seni meşgul edecek bir şey verdiğim anlamına geliyor. Şimdi sıra bende."

Lucien, Hunter'ın gözlerinin derinliklerine bakmadan önce

kendini topladı. 'Bana Jessica'dan bahset, Robert.'

Altmış Sekiz

Nezarethanenin kontrol odasına döndüğünde Direktör Kennedy, Lucien'in Hunter ve Taylor'a verdiği dört ismi duyunca hemen araştırma ekiplerinden birini aradı.

Baş ajana, "Bu insanların gerçek olduğuna dair kanıta ihtiyacım var" dedi. “Sosyal güvenlik numaraları, ehliyetler, her neyse.” Tıpkı Lucien'in bahsettiği gibi, ilk üç ismi yaşları ve memleketleriyle birlikte yazdırdı. 'Dördüncü kişi - Leslie Jenkins - Kanada'nın Toronto kentinden. Muhtemelen 90'ların başında Yale'de uluslararası bir öğrenciydi. Yale ile görüşün ve gerekirse Washington'daki Kanada Büyükelçiliği ile görüşün. Ayrıca bu kişilerin kayıp olarak bildirilip bildirilmediğini de bilmem gerekiyor. En kısa sürede bana geri dönün.' Telefonu hızla yerine koydu.

Kennedy bir keresinde FBI'a katılmış bir askeri silah uzmanıyla konuştuğunu hatırladı. LIN bombaları ve suçlamaları tartışmışlardı. Silah uzmanı ona aşırı soğutulmuş sıvı nitrojen patlamasına maruz kalan insan vücuduna ne olduğuna dair gerçek görüntüleri göstermişti. Kennedy muhtemelen FBI'daki çoğu insandan daha fazla ceset görmüş ve daha fazla şiddet içeren suç mahalline katılmıştı ama bu görüntülere benzer bir şeyi hiç görmemişti.

Kennedy, New Haven, Connecticut'taki FBI saha ofisi ile bağlantı kurmaya ve Lucien'in onlara vermek üzere olduğu talimatlara göre bir ekip göndermelerini istemeye hazırdı ki Lucien oyunu değiştirdi ve Hunter'a Jessica'yı sordu.

Doktor Lambert, Kennedy'ye bakarak, "Jessica kim?" diye sordu. Kennedy ona nazikçe başını salladı. 'Hiçbir fikrim yok.'

Altmış Dokuz

Lucien'in sorusu duvarlarda yankılanırken Hunter sanki biri karnına beyzbol sopasıyla vurmuş gibi ciğerlerindeki havanın çekildiğini hissetti. Kısık gözlerle Lucien'e baktı, kulaklarından yarı şüphe duyuyordu.

Taylor bakışlarının Hunter'a doğru kaymasına engel olamadı. "Özür dilerim?" dedi Hunter. Hiçbir poker yüzü onun şaşkınlığını maskeleyemezdi.

"Jessica Petersen," diye tekrarladı Lucien, Hunter'ın tepkisinden açıkça keyif alarak. İsim duman gibi yavaşça havada yayıldı. 'Bana Jessica Petersen'dan bahset, Robert. O kimdi?”

Hunter gözlerini Lucien'den alamıyordu, beyni neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

*Polis veya tıbbi kayıtlar*diye bitirdi. *Mümkün olan tek yol bu. Bir şekilde Lucien ya polis kayıtlarına ya da tıbbi kayıtlara ya da her ikisine birden erişmeyi başardı.* Hunter daha sonra Lucien ona annesi hakkında sorular sormaya devam ettiğinde hissettiği duyguyu hatırladı. Hunter, Lucien'in tüm cevapları zaten bildiğini ve polis ya da tıbbi kayıtları ele geçirmiş olsaydı biliyor olacağını hissetti. Adli tabibin raporu, Hunter'ın annesinin aşırı dozda ağrı kesiciden öldüğünü ve ölüm saatinin gece yarısı olduğunu belirtiyordu. Hunter'ın babasının geceleri çalıştığını ve bu nedenle evde olmadığını öğrenmek çok zor olmazdı. O sırada o evde ondan başka tek kişi yedi yaşındaki Robert Hunter'dı. Lucien o gece gerçekte olup bitenlerin çoğunu bir araya getirmekte hiç sorun yaşamazdı. Sadece Hunter'ın boşlukları doldurmasına ihtiyacı vardı. Lucien soğukkanlılıkla tekrar sordu: “Kimdi o?”

Hunter kafa karışıklığının bulanıklığını göz kırparak uzaklaştırdı. "Yıllar önce tanıdığım biri," diye yanıtladı sonunda aynı ses tonuyla.

Lucien, "Haydi Robert," diye karşılık verdi. 'Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Ve bana yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun.'

Bir an bakışları birbiriyle çatıştı.

Hunter, "Gençken çıktığım biriydi" dedi. 'Ne kadar genç?'

'Çok. Onunla doktoramı bitirdikten hemen sonra tanıştım.”

Lucien yatağına yaslandı ve bacaklarını öne doğru uzatarak elinden geldiğince rahat olmaya çalıştı. ‘Onunla ne kadar süredir çıkıyorsun?’ ‘İki yıl.’

Lucien başını hafifçe yana eğerek, “Aşık mıydın?” diye sordu.

Hunter tereddüt etti. 'Lucien, bunun ne alakası var...' 'Sadece

soruya cevap ver, Robert.' Lucien sözünü kesti. ‘Sorabilirim konuyla ilgili olsun ya da olmasın, hoşuma giden şey buydu ve şimdi bana Jessica Petersen hakkında daha fazla bilgi vermeni istiyorum. Ona aşık mıydın? Taylor sandalyesinde kıpırdandı.

Hunter'ın başıyla hafifçe onayladı. ‘Evet, Jessica’ya

aşıktım.’ ‘Onunla evlenme planları yaptın mı?’

Sessizlik.

Lucien'in kaşları bir cevap beklediğini gösterecek şekilde havaya

kalktı. "Evet" dedi Hunter. 'Nişanlıydık.'

Taylor çok kısa bir süre Hunter'ın sesinin tizleştiğini duydu. "Ah, bu ilginç," diye yorum yaptı Lucien. 'Peki ne ters gitti? Evli ya da boşanmış olmadığını biliyorum. Peki ne oldu? Aşık olduğun kadınla neden hiç evlenmedin? Seni başka biri için mi terk etti?'

Hunter kumar oynadı. 'Evet başka birini buldu. Daha iyi biri.' Lucien başını salladı ve her kafa hareketinde gürültüyle dişlerini emdi. 'Beni tekrar sınamak istediğinden emin misin Robert? Bana yalan söylemek istediğinden emin misin? Çünkü şu anda yaptığın şey bu.” Lucien'in bakışı ve sesi çelik gibi sertleşti. 'Ve ben *Gerçekten* Bundan hoşlanmadım.' Taylor sabit bir yüz ifadesine sahipti ama gözleri kaybolmuş gibi görünüyordu.

Hunter iki elini de havaya kaldırarak, “Biliyor musun?” dedi. 'Bundan bahsetmiyorum.'

Lucien, "Bence yapsan iyi olur," diye karşı çıktı.

Hunter, bir psikoloğun hastasına hitap ederken kullanacağı aynı muhafazakar tonla, "Öyle düşünmüyorum" diye yanıtladı. 'Buraya eski bir arkadaşıma yardım edeceğimi düşündüğüm için getirildim. Tanıdığımı sandığım biri. Birkaç gün önce Los Angeles'ta bana resmini gösterdiklerinde, bir tür kötü hata olduğundan emindim. Buraya uçmayı kabul ettim çünkü FBI'ın tüm bunları açıklığa

kavuşturmasına ve senin o adam olmadığını kanıtlamasına yardım edebileceğimi düşündüm.
senin öyle olduğunu düşünüyorlardı. Yanılmışım. Açıklığa kavuşturulacak bir şey olmadığı için yardımcı olamam. Sen kimsin ve ne yaptıysan onu yaptın. Ne yazık ki bunu kimse değiştiremez. Ama bunu kendin söyledin; bunların hiçbirinin acelesi yok
çünkü kurtarabileceğimiz kimse yok - ve ben ayrıldığımda FBI seni tüm kurbanlarının kalıntılarının yeri hakkında sorgulamaya devam edecek." Hunter, Taylor'a baktı. 'Git' kelimesini duyduktan sonra alnı kaşlarını çatmıştı.

Hunter, "Sadece farklı yöntemler kullanacaklar" diye devam etti. 'Daha az geleneksel olanlar. Eminim ne olacağını biliyorsundur. Birkaç gün daha uzun sürebilir ama güven bana Lucien, sonunda konuşacaksın.' Hunter ayrılmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı.

Lucien daha önce hiç olmadığı kadar sakin görünüyordu.

'Gerçekten yerine oturmanı öneririm eski dostum, çünkü benden yanlış alıntı yaptın.'

Hunter durakladı.

'Bu konuda acelem olmadığını söylemedim. Susan'ın kalıntılarını bulmanın acelesi olmadığını çünkü onu kurtaramayacağınızı söyledim. *o* Neyse.' Lucien'in sözlerini söyleme biçimindeki bir şey Hunter'ın kalp atışlarının tökezlemesine, kendini toparlamasına ve sonra tekrar tökezlemesine neden oldu.

'Ben de kimseyi kurtaramayacağınızı asla söylemedim. Çünkü hâlâ zaman olduğunu düşünüyorum." Lucien bileğine bakıp bir kez daha görünmez saatine bakarken gergin bir duraklama oldu. "Kaçırdığım tüm kurbanları öldürmedim, Robert." Lucien bu sözlere o kadar soğuk ve duygudan yoksun bir bakışla eşlik etti ki, bir kadavraya ait olabilirdi. 'Biri hâlâ hayatta.'

Üçüncü Bölüm

Zamana Karşı Yarış

Yetmiş

Gizli konum.
Üç gün önce.

Öksürdü ve tükürükler saçarak uyandı ya da en azından uyanık olduğunu sanıyordu. Artık gerçekten söyleyemezdi. Gerçekliği en az kabusları kadar korkunçtu. Beyni yarı uyuşuk, yarı uyanık, sürekli bir bulanıklık halindeyken, günün yirmi dört saati kafa karışıklığıyla çevreleniyordu.

Güneş ışığının az olması nedeniyle bir süre önce zamanın nasıl algılandığını kaybetmişti. Uzun zamandır bu kokuşmuş cehennem çukurunda kilitli kaldığını biliyordu. Ona yıllar gibi gelmişti ama aylar, hatta haftalar da olabilirdi. Zaman akıp gidiyordu ve kimse saymıyordu.

Onunla şehrin doğu yakasındaki barda tanıştığı geceyi hâlâ hatırlayabiliyordu. Ondan daha yaşlıydı ama çekiciydi, çekiciydi, iyi eğitimliydi, çok zekiydi, komikti ve bir kadına nasıl iltifat edileceğini gerçekten biliyordu. Ona özel olduğunu hissettirdi. Ona gökyüzünü aydınlatabileceğini hissettirdi. Gecenin sonunda onu bir taksiye bindirdi ve ona katılmayı teklif etmedi, hatta önermedi. Son derece kibar ve beyefendi bir insandı. Ama ondan telefon numarasını istedi.

Birkaç gün sonra arayıp onunla akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sorduğunda oldukça heyecanlandığını itiraf etmek zorundaydı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kabul etti.

O akşam saat 19.00 civarında onu aldı ama asla bir restorana ulaşamadılar. Arabasına binip kemerini bağlar bağlamaz boynunun yanında bir şeyin acıdığını hissetti. O kadar hızlı davranmıştı ki elinin hareket ettiğini bile görmemişti. Hatırlayabildiği sonraki şey bu soğuk ve nemli odada uyandığıydı.

Oda tam olarak on iki adıma on iki adım büyüklüğündeydi. Bunu defalarca saymış ve anlatmıştı. Duvarlar kaba ve tuğla ve harçtan,

zemin ise kaba çimentodan yapılmıştı. Duvarlardan birinin ortasında bulunan kapı, dikdörtgen, kilitlenebilir bir izleme yuvasına sahip metalden yapılmıştı.

yerden yaklaşık beş metre yüksekte. Hapishane kapısı gibi. Arka duvara doğru itilmiş ince ve kirli bir yatak vardı. Islak köpek kokan bir battaniye vardı. Yastık yok. Bir köşede tuvalet olarak kullanması söylenen plastik bir kova vardı. Hiç pencere yoktu ve tavanın ortasındaki metal kafesli bir kutunun içine kilitlenmiş zayıf, sarımsı ampul 7/24 açıktı.

Esaret altına alındığından beri onu kaçıran kişiyi yalnızca birkaç kez görmüştü; adam hücresine yiyecek ve su, yeni bir rulo kaba tuvalet kağıdı dağıtmak ve tuvalet kovasını temiz bir tuvaletle değiştirmek için girdiğinde görmüştü. bir.

Şu ana kadar ona ne dokunmamıştı ne de onu incitmişti. O da pek bir şey söylemedi. Çığlık atıyor, yalvarıyor, yalvarıyor, konuşmaya çalışıyordu ama adam ona neredeyse hiç cevap vermiyordu. Bir defasında adamın basit fiziksel tepkisi onu o kadar korkuttu ki altını ıslattı. Saf korkudan dolayı bilinçaltı zihni ona ondan ne istediğini, ona ne yapacağını sormaya ısrar ediyordu. Bir gün pes etti ve ona sordu. Kelimelerle cevap vermedi. Sadece ona baktı ve gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şeyi gördü: saf kötülük.

Ona yiyecek ve su getiriyordu, bazen her gün ama her zaman değil. Zaman kavramını tamamen kaybetmiş olsa da, tayınlar arasındaki bazı aralıkların çok uzun olduğunu hâlâ görebiliyordu. Elbette, bir veya iki günden fazla.

Bir defasında, üçüncü ya da dördüncü yemek dağıtımından hemen sonra, kapının açılmasını beklemiş ve içindeki tüm güçle ona sürpriz saldırılar yapmayı denemiş, yontulmuş tırnaklarıyla yüzünü tırmalamıştı. Ama sanki başından beri bunun olmasını beklemiş gibiydi ve daha ona en küçük bir çizik bile atmadan karnına öyle sert bir yumruk attı ki kadın hemen iki büklüm oldu ve kustu. O günün geri kalanını yerde cenin pozisyonunda yatarak geçirdi, acıdan buruşmuştu, karnı ağrıyordu ve morarmıştı.

Bazen tayınlar diğerlerinden daha fazlaydı; daha fazla şişe su, daha fazla kraker ve kurabiye paketi, daha fazla şekerleme, daha fazla somun ekmek, hatta bazen meyve. O zaman uzun bir süreliğine ortadan kaybolacaktı. Ona getirdiği tayın ne kadar büyük

olursa, geri dönmesi de o kadar uzun sürecekti ve aldığı son tayın, aralarında en büyüğüydü.

Bunun ne kadar zaman önce olduğunu tam olarak bilmiyordu ama her zamankinden daha uzun olduğunu biliyordu. Her şeyi neredeyse mükemmele doğru rasyonelleştirmeyi çok çabuk öğrendi. Yiyeceği ve suyu tükendiğinde, adam yeni malzemeler getirerek geri dönecekti ama bu sefer değil.

Bir süre önce, belki üç ya da dört gün önce yiyeceği tükenmişti. Ona daha uzun görünüyordu. Bundan bir veya iki gün sonra suyu bitti. Kendisini zayıf ve susuz hissediyordu. Dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Aç olduğu için odanın soğukluğu ve rutubeti onu her zamankinden daha fazla etkiliyordu artık. Zamanının çoğunu odanın köşelerinden birinde top şeklinde kıvrılmış, o pis kokulu battaniyeye sarılmış halde geçiriyordu. Ama yine de titremesini durduramadı.

Bir süredir boğazı sürekli yanıyormuş gibi hissediyordu ama bugün her zamankinden daha fazla. Bir bardak suya çok ihtiyacı vardı. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve onları açmak için büyük bir irade çabası gerekiyordu. Başı öylesine ağrıyordu ki, yaptığı her küçük hareket sanki beyni kafatasının içinde patlamadan önceki son hareketiymiş gibi geliyordu.

Elini terli alnına götürdü ve sanki sıcak metale dokunuyormuş gibi hissetti. Yanıyordu.

İnanılmaz bir çabayla başını kaldırdı ve kapıya baktı. Bir şey duyduğunu sandı. Belki adımlar. Birisi geliyor. Her ne kadar çılgınca görünse de dudaklarında bir gülümseme belirdi. İnsan beyni çok karmaşık bir organdır ve kırılgan ve parçalanmış bir zihin bazen çöplere tutunur. Tam orada ve o anda onun, muhtemelen onu öldürmeden önce defalarca tecavüz edecek bir adam olduğunu düşünmemişti. Onu, kendisine yiyecek ve su getirmeye gelen, odayı pis koku ve hastalıkla dolduran taşan tuvalet kovasını götürmeye gelen bir insan-kurtarıcı olarak düşünüyordu.

Duvara tutundu ve yavaşça ayağa kalktı. Savaş yorgunu bir askerin tereddütlü adımlarıyla yavaş yavaş kapıya doğru ilerledi ve kulağını kapıya dayadı.

'Merhaba . . ' diye seslendi o kadar zayıf bir sesle ki korkmuş

bir çocuğa aitmiş gibi görünüyordu.

Cevap yok.

'Merhaba . . . orada mısın? . . . Lütfen?'

. . .

“Lütfen biraz su alabilir miyim?” Sesi şimdi gözyaşlarından boğuluyordu. O kadar çok titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu. 'Lütfen . . Ağlamaya başladı. 'Bana yardım edin lütfen . . .? Sadece birkaç damla su lütfen?'

Mutlak sessizlikten başka bir şey duymadı.

Uzun bir süre, muhtemelen birkaç saat boyunca kulağını kapıya bastırarak kapının yanında yerde kaldı. Hiç gürültü yoktu. Hiçbir zaman olmadı. Yorgun beyni o kadar çaresizdi ki onu kandırmaya başlıyordu. Ateşi o kadar yüksekti ki halüsinasyon görmeye başladı.

Hıçkırıklarının dinmesi biraz zaman aldı. Gözlerindeki yaşları ve kirli yanaklarını sildi ve yeniden ayağa kalkacak gücü kalmadığından köşesine dönüp battaniyesini odanın diğer tarafına koydu.

Aklını kaybediyordu. Aklını kaybettiğini hissedebiliyordu. Tekrar top haline geldiğinde kendi kendine fısıldamaya başladı. 'Vazgeçme. Güçlü kal. Bunu atlatacaksın. Güçlü kal . . Şaşkın gözleri odayı tararken kaşlarını çatarak durakladı. 'Güçlü kal . . diye tekrarladı ve tekrar duraksadı, beynini hatırlamaya zorladı ama gitmişti. Gittiğine inanamıyordu.

'Ben . . .'

Hiç bir şey.

‘Benim adım . . .'

Boşluk.

Çaresizce kendine güçlü kalmasını söylemek istiyordu ama kendi adını hatırlamıyordu.

Tekrar ağlamaya başladı.

Yetmiş Bir

"Madeleine," dedi Lucien. Bacaklarını rahatça öne uzatmış halde hâlâ yatağında oturuyordu. 'Adı Madeleine Reed. Ama kendisine Maddy denilmesinden hoşlanıyor."

Hunter'ın vücudunun derinliklerinde bir karıncalanma akmaya başladı, sanki soda kabarcıkları kan dolaşımında giderek artan bir aciliyet duygusuyla yarışıyormuş gibi. Taylor sanki birisi yüzüne tokat atmış gibi hissetti. "Ne?" diye sordu sandalyesinde öne doğru eğilerek.

Lucien omuz silkerek, "Madeleine Reed, ya da istersen Maddy Reed," diye tekrarladı. 'Yirmi üç yaşında. Onu 9 Nisan'da Pittsburgh, Pensilvanya'dan aldım ama Blue Springs City, Missouri'de doğdu.' Başını hücresinin dışındaki koridorun sonuna doğru salladı. 'İstersen gidip bakabilirsin. Ailesi şimdiye kadar çıldırmış olmalı.'

Hunter ve Taylor, Adrian Kennedy'nin röportajı dinlediğini biliyorlardı. Birkaç dakika içinde ismi ve diğer her şeyi kontrol ettirecekti.

"9 Nisan mı?" dedi Taylor, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. 'Bu dört ay önceydi.'

"Gerçekten de öyle" diye onayladı Lucien. "Ama endişelenmeyin Ajan Taylor, çalışan küçük bir sistemim var. Yıllar geçtikçe kanıtlandı." Gülümsedi. "Gitmeden önce ona yiyecek ve su erzaklarını bırakıyorum ve Maddy çok akıllıdır. Bu konuda yumuşak davranması gerektiğini çok çabuk anladı, yoksa ben daha fazlasını getiremeden hepsi tükenecekti. Ve sana söyleyeyim, o bu konuda oldukça uzmanlaştı.' Ellerini açtı ve sırtlarında çapraz olarak uzanan damarları inceledi. 'Ama dört, belki de beş gün önce dönmem gerekiyordu.'

Devam etmeden önce sözlerinin ciddiyetinin herkesin suratına yumruk atmasına izin verdi.

'Maddy'nin birkaç gün önce yemeği ve suyu bitmiş olsaydı şimdiye kadar çok zayıf düşmüş olurdu, buna hiç şüphe yok ama muhtemelen hala hayattadır. Peki, ne kadar daha bu şekilde kalacak? Bunu sana söyleyemem."

“O nerede?” diye sordu Hunter.

Lucien, "Bana Jessica Petersen'dan bahset" dedi. 'Bana sevdiğin kadından bahset.'

Hunter derin bir nefes aldı.

"Bize onun nerede olduğunu söyle, Lucien, böylece onu kurtarabiliriz. Sana söz veriyorum, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Lucien kaşlarının arasındaki deri parçasını ovuşturdu. ‘Hımm.’ Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. 'HAYIR. Anlaşma yok. Dediğim gibi şimdi sorularıma cevap verme sırası sizde. Sana yeterince verdim.”

Hunter, "Onlara cevap vereceğim Lucien," dedi. 'Sana söz veriyorum, yapacağım. Ama eğer dört gün önce yemeği ve suyu bittiyse ona hemen ulaşmamız gerekiyor.” Hunter'ın sesindeki aciliyet havayı elektrikle doldurdu. Lucien sakin bir şekilde ona baktı.

"Onun bu şekilde ölmesine izin vermenin ne anlamı var, Lucien?" diye yalvardı Hunter. ‘Kurbanlarınızı öldürmekten aldığınız tatmin ne olursa olsun, Madeleine’in ölümü size o zevki vermeyecek.’

"Muhtemelen hayır," diye onayladı Lucien.

‘O yüzden lütfen onun yaşamasına izin verin.’

Lucien etkilenmemiş görünüyordu.

'Her şey bitti Lucien. Etrafınıza bakın. Yakalandın. Şans eseri, ama yakalandın. Başka birinin canını almanın hiçbir anlamı yok.” Hunter durakladı. 'Lütfen, içinizde hâlâ insani bir şeyler olmalı. Bu seferlik merhamet et. Madeleine'i içeri alalım.'

Lucien tekrar ayağa kalktı. “Güzel konuşma Robert,” dedi dudaklarını büzerek. 'Kısa, öz ve doğru miktarda duyguyla. Bir an için gözlerinin yaşlanacağını düşündüm.' Alaycılık Lucien için ikinci bir deri gibiydi. 'Ama ben *ben* merhamet sahibi olmak. Benim merhametim. Ve bu şekilde çalışıyor. İlk önce Jessica'yı duymak istiyorum; o zaman ve ancak o zaman size Karen Simpson ve diğer dört kurbanın kalıntılarının New Haven'daki yerini söyleyeceğim ve size Madeleine Reed'in nerede olduğunu söyleyeceğim. Bundan sonra sen ve Ajan Taylor kahraman olabilirsiniz.'

Lucien, Taylor'ın saatine baktığını gördü.

"Evet, zaman kaybediyorsun" dedi başını sallayarak. ‘Her saniye birdenbire gerçekten değerli hale geldi, değil mi? Dehidrasyonun geri dönüşü olmayan nörolojik sonuçlara yol açabileceğini söylememe gerek yok. Eğer harekete geçemezsen, onu canlı bulsan bile, yanına vardığında bir sebzeden başka bir şey olmayabilir.'

Lucien Hunter'ın sandalyesini işaret etti.

“Öyleyse kıçını yere koy Robert ve konuşmaya başla.”

Yetmiş iki

Hunter saatine baktı, Taylor'la hızlı ve endişeli bir bakış attı ve koltuğuna geri döndü.

Lucien'in gözlerinin içine bakarak, "Ne bilmek istiyorsun?" dedi. Lucien'in sırıtışı zafer doluydu. 'Ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden nişanlı olduğun kadınla hiç evlenmedin? Neden sen ve Jessica birlikte değilsiniz?'

‘Çünkü o vefat etti.’

Taylor başını çevirdi ve Hunter'ın bakışlarını yakaladı. Gözlerinde bir şeyler parladı ve gözlerinde büyük bir üzüntü hissettiğini düşündü. Lucien de bunu gördü. “Nasıl?” diye sordu. 'Nasıl öldü?'

Hunter yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. 'Öldürüldü' diye yanıtladı. Taylor gözlerindeki şaşkınlığı gizleyemedi.

“Öldürüldü mü?” Lucien kaşlarını çattı. ‘Tamam, bu şimdiden ilginç olmaya başladı. Lütfen devam et Robert.”

'Başka bir şey yok. Nişanlıydık ve ben onunla evlenme şansı bulamadan o öldürüldü. Hepsi bu kadar.”

"Asla sadece bu kadar değil, Robert." Bu sadece yüzeyseldir ve bu alıştırmanın amacı bu değildir. Bana nasıl olduğunu anlat. Orada mıydın? Bunun olduğunu gördün mü? Bana nasıl hissettiğini söyle. Gerçekten bilmek istediğim şey bu. İçinizdeki derin duygular. Kafandaki düşünceler.”

Hunter bir anlığına tereddüt etti.

Lucien, "İstediğin kadar sürebilirsin," diye meydan okudu. 'Beni rahatsız etmiyor. Ama zavallı Madeleine için zamanın ilerlediğini unutmayın. Hayır, orada değildim, dedi Hunter. 'Olsaydım bunlar olmazdı.' 'Bu cesur bir ifade, Robert. Peki neredeydin?" Lucien tekrar yatağının kenarına oturdu. "Baştan başlamaktan çekinmeyin." Hunter şimdiye kadar kimsenin başına gelenler hakkında konuşmamıştı. Bazı şeyleri içeride, kendisinin zar zor ziyaret ettiği bir yerde kilitli tutmayı daha iyi buluyordu.

"O zamanlar LAPD'de dedektiflik yapmamıştım" diye başladı. 'Ben sadece merkez büroda çalışan bir polis memuruydum. O gün ortağım ve ben Rampart bölgesinde tur atıyorduk.'

Hunter nefes almak için durduğunda Lucien, "Dinliyorum" dedi. Hunter, "Jess ve ben nişanlı olmamıza rağmen birlikte yaşamıyorduk" diye açıkladı. 'Dedektif olduğumda, sadece birkaç hafta uzaktayken ayarlamalar yapıyorduk ama o zamanlar hâlâ ayrı evlerde yaşıyorduk. O gece onu görmem gerekiyordu. Birlikte akşam yemeği yiyorduk. Batı Hollywood'da bir yerde bir restoranda rezervasyon yaptırmıştı. Ancak o gün öğleden sonraya doğru ortağım ve ben Westlake'teki bir aile içi şiddet olayını kontrol etmek üzere görevlendirildik. "Adrese on dakikadan kısa sürede ulaştık ama her şey sessizdi. Çok sessiz. Kocası siyah beyaz birimimizin pencereden yaklaştığını görmüş olmalı. Dışarı çıktık, kapıya doğru yürüdük ve kapıyı çaldık. Aslında ortağım Kevin kapıyı çaldı. Pencereyi kontrol etmek için evin yan tarafına doğru yürüdüm.'

Lucien, Hunter'a, "Peki sonra ne oldu?" diye ısrar etti.

Kocası, Kevin'i on iki kalibrelik pompalı tüfekle kapıdaki posta kutusunun kapağından vurdu. Arkasına saklanıp bizi bekliyordu." Hunter ellerine baktı. 'Silah ağır çift sümüklüböcek sonlandırıcı cephaneyle doluydu. Bu mesafeden mermi Kevin'in vücudunu neredeyse ikiye böldü.'

"Bekle" dedi Lucien. 'Yani bu adam öylece kapıdan bir polisi mi vurdu?'

Hunter başını salladı. "Krak kokain seviyesi yüksekti." Birkaç gündür bu konuda kafayı yemişti. Aile içi şiddetin de temel nedeni buydu. Beyni çorba gibiydi. Karısını ve küçük kızını eve kilitlemiş,

onlara taciz ve dayak atıyordu. Küçük kızı altı yaşındaydı.”

Lucien bile düşünmek için durakladı. ‘Peki ortağını pompalı tüfekle ikiye böldükten sonra ne yaptın?’

'Ateşe karşılık verdim. Kevin'i kapıdan uzaklaştırdım ve ateşe karşılık verdim." "Ve... . .?'

Hunter, "Ben aşağıyı hedefledim" dedi. 'Vücudun alt yarısı. Öldürücü bir atış beklemiyordum, sadece sakatlamak için. Her iki atışım da içeri girdi, ancak kapının kırılması nedeniyle hızları azaldı. İlki kocanın sağ uyluğuna, ikincisi ise kasıklarına çarptı.'

Lucien bir kahkaha attı. 'Onun sikini mi vurdun?'

'Kasıtsızdı.'

Bu seferki dolu, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı. 'Peki, eğer o pislik altı yaşındaki küçük kızına tacizde bulunuyorsa sanırım bunu hak etmiştir.'

Taylor, Lucien gibi birinin herkese pislik demesini zengin buluyordu.

“Hayatta kaldı mı?” diye sordu Lucien.

'Evet. Destek çağırdım ama kasıklarından vurulması da dahil olmak üzere kaybettiği kan miktarı onu korkutmuştu. Destek ve ambulans gelmeden önce kapıyı açtı ve teslim oldu.” “Ama ortağınız başaramadı,” diye bitirdi Lucien.

'HAYIR. Yere düşmeden önce ölmüştü.”

"Çok yazık" dedi Lucien, sesinde hiçbir duygu yoktu. “Yani sanırım o gece Jess ile akşam yemeğine hiç gitmedin.” Durakladı ve Hunter'ı inceledi. “Ona Jess dememin bir sakıncası var mı?”

'Evet ediyorum.'

Lucien başını salladı. 'Tamam, özür dilerim ve tekrar anlatacağım. Sanırım o gece Jessica'yla akşam yemeğine hiç gitmedin.'

'Hayır, yapmadım.'

Yetmiş Üç

Los Angeles, Kaliforniya.

Yirmi yıl önce.

Hunter, artık davaya atanan dedektiflere ne olduğunun ayrıntılarını anlatmak zorunda kalmadan önce, Kevin'in cesedinin adli tabip minibüsüne yerleştirilmesine yardım etmişti. Daha sonra vurduğu adamın durumunu kontrol etmek için Rampart Genel Hastanesine gitti.

Ona bilgi vermek için ameliyathaneden bir doktor çıktı. Marcus Colbert adıyla anılan adam yaşayacaktı ama muhtemelen hayatının geri kalanını topallayarak yürüyecekti ve bir daha asla kimseyle aktif cinsel ilişkiye girmeyecekti.

Hunter'ın kafası tam bir karmaşa içindeydi ama yine de evine dönmeden önce karakoluna dönüp birkaç rapor doldurması gerekiyordu. Protokol, ölümcül kurbanlarla yaşanan bir çatışmanın ardından, olaya karışan herhangi bir LAPD memurunun, psikolojik bir değerlendirmeye kadar, tam görevlerine dönmesine izin verilmeden önce bir LAPD psikiyatrıyla en az birkaç seans yapması gerektiğini belirtiyordu. Kaptanı ona, atanan psikologla ilk seansının iki gün sonra olacağını söyledi.

Hunter boş bir odada oturup elindeki kaleme ve önündeki boş raporlara uzun süre baktı. O gün erken saatlerde yaşanan olaylar, sonsuz bir döngüye takılıp kalmış eski bir film gibi zihninde dönüp dönüp duruyordu. Kevin'in gittiğine inanamıyordu; uyuşturucu bağımlısı paranoyak bir kaçık tarafından korkakça vurularak öldürülmüştü. Hunter bir buçuk yıl önce LAPD'ye katıldığından beri ortaklardı. Kevin iyi bir adamdı.

Hunter nihayet raporları bitirdiğinde saat akşam saat ona geliyordu. Anlaşılır bir şekilde Jessica'yla olan akşam yemeği planlarını tamamen unutmuştu. Özür dilemek ve neden daha önce gelmediğini veya aramadığını açıklamak için onu aradı, ancak doğrudan telesekretere gitmeden önce telefon birkaç kez çaldı.

Jessica çok güzel ve zeki bir kadındı ve bir kolluk kuvvetiyle çıkmanın getireceği zorlukları tamamen anlıyordu; uzun saatler, son dakika iptalleri, Hunter'ın sağlığına dair endişeler, her şey. Hunter dedektif olduğunda bu sorunların bir iki seviye daha artacağını da

biliyordu ama o aşıktı ve onun için önemli olan tek şey buydu.

Hunter özür dileyen kısa bir mesaj bıraktı ama hiçbir ayrıntıya girmedi; onu gördüğünde ona her şeyi anlatırdı. Ama Jessica aynı zamanda çok hassastı ve bunu gizlemeye çalışsa da onun sesindeki hüznü ve ciddiyeti anlayacağından emindi.

Hunter, Jessica'nın telefona cevap vermemesini garip buldu. Salı akşamı o saatte dışarı çıktığına inanmıyordu. Belki bu gece, daha önce son dakikada iptal etmek zorunda kaldığı zamanlara göre biraz daha üzgündü. Kafası her yerde olmasına rağmen yine de 24 saat açık bir markete uğrayıp ona çiçek alacak kadar düzgün düşünmeyi başardı.

Saat 23.00'ten hemen önce Jessica'nın evine varmış. ve dışarıdaki caddeye park edip evine baktığında, midesini bulandıracak kadar yoğun bir korku hissine kapıldı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Ama yine de daha önce hiç partnerini kaybetmemişti.

Hunter arabadan inip eve yaklaştı ama her adımda içindeki korku hissi katlanarak artıyordu. Altıncı his, önsezi, içgüdüsel his, kim ona ne isim vermek isterse istesin, kapıya vardığında Hunter ona bağırıyordu. Bir şeyler doğru değildi.

Anahtarların bir kopyası vardı ama onlara ihtiyacı yoktu. Ön kapının kilidi açıldı. Jessica asla ön kapıyı açık bırakmazdı.

Hunter kapıyı iterek açtı, Jessica'nın karanlık oturma odasına adım attı ve hemen kalbini felç eden ve omurgasında yukarı ve aşağı bir ürperti dalgası gönderen hafif, metalik, bakır benzeri bir kokuyla karşılaştı.

Kanın vücutta dolaşırken kokusu yoktur. Sadece havayla temas ettiğinde bakıra çok benzeyen çok farklı, kimyasal olmayan, metalik bir koku kazanır. O öğleden sonra Hunter'ın etrafı da aynı kokuyla çevriliydi.

'Ah, Tanrım, hayır.' Dehşete düşmüş kelimeler

dudaklarından süzülüyordu. Çiçekler yere çarptı.

Titreyen eli elektrik düğmesine uzandı.

Aydınlık odayı kaplarken Hunter'ın dünyası karanlığa gömüldü. O kadar derin bir karanlıktı ki, bir daha oradan çıkış yolunu

bulabileceğinden emin değildi.

Jessica mutfak kapısının yanında kendi kanından oluşan bir havuzun içinde yüzüstü yatıyordu. Etrafındaki oturma odası darmadağındı; kırık lambalar, darmadağınık mobilyalar, açık çekmeceler; bir mücadelenin belirgin işaretleriydi.

'Jess. . . Jess. . Hunter ona doğru koştu ve kendisine ait bile olmayan bir sesle seslendi.

Adam onun yanında diz çöktü, pantolonu onun kanına bulanmıştı. “Aman Tanrım.” Sesi çatallandı.

Ona uzandı ve onu ters çevirdi.

Jessica birkaç kez bıçaklanmıştı. Her iki kolunda, ellerinde, göğsünde, karnında ve boynunda kesikler vardı.

Hunter onun güzel yüzüne baktı ve gözleri gözyaşlarıyla buğulandı. Dudakları çoktan soluk bir renge bürünmüştü. Yüzündeki ve ellerindeki deri tuhaf bir mor tonu almıştı. Ölüm katılığı henüz başlamamıştı ama yoldaydı ve bu da Hunter'a onun dört saatten daha kısa bir süre önce, yani onu akşam yemeği için alması gereken saatlerde öldürüldüğünü gösteriyordu. Bu bilgi içindeki karanlığın yeni derinliklere dalmasına neden oldu. Ruhu onu terk etmiş, arkasında sadece boş bir beden bırakmış, üzüntü içinde boğulmuş gibiydi.

Hunter nazikçe saçını yüzünden çekti, alnından öptü, onu göğsüne yaklaştırdı ve ona sımsıkı sarıldı. Hala onun narin parfümünün kokusunu alabiliyordu. Saçlarının yumuşaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

“Çok üzgünüm Jess.” Sözleri boğucu bir acıyla boğuldu. 'Çok üzgünüm.'

Gözyaşları duruncaya kadar onu kollarında tuttu.

Onunla yer değiştirebilseydi, hayatını onun bedenine üfleyebilseydi, bunu yapardı. Hiç düşünmeden onun hayatı için canını verirdi.

Sonunda onu bıraktı ve başını çevirdiğinde tamamen gözden kaçırdığı bir şeyi gördü. Oturma odasının duvarlarından birinde kanla şu sözler yazılıydı: polis fahişe.

Yetmiş Dört

Hunter nihayet Lucien'e o geceyi anlattığında, Hunter'ın midesinde hiçbir zaman gerçekten iyileşmemiş eski bir yaraya benzeyen karanlık, sonsuz bir çukur yeniden açıldı, kalbini aşağıya doğru sürükledi ve yirmi yıldır savaştığı içindeki boşluğu geri getirdi. geride bırakmak.

Uzun bir süre herkes sessiz kaldı.

Lucien, "Demek iki ortağını da aynı gecede kaybettin" dedi. Hunter daha iyisini bilmiyorsa Lucien'in sesinde bir tutam üzüntü olduğuna yemin edebilirdi.

Hunter, anıyı zihninden olabildiğince uzağa iterek bir kez gözlerini kırpıştırdı. 'Madeleine, Lucien, o nerede?'

'Bir saniye bekle eski dostum, o kadar hızlı olma.'

Hunter, “Ne demek o kadar hızlı değil?” diye yanıtladı. Kaşları öfkeli bir ifadeyle kıvrıldı. Jessica'nın başına gelenler hakkında duyulacak her şeyi duydun. İstediğin buydu, değil mi?'

“Hayır, bu sadece işin bir parçasıydı.” Lucien ateşkes işareti yapmak için iki elini de kaldırdı. “Ama bana o gece olanları anlattığın için, karşılığında sana bir şey vereceğim. Bu adil. Dinliyor musun?'

Lucien'in onlara, daha önce bahsettiği diğer dört kurbanla birlikte Karen Simpson'ın kalıntılarını bulacakları New Haven'daki Saltonstall Gölü yakınındaki bölgeye nasıl gidecekleri konusunda özel talimatlar vermesi yalnızca iki dakikasını aldı.

Hunter ve Taylor her şeyi büyük bir dikkatle ve sözünü kesmeden dinlediler ama Adrian Kennedy'nin nezarethanenin kontrol odasından notlar alacağından ve birkaç dakika içinde New Haven saha ofisinden bir FBI ekibinin merkeze gönderilmesini sağlayacağından emindiler. alan.

Lucien işi bitince, "Şimdi," dedi, "Sana Madeleine'i vermemi istiyorsan Jessica'ya ve o öldürüldükten sonra olanlara dönelim." Fail yakalandı mı?”

Hunter, "Failler," diye düzeltti onu. ‘Adli tıp evde iki dizi parmak izi buldu ve bunların hiçbiri polis arşivindeki hiçbir şeyle eşleşmedi.’

Lucien'in ifadesi şaşkınlık gösteriyordu. 'Cinsel bir saldırı mıydı?' 'Hayır' diye yanıtladı Hunter ve gözleri rahatlayarak parladı. 'Cinsel saldırıya uğramadı. Bu bir soygundu. Parmağındaki nişan yüzüğü de dahil olmak üzere sahip olduğu birkaç mücevher parçasını, çantasını ve evde sahip olduğu tüm parayı aldılar.'

“Bir soygun mu?” Lucien bunu tuhaf buldu.

Taylor da öyle.

“O halde onu neden öldürelim?” diye sordu Lucien.

Hunter durakladı. Uzağa baktım. Tekrar Lucien'e baktım. “Benim yüzümden.” Lucien bekledi ama Hunter daha fazlasını teklif etmedi. 'Ne demek senin yüzünden? Bu bir intikam saldırısı mıydı? Birisi senden intikam almak mı istiyor?'

"Hayır" dedi Hunter. 'Jessica'da ikimizin birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafı evin her tarafına dağılmıştı. Birçoğunda üniformalıydım. O resim çerçevelerinin hepsi parçalanmıştı. Bazılarının üzerinde kanla "domuz" kelimesi yazıyordu. Bazılarında “polisin canı cehenneme” sözcükleri vardı.'

Her şey netleştikçe Lucien'in kafası yavaşça yana doğru hareket etti. ‘Yani onun bir LAPD memuruyla nişanlı olduğunu öğrendiklerinde onu sırf eğlence olsun diye öldürmeye karar verdiler.’

Hunter hiçbir şey söylemedi. Gözünü dahi kırpmadı.

Lucien, "Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretmeye çalışmıyorum" dedi. 'Peki çete üyelerine baktın mı? Çete üyelerinin, özellikle Los Angeles gibi bir şehirde, beyinlerine işlenmiş polise karşı bitmek bilmeyen bir nefreti var. Polis memurlarından bu kadar nefret eden kişiler yalnızca eski mahkûmlardır, ancak parmak izleri dosyada yoksa, bunlar açıkça göz ardı edilir.'

Hunter bunu çok iyi biliyordu; o ve davaya atanan dedektifler bilgi almak için tüm çete bağlantılarını araştırmışlardı. Hiçbir şey alamadılar, bir fısıltı bile.

Hunter, "Burada zaman kaybediyoruz" dedi, sesinde öfke belirmeye başlamıştı. Jessica ya da o gece hakkında söylenecek başka bir şey yok. Öldürüldü. Bunu yapanlar ise yakalanamadı. Bize Madeleine'in nerede olduğunu söyle Lucien. Onu içeri

getirelim.'

Lucien hâlâ hazır değildi. “Yani onun ölümünden kendini sorumlu tuttun.” Lucien sormadı. 'Aslında bunu iki kere yaptın değil mi? Öncelikle polis olduğun için çünkü onu öldürmelerinin sebebinin bu olduğunu biliyordun. İkincisi, akşam yemeği için onun evine gitmen gerektiği gibi gitmediğin için.”

Avcı sessiz kaldı.

'İnsan zihni komik bir şey, değil mi?' Lucien deneyimli, terapist sesiyle konuştu; derin, sakin ve mantıklı. 'Yıllardır kendinizi suçladığınız iki nedenin de aslında sizin hatanız olmadığını çok iyi bilseniz de, kendinizi suçladığınız 'neden'in ardındaki psikolojiyi anlasanız da yine de önleyemezsiniz. suçluluk."

Lucien kıkırdadı ve ayağa kalktı. “Birinin psikolojiyi anlıyor olması, Robert, psikolojik travmalara ve baskılara karşı bağışık olduğu anlamına gelmez. Bir kişinin doktor olması hastalanmayacağı anlamına gelmez.'

Lucien'in yaptığı bu muydu? Hunter düşünceli bir şekilde kendi kendine sordu. *Kendi kirli eylemlerini savunmak için Jessica'nın cinayetini örnek olarak mı kullanıyorsunuz? Lucien'in insanları öldürmenin yanlış olduğunu bilmesi, bir psikolog olarak muhtemelen dürtülerini ve bunların nereden geldiğini anlaması, onları kontrol edebileceği anlamına gelmiyordu.*

“İşte o zamandan beri hep yalnız kalmanın nedeni de bu, değil mi Robert?” dedi Lucien. 'Çünkü olanlardan dolayı kendini suçluyorsun. Sana yakın olduğu için öldürüldü. Eminim bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğine dair kendine söz vermişsindir.'

Hunter psikanalize girecek ruh halinde değildi. Buna son vermesi gerekiyordu. Ve bunu şimdi yapması gerekiyordu. Herhangi bir cevap işe yarar. ‘Evet nedeni bu. Şimdi bize Madeleine'in nerede olduğunu söyle.”

'Birazdan. İçimdeki psikoloğu henüz tatmin etmedin Robert. Asıl bilmek istediğim Jessica öldürüldükten sonra kafanın içinde neler olduğu. Yaşadığını bildiğim duygu depremi. Bunu bana söylersen sana Madeleine'i veririm.'

Yirmi yıl sonra Hunter bu duygularla nasıl yaşayacağını

öğrenmişti. Eşit bir tavırla, "Bililecek ne var?" diye sordu.

'İçindeki öfkeyi bilmek istiyorum Robert. Öfke. Öldürecek kadar kızgın olup olmadığını bilmek istiyorum. Onların peşinden mi gittin?' diye sordu Lucien. ‘Failler mi? Jessica'nın katilleri mi?'

Hunter, "Bir soruşturma başlatıldı" dedi.

Lucien başını sallayarak, "Benim sorduğum bu değildi," diye karşılık verdi. ‘Bilmek istiyorum *Sen* Katillerini bulmak için kendi kampanyanı başlattın Robert. Hunter cevap vermek üzereydi ki Lucien onun sözünü kesti.

'Bana artık yalan söyleme, Robert. Madeleine'in hayatı buna bağlı.' Hunter, Taylor'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

'Evet. Onları aramayı hiç bırakmadım.”

Hunter'ın cevabı Lucien'i heyecanlandırmış görünüyordu.

"İşte milyon dolarlık soru şu, Robert" dedi. ‘Onları bulsan içeri alır mıydın, yoksa kendi adaletini onlara mı empoze ederdin? . . kendi intikamın.'

Hunter sessizce elinin tersini kaşıdı.

“Onları kendin öldürürsün, değil mi?” Lucien'in gülümsemesi kendinden emindi. 'Bunu gözlerinde görebiliyorum Robert. Sen o geceyi yeniden yaşarken gördüm. Eminim Ajan Taylor da bunu görmüştür. Öfke. Öfke. Acı. Dedektif olmanın canı cehenneme. Uymaya yemin ettiğin kanunun canı cehenneme. Bu her şeyden öncelikli olacaktır. Kendi hayatın üzerinden. Jessica'yı senden alan insanlarla yüz yüze gelseydin, onları hiç tereddüt etmeden öldürürdün. Yapacağını biliyorum. Bunu yüzlerce, belki binlerce kez düşündüğünü biliyorum.'

Hunter burnundan nefes alıp ağzından verdi. 'Kahretsin, sırf yaptıklarından dolayı acı çektiklerini görmek için onlara bir süre işkence bile edebilirsin. Eğlenceli olurdu, değil mi?'

Lucien, Hunter'ın çenesindeki kasın esnediğini gördü.

'Daha önce de söylediğim gibi' diye devam etti, 'doğru koşullar altında herkes katil olabilir. Hatta “koruması ve hizmet etmesi” gerekenleri bile.” Ölü bakışı buzları eritebilirdi. 'Unutma Robert, cinayet cinayettir. İster haklı bir intikam ister sadist bir dürtü olsun,

bunun ardındaki nedenlerin hiçbir önemi yok.' Yüzünü Pleksiglas'tan bir inçten daha az bir mesafeye getirdi. ‘Yani bir gün sen de hâlâ benimle aynı olabilirsin.’

Lucien gerçekten de Jessica'nın cinayetini, yaptığı şeylere hastalıklı bir şekilde sebep göstermek için kullanıyordu,' Avcı düşündü*. Önce psikolojik mantığa hitap ediyor, şimdi de duygusal mantığa.* Hunter, Lucien'in polis raporlarını okuduğundan emindi. Hunter'ı yıllar önceki kadar iyi tanıyordu.

Hunter'ın Jessica'nın katillerini aramayı asla bırakmadığını anlardı. Hunter'ın hikayeyi kasıtlı olarak anlatması için baskı yapmıştı, böylece hikayeyi küçümseyebilecek ve kendi sapkın eylemleri için bir örnek ve gerekçe olarak kullanabilecekti.

Hunter'ın öfkesine rağmen aklında hâlâ tek bir öncelik vardı. Lucien'in istediğini başardığını kafasında canlandırmıştı. Söyleyecek başka bir şey yoktu.

"Bize Madeleine'in nerede olduğunu söyle Lucien."

Lucien kıkırdadı. 'TAMAM. Ama sana sadece yerini söyleyemem Robert. Seni oraya götürmem gerekiyor.”

Yetmiş Beş

Taylor'ın Lucien'in söylediklerini anlaması biraz zaman aldı. Ona kaşlarını çattı.

'Yine mi geleceksin?'

Lucien Pleksiglas'tan uzaklaştı. İfadesinde hiç endişe yoktu.

"Size onun nerede olduğuna dair talimat veremem Ajan Taylor. Bu işe yaramayacak. Seni oraya kendim götürmem gerekiyor.'

Hunter şaşırmış gibi görünmüyordu. Aslında bunu bekliyordu. Bu sadece mantıklıydı. Madeleine'in hayatı, ona hızla ulaşmalarına bağlı olduğundan, basit sözlü veya yazılı talimatlara güvenmek çok riskliydi. Ya onun esir tutulduğu yerin yakınına vardıklarında, ortam değiştiği için talimatlar aniden belirsizleşirse? Ya yanlış yola saparlarsa? Peki ya talimatlarda kasıtlı olsun ya da olmasın bir hata

varsa? Lucien'in bir telefon hattı veya video bağlantısı üzerinden her şeyi yeniden açıklamasını sağlamaya çalışırken değerli zamanlarını kaybetmiş olacaklardı.

Hayır, Lucien'ın da onlarla gitmesi gerekiyordu. Onlara oraya bizzat rehberlik etmesi gerekiyordu. Taylor'ın gözleri Hunter'ı aradı. Ona ince bir baş selamı verdi.

Lucien gülümsedi. "Bir şey daha var" dedi ona göz kırparak. 'Bu yolculukta sadece üçümüz olacağız. Başka FBI ajanı yok. Ne karadan ne de havadan bizi takip eden yok. Sen, Robert ve ben gideceğiz; ne bir kişi fazla ne de bir kişi eksik. Anlaşma bu. Pazarlık yok. Anlaşmayı bozarsan, ya da herhangi bir şekilde takip edildiğimizden şüphelenirsem seni hiçbir yere yönlendirmem. Madeleine yalnız başına, unutulmuş ve terk edilmiş bir şekilde ölüyor ve ben de basının bunun nedenini bulmasını sağlayacağım. Bununla yaşayabilirim. Yapabilir misin?'

Taylor kazanamayacağı bir durumda olduğunu biliyordu. Kurbanlarının kalıntılarına ulaşmalarına rehberlik edebilecek tek kişinin Lucien olduğunu keşfettiklerinden beri hiçbir şey değişmemişti. Hala tüm kartları elinde tutuyordu, hatta artık sözde canlı bir kurban olduğu için daha da fazla. Kararları uygun gördüğü şekilde verebilirdi.

ve şu anda ne Hunter'ın ne de Taylor'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

'Ellerinizin ve ayaklarınızın kelepçeli olacağını ve bizim de silahlı olacağımızı anladığınız sürece. Eğer bir şey denersen, yemin ederim seni vururuz.” “Daha azını beklerdim,” diye yanıtladı Lucien.

“On beş dakika içinde ayrılmaya hazır olacağız.” Ayağa kalktı. 'Nereye gidiyoruz?'

Lucien, "Yola çıktığımızda sana söylerim" diye yanıtladı. 'Uçağa mı yoksa arabaya mı ihtiyacımız olduğunu bilmem gerekiyor.'

Lucien başıyla onayladı. ‘Önce bir uçak. Sonra bir araba.” “Ne kadar yakıta ihtiyacımız olacağını bilmem gerekiyor.”

'Bizi Illinois'e götürmeye yetecek kadar.'

Hunter ve Taylor koridorun sonundaki kapıya doğru ilk adımlarını atarken Lucien onları durdurdu.

"Sanırım o gün düşündüğünden daha yakın Robert" dedi.

Hunter ve Taylor durdular ve tekrar Lucien'la yüzleşmek için döndüler. Hunter, “Bu hangi gün?” diye sordu.

‘Senin de benimle aynı olabileceğin gün.’ Lucien’in sesi daha önce soğuk ve duygusuz gibi gelse de, bu sefer kadim bir şeytandan gelmiş gibi geliyordu. . . tamamen kalpsiz. “Çünkü dostum, son iki gündür yirmi yıldır aradığın adamın karşısında oturuyorsun.”

Hunter midesinin top gibi kıvrıldığını hissetti.

‘Jessica’yı senden alan bendim.’

Yetmiş Altı

Hunter hareket etmedi, nefes almadı, gözünü kırpmadı. Sanki tüm vücudu kilitlenmiş gibiydi.

‘O neydi?’ Soruyu soran Taylor'dı. Lucien'in bakışları Hunter'a odaklanmıştı ama ifadesine duyduğu ilk kafa karışıklığı dışında LAPD dedektifinden başka bir şey öğrenemedi. “Bunu sırf seni anlamak için söylediğimi düşünüyorsun, değil mi Robert?”

İçinde derinlerde bir ivme kazanmaya başlayan garip duyguya rağmen Hunter hâlâ sakin görünüyordu.

"Sen de öylesin," diye araya girdi Taylor. Sesindeki kızgınlığı gizleyecek bir şey yoktu. 'Numaraların bitti ve şimdi sadece oyalanıyorsun. Biliyor musun? Madeleine Reed'in hiçbir yerde esir tutulmaması beni şaşırtmaz. Bu küçük performansın için sahnen kalmadı diye onu uydurmuş olsaydın şaşırmazdım. Sanırım odanız boş. Panikliyorsunuz ve şimdi de boş yere ateş ediyorsunuz çünkü oyunun gerçekten bittiğini biliyorsunuz.'

Lucien, dudaklarını uzatan bir sırıtışla Taylor'a baktı. "Gerçekten iddianız bu mu, Ajan Taylor?" Oyunun bittiğini bildiğim için mi boş yere ateş ediyorum? Bulabildiğinin en iyisi bu mu?' Bakışları bir kez

daha buza dönmeden önce bir kahkaha attı. ‘Vay canına, bir kase alfabe çorbası yiyip bundan daha iyi bir tartışmaya sıçabilirim.’ Lucien çenesini hücresinin hemen dışındaki CCTV kamerasına doğru salladı. 'Neden gidip bizi dinleyen adamlarına sormuyorsun? Gidip onlara Madeleine Reed'in gerçek olup olmadığını sor. Birkaç kontrol yapmakla meşgul olduklarından eminim.”

Taylor soğukkanlılığını koruyarak, "Pittsburgh, Pensilvanya'dan Madeleine Reed adında biri olsa bile, 9 Nisan'dan sonra kaybolduğu bildirilen biri olsa bile, bu onu yakaladığınız ya da sizin elinizde olduğu anlamına gelmez." nerede olduğunu bile biliyorum. Ülkedeki her kayıp bürosundan internet üzerinden kolayca isim listesi elde edilebilir. İyi hazırlanmışsın. Bunu kanıtladın. Hatta eminim Senin gibi kibirli biri bir gün yakalanabileceği ihtimalini düşünmüş olmalı. Bu olasılığa karşı önceden hazırlanmış birkaç numaranızın olduğunu düşünmek mantıklıdır. Ama Madeleine'i kaçıran siz olsanız bile bize onun hâlâ hayatta olduğuna dair hiçbir kanıt gösteremezsiniz. Onu aylar önce öldürebilirdin ve bundan emin olmamızın mümkün olmadığını da biliyorsun. Yani şimdi işkence yaptığın ve öldürdüğün birçok isim arasından onun adını seçtin ve dışarıda sana son bir şans vermek için onu kullanıyorsun.'

Taylor bir nefes aldı, Hunter'a baktı ve sonra tekrar Lucien'e döndü. Taylor, "Bir şey yapmaya kalkarsan seni vururuz derken şaka yapmıyordum" diye devam etti. 'Bu yolculuğun size kaçma şansı vereceğini düşünüyorsanız ve bizi canlı bir kurbana götürecek bilgiye sahip olduğunuzu düşündüğümüz için kararlı bir eylemde bulunmayacağımızı düşünüyorsanız, başka bir düşünceniz var demektir.'

Lucien ellerini üç kez çırparak, "Bu, kurusıkı atışlardan çok daha iyi bir argüman, Ajan Taylor," dedi. “Ama az önce belirttiğiniz gibi, bundan emin olmanızın hiçbir yolu yok. Peki, 9 Nisan'dan sonra Pittsburgh, Pensilvanya'da kaybolduğu bildirilen Madeleine Reed'in gerçekten var olduğunu öğrendiğinizde, gerçekten blöfümü görmeyi göze alabilir misiniz?' 'Çünkü eğer bunu yaparsan ve ben blöf yapmıyorsam, sana ve FBI'a yağacak olan pislikler bir ömür boyu sürecek.'

Hunter zar zor dinliyordu. Lucien'in sözleri hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu -'*çünkü son iki gündür dostum, yirmi yıldır aradığın adamın karşısında oturuyorsun. Jessica'yı senden alan kişi bendim.*'

Vücudundaki her atom, Lucien'in sadece blöf yaptığına inanmak istiyordu ama Hunter, Lucien'in gözlerinde bir şey görmüştü; genellikle kesin olarak geldiğini bildiği rahatsız edici bir meydan okuma.

Lucien, dikkatini Taylor'dan uzaklaştırarak, "Gözlerinin çılgınca olduğunu görebiliyorum, Robert," dedi. 'Doğru söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyorsun. Belki sana bu konuda yardımcı olabilirim." Dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi. 'Sarı cepheli ev, numara 5067, Lemon Grove Bulvarı ile Kuzey'in köşesinde
Oxford, Doğu Hollywood'da.'

Hunter boğazının sıkıştığını hissetti. Jessica'nın adresi buydu. Ancak Lucien polis raporlarını okumuş olsaydı bu bilgiyi elde etmek çok kolay olurdu.

Lucien onun aklını okudu.

"Biliyorum, biliyorum" diye kabul etti. 'Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Adres almak kolaydır. Peki ya buna ne dersiniz? Jessica'nın evin her tarafına dağıttığını söylediğin fotoğraflardan en büyüğü, oturma odasındaki koyu kahverengi deri kanepenin yanındaki küçük bir masanın üzerindeki gümüş çerçevenin içindeydi. Resimde ikiniz LAPD'nin bir tür akşam yemeği partisinde ya da ödül töreninde çekilmişti. Üniforma giymiştin ve gururla ödülünü sergiliyordun. Mor bir elbise ve ona uygun bir çanta giyiyordu. Saçları gevşekti ama bir tarafa, sol omzunun üzerine atılmıştı.'

Bakışları hâlâ Hunter'ın üzerinde olan Lucien durakladı ve eski arkadaşının beynine, kendi sözlerini Hunter'ın hafızasında kilitli olan görüntülerle eşleştirme şansı verdi.

Ve ardından son darbeyi indirdi.

"Ama bununla evde tahrip edilen diğer fotoğraflar arasındaki gerçek farkı biliyorsun, değil mi Robert?" Bu, üzerinde "PIG" kelimesinin yatay yerine dikey olarak yazıldığı tek yerdi."

Yetmiş Yedi

Hunter kalbinin durduğunu, damarlarındaki kanın donduğunu ve midesindeki çukurun, ruhunu yok etmekle tehdit eden bir kara deliğe dönüştüğünü hissetti. Konuşmak istiyordu ama sesi boğazında düğümlenmiş gibiydi.

Gözleri Lucien'e odaklanmıştı ama aklına değil. Tüm düşünceleri, bir parçasının Jessica ile birlikte öldüğü geceye gitmişti. Uzun süre aramasına gerek yoktu. O gece gördüklerinin her ayrıntısı beyninin bir yerinde kilitlenmişti. Bu anılara erişmek acı verici ama basitti. Lucien'in bahsettiği fotoğrafı tam önünde -kırık cam, gümüş çerçeve ve büyük kan harflerle yazılmış 'DOMUZ' kelimesi- dikey olarak görebiliyordu. Lucien'in söylediği gibi, üzerine bu şekilde bir kelimenin yazıldığı tek fotoğraf oydu.

Mantıklı düşünmek için elinden geleni yapan Hunter, öfkesini vücudundan dışarı taşmadan önce bir şekilde dizginlemeyi başardı.

Eğer Lucien bir şekilde Jessica'nın cinayetiyle ilgili olay yeri polis raporlarını ele geçirmeyi başarmışsa, Hunter'ın çok detaylı olduğunu bildiği olay yeri delil raporu ve envanterinin kopyalarını da ele geçirme ihtimali de vardı. .

Hunter nefesini verdi.

Lucien şüphesini anladı.

'Hala ikna olmadın değil mi? Beynin savunma mekanizması ilgi çekici değil mi Robert? Geldiğini gördüğü yoğun psikolojik acıdan kaçınmak için bazen bilinçaltında bile alternatif bir cevap bulmak için her şeyi dener. Hatta gerçekleri göz ardı edecek ve doğru olmadığını bildiği şeylere tutunmaya çalışacaktır. Ama seni suçlayamam Robert. Senin yerinde olsaydım ben de buna inanmak istemezdim. Ama gerçek şu ki, bu doğru."

Taylor bodrum koridorunda havanın ne kadar değişken hale geldiğini teninden hissedebiliyordu.

"Yine blöf yapıyorsun," diye denedi bir kez daha, sesi öfkeliydi ve

öncekinden birkaç desibel daha yüksekti. Robert iki failin olduğunu söyledi. Adli tıp olay yerinde iki set parmak izi buldu. Bu sefer bir ortağın olduğunu bize söyleyecek misin? *Ve* . . Lucien cevap veremeden vurguladı, 'artık parmak izleriniz dosyada var. FBI'ın bilgisayar sisteminin yaptığı ilk şeylerden biri, yakalanan kişilerin parmak izlerini IAFIS'teki çözülmemiş suçlarla bağlantılı kayıtlarla eşleştirmek için kontrol etmektir. Eğer parmak izleriniz Jessica'nın evinde ya da başka herhangi bir çözülmemiş suçun olay yerinde bulunanlarla eşleşseydi, günler önce dört bir yandan bize bağıran kırmızı alarmlara sahip olurduk.'

IAFIS, Entegre Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemidir. FBI bilgisayar sistemi, bir DNA örneği topladıktan sonra aynı kontrolü Ulusal DNA veri tabanında da yapıyor.

Lucien sabırla Taylor'ın sözünü bitirmesini bekledi.

"Daha önce dikkatinizi çektiğim gibi Ajan Taylor, bazen oldukça saf olabiliyorsunuz. Suç mahallini sahnelemenin zor olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir cinayeti soygunun yan ürünü gibi göstermenin zor olduğunu mu düşünüyorsunuz? Başka birinin parmak izlerini alıp Jessica'nın evine yerleştirmenin benim gibi biri için sorun teşkil edeceğini mi düşünüyorsun?' Güldü. 'Size bu parmak izlerinin ait olduğu iki adamın isimlerini verebilirim. Bunu yine de doğrulayamayacaksın ama aynı zamanda sana onların kalıntılarını bulacağın yeri de verebilirim. Çete üyeleri tarafından yapılan bir soygun gibi görünmesini istedim. Polisin bir yerine iki şüpheli aramasını istedim. FBI'ın neden benim varlığımdan haberi olmadığını düşünüyorsunuz Ajan Taylor? Bu kadar çok cinayetten sonra Davranış Bilimi Biriminizin neden bunların hiçbiriyle bağlantı kuramadığını düşünüyorsunuz? Yirmi beş yıldır insanları öldüren bir katili neden aramadığınızı sanıyorsunuz?'

Yenilgi ve öfke Taylor'ın yüzünde çizgiler çizmeye başladı. “Buna aldatma denir Ajan Taylor. Polisi bir şeye inandırırken gerçek bambaşka bir şeye inandırmak. Bu bir sanat ve ben bunda çok iyiyim.'

Lucien dikkatini yeniden Hunter'a çevirdi.

"Belki de bu, kafandaki tüm şüpheleri kesin olarak ortadan

kaldıracaktır, Robert." Jessica'nın evdeki tüm mücevherlerinin alındığını söyledin ama dedektiflere tam olarak neyin alındığını söyledin mi?'

Hunter tuhaf bir hissin teninde bir döküntü gibi yayıldığını hissetti. "Elbette hayır" dedi Lucien. Sahip olduğu her mücevher parçasını bildiğinden şüpheliyim. Ama size tam olarak neyin alındığını söyleyebilirim. Her şeyi odasındaki şifonyerin üzerindeki bu sevimli küçük çiçekli kutunun içinde saklıyordu. İkinizin başka bir resminin yanında. Dokunulmamış, tahrip edilmemiş bir resim. İkiniz kumsaldasınız.' Durdu ve Hunter'ın yüzünde yumruğun hedefine çarptığını gördü. Ama henüz işi bitmemişti. 'Kutunun tamamını aldım. Ama vücudundan, daha önce alınmış olduğunu söylediğiniz nişan yüzüğü dışında, iki tek pırlanta küpesini ve zarif kolyesini de aldım. Üzerindeki kolye beyaz altın renginde bir sinek kuşuydu. Gözü küçücük bir yakuttu. Bu sefer ne kadar öz disiplin olursa olsun Hunter'ın öfkesini içeride kilitli tutamazdı. İleriye doğru patladı ve iki yumruğunu da birkaç kez Pleksiglas'a vurdu.

Hunter'ın gözlerinden yaşlar aktı. İçlerindeki derin acı bir sayfadaki kelimeler kadar açıktı. Farkında bile olmadan, dişlerinin arasından tek bir kelime kaçtı dudaklarından.

'Neden?'

Yetmiş sekiz

Hunter'ın patlaması o kadar ani ve şiddetliydi ki Taylor'ın olduğu yerde zıplamasına neden oldu. Öte yandan Lucien gözlerini bile kırpmadı. Bunu bekliyordu. Hunter'ın yumrukları nihayet Pleksiglas'a vurmayı bıraktığında, ellerinin derisi kırmızıya dönmüştü ve çoktan morarmaya başlamıştı. Bütün vücudu öfke, üzüntü ve kafa karışıklığından titriyordu. Lucien gösterinin tadını çıkarıyordu ama Hunter'ın sorusunu duymayı ihmal etmedi. “Nedenini bilmek istiyor musun?” dedi Lucien.

Hunter ona sadece baktı. Titremesini durduramadı. O anda, aklı başında başlangıç noktasından çok uzakta bir yerdeydi. Lucien

kendini toparladı ve sanki söylemek istediği şeyin ensesine güç verilmesi gerekiyormuş gibi ayağa kalktı.

Lucien, "Asıl sebep, buna engel olamamamdı" diye açıkladı. Seni gerçekten özledim Robert. Sahip olduğum tek gerçek dostu özledim. Jessica'yla yaşanan olaydan sekiz ay önce seni Los Angeles'ta aramaya karar verdim. İlk önce seninle iletişime geçmedim çünkü sana sürpriz yapmak istedim. Aniden kapınızı çalarsam beni tanıyıp tanımayacağınızı görmek istedim.'

Hunter ellerinin vücudunun yan tarafına düşmesine izin verdi.

Lucien, "Nerede yaşadığını öğrendim," diye devam etti. ‘Bu pek de zor olmadı. Bir akşam senin apartmanın çevresinde dolaşıp senin eve gelmeni bekledim. Belki bu büyük sürprizden sonra ya da en azından senin için büyük bir sürpriz olacağını düşündüğüm şeyden sonra gidip bir yerlerde bira içebiliriz, eski günleri konuşabiliriz diye düşündüm. . . yetişin.” Lucien omuz silkti. 'Belki de derinlerde bir yerlerde bir şeyler, herhangi bir psikopatik özellik yakalayıp yakalamayacağını görmek için mazoşist bir istek duyuyordum. Belki de her gün kullandığım maskemin arkasını görüp göremediğini kontrol etmek istedim. Ya da belki de hiç de öyle değildi. Belki de kendime o kadar güveniyordum ki, bu kadar iyi olduğumu kendime kanıtlamak için kendimi bir teste tabi tutmak istedim. Ve tanıdığım en iyi suç davranışı psikoloğunun yanında birkaç gün geçirmekten daha iyi bir sınav olabilir mi? Birisi
aynı zamanda polis memuruydu ve dedektif olmak üzereydi. Eğer işaretleri okuyamazsan Robert, kim okuyacak?'

Hunter'ın midesi bulanıyordu ve hasta olmamak için yoğun bir şekilde konsantre olması gerekiyordu.

Lucien, "Ama o gece eve yalnız gelmedin," diye devam etti. 'Arabanı park etmeni, dışarı çıkmanı ve bir beyefendi gibi diğer tarafa gidip birine yolcu kapısını açmanı izledim. Bu güzel kadın dışarı çıktı. Ve bunu sana vermeliyim Robert, çok etkileyiciydi.'

Hunter göğsünün heyecanla inip kalkmasını engellemek için nefesini tuttu. Lucien, "Sana tam olarak ne olduğunu söyleyemem" dedi. 'Fakat deneyimlerimin bana zaten öğrettiği şey şuydu; tüm arzulara, tüm şiddetli düşüncelere ve dürtülere rağmen, birisinin

hayatını almaya yönelik durdurulamaz dürtüye rağmen, sonunda onu itmek için hala bir çeşit tetikleyicinin olması gerekiyor. biri sınırın ötesinde.'

Hunter ve Taylor'ın düşünceleri anında Lucien'in not defterinde okudukları ve Kennedy'nin önceki gün onlara gösterdiği pasaja döndü.

Lucien, "Jessica'nın arabadan inmesine yardım etmek için elini tuttuğunda sana bakışı da aynıydı, Robert," diye devam etti. 'O park yerinde seni öpme şekli. İkiniz arasında o kadar çok sevgi vardı ki, bunu durduğum yerden ta tenimde hissedebiliyordum.'

Hunter'ın parmakları bir kez daha yumruk haline geldi.

'Denedim Robert. Buna direnmeye çalıştım. Bu yüzden o zamanlar sana hiç yaklaşmadım. Bunu yapmak istemedim. Jessica'yı senden almak istemedim. Ertesi sabah Los Angeles'tan ayrıldım ve onu unutmak için elimden geleni yaptım. Eğer bir dürtüye direnmeye çalıştıysam, hepsi bu. Ama ikinizin de asla anlayamayacağı şey şu ki, o tetik kafanızın içinde patladığında, mahkum olursunuz. Takıntı seni deli ediyor. Geciktirebilirsin ama kontrol altına alamazsın. Gece, gündüz, geceden sonra beyninizi vurarak geri gelir, ta ki siz artık buna dayanamayana kadar. Ta ki vizyonlar hayatınızı ele geçirene kadar. Ve bu nokta sekiz ay sonra geldi."

Hunter Pleksiglas'tan bir adım geri çekildi.

Lucien, "Bu yüzden her şeyi soygun gibi görünecek şekilde planladım" dedi. 'Parmak izlerini almak için iki adamı öldürdüm. Asla bulunamayacaklarını biliyordum, bu yüzden polis onları ne kadar çok ve uzun süre ararsa arasın, parmak izleri bulunamayacaktı. asla kimseye benzetilmemelidir. Los Angeles'a döndüm. İkinizi tekrar birlikte gördüm ve sonra onu evine kadar takip ettim.'

Taylor bile artık uyuşmuş hissetmeye başlamıştı.

Lucien, "İşkence olmadı" diye ekledi. 'Cinsel tatmin yok. Bunu olabildiğince hızlı yaptım.'

"İşkence yok mu?" diye araya girdi Taylor. 'Robert vücudunun her yerinde bıçak yaraları olduğunu söyledi.'

Lucien, "Otopside," diye yanıtladı, gözleri Hunter'ı arıyordu.

'Otopsi ekibi yeterince yetkin olsaydı, boğazına gelen ilk yaranın ölümcül olduğunu öğrenmeleri gerekirdi. Diğerlerinin hepsi otopsi yapıldı. Bu “soygun-aldatma” planının bir parçasıydı.”

Bu gerçek Hunter'ın otopsi raporunu okuduğunda her zaman ilgisini çekmişti. Jessica bir polis memuruyla nişanlı olduğu için bunu faillerin öfke patlamasına bağlamıştı.

'Kırık resim çerçeveleri, tahrip edilmiş fotoğraflar, bozulan ev ve çalınan mücevher ve paralarla sahneyi ben hazırladım. Ve hepsi bu. İşte böyle oldu. bu *Neden* oldu.”

Lucien bir kez daha Pleksiglas'a doğru adım atarken, Hunter'ın gözleri hiç kırpılmadan Lucien'in yüzünde kaldı; her iki elinin parmakları hâlâ yumruk halindeydi.

“Daha önce haklıydın, Lucien.” Sesi o kadar sakindi ki Taylor'ı korkuttu. 'Dedektif olmanın canı cehenneme. Korumaya yemin ettiğim şeyi boşver. Sen *öyle* ölü bir adam.”

Döndü ve koridordan ve bodrumdan çıktı.

Yetmiş Dokuz

Doksan saniye sonra Hunter ve Taylor, Direktör Adrian Kennedy'nin ofisinde duruyorlardı. Doktor Lambert de oradaydı. Hunter pencereden dışarı bakarken Kennedy, "Senin için tüm bu senaryonun değiştiğini anlıyorum Robert" dedi. 'Kimse bu tür bir açıklamayı tahmin edemezdi ve çok üzgünüm. Sana yalan söyleyip nasıl hissettiğini tamamen anladığımı söylemeyeceğim çünkü anlamıyorum. Kimse yapmıyor. Ama oldukça iyi bir fikrim var.” Kennedy'nin sesi yorgun geliyordu.

Masasına doğru yürüdü ve bilgisayar monitörünün yanındaki çıktıyı aldı, ardından göğüs cebinden okuma gözlüğünü çıkardı.

Çıktıyı okumadan önce, "Ama değişmeyen bir şey var" dedi. 'Madeleine Reed, yirmi üç yaşında, Blue Springs City, Missouri'de doğdu ama o sırada Pittsburgh, Pennsylvania'da yaşıyordu. Onu en son 9 Nisan'da, birkaç gün önce bir barda tanıştığı biriyle akşam yemeğine çıkmak için evinden çıkmadan hemen önce ev arkadaşı

gördü. Madeleine o gece hiç geri dönmedi ve ev arkadaşı bunu tuhaf buldu çünkü Maddy -herkes ona böyle derdi- ilk randevusunda bütün geceyi kimseyle geçirme alışkanlığı yoktu.'

Hunter dikkatini Kennedy'nin penceresinin dışındaki dünyaya odakladı. Kennedy, "İki gün sonra hâlâ gelmemişti" diye ekledi. 'İşte o sırada Selena Nunez adındaki ev arkadaşı polis karakoluna gitti ve onun kayıp olduğunu bildirdi. Kayıp şahısları araştıranların tüm çabalarına rağmen ellerinde kesinlikle hiçbir şey yok. 9 Nisan akşamı onu yemeğe çıkaran bu gizemli adamın neye benzediğini kimse bilmiyor. Bardaki barmen Madeleine bir gece önce onu hatırlıyordu. Ayrıca onun kendisinden biraz daha yaşlı görünen biriyle konuştuğunu gördüğünü de hatırlıyor ancak polise doğru bir tanım verebilmek için adamın yüzüne yeterince dikkat etmemişti.' Kennedy okuma gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi. . 'Madeleine çalıştı Kanser Bakımı. Onun özel görevi ölümcül kanser hastası çocuklara destek ve arkadaşlık sağlamaktı Robert. O iyi bir insan.” Kennedy çıktıyı Hunter'a uzattı.

Hunter hareket etmedi.

'Ona bak, Robert.'

Hunter nihayet gözlerini pencereden ayırıp Kennedy'nin elindeki kağıda çevirene kadar birkaç saniye geçti. Ekte ikinci bir çıktı vardı: Madeleine Reed'in 6x4 portre fotoğrafı. Açık ve görünüşte pürüzsüz bir cildi, biraz oryantal bir görünüme sahip, yeşil renkli gözleri ve omuzlarına kadar uzanan canlı siyah bir parlaklıkla çok çekici bir kadındı. Fotoğraf çekilirken yüzündeki gülümseme saf ve masum görünüyordu. Mutlu görünüyordu.

Kennedy tekrar, "Lucien'in Madeleine Reed'in nerede tutulduğunu biliyor olabileceği gerçeği değişmedi Robert" dedi. 'Artık bundan vazgeçemezsin. Ona sırtını dönemezsin.”

Hunter, sayfayı sessizce yönetmene iade etmeden önce fotoğrafı bir süre daha inceledi.

Kennedy, devam etme fırsatını değerlendirdi. Benim için çalışmadığını biliyorum Robert, bu yüzden sana hiçbir şey yapmanı emredemem ama seni tanıyorum. Ahlaki değerlerinizi biliyorum. Neyi temsil ettiğinizi ve hayatınızı neye adadığınızı biliyorum. Ve

şimdi duygularınızın eylemlerinizi belirlemesine izin verirseniz, içinizde ne kadar incinmiş ve öfkeli hissederseniz hissedin, daha sonra kendinizle yaşayamazsınız. Aynada kendinle yüzleşemezsin. Bunu çok iyi biliyorsun.'

Hunter'ın gözlerinin arkasında bir baş ağrısı batıyordu. “Yirmi yıldır Jessica'nın katillerini arıyorum Adrian.” Hunter'ın sesi alçak ve acı doluydu. 'O gece onun yanında olmadığım için pişmanlık duymadığım bir gün bile geçmedi. Onları bulacağıma dair ona ve kendime söz vermediğimden beri tek bir gün bile geçmedi ve bulduğumda, sonuçları ne olursa olsun onlara bunu ödeteceğim.' 'Bunu anlıyorum' dedi Kennedy.

Hunter, “Öyle mi?” diye sordu. "Gerçekten öyle mi?"

'Evet ediyorum.'

Hunter, "Hamileydi" dedi.

Kennedy'nin ciğerlerindeki hava dışarı atıldı. Yüzünde şaşkınlıkla Hunter'a baktı.

Hunter, "Jessica hamileydi," diye tekrarladı. 'O sabah kullanıma hazır hamilelik testlerinden biriyle bunu öğrenmiştik ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk. O gece restorana rezervasyon yaptırmasının nedeni buydu. Kutlama yapmamız gerekiyordu. İkimiz de öyleydik. . Hunter nefesini toplamak için durakladı: '. . . çok mutluyum.”

Taylor, felç edici bir ürpertinin içinden geçtiğini hissetti. Bir şeyler söylemek istiyordu ama ne ve nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Hunter, "Lucien benden sadece evlenmem gereken kadını, Adrian'ı almadı," dedi. ‘Sahip olmam gereken aileyi elimden aldı.’

Kennedy ciddi bir sessizlikle yere baktı. Saygılarını sunma ve Hunter'ın acısını anlama şekli.

Kennedy sonunda "Üzgünüm Robert" dedi. “Bunu hiç bilmiyordum.” “Kimse bilmiyordu,” diye yanıtladı Hunter. 'Ailesi bile değil. Resmi onay almak için Jess doktoru görene kadar beklemek istedik.' Hunter'ın bakışları pencereye döndü. Adli tabipten bunu otopsi raporundan çıkarmasını istedim. Anne ve babasının öğrenmesini istediğim yol bu değildi ve onların acısını daha da

artırmanın bir anlamı olmadığını düşündüm.'

Uzun ve karanlık bir sessizliğin ardından Kennedy, "Acınızı, öfkenizi ve bunların sizin için ne kadar yıkıcı olduğunu ancak hayal edebiliyorum Robert" dedi. 'Ve çok üzgünüm.'

“Ama yine de beni yirmi yıldır aradığım ve intikam yemini ettiğim kişiyle, aramızdaki pleksiglas duvarın güvenliği olmadan, kapalı bir yere koymak istiyorsun.”

Kennedy ölçülü bir sesle, "Yakalandı Robert," dedi. 'Lucien, FBI'ın Davranış Bilimi Birimi'nin beş kat aşağısında, kaçışı mümkün olmayan bir yeraltı hapishane hücresinde oturuyor. O *öyle* yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek. Jessica'ya ve sana yaptıklarının bedelini ödeyecek.” Çıktıyı işaret etti. "Ama eğer Lucien'le birlikte o uçağa binmezsen bu kız ölebilir." Bunun olmasına izin vermek istemediğini biliyorum.'

‘Başka birini gönderebilirsin.’

Kennedy'nin masasının yanında duran Taylor, "Hayır, yapamayız Robert" dedi ve yüzünü ona çevirdi. "Lucien'in aşağıda ne dediğini duydun." Sen, ben ve o. Bir kişi eksik değil, bir kişi fazla değil. Anlaşmayı bozarsak, eğer Madeleine henüz ölmemişse, muhtemelen son saniyeye kadar birisinin onu bulacağına dair umudunu kaybetmeden tek başına ölecek. Bunu ona borçluyuz Robert.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Kennedy, "Courtney haklı Robert" dedi. 'Madeleine henüz ölmediyse burada değerli zamanımızı kaybediyoruz. Şimdi harekete geçmeliyiz. Lütfen öfkenizin ve üzüntünüzün Madeleine'in kurtarılma şansını ortadan kaldırmasına izin vermeyin. Kurtulmak için tek şansı.”

Hunter, Madeleine'in çıktıya eklenen fotoğrafına bir kez daha baktı.

"Ölmedi" dedi, sesinde zerre kadar şüphe yoktu.

“Ne?” diye sordu Kennedy.

“Eğer Madeleine ölmediyse” dedin.” Hunter başını salladı. 'Madeleine Reed ölmedi. O hala hayatta.'

Seksen

Hunter'ın sesindeki sarsılmaz inanç hem güven verici hem de kafa karıştırıcıydı.

Taylor'ın sorusu kelimelerden değil, kısılan gözlerle tamamlanan hafif bir baş sallamadan geldi.

"O yaşıyor," dedi Hunter onlara tekrar kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Doktor Lambert, “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” diye sordu. “Beni yanlış anlamayın Dedektif Hunter. Direktör Kennedy'ye katılıyorum. Şimdi harekete geçmeniz gerektiğine inanıyorum, ama aynı zamanda bu zavallı kızın hayatını kurtarmak için çok geç kalmış olabileceğiniz gerçeğine veya hatta Lucien'in sizi vahşi bir kaz avına gönderebileceği gerçeğine de hazırlıklı olmalısınız. O, doğası gereği, yılların deneyimine sahip bir aldatıcıdır. Ajan Taylor'ın son görüşmenizde söylediği gibi, Lucien bunu dışarıdaki son şansı olarak görüyor olabilir, bu da ona bir şeyi denemek için beş kat yeraltındaki bir hücrede oturmaktan daha iyi bir şans veriyor.'

Hunter, "Olabilir," diye yanıtladı. “Ama Madeleine hala hayatta.” “Doktor Lambert'in sorusunu tekrarlayacağım,” diye söze Kennedy başladı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Robert?"

Hunter, "Çünkü Madeleine Reed, Lucien'in kozudur" dedi. 'İlk günden beri bunu sürdürüyordu. Onu buraya BSU'ya ilk ne zaman getirdiniz?'

"Yedi gün önce" diye yanıtladı Kennedy. "Bunu biliyorsun."

Hunter onlara, "Ama şimdiye kadar ondan bahsetmedi," diye hatırlattı. "Doktor Lambert'in de dediği gibi Lucien'in çok tecrübesi var. Bu oyunu çok uzun zamandır oynuyor. Tesadüfen yakalansa da yaptığı her hamle en ince ayrıntısına kadar hesaplanıyor. Ve deneyimli bir oyuncu kozlarla ilgili önemli bir kuralı bilir.'

Taylor, "Onları asla çok erken oynamayın" dedi. ‘Mümkün olan en iyi ana kadar onlara tutunacaksınız.’

Hunter başını salladı. 'Ya da bunu yapmanız zorunlu olana kadar. Hepiniz Lucien'in iç saatinin ve hesaplamalarının ne kadar etkileyici olduğundan bahsettiniz.

Sağ? Madeleine'e ne kadar yiyecek ve su bıraktığını tam olarak biliyor. Her şeyi neredeyse mükemmele nasıl bölüştüreceğini öğrendiğini zaten söylemişti. Eşiği hesapladı. Bunu ilk günden beri biliyordu ve geri dönüşü olmayan noktanın nerede olduğuna dair çok doğru bir fikre sahip olduğundan eminim. Ama yine de şu ana kadar kozunu oynamakta bir neden göremedi. Bunun nedeni de şu: Bunu zamana karşı bir yarış haline getirmek istiyor çünkü bu bizi çok büyük bir baskı altına sokuyor. Kurbanların kalıntılarını bulmaktan çok daha fazla baskı var."

Herkes bir anlığına Hunter'ın sözlerini soludu.

Doktor Lambert, "Ayrıca nişanlınızın katilinin kendisi olduğunu açıklamak için şu ana kadar beklemesinin nedeni de bu," dedi. "Çünkü bu sadece sizi aşırı baskı altına almakla kalmıyor, aynı zamanda ruh halinizi de etkiliyor." Bu seni istikrarsızlaştırır. Sizi duygusallaştırır ve dolayısıyla daha savunmasız, hata yapmaya daha yatkın hale getirir. Lucien bunu çok iyi biliyordu."

Taylor'ın derisinde tüyler diken diken oldu.

'Ama bu aynı zamanda Robert'ı daha değişken kılıyor' dedi. "Lucien o pleksiglas duvarın arkasında olmasaydı muhtemelen şimdi ölmüş olurdu." Bakışları Hunter'a kaydı ve o da bakışlarına yüzde 100 inançla karşılık verdi.

Doktor Lambert, "Belki de istediği tam olarak budur" dedi. "İkiniz de dışarıdayken kaçmaya çalışmak değil, polis tarafından intihar etmek." Kennedy ve Taylor ona kaşlarını çattı ama Hunter'ın pencereden dışarı bakarken düşündüğü de tam olarak buydu.

Taylor, "Neden polisin intihar etmesini istesin ki?" diye sordu. Hunter, "Çünkü ne olursa olsun Lucien hatırlanmak istiyor" dedi. 'Kötü şöhret istiyor.' Parmaklarıyla havadan alıntılar çizdi. 'Ünlü bir seri katil olmanın getirdiği 'prestij'. Mirasının kriminoloji ve suç davranışı derslerinde incelenmesini istiyor. Eğer gerçekten yaptığı buysa, bu ansiklopediyi yazmasının nedenlerinden biri de budur.'

"Bunu anlıyorum" dedi Taylor, "ama ne olursa olsun bu muhtemelen gerçekleşecek." Bunu başarmak için öldürülmesine gerek yok.'

'Doğru,' diye onayladı Hunter, 'ama aynı zamanda, günlerini

parmaklıklar ardında geçirmediği ya da devlet tarafından idam edilmediği takdirde itibarının katlanarak artacağını da biliyor. Onun için bunun, ömür boyu sürecek projesi için uygun bir sonuç olmayacağından eminim. Öte yandan, son kurbanını kurtarmaya çalışırken FBI tarafından vurularak öldürülürse. . Hunter omuz silkti ve söylediklerinin öneminin havayı sarhoş etmesine izin verdi.

Doktor Lambert, "O bir efsaneye dönüştü" diye onayladı.

Kennedy, Hunter'a hitaben, "Peki, Madeleine Reed'in hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsanız ve Lucien'in hesaplamalarını doğru yaptığını varsayarsak, ne kadar vaktimiz var, Robert?" dedi.

Hunter kuşkulu bir ifade takındı. "En iyi tahminim, bize Madeleine'den bahsettiği andan itibaren onu bulmak için yaklaşık yirmi saatimiz olduğudur." Bundan sonra çok fazla umut beslemezdim.'

Kennedy saatine baktı. 'Bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz' dedi. “Burada daha fazla vakit kaybedemeyiz Robert.”

Madeleine'in fotoğrafı hâlâ masanın üzerindeydi. Doğrudan Hunter'a bakıyormuş gibi görünüyordu.

‘Uçak hazır mı?’ dedi.

'Sen piste vardığında bu olacak' diye yanıtladı Kennedy, 'ama önce ikinizin hazırlanması gerekiyor.'

Herkes hareket etmeye başladığında Doktor Lambert, "Hazırlıklı olun," dedi, "çünkü bence haklısınız Dedektif Hunter." Lucien ikinizin de sınırlarını zorlamaya çalışacak ve şu anki koşullar altında o kadar da zorlamaya gerek olmadığını biliyor. Oraya tekrar çıktığında buraya geri dönmemek için ne gerekiyorsa yapacağını düşünüyorum. Hayatına mal olsa bile.”

Hunter ceketinin fermuarını çekti. “Ve bu benim için sorun değil.” Taylor'a baktı. 'Atışı yapan ben olduğum sürece.'

Seksen Bir

Binanın arka tarafındaki güvenlik çıkışlarından birinin yanında kendilerini bekleyen SUV'a gitmeden önce, Hunter ve Taylor'dan iki

son teknoloji kablosuz gözetleme mikrofonunun görevlendirilmesi için gömleklerini teslim etmeleri istendi. üzerlerine takılabilir. Mikrofonlar normal düğmeler gibi gizlenmişti, ancak tek bir düğmenin diğerlerinden farklı olmaması için her iki gömleğin üzerindeki tüm düğmelerin değiştirilmesi gerekiyordu. Göbek deliğinin hemen üstünde mikrofon vardı. Küçük bir kabloyla, sırtlarının küçük kısmına bağlanan, sakız çubuğuna benzeyen, çok güçlü ama göze çarpmayan bir uydu vericisine bağlanıyordu. Mikrofon aynı zamanda GPS konum belirleyicisi olarak da çalışıyordu. Yönetmen Adrian Kennedy ve ekibi her zaman tam konumlarını bileceklerdi. Ancak gömleğini geri alır almaz Hunter bu fikre karşı çıktı.

Adrian Kennedy'ye "Sahte düğmeler orijinalleriyle tam olarak aynı renkte değil" dedi.

Kennedy, "Yeterince yakınlar" diye yanıtladı.

Hunter, "Belki çoğu insan için," dedi. “Ama Lucien için değil.” “Bana senin ve Ajan Taylor'ın gömleğinin düğmelerinin rengini fark ettiğini mi söylüyorsun?”

'Güven bana. Lucien her şeyi fark etti Adrian. O bir sünger gibidir.” “Eh, zaman çerçevemiz göz önüne alındığında yapabileceğimizin en iyisi bu” dedi Kennedy. 'Seninle her zaman ilgilenmeye ihtiyacım var, o yüzden bu işi halletmemiz gerekecek.'

Bu maliyetli bir hata olabilir Hunter düşündü.

On dakika sonra Lucien iki ABD Deniz Piyadesi tarafından güvenlik çıkışından çıkarıldığında her şey yerli yerindeydi. Röportajlar boyunca giydiği turuncu mahkum tulumunun aynısını giyiyordu. Elleri ve ayak bilekleri, beline dolanan metal zincirlerle kelepçelenmişti, bu da hareketlerini kısıtlıyordu; kolları göğsünün üstüne çıkmıyordu ve adımları hiçbir zaman bir ayağın ötesine geçmiyordu, bu da onun koşmasını imkansız hale getiriyordu.

Lucien, Taylor'a, SUV'nin arka kapısını açarak içeri girmesine izin verirken, "Bu denklemde bir şeyler eksik" dedi. "Dedektif Hunter bizimle uçakta buluşacak," dedi Taylor, Lucien'in neden bahsettiğini tam olarak biliyordu. ile.

Lucien güldü. 'Ama elbette. Kendini bulması ve belki de her şey

tam bir fiyaskoya dönüşmeden önce duygularını kontrol etmesi için zamana ihtiyacı var, öyle değil mi Ajan Taylor?'

Taylor cevap vermedi. Duygularının kontrolü ele almasına izin verseydi muhtemelen suratına hemen orada yumruk atar ve her iki diz kapağını da vururdu. Bunun yerine, her iki denizci de onun arka koltuğa oturmasına yardım ederken, zincirlerini arabanın zeminindeki metal halkaya kilitlerken ve anahtarları Taylor'a verirken kapıyı açık tuttu.

Taylor yolcu koltuğuna otururken Lucien, "Güneş gözlüklerinize bayıldım Ajan Taylor" dedi. 'Çok...' . . FBI. Sırf bu yolculuk uğruna bir çift ayakkabı alabilir miyim sence?'

Taylor hiçbir şey söylemedi.

‘Sanırım o zaman bu ‘hayır’ olacak.”

Lucien kısa bir süre kelepçeli ellerine baktı; Tekrar konuştuğunda sesi kontrollü ve ölçülüydü; heyecan yok, öfke yok, sadece robotsu düz bir ton. “Sizce bunun sonu nasıl olacak Ajan Taylor?”

Afro-Amerikan denizci olan ve muhtemelen SUV'un tamamına bench press uygulayabilecek gibi görünen sürücü, arabayı harekete geçirdi. Taylor gözlerini yolda tuttu.

"Haydi Ajan Taylor," diye ısrar etti Lucien. 'Bu adil bir soru. Beklentilerinizin ne olduğunu bilmekle çok ilgileniyorum. Şu ana kadar harika iş çıkardın. FBI'ın üç kurbanın kayıp kalıntılarını bulmasını sağlayacak bilgiyi elde etmeyi başardınız.' Kaşları bir kez yukarı aşağı kalktı. "Ekibinizin talimatlara uyacak kadar yetenekli olduğunu varsayarsak New Haven'da bıraktığım beş kurbanın kalıntılarını da bulmalısınız. Ayrıca sizi canlı bir kurbana yönlendirebilecek bilgiler elde etmeyi de başardınız; eğer onu kurtarmayı başarırsanız, sizi bir kahramana dönüştürecek Ajan Taylor. Sadece iki günlük röportajlar için bu hiç de kötü bir şey değil. Bu yüzden sorumun oldukça adil olduğunu düşünüyorum. Bütün bunların sonu nasıl olacak sence? Sen ve Robert'ın kahraman olacağınızı mı düşünüyorsunuz, yoksa bu sizin en kötü kabusunuza mı dönüşecek?'

Taylor, sürücünün sorgulayan gözlerinin bir saniye kadar kendisine doğru kaydığını gördü.

Aslında yapmak istediği şey, Lucien'e Madeleine Reed'i bulacaklarını ve sonunda işkenceye son vereceklerini söylemekti. Daha sonra onu BSU'ya geri getirecekler, böylece onlara diğer kurbanlarının kalıntılarını nerede bulabileceklerini söyleyeceklerdi. Bundan sonra ya hapishanelerde çürüyecek ya da devlet tarafından idam edilecekti. Her iki durumda da bunun onun için bir önemi yoktu çünkü bir daha onun yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktı. Ama o soğukkanlılığını korudu ve tek kelime etmedi. Ona bakmadı bile.

Lucien caydırılmadı.

Aynı robotsu ses tonuyla, “Bunu yapacağını düşünüyor musun?” diye sordu. 'Robert'ın Jessica'nın ölümünün intikamını alacağını mı düşünüyorsun? Hayatının büyük bölümünde savunduğu her şeyi unutup öfkesinin hakimiyetine gireceğini mi sanıyorsun?' Cevap yok.

'Sizce beni vuracak mı, yoksa ellerini mi kullanıp nefesim kesilene kadar beni dövecek?'

Taylor bakmadı ama Lucien'in yüzünde yine o mide bulandırıcı gülümsemenin olduğunu görebiliyordu.

FBI Akademisi yerleşkesinden çıkıp kuzeye, Turner Field iniş pistine doğru ilerlediler.

'Bunu nasıl yapardınız Ajan Taylor? Eğer bu kadar umutsuzca aşık olduğun kişiyi şiddetle elinden alsaydım ve sana şüphelerden ve bol miktarda kandan başka bir şey bırakmasaydım, benden intikamını nasıl alırdın?'

Taylor damarlarındaki kanının ısındığını hissetti ama yine de ağzından çıkacak her kelimeyi yuttu.

Lucien taktik değiştirdi.

"Peki ya sen Muscle-Munch?" diye sordu sürücüye. 'Eğer evinize girip karınızı vahşice öldürseydim ve siz yirmi yıldır beni arıyor olsaydınız, sonunda benimle yüz yüze geldiğinizde nasıl bir intikam alırdınız? O muz benzeri parmaklarının tek bir dokunuşuyla tüm kafatasımı parçalayacakmış gibi görünüyorsun. Eminim sen ve karınız bunlarla çok eğleniyorsunuzdur.'

Sürücü öfkeyle kaşlarını çattı ve gözü dikiz aynasından Lucien'i aradı.

Taylor ona bakarak, "Tutukluya cevap vermeyi aklından bile geçirme Er," dedi. 'Ne kadar saldırgan olursa olsun, onun söylediği her şeyi tamamen göz ardı edeceksiniz. Anladın?'

'Evet hanımefendi.' Cevap derin bas bir sesle geldi.

Lucien yüksek sesle güldü.

“Size ne düşündüğümü söyleyeyim Ajan Taylor. Bunu yapacağını düşünüyorum. Robert'ın kırılacağını ve sonunda intikamını alacağını düşünüyorum. Ve bence onu durdurmanın tek yolu onu vurmandır. Asıl soru şu: Yapacak mısın?'

Seksen İki

Hunter ve iki ABD Deniz Piyadesi, Taylor ve Lucien'ın bulunduğu siyah SUV uçağın yanına yanaştığında, küçük, özel yapım, beş kişilik Lear Jet'in yanında bekliyorlardı.

Gökyüzünde ağır bulutlar toplanmaya başlıyordu ve tüm gün boyunca ruh halleri değişiyormuş gibi hissettiriyordu; parlak yerlerin yerini koyu, mavi yerini griye bırakıyordu.

Taylor arabadan indi ve denizcilerden birine Lucien'in emniyet kemerinin anahtarını verdi. Onun arka koltuktan kilidini açıp uçağa bindirme sorumluluğunu üstlendiler. Hunter'ın yanından geçip uçağa çıkan birkaç adımı attıklarında Lucien dönüp Hunter'ın gözlerine baktı. Acı ve öfkeden başka bir şey görmüyordu ve gülümsememek için kendi içinde bir savaş vermek zorunda kalmıştı.

Hunter ve Taylor ancak Lucien'in zincirleri uçağın zeminindeki koltuklardan birinin yanındaki özel metal halkalara güvenli bir şekilde kilitlendiğinde uçağa bindiler.

Lucien'in koltuğu kabinin arka tarafındaydı ve yalnızca pilotun kokpitindeki bir düğmeyle etkinleştirilebilen, askeri düzeyde, saldırıya dayanıklı elektronik kilitle donatılmış metal bir kafesle çevrelenmişti.

Taylor ceketini Lucien'in kafesinin hemen ilerisindeki sağ koltuğa koydu ama oturmadı. Hunter koridorun karşısındaki koltuğa onun yanından oturdu. Pilot kokpitte sabırla bekliyordu.

Taylor, Lucien'e "Peki Illinois'de nereye gidiyoruz?"

diye sordu. "Değiliz" diye yanıtladı gerçekçi bir tavırla.

Taylor bir an tereddüt etti. 'Ne demek istiyorsun? Illinois'e gideceğimizi söylemiştin."

'Hayır, yapmadım. Buradan Illinois'e kadar olan mesafeyi katetmeye yetecek kadar yakıta ihtiyacımız olduğunu söyledim. Eğer Illinois'e gitmek için yeterli yakıtımız varsa, bu New Hampshire'a gitmek için de yeterli yakıtımız olduğu anlamına gelir. Biz de oraya gidiyoruz."

Lucien'in koltuğu sabitti ama uçak kabinindeki diğer herkes tam 360 derece dönebiliyordu. Hunter bakmak için koltuğunu sallamadı.

Lucien, onu ileriye dönük tutuyordu ama Lucien'in hâlâ oyun oynamasına şaşırmamıştı.

"New Hampshire," dedi Taylor.

'Bu doğru Ajan Taylor, "Özgür yaşa ya da öl."

'Tamam, New Hampshire'da nereye gidiyoruz?'

"Pilota New Hampshire'a gitmesini söyleyebilirsin." Hava sahalarına girdiğimizde ona daha fazla ayrıntı vereceğim.'

Taylor talimatları pilota iletti ve koltuğuna geri döndü. Hunter gibi o da mahkumla yüzleşmemeyi tercih etti.

Bir dakika sonra uçak pistin sonuna kadar ilerledi ve pilot kalkışa hazır olduklarını duyurdu. Jet motorları canlandı ve yirmi saniye içinde havaya uçtular. Uçak sağa saptığında, kara bulutları aşmayı başaran birkaç güneş ışığı, uçağın gövdesinden keskin bir şekilde yansıyordu.

Hunter, altındaki zemin kayarken gözlerini pencereden dışarı dikti. Ona göre uçağın şişelenmiş havası, sanki Lucien'in varlığıyla bir şekilde kirlenmiş gibi, her zamankinden daha yoğun geliyordu.

Taylor gözleri önde, hareketsiz oturuyordu ve kafasının içinde patlayan birçok düşünceyi açıkça düzenlemeye çalışıyordu.

Yanında bir veya iki dakikada bir küçük bir yudum aldığı bir şişe durgun su vardı. Bunun nedeni susamış olması değildi, bu sadece sinirsel bir refleksti; vücudunun kendisini sakinleştirmeye çalışmak için neredeyse bilinçsizce yapmaya zorladığı bir şeydi.

Hunter da düşünceleriyle boğuşuyordu ama bu sefer, başa

çıkmak için can attığı yirmi yıllık öfke ve hayal kırıklığı vardı. Lucien'in sesini tekrar duyduklarında yarım saatten fazla süredir uçuyorlardı.

'Birinin 'kötü' olarak doğabileceğine inanıyor musunuz Ajan Taylor?' diye sordu.

Bakışları koridorun üzerinden Hunter'a kayarken Taylor tekrar suyunu yudumladı. Sanki soruyu duymamış gibiydi. Tüm dikkati penceresinin dışındaki dünyadaydı, içeride değil.

Taylor'ın sessizliğinde Lucien yoluna devam etti.

'Bir insanın 'kötü' olarak doğabileceğine inanan çok sayıda kriminolog, kriminal psikolog ve psikiyatrist olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Bir tür şeytani gen."

Taylor'dan ses yok.

'Eğer kötü bir gene inanıyorlarsa, bu aynı zamanda kötü olmanın veya aşırı derecede şiddete başvurmanın genetik bir durum olabileceğine de inandıkları anlamına gelir. Bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsunuz Ajan Taylor? Yeni doğmuş bir bebeğin, tıpkı hemofili veya renk körlüğünü miras alabileceği gibi, gerçekten de kötü olmayı, katil olmayı miras alabileceğini mi düşünüyorsunuz?'

Suyundan sessizce bir yudum daha.

Lucien, "Hadi ama bana şaka yapın Ajan Taylor," dedi. 'Sizce benim gibi kötü ve şuursuz bir katil olmak genetik mirasın bir ürünü olabilir mi?'

O sırada Taylor'ın kafasında manşetlere çıkan düşünce şuydu: *Neden bu uçağa metal çubuk yerine ses geçirmez, pleksiglas kafes takmadılar?*

"Yirmi yedi," dedi Lucien, başını sandalyenin arkalığına yaslayarak. Taylor'ın gözleri refleks olarak tekrar Hunter'a dikildi. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu ama Lucien'i duyduğundan emindi. Konuyu tamamen değiştirmiş miydi ve şimdi onlara koordinatları mı veriyordu? Sandalyesini çevirdi.

'Yirmi yedi mi?'

"Yirmi yedi." Lucien tek bir baş hareketiyle onayladı.

'Yirmi yedi ne?'

"Devletler" dedi Lucien.

Taylor'ın yüzünü ince bir şaşkınlık maskesi kapladı.

Lucien, "Yirmi yedi farklı eyaletteki sperm bankalarını ziyaret ettim" diye açıkladı. 'Hepsi farklı bir isim altında ve İngiltere Kraliçesini etkileyecek bir hayat özetiyle. Bunların hepsi çok uzun ve devam eden bir deneyin parçası."

Taylor boğazına safranın asidik tadının yükseldiğini hissetti.

"Yani eğer katil olmanın genetik mirasın bir ürünü olabileceğine inanıyorsanız Ajan Taylor," dedi Lucien, "o zaman birkaç yıl içinde hepimizi bazı sürprizler karşılayabilir."

Lucien'la aynı kapalı alanda olmak ve aynı havayı solumak bile Taylor'ın midesini bulandırıyordu.

Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle, "Sadece hasta değilsin," dedi, "tamamen aklını kaçırmışsın."

Pilotun sesi gelmeden önce kabin hoparlörleri bir kez çatırdadı. 'Massachusetts ile New Hampshire arasındaki sınıra yaklaşıyoruz. Yeni talimatlarım var mı?'

Lucien'in yüzü canlanmış gibiydi.

'Macera başlasın.'

Seksen Üç

Gizli konum.
İki gün önce.

Madeleine Reed'in gözleri yavaşça ve uyuşuk bir şekilde birkaç kez kırpıştı ve nihayet onları açabildi. Odaklanma anında gerçekleşmedi. Aslında şekillerin kırık ve bitkin zihnine anlam kazandırmaya başlaması neredeyse iki dakika sürdü.

Kirli ve pis kokulu battaniye, kırılgan vücudunu bir koza gibi sarmış halde, esaret hücresinde hâlâ köşelerden birine kıvrılmış halde duruyordu. Ama o iğrenç paçavraya ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın ya da duvarın köşesine karşı kendini ne kadar küçültse de soğuğu uzak tutamıyordu. Ateş gitmiş ya da kötüleşmiş olabilir. O

artık söyleyemedim. Vücudundaki her atom o kadar şiddetli ağrıyordu ki sürekli bayılmanın eşiğindeydi.

Hücresindeki tek ses, bulunduğu yerin karşı köşesinde, taşan dışkı kovasının etrafında uçan Hies'in rahatsız edici vızıltısıydı.

Madeleine birkaç kez öksürdü ve kuru boğazı, yüzü ve başı anında sanki yanıyormuş ve patlamak üzereymiş gibi hissetti. Mide bulandırıcı acı göz kapaklarının bir anlığına kelebek kanatları gibi titreşmesine neden oldu ve bir kez daha baygınlığa sürüklenmemeyi umarak başını duvara yasladı.

O yapmadı.

Kendini bir kez daha toparladığında, tanınmayan kemikli ellerine ve parmaklarına baktı. Tırnaklarının hepsi kırılmıştı ve yatakları kurumuş kanla kaplanmıştı. Parmak eklemleri akut romatizma hastası yaşlı bir kadınınki gibi kırmızı ve şişmişti. Hiç bu kadar zayıf olmamıştı. Kendini hiç bu kadar zayıf, bu kadar aç, bu kadar susuz hissetmemişti.

Madeleine battaniyesinin bazı kısımlarının hâlâ ıslak olduğunu fark etti. Muhtemelen yüksek ateşi nedeniyle vücudunun sırılsıklam olduğu zamandan beri. O
o kadar çaresizdi ki, bir çılgınlık anında battaniyeyi ağzına götürdü ve hevesle emdi, kumaştaki nemin bir kısmını çatlak dudaklarına ve kuru ağzına aktarmaya çalıştı. Ancak ağzına toprak dolusu bir tat geldi ve o kadar iğrenç bir tat aldı ki, anında öğürdü.

Öksürmeyi bıraktığında Madeleine hücresine baktı ama dehidrasyon ve yetersiz beslenme onu hem fizyolojik hem de nörolojik olarak etkilemeye başlamıştı. Gözlerinin bir metreden daha uzaktaki herhangi bir şeye odaklanacak gücü yoktu.

Boş plastik su şişeleri yere saçılmıştı. Hiçbirinde bir damla bile kalmamıştı ama bu, Madeleine'in bir damlaya uzanıp tekrar denemesine engel olmadı. Şişeyi ağzına götürdü ve başını geriye atarak iki eliyle şişeyi çıtırdatıp sıktı. Hiçbir şey almadı.

Çabalamaktan bitkin düşen kadın şişenin tekrar yere düşmesine izin verdi. Göz kapakları bir kez daha titredi. Kendini son derece yorgun ve üzüntüden bunalmış hissediyordu ama tekrar uykuya dalmak istemiyordu. Aşırı yorgunluğun vücudunun kapanması

olduğunu biliyordu. Uyanık kalmak için yeterli enerjisi yoktu. Tüm organlarının düzgün çalışmasını sağlayacak yeterli enerjiye sahip değildi. Bu, devasa bir fabrikanın bazı departmanlarını çalışır durumda tutacak yeterli kaynağa sahip olmadığı için kapatılmasına benziyordu.

Madeleine bir keresinde bununla ilgili bir televizyon belgeseli izlediğini hatırladı. Susuz kalmış ve yetersiz beslenen bir vücut yavaş yavaş kendi kendini nasıl yiyip bitirirdi. Önce yağ depoları, sonra kaslardaki proteinler ve besinler tamamen tükenene ve enerjisi tükenene kadar. Bundan sonra vücut kapanmaya başlayacaktı. Karaciğer ve böbrekler gibi ana organlar düzgün çalışmayı durdurur. Yaklaşık yüzde 75 ila 80'i sudan oluşan beyin, dehidrasyonun zararlı etkilerini gerçekten hissedecektir. Tepkisi kişiden kişiye değişecektir ve çok canlı halüsinasyonlardan tam bir erimeye kadar değişen tamamen keyfi olacaktır. Bu noktada beyin kütlesinde oluşan hasar geri döndürülemez olacaktır.

Daha fazla besin maddesi olmayınca vücudun enerjisi tükenir ve aşırı yorulur. Ancak yeryüzünde hiçbir şey insan vücudu ve insan beyni kadar karmaşık ve zeki değildir. Bu kadar yoğun bir baskı altında bile savunma mekanizması elinden geldiğince çalışacaktır. Bitkin olan vücut, kalan azıcık enerjiyi de biriktirmek ve kişinin ıstırap içinde ölmesini önlemek için kendini uykuya dalmaya zorlar. Bu gerçekleştiğinde vücut
yavaş yavaş ve sessizce kendini tamamen ve merhametle kapatacaktır. Kişinin gözleri bir daha asla açılmayacaktır.

Madeleine ölmek üzere olduğunu biliyordu. Tekrar uykuya dalarsa muhtemelen bir daha uyanamayacağını biliyordu. Ama başka ne yapacağını da bilmiyordu. O kadar yorgun hissediyordu ki parmağını hareket ettirmek bile maraton koşmak gibi geliyordu.

"Ölmek istemiyorum" diye fısıldadı kendi kendine zayıf ve nefesi kesilmiş bir sesle. 'Böyle ölmek istemiyorum. Bu yerde ölmek istemiyorum. Lütfen biri bana yardım etsin.'

Sonra aklına çılgın bir fikir geldi. Kendi idrarını içen insanların hikayelerini duymuştu. Bu ona ne kadar iğrenç gelse de bazı insanlar için bunun cinsel bir tahrik olduğunu da biliyordu. Ama yorgun beyni

onu hayatta tutmak için savaşıyordu. İğrenç olsun ya da olmasın başka herhangi bir şey çok uzak bir an gelirdi.

Madeleine başka bir şey düşünmeden tekrar boş su şişelerinden birine uzandı. Muazzam bir çabayla ayağa kalktı, kirli ve artık yırtık pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını açtı ve onları ayak bileklerine kadar çekti. Onu külotu takip etti. Şişeyi doğru pozisyonda tutarak gözlerini kapattı ve bacağını ve karın kaslarını sıkılaştırarak elinden geldiğince konsantre oldu.

Hiçbir şey almadı.

Vücudu o kadar susuz kalmıştı ki verecek hiçbir şeyi yoktu. Ama pes etmeye niyeti yoktu. Tekrar, tekrar ve tekrar denedi. Ne kadar süre boyunca hiçbir fikri yoktu. Ama sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, şişenin dibine birkaç küçük damla sıçradı. Madeleine o kadar mutlu oldu ki histerik bir şekilde gülmeye başladı. Ta ki şişenin içine bakana kadar.

Kendisinden sıkmayı başardığı birkaç damla idrar koyu kehribar rengindeydi ve bunun çok kötü bir işaret olduğunu biliyordu. İnsan idrarının rengi ne kadar koyu olursa vücut o kadar susuz kalır. Bir kişi su gibi çok fazla sıvı içerse, sağlıklı bir karaciğer ve böbrekler bunu çok hızlı bir şekilde filtreleyerek vücudun ihtiyacı olanı alır ve gerisini atar. Atılan sıvılar mesaneyi dolduracaktır. Mesane dolduğunda kişi tuvalete gitme ihtiyacı hisseder. İdrar yapmak, vücudun ihtiyaç duymadığı şeylerden (toksinler dahil) kurtulmanın ana yoludur, ancak her zaman değil. Bir kişi kendini sürekli olarak nemlendirirse, fazla sıvı nedeniyle mesane yine de dolacaktır, ancak bu durumda vücudun kurtulduğu şey esas olarak kişinin tükettiği fazladan su veya sıvılardır.
İdrarın toksin içeriği minimum olacaktır. Ne kadar az toksin olursa idrarın rengi o kadar açık olur. Bunun tersi de doğrudur.

Renge bakılırsa Madeleine o şişedeki birkaç damlanın muhtemelen yüzde 99'unun toksin olduğunu biliyordu. Eğer onu içerse zehir içmek gibi olurdu. Hayatta kalmasına yardımcı olmazdı. Bu onun ölümünü hızlandırırdı.

Uzun bir süre ona baktı, şişe elinde titriyordu. Ağlamak istedi. Aslında öyleydi ama sıvı kaybının ileri aşamasında lakrimal bezleri

gözyaşı üretemiyordu.

Sonunda gücü onu terk etti ve yere çöktü. Şişe hücresinin diğer tarafına doğru yuvarlandı.

'Ölmek istemiyorum.' Sözcükler titreyen dudaklarından zar zor kaçtı ama artık savaşamıyordu. Gözleri kapanmaya başladığında tüm görüşü bulanıklaştı. Artık kendini uyanık tutacak gücü kalmamıştı. Artık umudu kalmamıştı.

Artık inancı kalmamıştı.

Gözlerinin kapanmasına izin verdi ve kendisi için artık kaçınılmaz olan şeyi kabullenmeye başladı.

Seksen Dört

Lucien'in elleri, kısıtlamaları nedeniyle göğsüne çıkamadığı için burnunu kaşımak için öne doğru eğildi.

Taylor sandalyesini ona doğru çevirmişti, Hunter ise yüzünü hâlâ öne dönük tutuyordu.

"Tamam" dedi Taylor. “Böylece New Hampshire’ın hava sahasına girdik. Buradan nereye gideceğiz?'

Lucien acele etmedi. 'Kahretsin, bunlar rahatsız edici. Benim için burnumu kaşıyacak kadar nazik olmazsın, değil mi Ajan Taylor?' Ona sessizce kaşlarını çattı.

“Evet, öyle düşünmemiştim.” Lucien sonunda tekrar oturdu. 'Pilota kuzeye uçmasını söyle. White Mountain Ulusal Ormanı'na geldiğinde bana haber ver.' White Mountain Ulusal Ormanı, toplam 750.852 dönümlük bir alana sahip, federal olarak yönetilen bir ormandır. Bunun yaklaşık yüzde 94'ü New Hampshire eyaletinde bulunuyor. O kadar geniş ki üzerinden uçan hiçbir özel uçak onu gözden kaçıramaz.

Taylor talimatları pilota iletti ve koltuğuna geri döndü. Pilotun sesi hoparlörlerden tekrar duyuluncaya kadar yirmi yedi dakika daha kestiler.

'Beyaz Dağ Ulusal Ormanı'nın güney sınırına ulaşmak üzereyiz. Kuzeye uçmaya devam mı edeyim yoksa bu yapbozun yeni bir

parçası mı var?'

Taylor bir kez daha Lucien'la yüzleşip bekledi.

Lucien ellerinin arkasına bakıyordu.

“Şimdi her şey yolunda gidiyor,” dedi gözlerini kaldırmadan. ‘Pilota Berlin’e gideceğimizi söyle.’

Taylor ona inanamayarak baktı. 'Bunu bir daha söyle.'

Lucien kayıtsız bir tavırla, "Pilota Berlin'e gideceğimizi söyle," diye tekrarladı. Ona doğru hareket etmeden önce bakışları bir süre daha ellerinde oyalandı. Taylor hareket etmedi ama ifadesi rekor sürede şaşkınlıktan öfkeye dönüştü.

Lucien, "Sakin olun Ajan Taylor," dedi. "Berlin, Almanya'dan bahsetmiyorum." Bu benim için bile çok uzak bir ihtimal olurdu. Ancak New Hampshire haritasını kontrol ederseniz, White Mountain Ulusal Ormanı'nın hemen kuzeyinde Berlin adında küçük bir kasaba olduğunu göreceksiniz. Belediyeye ait havaalanı, ilginç bir şekilde, sekiz mil kuzeyde, Milano adında başka bir küçük kasabanın yanında yer alıyor.' Güldü. “Ne kadar Avrupalı değil mi?” Taylor'ın ifadesi biraz rahatladı.

'Pilota Berlin'in belediye havaalanına inmemiz gerektiğini söyle.' Taylor yeni talimatları pilota iletmek için uçağın dahili telefonunu kullandı.

Hunter bir süredir bunu düşünüyordu ve Lucien'in bu kadar iyi hazırlanmış olduğuna inanamıyordu. *Ne zamandır bunu planlıyor?* diye sordu kendine.

New Hampshire eyaleti, özel bir FBI saha ofisi olmayan az sayıdaki eyaletten biriydi. Yetki alanı Massachusetts'teki Boston saha ofisinin kapsamına giriyordu; Direktör Kennedy'nin bir yedek ekip göndermesi için çok uzaktı. Her ne kadar Lucien onlara karadan veya havadan kimsenin onları takip etmemesi yönünde ayrıntılı talimatlar vermiş olsa da Hunter, Adrian Kennedy'nin bir seri katilin isteklerine öylece uymayacağını biliyordu. Kennedy, kaçırılan bir kurbanın hayatının tehlikede olduğunu bildiği için son derece dikkatli olurdu kuşkusuz ama aynı zamanda bir B planının da uygulamaya konmasını isterdi. New Hampshire'da FBI saha ofisi olmadığından, Adrian Kennedy, Hunter ve Taylor'ı etiketleyen ikinci

bir yerel ekip isterse ilçe şerif departmanıyla veya yerel polis departmanıyla iletişime geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. İkisi de yüksek profilli gözetleme konusunda eğitimli değildi ve bu çok büyük bir riskti. Lucien tüm bunları hastalıklı denklemine dahil etmişti.

“Berlin’deki belediye havaalanıyla az önce temasa geçtim.” Pilotun sesi bir kez daha kabin hoparlörlerinden duyuldu. 'İnmeye hazırız ve beş dakika içinde inişimize başlayacağız.'

Lucien'in içeride ne kadar gülümsediğini kimse göremiyordu.

Seksen Beş

Lear Jet, iki saatten kısa bir süre havada kaldıktan sonra Berlin'in New Hampshire'daki belediye havaalanındaki küçük iniş pistine indi. Hızla pistin sonunda, diğer küçük uçaklardan uzakta bir noktaya taksi yaptı ve bekledi. Pilot, havaalanının trafik kontrol merkezini, uçağın federal işlerle ilgilenen resmi bir FBI uçağı olduğu ve yaklaşılmaması gerektiği konusunda uyarmıştı.

“Peki şimdi ne olacak?” Hunter, Lucien'e daha uçak tamamen durmadan önce sordu. Bu, Quantico'dan beri Hunter'ın onunla ilk konuşmasıydı.

Lucien, "Artık bir araba alıyoruz," diye yanıtladı ve şüpheci bir ifade takındı. "Ama burası LAX değil, Robert, havaalanının fuayesinde araba kiralama şirketi yok." Aslında fuaye bile yok.” Başını pencereye doğru salladı. 'Göreceksin. Buralarda bir yerde bir otomat bulursan şanslısın.”

Taylor Hunter'a sorgulayıcı bir bakış attı.

Lucien, "İstersen bir kiralama şirketini arayabilirsin," diye devam etti. "Eminim Berlin'de ya da Milano'da bir numara bulabilirsin, ama her şeyi ayarlayıp buraya bir araba getirmeleri yirmi ila yirmi beş dakika kadar sürer." Beklemek istemiyorsan doğaçlama yapmanı öneririm.'

"Doğaçlama mı?" dedi Taylor.

Lucien omuz silkti. ‘Bir arabaya falan el koy. Filmlerdeki gibi. FBI

rozeti taşıyanlar sizlersiniz. Eminim buradaki insanlar onlardan çok etkilenecektir.'

Taylor ne yapacağını düşündü.

Lucien, "Zavallı Madeleine için her saniyenin önemli olduğunu unutmayın," diye ekledi. ‘O yüzden dilediğiniz kadar uzatmaktan çekinmeyin.’

Hunter uçağın kapısına doğru ilerlerken, "Sen burada onunla kal," dedi. 'Gideceğim.'

Taylor başıyla onayladı. Şu anda Hunter'ı Lucien'la yalnız bırakmak istemiyordu.

Hunter uçağa geri adım atarken, "Hadi gidelim" dedi.

Taylor ayağa fırlayarak, “Arabamız zaten var mı?” diye sordu. Hunter üç dakikadan az bir süre önce gitmişti.

Başını salladı. 'Bunu burada hava trafik kontrolünü yöneten adamdan ödünç aldım bir nevi.'

"Yeterince adil" dedi. Daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Taylor daha sonra silahını kılıfından çıkardı ve Lucien'e doğrulttu. 'Tamam, bunu güzelce ve yavaşça yapacağız. Robert kafesinizin kapısının serbest bırakma düğmesine bastığında yerdeki zincir halkaları da serbest kalacaktır. O zaman ayakta kalacaksın yukarı, *yavaşça*, hücreden dışarı çıkın ve durun.

Anladın mı?” Lucien etkilenmemiş bir halde başını salladı.

Taylor, Hunter'a kafa işareti yaptı. Pilot kokpitinin kapısının yanındaki düğmeye bastıktan sonra silahını kılıfından çıkardı ve Lucien'i hedefine yerleştirdi.

Elektronik bir vızıltı sesi yolcu kabininde yüksek sesle yankılandı. Lucien'in kafes kapısı tıklatılarak açıldı ve geri çekildi. Ayak bileklerini ve ellerini birbirine bağlayan metal zincirler de yer ve sandalye bağlarından serbest bırakıldı.

"Yavaşça kalk" dedi Taylor.

Lucien itaat etti.

‘Şimdi öne çıkın ve kafesin dışına çıkın.’

Lucien itaat etti.

‘Bize ve çıkışa doğru yavaşça ve yavaşça yürüyün.’

Lucien itaat etti.

Taylor kenara çekildi ve Lucien'ın arkasına yerleşti. Hunter onun önünde kaldı. Merdivenlerden ilk o indi. Kısa bir süre sonra Lucien ve Taylor da onu takip etti.

Uçağın sadece birkaç metre uzağına kırmızı bir Jeep Grand Cherokee park edilmişti. Hunter oraya doğru yürüdü ve arka kapıyı açtı.

Lucien, "Güzel araba" yorumunu yaptı.

Hunter, "İçeri girin," diye yanıtladı.

Lucien durakladı ve etrafına baktı. Etrafta kimse yoktu. Berlin'in belediye havaalanı, bir ormanın yanına inşa edilmiş bir asfalt iniş pistinden başka bir şey değildi. Havaalanı fuayesi, dinlenme salonu ya da herhangi bir şey yoktu. Her birine belki birkaç özel uçağın sığabileceği büyüklükte iki adet orta boy askı,
pistin doğusunda bulunuyordu. Hemen güneyinde birkaç küçük idari bina vardı. Hepsi bu kadardı, başka hiçbir şey yoktu. Lucien gökyüzüne baktı. Gece hızla yaklaşıyordu ve onunla birlikte soğuk bir esinti de çöküyordu. Gözleri uzun süre gökyüzünde kaldı, araştırdı, dinledi.

Hiçbir şey görmedi ve duymadı.

Hunter tekrar, "İçeri girin," diye emretti.

Lucien geyşa adımlarıyla arabaya doğru ilerledi. Hunter kapıyı açık tuttu. Eğitimli bir hanımefendi gibi Lucien bacaklarını içeri çekmeden önce ilk olarak oturdu. Elleri ve ayakları beline zincirlenmiş olduğundan böylesi daha kolaydı.

Hunter kapıyı kapattı ve Taylor'a diğer tarafa geçmesini işaret etti. O yaptı. Hunter ancak Taylor arka koltukta yerini aldıktan sonra sürücü koltuğuna oturdu.

Taylor'ın silahı hâlâ Lucien'e doğrultulmuştu.

"Sırtını koltuğa dayamak istiyorum" dedi. “Ve kolunuz her zaman kapının kol dayanağında.” Arka koltuğun orta kol dayanağını aşağı çekerek Lucien ile kendisi arasında zayıf bir ayrım yarattı. 'Ani bir hareket yaparsan yemin ederim diz kapaklarını patlatırım. Bu senin için yeterince basit mi?'

"Son derece basit" diye yanıtladı Lucien.

Hunter arabayı çalıştırdı.

“Peki buradan nereye?” diye sordu.

Lucien gülümsedi.

'Kesinlikle hiçbir yerde.'

Seksen Altı

Hunter haklıydı. Direktör Kennedy'nin her durum için her zaman bir B planı vardır.

Hunter, Taylor ve Lucien'la birlikte Lear Jet'in havalanmasından tam on dakika sonra, ikinci bir jet Quantico'daki Turner Field iniş pistinden ayrıldı. Bu, Kennedy'nin en iyi beş ajanını taşıyordu; hepsi gizli operasyonlarda yetenekli, uzman nişancılardı. Yanlarında Hunter ve Taylor'ın mikrofon düğmelerinden gelen GPS sinyalini özel olarak izleyen bir uydu izleme cihazı vardı. Gözetleme mikrofonları yalnızca FBI Akademisi'ndeki Direktör Kennedy'ye değil, aynı zamanda ikinci jet ve onun ajanlarına da iletildiğinden, uçakta da kulakları vardı.

Quantico'daki FBI Operasyon Kontrol Odası'nda Adrian Kennedy ve Doktor Lambert, radar ekranından her iki uçağın ilerleyişini takip ediyorlardı. Ayrıca Hunter, Taylor ve Lucien arasında söylenen her sözü de dinliyorlardı. Jetleri Berlin'in belediye havaalanına iner inmez Kennedy cebindeki telefona uzandı.

'Direktör', ikinci jetteki ekip lideri Ajan Nicholas Brody, ikinci çalmadan önce cep telefonuna cevap verdi.

Kennedy, "Birinci Kuş az önce indi" dedi.

"Evet, gördük" diye yanıtladı Brody. Ayrıca ilk uçağın ilerleyişini radar uygulamasında da takip ediyorlardı.

Kennedy, "Pilotunuza hemen daireler çizerek uçmaya başlamasını söyleyin" dedi. 'Berlin'in belediye havaalanından yerden görülebilen hava sahası üzerinde uçmayın ve tekrar ediyorum. İnişe hazır olduğunuzda sizi tekrar arayacağım.'

'Anlaşıldı efendim.'

Ajan Brody görüşmeyi kesti, yeni talimatları pilota iletti,

koltuğuna döndü ve bekledi.

Seksen Yedi

Hunter dikiz aynasında Lucien'in soğuk gözleriyle karşılaştı. Lucien'in dudaklarındaki gülümseme kibir ve meydan okumanın bir karışımıydı.

“O da neydi?” diye sordu Taylor, sabrı zayıflamaktan da öteydi. Lucien bakışlarını dikiz aynasından ayırmadı, gözleri Hunter'ınkilerle mücadele ediyordu.

"Kesinlikle hiçbir yere gitmiyoruz" dedi tekrar, ses tonu kontrollü ve dengeliydi.

Hunter sakince motoru kapattı.

"Ne demek istiyorsun Lucien?"

Lucien, "Hücremde söylediğimin aynısını söylüyorum" dedi. 'Anlaşma şuydu; sadece üçümüz, takip eden kimse yoktu. Anlaşmayı bozarsan seni hiçbir yere götürmem. Bunu tamamen açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum.'

Hunter ellerini direksiyondan çekti ve avuçlarını yukarı kaldırdı. 'Üçümüzden başkasını görüyor musun? Bizi takip eden var mı?'

"Henüz değil," diye kendinden emin bir şekilde yanıtladı Lucien, gözleri yukarıya ve sağa doğru hareket etmeden önce, "ama oradalar, muhtemelen bekliyorlar, daireler çizerek uçuyorlar." Sen bunu biliyorsun, ben de biliyorum.'

Taylor'ın meraklı gözleri dikiz aynasında da Hunter'ınkileri buldu. Bakışlarını Lucien'in üzerinde tuttu.

Hunter, "Hayır, bunu bilmiyoruz" dedi. 'Sen de öyle. Bunu varsayıyorsun. Yani Madeleine'in bir varsayım nedeniyle zamanı tükenirken bizim burada oturmamızı mı istiyorsunuz?'

Lucien, "Varsayımlarım her zaman doğrudur çünkü gerçeklere dayanmaktadırlar Robert" dedi.

“Gerçekler mi?” Taylor bu sefer. 'Hangi gerçekler?'

Lucien'in bakışları sonunda dikiz aynasından ayrılıp Taylor'a yöneldi. Lucien yoldayken silahının tutuşunun bir dokunuş kadar

gevşediğini fark etti. "Bakalım Ajan Taylor, sen ve Robert gömleklerinizi çıkarıp pencereden dışarı atar atmaz harekete geçebiliriz." Buna ne dersin?'

"Affedersiniz?" dedi Taylor. Yapmayı başardığı kırgın bakış ona Oscar kazandırabilirdi.

Lucien, "Gömleklerin," diye tekrarladı. 'Onları çıkar ve pencereden dışarı at.'

Hunter ve Taylor'dan sessizlik.

Lucien, "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Robert," dedi. "İki gömleğinin de düğmelerini fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Taylor'ın çenesindeki bir kas esniyordu.

Lucien ona seslendi. "İyi bir denemeydi ama renkler daha önce sahip olduğun renklere pek uymuyor." Sağ işaret parmağını kaldırdı ve Taylor'ın gömleğini işaret etti. 'Bunlar yaklaşık iki ton daha koyu. Sanırım burada bir mikrofon, bir GPS uydu vericisi ve belki de bir kamera var?'

Cevap yoktu.

'Hayal kırıklığı. FBI'ın bundan daha dikkatli olacağını düşünmüştüm." Lucien omuz silkti. 'Ama yine de size o kadar fazla haber vermedim, değil mi?'

Hunter'ın önceki düşüncesi aklına geldi: *bu maliyetli bir hata olabilir.* "Yani," diye devam etti Lucien, "burada birkaç seçeneğimiz var." İkiniz de gömleklerinizi çıkarıp pencereden dışarı atabilirsiniz. . Taylor'a kışkırtıcı bir şekilde göz kırptı. 'Ve bu hiç şüphesiz arka koltukta oturduğum zevki artıracaktır. Ya da düğmeleri tek tek söküp pencereden dışarı atabilirsin." Lucien hâlâ Taylor'a bakıyordu. "İddiaya girerim güzel bir göbek deliğiniz vardır Ajan Taylor."

'Siktir git,' Taylor kendini tutamadı.

Lucien güldü. "Alternatif olarak, gömleklerinizi düğmeleri sağlam halde tutabilir ve vücudunuzun bir yerine bantlandığından emin olduğum uydu vericisini sökebilirsiniz."

Taylor, farkına bile varmadan, yalan söylerken yakalanmış kızgın bir çocuğa benziyordu.

"Lütfen," diye ekledi Lucien, "bunu düşünerek istediğin kadar zaman harca." Başını deri koltuk başlığına yasladı ve gözlerini

kapattı. 'Kararını verdiğinde bana haber ver.'

Hunter emniyet kemerini çözdü, biraz öne doğru eğildi ve uydu vericisini sırtının alt kısmından çıkardı.

Silahı hâlâ Lucien'e dönük olan Taylor da aynısını yaptı. Quantico'daki Operasyon Odası'nda Direktör Adrian Kennedy bir sürtünme sesi duydu. Bundan bir dakika sonra Hunter'ın mikrofonu tamamen sessizliğe büründü. Birkaç saniye sonra Taylor'ınki de aynısını yaptı. Baktıkları radar ekranında ikisini de temsil eden iki nokta silinip yok oldu.

Radar istasyonunda oturan ajan, bilgisayarına hızlı bir şekilde birkaç komut yazdı ve sonunda yanında duran Kennedy'ye baktı. 'Onları kaybettik efendim. Üzgünüm. Buradan yapabileceğimiz hiçbir şey yok.'

Kennedy sıkılı dişlerinin arasından, "Orospu çocuğu," diye fısıldadı. Berlin'in belediye havaalanı yakınında gökyüzünde daireler çizen Kuş İki'nin içinde Ajan Brody, elini kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdi ve aynı yorumu söyledi.

Seksen Sekiz

Hunter ve Taylor uydu vericilerini pencerelerinden düşürdüklerinde Lucien, "Böylesi çok daha iyi" dedi. 'Şimdi güvenli tarafta olalım, olur mu? Kemerlerinizi çıkarın ve onları da pencerenin dışına bırakın.” “Taşıdığımız tek verici oydu” dedi Taylor.

"Not edildi" dedi Lucien kibar bir tavırla başını sallayarak. “Ama şu anda size güvenmediğim için beni bağışlayın Ajan Taylor. Şimdi lütfen kemerleri takalım.” Hunter ve Taylor itaat ederek kemerleri pencerenin dışına attılar. 'Şimdi ceplerinizi boşaltın. Bozuk paralar, kredi kartları, cüzdanlar, kalemler. . . hepsi. Ve saatleriniz de.”

Taylor, Lucien'e kendisine ait olan anahtarlığı göstererek, "Buna ne dersin?" dedi. Kuzey Carolina'daki Murphy'deki eve erişim sağlamak için kullandıkları telefon.

'Ah, buna biraz daha sadık kalsan iyi olur Ajan Taylor. Buraya girmek için ona ihtiyacımız olacak.”

Hunter ve Taylor saatlerini ve ceplerinde ne varsa pencereden dışarı düşürdüler.

"Merak etme" dedi Lucien. “Harekete geçtiğimizde pilotun her şeyi toplayacağından eminim. Hiçbir şey kaybolmayacaktır. Şimdi madem burada çok iyi durumdayız, aynısını ayakkabılarınız için de yapalım. Onları çıkar ve dışarıda bırak.'

Taylor, “Ayakkabılar mı?” diye sordu.

"Topukların içine gizlenmiş vericiler gördüm Ajan Taylor. Zaten güvenimi bir kez suistimal ettiğin için hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum. Ama daha fazla zaman harcamak istersen benden hiçbir itiraz alamazsın.'

Saniyeler sonra Hunter'ın botları ve Taylor'ın ayakkabıları arabanın yanında asfalta çarptı.

Lucien yavaşça öne doğru eğildi ve Taylor'ın ayaklarına baktı. “Çok güzel ayak parmaklarınız var Ajan Taylor.” Başıyla onayladı. 'Kırmızı tutkunun rengi. İlginç. Erkeklerin yüzde otuz ila kırk kadarının bir çeşit ayak tabanına sahip olduğunun tahmin edildiğini biliyor muydunuz?

fetiş? Eminim dışarıda o güzel ayak parmaklarına dokunabilmek için adam öldürebilecek insanlar vardır.'

Onun sözlerinden ürken Taylor, sanki onları saklamaya çalışıyormuş gibi içgüdüsel olarak ayaklarını geriye doğru hareket ettirdi.

Lucien hararetli bir şekilde güldü.

"Ve sonuncu ama bir o kadar da önemlisi," diye devam etti. 'Cep telefonlarından kurtulalım mı? Hepimiz izlenebilir GPS sistemlerine sahip olduklarını biliyoruz.' Bu onları ne kadar kızdırsa da Hunter ve Taylor tartışamadılar. Lucien bu oyundaki tüm kartları hâlâ elinde tutuyordu. Kendilerine söyleneni yaptılar ve telefonlar pencerelerinin dışına bırakıldı. Memnun olan Lucien dikiz aynasından Hunter'a gülümsedi. 'Sanırım şu anda iyiyiz' dedi. "Arabayı yeniden çalıştırabilirsin, Robert." Hunter çalıştırdı ve uydu navigasyon sistemi, ön paneldeki 8,4 inçlik dokunmatik ekranda canlandı.

Lucien, "Buna ihtiyacın olmayacak" dedi. 'Yol adı, numarası ya da

herhangi bir şey yok. Sadece toprak bir yol.”

'Peki oraya nasıl gideceğiz?'

Lucien, "Sana rehberlik edeceğim" dedi. ‘Yapmamız gereken ilk şey bu bok gibi havaalanından defolup gitmek.’

Seksen Dokuz

Direktör Adrian Kennedy, Quantico'daki FBI Akademisi'nin Operasyon Odası'ndaki radar ekranına uzun süre baktı ve bundan sonra ne yapacağını anlamaya çalıştı.

Radar istasyonundaki ajan, "Cep telefonlarındaki GPS sinyalini takip etmeyi deneyebiliriz" dedi.

Kennedy omuz silkti. 'Bunu deneyebiliriz ama bu adam çok akıllı. Düğmeleri sırf orijinal olanlardan birkaç ton daha koyu oldukları için buldu, Tanrı aşkına. Başkasının gömleğinin düğmelerinin rengini kim fark eder ki?'

Doktor Lambert, "Ne bekleneceğini bilen biri" dedi. Lucien, FBI'ın eğilip taleplerini kabul etmesini asla beklemiyordu. Bir şeyler deneyeceğimizi biliyordu ve buna hazırdı."

Kennedy, "Ben de tam olarak bunu kastediyorum" dedi. "Düğmelere hazır olsaydı, Robert ve Ajan Taylor'ın cep telefonlarını yanlarında taşımalarına izin vereceğini sanmıyorum." On yaşındaki bir çocuk bile cep telefonu GPS sisteminin izlenebilir olduğunu bilir.' Radar istasyonundaki ajana baktı. ‘Ama kesinlikle bir şans verin.’

Temsilci bilgisayarındaki dahili bir FBI uygulamasını aradı. "Ajansın adı ne?" diye sordu.

Kennedy, "Courtney Taylor," diye yanıtladı. "Davranış Bilimi Birimi'nde."

Birkaç klavye tıklaması daha.

"Onu buldum" dedi ajan.

Ekranına açtığı uygulama, bir FBI ajanına verilen her cep telefonunun izlenebilir GPS kimliğini listeliyordu.

‘Bana birkaç saniye ver.’ Temsilci hararetle yazmaya başladı. Bir dakika sonra ekranında 'yer tespiti' kelimesi ve ardından yanıp

sönen üç nokta belirdi. Bundan sadece birkaç saniye sonra ekranda 'GPS kimliği bulundu' mesajı görüldü. Radar sisteminde yeni bir nokta belirdi.

Temsilci, "Telefon yayında" dedi. 'GPS hâlâ iletim yapıyor, bu da onun zarar görmediği ve pilin hâlâ içinde olduğu anlamına geliyor. Konumu daha önce sahip olduğumuzla tamamen aynı. Hala Berlin'in belediye havaalanındaki pistteler.'

"Ya öyle," dedi Kennedy, "ya da telefonlarını evde bırakmaları söylendi." Başını sallayan Doktor Lambert'e baktı.

'Ben de öyle yapardım.'

Kennedy'nin cebindeki cep telefonu çaldı. İkinci Kuş'un içindeki Ajan Brody'ydi.

Brody, Kennedy çağrıyı yanıtladığında, "Direktör," dedi. 'Pilotumuz az önce Bird One'daki pilotla temasa geçti. Hedefin bulunduğu arabanın gittiğini ancak arkalarında cep telefonları, cüzdanlar, kemerler ve hatta ayakkabılar gibi bir yığın eşyayı pistte bıraktıklarını söyledi. Hedef hiçbir şeyi şansa bırakmıyor.' Kennedy cevabını almıştı.

Brody, “Ne yapmamızı önerirsin?” diye sordu. 'Artık yerde kulaklarımız olmadığı ve hedefin kesin konumu olmadığı için iniş çok riskli olabilir ve hedef farkına varmadan bundan sıyrılsak bile, hedefe vardığımızda takip edecek bir noktamız yok. zemin.'

"Anlıyorum" dedi Kennedy. 'Ve cevap şu: Henüz emin değilim. Bir şeyi çözer çözmez seni sonra ararım.' Bağlantıyı kesti. Yorgun beyni bir fikir bulmak için çok çalışıyordu. Ve sonra aklına bir fikir geldi. "Araba," dedi Doktor Lambert'e, ardından da radar istasyonu görevlisine bakarak. 'Robert arabayı havaalanında hava trafik kontrolünü yöneten adamdan aldı. Adı Josh. Tüm bu konuşmayı Robert'ın düğme mikrofonundan duyduk, hatırladın mı? Josh, Jeep Grand Cherokee adlı arabayı birkaç ay önce aldığını söyledi.'

Ajan, Kennedy'nin düşünce tarzını anlayarak, "Ve pek çok yeni araba zaten hırsızlık önleme uydu takip sistemiyle donatılmış olarak geliyor" dedi. Kesinlikle denemeye değer.”

Kennedy başını salladı. ‘Hadi hemen Josh’u telefona bağlayalım.’

Doksan

Hunter, havaalanı kapısından girer girmez kendisini East Side River Yolu'nda buldu.

"Sola dön" dedi Lucien, "sonra ilk sağa dön." Milano şehrine giden küçük köprüyü geçmeliyiz. Ne yazık ki, İtalya'dakiyle pek karşılaştırılamıyor. Burada görülecek Duomo Katedrali yok. Aslında burada görülecek hiçbir şey yok."

Hunter, Lucien'in talimatlarını takip etti. Köprüyü geçtiler ve yolun üstündeki T kavşağına gelmeden önce sağlarında bir ilkokulun yanından geçtiler.

Lucien, "Sağa dönün ve yolu takip edin," diye emretti. Hunter bunu yaptı ve birkaç yüz metre içinde bazıları küçük, bazıları biraz daha büyük olan ama pek coşkulu olmayan birkaç evin yanından geçti. Lucien çenesini pencereye doğru uzatarak, "New Hampshire'ın Milano şehrine hoş geldiniz" dedi. 'Burada cahillerden, tarlalardan, yalnızlıktan ve ıssız yerlerden başka bir şey yok. Ortadan kaybolmak, radarın altına girmek için harika bir yer. Burada kimse sizi rahatsız etmeyecek. Kimse umursamıyor. Amerika'nın en güzel yanlarından biri de bu; benzer kasabalarla dolu. Gittiğiniz her eyalette onlarca Milan, Berlin, Murphy ve Shitkickersville bulacaksınız. Çoğu sokağın adının bile olmadığı, insanların seni fark etmediği, Tanrı'nın terk ettiği yerler.'

Taylor, Lucien'in anahtarlığının ağırlığını cebinde hissetti ve içindeki on yedi anahtarı düşündü. Her biri araziye dağılmış farklı, anonim bir yere ait olabilir. Tıpkı Murphy'deki ev gibi.

Lucien onu bir kitap gibi okuyordu.

"Buralara nasıl geldiğimi merak ediyorsunuz değil mi Ajan Taylor?"

Taylor sırf Lucien'e karşı çıkmak için "Hayır, değilim" diye cevap verdi. 'Gerçekten umurumda değil.'

Hunter dikiz aynasından onu kontrol etti.

Taylor'ın cevabı Lucien'i caydırmadı.

'Onlara ulaşmak aslında oldukça kolay' diye açıkladı. 'Bunları neredeyse bedavaya satın alabilirsiniz, çünkü bunlar artık kimsenin

istemediği, umursamadığı, bakımsız, terk edilmiş, yarı yıkılmış yerlerdir. Eğer bir sahibi varsa, genellikle sadece yükten kurtulmak ister, dolayısıyla ne kadar küçük olursa olsun her teklif bir tekliftir. Yenilemeye de gerek yok. Tam tersine, ortam ne kadar berbat, kirli, çürük ve kokuşmuş olursa o kadar iyidir. Bunun nedenini biliyorsun, değil mi Robert?'

Hunter gözlerini yoldan ayırmadı ama nedenini tam olarak biliyordu: *Korku faktörü*. Kaçırılan bir kurbanı, fareler veya hamamböceklerinin istila ettiği kirli, kokuşmuş ve karanlık bir yere atarsanız, yalnızca burası bile onun hayatını korkutacaktır.

Lucien'in bir cevaba ihtiyacı yoktu. Hunter'ın bildiğini biliyordu. Lucien boynundaki gerginliğin bir kısmını hafifletmeye çalışmak için başını bir sağa bir sola, sonra da ileri geri hareket ettirdi.

'Bu özel ev' diye devam etti, 'tamamen şans eseri ama harika bir keşif. Yale'deyken tanıştığım birine aitti. Büyük büyükbabası burayı yaklaşık yüz yıl önce inşa etmişti. Ev nesilden nesile aktarıldı, iki kez yenilendikten sonra sonunda arkadaşımın mülkiyetine geçti ama o bu yerle ilgili her şeyden nefret ediyordu; konumu, görünümü, planı ve ona göre mirası ve tarihi. . Ona göre ev lanetliydi, uğursuzluk getirmişti. Annesi arka bahçede bir kazada öldü. Birkaç yıl sonra babası mutfakta kendini astı. Dedesi de orada vefat etti. Burayı bir daha asla görmek istemediğini söyledi. Eğer öyle olsaydı onu yerle bir ederdi. Ondan almayı teklif ettim ama kabul etmedi. Bana sadece anahtarları verdi, tapuları imzaladı ve “Al şunu” dedi. Bu senin.”

İlk ev kümesini geçtikten sonra manzara değişmeye başladı. Sağlarında nehrin kıyısını takip ederek göz alabildiğine uzanan, güzelce ekilmiş tarlalar vardı. Sollarında yoğun nüfuslu ormanlardan başka bir şey yok.

Yaklaşık iki mil sonra Hunter, ana yoldan çıkan ve sol taraftaki ormanlık alanların derinliklerine doğru uzanan birkaç küçük toprak yolu fark etmeye başladı. Yoldan ne kadar derine gittiklerini ya da nereye varacaklarını göremiyordu.

Lucien hâlâ dikiz aynasından Hunter'ı izliyordu.

"Bunlardan hangisinin seni Madeleine'in olduğu yere götüreceğini merak ediyorsun, değil mi Robert?"

Hunter bir anlığına gözlerini ona kilitledi.

Lucien, Hunter'a gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Eh, yakında orada olacağız. Ve senin iyiliğin için, gerçekten çok geç kalmadığımızı umuyorum.'

Doksan Bir

Zorlamaya devam edecek.

Öfke kanını kaynatmaya başladığında Taylor'ın parmağı bir kez daha silahının tetiğinin etrafında sıkılaştı.

Lucien bunu fark etti ve sakince başını pencereye yasladı. "Tetiği çekmeyi unutmayın Ajan Taylor." Henüz beni vurabileceğini ya da vurmak istediğini sanmıyorum." Ona tekrar göz kırptı. "Ayrıca bunun Robert'ı gerçekten kızdıracağından eminim." Bu ayrıcalığı kendisi için istiyor." Hunter'ın hafızası hiçbir uyarıda bulunmadan Jessica'nın oturma odasında kanlar içinde yattığı birkaç görüntüyü ona fırlattı. Her iki yumruğu da bembeyaz olana kadar direksiyonun etrafındaki tutuşu sertleşti.

Yol hafifçe sola, sonra sağa, sonra tekrar sola saptı. Kavşaklar ya da keskin virajlar yoktu; yalnızca ara sıra ana yoldan uzaklaşıp bilinmeyene giden toprak yollar vardı. Sollarındaki ormanlık alan ilerledikçe daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Elektrik direği yoktu ve karanlık, üzerlerine uymayan, dar ve rahatsız bir takım elbise gibi onları giydirmeye başladı. Hunter içerideki ışıkları açtı. Lucien'in karanlıkta hareketlerini saklamasına izin vermesinin imkânı yoktu. Taylor, "Daha ne kadar var?" diye sordu.

Lucien dönüp pencereden dışarı baktı ve ardından bakışlarını diğer taraftakine çevirdi.

'Çok uzun sürmedi.'

Yol sağ taraftaki nehrin kıvrımını takip ederek yarım ay şeklinde tekrar sola saptı. Güzelce kırpılmış tarlalar neredeyse yok olmuştu. Artık yolun her iki tarafında da yalnızca yoğun ormanlık alanlar vardı.

Lucien, "Gelecek keskin sola dönüş için gözlerini dört aç, Robert," dedi. 'Toprak yol değil.'

Hunter yavaşladı ve yüz elli metre daha sürdü. "Evet," dedi Lucien ve başını salladı, "bu o." Tam önümüzde.” Hunter sola eğildi.

Artık daha fazla ormanlık alanla çevrelenen yol, sonsuza dek sulandırılmamış karanlığa doğru uzanıyor gibiydi. Havaalanından ayrıldıklarından beri yollarına tek bir araç bile çıkmamışlardı. Dikiz aynasında da kimse yok. Ne kadar ileri giderlerse, medeniyetten uzaklaşıp bir çeşit alacakaranlık dünyasına doğru gidiyormuş gibi hissettiler. Kesin olan bir şey vardı: Lucien tenha bir saklanma yerini nasıl seçeceğini biliyordu.

Yol inişli çıkışlı bir toprak patikaya dönüşmeden önce bir mil daha sürdüler. Hunter vitesi küçülttü ve her ihtimale karşı dört tekerlekten çekişi devreye alıp almaması gerektiğini düşündü.

"Şanslıyız" dedi Lucien, "son zamanlarda hiç yağmur yağmamış gibi görünüyor." Yağmur yağdığında bu yollar rahatlıkla su birikintileri ve derin çamur kabusuna dönüşebiliyor.'

Hunter biraz daha yavaşladı, yolun bir tarafından diğer tarafına geçerek en iyi yolu seçti ve arabanın çok fazla sarsılmasını engellemeye çalıştı.

Lucien, ön camı daha iyi görebilmek için başını yana eğerek, "Sağa dönüş yaklaşıyor," diye duyurdu. 'Almalıyız, Robert.'

“Bu mu?” diye sordu Hunter, yaklaşık yirmi beş metre ilerilerindeki bir dönemeci işaret ederek.

"İşte bu."

Hunter onu aldı.

Artık açıkça hiçliğin ortasından geçiyorlardı. İnsan yaşamının gördükleri son işaret kilometrelerce gerideydi. Bulundukları yerde bomba patlasa kimse duymazdı. Kimse umursamazdı. Kimse gelmezdi.

Yol daha da engebeli olmaya başladı. Bir sonraki kilometre onlara kat etmeleri sonsuzluk gibi görünüyordu.

"Bir sola dönüş daha yaklaşıyor," dedi Lucien, "ve neredeyse oraya varacağız, ama gözlerini açık tut Robert, bu küçük bir yol ve oldukça gizli."

Hunter onu elli metre sonra gördü ama neredeyse kaçırıyordu.

Gerçekten bir dakikalık yoldu. Eğer özellikle onu aramasalardı, kimse bunu fark etmezdi.

Hunter sola saptı. Yol cipin geçebileceği kadar geniş değildi ve herkes çalıların ve çalıların aracın yan tarafını sıyırdığını duydu.

'Ooh,' dedi Lucien, 'Havaalanındaki hava trafik kontrolörünün bundan memnun olacağını sanmıyorum ama yine de arabasına FBI tarafından el konulduğu için federal sigortalı olacağından eminim. '

Bu sefer Hunter'ın daha büyük tümseklerden ve deliklerden kaçacak hiçbir yeri yoktu. Yepyeni bir arabada olmaları ve süspansiyonun güçlü ve istikrarlı olması iyi bir şeydi.

Yol aniden sona erene kadar, yarım mil kadar daha shakemobilin içinde sımsıkı oturmak zorunda kaldılar. Hunter arabayı boşa aldı ve etrafına baktı. Taylor da aynısını yaptı. Çevrelerinde ormandan başka hiçbir şey yoktu.

Taylor, “Bir yerde yanlış bir yola mı saptık?” diye sordu.

Hayır, dedi Lucien. 'İşte bu.'

Taylor tekrar pencereden dışarı baktı. Jeep'in farları çalılara ve ağaçlara yansıyordu.

'Bu mu? Nerede?” diye sordu.

Lucien araçlarının ön kısmına doğru başını salladı. 'Yolun geri kalanını yürümek zorundayız. Oraya arabayla gidemezsiniz.'

Doksan İki

Jeep'ten ilk ayrılan Hunter oldu. Dışarı çıkınca silahını kılıfından çıkardı ve Lucien için arka kapıyı açtı. Taylor da kısa bir süre sonra onu takip etti. “Şimdi ne olacak?” diye sordu etrafına bakarak.

"Şuradan" dedi Lucien, cipin park edildiği yerin hemen ilerisinde ve sağında birbirine yaslanmış birkaç gevşek ağaç dalını işaret ederek.

Taylor, Hunter'a çıplak ayaklarına bakarak, "Bu ormanın derinliklerine ışıksız ve ayakkabısız mı gideceğiz?" diye sordu.

Arabanın içindeki torpido gözüne uzanmadan önce, "Ayakkabılar konusunda yapabileceğim pek bir şey yok" diye yanıtladı. Maglite

Pro Led 2 ile geri döndü. ‘Ama ışığımız var.’

Taylor, "Bu çok kullanışlı," dedi.

Hunter, "Gecenin yaklaştığını biliyordum" dedi. “Ve Lucien'in saklandığı yerin bu kadar açık sözlü olacağını hesaba katmıyordum. Ben de hava trafik kontrolöründen bir el feneri istedim.”

"Robert Hunter," dedi Lucien, sanki ıslık çalacakmış gibi başını salladı ve dudaklarını büzdü. ‘Her zaman bir adım ileriyi düşünüyorum. Ayakkabı sorununu öngörmemiş olman çok kötü.”

Hunter, "Hadi gidelim," diye emretti.

Uçaktan ayrılırken aynı düzeni aldılar. Hunter konuyu ele aldı, Lucien ikinci oldu ve Taylor, Lucien'in dört ila beş adım gerisinde kaldı; silahı her zaman onun sırtına, yakasının sadece birkaç santim altına doğrultuluydu.

Hunter, Lucien'in işaret ettiği dalları hızla kaldırdı ve bu, iz sürücü izlerinin çok yıpranmış olduğunu ortaya çıkardı.

"Sadece takip et" dedi Lucien. 'Burası buradan çok uzakta değil.' Zaten acelesi olmasına rağmen, Hunter'ın içindeki his onu ekstra bir aciliyet duygusuyla doldurdu, sanki tam olarak belirleyemediği bir şey varmış gibi ama elinde fazla bir şey yoktu. bunun üzerinde durmanın zamanı geldi.

'Hadi hareket edelim' dedi.

El fenerinin ultra parlak ve geniş bir huzmesi vardı, bu da işleri biraz kolaylaştırıyordu.

Patikaya doğru ilerlediler ve şaşırtıcı bir şekilde Lucien bacaklarının zincirlenmesi bahanesiyle onları yavaşlatmaya çalışmadı. Bunu yapmak zorunda değildi. Çakıl taşları, küçük kayalar ve keskin kenarlı kurumuş çubuklar Hunter ve Taylor'ı istediklerinden çok daha yavaş hareket etmeye zorladı.

Yol sert bir şekilde sağa, sonra sola döndüğünde sadece otuz metre kadar yol kat etmişlerdi ve sonra sanki bir tür alacakaranlık kapısını geçmişler gibi hissettiler. Birdenbire çalılar, ağaçlar ve çalılıklar yerini düz bir alana, hiçliğin ortasında bir açıklığa bıraktı.

Lucien gururlu bir gülümsemeyle, "İşte buradayız," dedi.

Hunter ve Taylor durakladılar, gözleri inanamayarak etrafa

bakıyordu. 'Bu da ne böyle?'

Doksan üç

Hunter el fenerini önlerinde duran yapıya tuttu. Sert, kare şeklinde, sarmaşık kaplı tuğla bir evdi, bir zamanlar ön girişin dışında heybetli görünen beyaz Romanesk sütunlar vardı. Şimdi, orijinal dörtlüden sadece ikisi hâlâ ayaktaydı ve bunların üzerinde yukarıdan aşağıya uzanan çatlaklar vardı.

Ev yüz yıl önce inşa edilmiş ve daha sonra iki kez yeniden düzenlenmişti, yani birisinin yamaçtaki büyük evi olarak ilk vücut bulmasından geriye kalanlar artık sadece bir anıydı. Buna, hava koşullarının neden olduğu şekil bozukluğunu ve bir mülke tamamen saygısızlık ve özen göstermemeyi de eklerseniz, karşılarında bir evin karkası - uzun zaman önce bir evin yıpranmış bir kabuğu - olur.

Dört dış duvardan üçü hala ayaktaydı, ama sanki ev Orta Doğu'daki bir savaş bölgesine aitmiş gibi hepsinin içinde birkaç delik ve büyük çatlaklar vardı. Evin sağ tarafındaki güney duvarı neredeyse tamamen bir moloz yığınının üzerine çökmüştü. İç duvarların çoğu da çökmüş, mekanda neredeyse hiç boşluk kalmamış ve etrafı yıkım enkazına benzeyen şeylerle dolmuştu. Çatı, evin ön tarafındaki eski oturma odası, arkasındaki koridor ve kısmen hala yerinde olan soldaki mutfak dışında hemen hemen her yerde çökmüştü. Döşeme tahtalarının arasında ve enkazların arasında neredeyse her yerde yabani ot ve yabani bitki örtüsü büyümüştü. Tüm pencereler kırılmıştı ve bazı pencere çerçeveleri sanki bir tür iç patlama sonucu duvarlardan kopmuştu.

Lucien, "En sevdiğim saklanma yerlerimden birine hoş geldiniz" dedi. Taylor şaşkınlığı görmezden geldi. Sağına doğru bir adım atarak “Madeleine?” diye bağırdı.

Cevap yok.

“Madeleine?” diye yeniden bağırdı, bu sefer daha da yüksek sesle. 'Burası FBI. Beni duyabiliyor musun?'

Hiçbir şey geri alamadı.

Lucien, "Hâlâ hayatta olsa bile seni duyamayacak" dedi. Taylor ona öfkeli gözlerle baktı. 'Bu saçmalık. Burada kimse yok."

"Bundan emin misin?" diye sordu Lucien.

'Şu bok çukuruna bakın. Burası saklanma yeri değil. Kapısı ve duvarları olmayan bir yerde kimseyi nasıl saklayabilir veya kilitli tutabilirsiniz? Herkesin kolayca girip çıkabileceği bir yer mi?'

Hunter, evin çevresini analiz etmeye çalışırken, "Çünkü kimse buranın varlığından haberdar değil" dedi. 'Ve hiç kimse onu buraya aramaya gelmeyecek.'

"Yine haklısın" dedi Lucien, Taylor'a bakarak. 'Dolayısıyla terim *gizlenmiş* yer.'

'Bu saçmalık.' Taylor sesindeki öfkeyi gizleyemedi. "Bize Madeleine'i bu hayalet ev kabuğunun içinde bir yerde bıraktığınızı mı söylüyorsunuz; penceresiz, kapısız, duvarsız ve onun hiç dışarı çıkmadığını mı?"

Lucien'in bakışları Taylor'a gitti ve o anda gözleri zehirle dolu koyu renkli şişeler gibi göründü.

"İçinde bir yerde değil, Ajan Taylor." Durdu ve dilini bir kertenkele gibi alt dudağının üzerinde gezdirdi. 'Altına gömülü.'

Doksan Dört

Lucien'in sözleri Taylor'ın cildinde bir döküntü gibi korkunun yayılmasına neden oldu. Artık kafası karışmış olan bakışları, evi çevreleyen toprağa geçmeden önce hemen evden geriye kalanlara döndü.

Lucien, "Eh, tam olarak gömülmedi" diye açıkladı. "Sana göstereyim." Kelepçeli ellerini kaldırdı ve şekli bozuk yapının kuzey tarafını işaret etti. 'Şuradan.'

Aceleyle Hunter ve el feneri tekrar dikkatleri üzerine çekti. Lucien ve Taylor da onu takip etti.

Yürümeye başladıklarında Lucien, "Arkadaşımın büyükbabası" dedi, "ve arkadaş derken, burayı aldığım kişi kastettiğim, sıkı, eski kafalı bir vatanseverdi. Bana onun en iyi yıllarını ABD-SSCB

döneminde bu evde geçirdiği söylendi. Bilirsiniz, “tüm komünistlere ölüm” gibi bir şey. Ve gerçekten de bu ideolojiye bağlıydı. Ve çok olası bir atom savaşına dair pek çok konuşma vardı.'

Evin yan tarafına ulaşır ulaşmaz Hunter ve Taylor, Lucien'in neden bahsettiğini anladılar.

Yerde, kuzey duvarının yarısında çok büyük, dıştan, kalın metalden, bodrum girişli çift kapı görebiliyorlardı. Kapılar, Murphy'deki evde bulduklarına çok benzeyen, Sargent ve Greenleaf'in askeri sınıf asma kilidiyle birbirine kilitlenmişti.

"Arkadaşımın büyükbabası," diye devam etti Lucien, "paranoyası ve atom savaşının kaçınılmaz ve yakın olduğuna dair derin inancıyla, her yeri yeniledi, genişletip orijinal bodrum katına sağlam bir bomba sığınağı ekledi." Asma kilitli kapıları işaret etti. “Ev bir deprem bölgesi gibi görünebilir ama barınak beklentileri fazlasıyla karşıladı.” Asma kilidi işaret etti. ‘Bunun anahtarı anahtarlığın üzerinde.’

Taylor hemen ona uzandı.

"Hangisi?" diye sordu acilen, anahtar destesini havaya kaldırarak.

Lucien öne doğru eğildi ve bir anlığına gözlerini kısarak onlara baktı. ‘Altıncı, solunuzdan başlıyor.’

Taylor anahtarı seçti ve asma kilide uzandı.

Hunter ve Lucien beklediler ve beklerken Hunter'ın bir şeylerin yolunda gitmediğine dair garip hissi aklına geldi. Bir an etrafına baktı.

“Evin arkasında ne var?” diye sordu.

Lucien bir an onu inceledi ve sonra bakışlarını evin uzak ucuna doğru kaydırdı.

'Çok kötü muamele gören bir arka bahçe' diye yanıtladı. 'Aynı zamanda büyük bir gölet de var, artık daha çok derin bir çamur havuzuna benziyor. Sana bir tur vermemi ister misin? Dünya kadar vaktim var.'

Tıklamak. Asma kilit çözüldü. Taylor onu kapıdaki kancadan çıkardı ve fırlattı, ardından kulplardan birini tutup kendisine doğru çekti. Kapı zar zor hareket etti.

“Ağır, değil mi?” Lucien sırıtarak yorum yaptı. "Dediğim gibi burası

sıradan bir kiler değil Ajan Taylor. Burası bir serpinti sığınağı.”

Hunter, "Ben yapacağım," dedi.

Hunter önce sağ kapıyı, sonra da sol kapıyı açarken Taylor geri adım attı.

Hemen sıcak, bayat havayla karşılaştılar. Kapılar, onları hayal edebileceğinden çok daha derinlere indiren beton bir merdiveni ortaya çıkarıyordu. En az otuz kırk adım vardı. “Derin, değil mi?” dedi Lucien. 'İyi inşa edilmiş bir barınak.'

Hunter ilk önce aşağı indi ve hepsi aceleyle aşağı indiler. Altta, çok sağlam kilitli başka bir ağır metal kapı onları karşıladı.

"Yedinci anahtar," diye duyurdu Lucien, "asma kilitte kullandığının sağındaki."

Taylor ileri doğru ilerledi ve kapıyı itmeden önce kilidini açtı. Arkasındaki karanlık odanın havası tozdan kurşuniydi ve daha da bayatmış gibi geliyordu ama havada başka bir şey daha vardı; hem Hunter ve Taylor buranın etrafında pek çok kez dolaştıkları için kolaylıkla tanıyabildiler.

Ölüm kokusu.

Doksan Beş

Bazen ekşi, bazen kokuşmuş, bazen mide bulandırıcı tatlı, bazen acı, bazen mide bulandırıcı ve çoğu zaman her şeyin birleşimi. Kimse sana ölümün gerçekte nasıl koktuğunu söyleyemez. Çoğu kişi bunun özel bir kokusu olmadığını söyler, ancak Hunter ve Taylor kadar etrafta dolaşan biri saniyeden çok kısa bir sürede bunu anlayacaktır, çünkü onu kokladığınız anda kalbiniz boğulur ve üzülür. ruhunuz başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde.

Ölümü hissettiklerinde Hunter ve Taylor rahatsız edici bir korkuyla doldular ve aynı düşünce ikisinin de kafasında patladı. *Çok fazla zaman harcadık. Çok geç kaldık.*

Hunter el fenerinin ışınını odaya tuttu ve neredeyse çılgınca bir şekilde odanın içinde gezdirdi.

Boştu.

Orada kimse yoktu.

Lucien, taze pişmiş yemeğin kokusunu içine çeken aç bir adam gibi sağlıklı, derin bir nefes aldı.

‘Vay canına, bu kokuyu özledim.’

“Madeleine?” Taylor odaya seslendi, bakışları el fenerinin ışınını takip ediyordu. "Madeleine mi?"

Madeleine'i barınakta insanın geldiği ilk odada kilitli bıraksaydım çok aptalca olurdu, değil mi? Lucien'in dudaklarında şifreli bir gülümseme belirdi.

Taylor, “O nerede?” diye sordu.

Lucien onlara, "Kapının sağındaki duvarda bir ışık düğmesi var" dedi.

Hunter ona uzandı.

Tavanın ortasındaki zayıf sarımsı bir ampul, açılıp açılmayacağından şüphe ediyormuş gibi birkaç kez titredi. Sonunda başardı ve beraberinde odanın içinde sinir bozucu bir şekilde yankılanan elektronik bir tıslama getirdi.

Kendilerini altı metre karelik yarı çıplak bir odada buldular. Kalın, sağlam beton duvarlardan ikisini, hepsi kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış kitaplarla dolu birkaç el yapımı kitap rafı süslüyordu. Durdukları yerin solundaki duvarın tam ortasında tek bir çelik kapı vardı. Kapının yüzeyinde sanki dikkat çekmek için yapılmış gibi benekli bir tunç görünümü vardı. Tam önlerindeki duvarın yanında, en az elli ya da altmış yaşında olması gereken bir konsol masası vardı; burada çok sayıda düğme, anahtar, manivela ve eski moda kadranlı gösterge bulunuyordu. Konsol masasının hemen üzerindeki duvarda kapalı bir bilgisayar monitörü asılıydı. Burası kesinlikle sığınağın ana kontrol odasıydı.

Zemin basit cilalı betondu. Farklı çaplarda çok sayıda metal ve PVC boru tavanı her yöne çaprazlayarak duvarların arasından kayboluyordu. Odanın bir köşesine birkaç orta boy kare karton ve ahşap kutu üst üste yığılmıştı. Malzeme gibi görünüyorlardı.

Hunter'ın gözleri odayı aramaya başladı.

Lucien bu cehennem çukurunda kilitli kaç kurbana işkence

*yaptı ve öldürdü?*diye düşündü.

Lucien, Madeleine şu kapıdan girdi, dedi. “Acele etmeni öneririm.” “Hangi anahtar?” diye sordu Taylor, anahtarlığı bir kez daha Lucien'e doğru tutarken.

‘Sağda sondan ikinci anahtar.’

Taylor silahını kılıfına koydu ve kararlı bir şekilde tunç kapıya doğru ilerledi. Lucien ve Hunter onu takip etti ve diziliş tersine döndü: Hunter arkaya geçti, Lucien'in üç adım gerisindeydi.

Taylor anahtarı kapı kilidine yerleştirip sola çevirdi. İki yüksek tıklamayla kilit bölmesi önce bir, sonra iki kez 360 derece döndü. Kapı kolunu çevirip kapıyı itmeye başladığında Taylor'ın kalbi göğsünün içinde hızlandı.

Polis içgüdüleri, aşırı duyarlılık, eğitim ve deneyim, psişik yetenek, bu durumlarda kişinin sahip olduğu her ne ise, Hunter ve Taylor bunu aynı anda hissettiler; yeni bir hayat, yeni bir varlık, sanki kapının kilidini açmak sanki kapının kilidini açmanın vermiş olduğu bir şeymiş gibi. polislerinin sezgisinin devreye girmesinin işareti.

Bir kez daha ikisinin de aklından aynı düşünce geçti: *Belki de çok geç kalmış değiliz. Hala umut var.*

Ancak bu umut hızla yok oldu çünkü hissettikleri o yeni hayat, o varlık önlerinde kapının eşiğinde değildi. Onların arkasındaydı.

Doksan Altı

Tıklamak.

Yeni varlığı hissettiler, ancak Hunter ya da Taylor geri dönme fırsatı bulamadan, 9 mm'lik yarı otomatik bir tabancaya ateşlenen bir merminin sesini duydular.

'Siz iki sik kafalıdan herhangi biri hareket ederse, lanet kafalarınızı uçururum. Anlaşıldı mı?' Odanın diğer ucundan gelen ses keskin, sert ve gençti. 'Şimdi lanet ellerini başlarının üstüne kaldır.'

Hunter sesin geldiği yönü belirlemeye çalıştı. Mermi saçma

sesinin, söylenen ilk birkaç kelimeyle birlikte, üst üste yığılmış kutuların olduğu genel yönden geldiğinden emindi - muhtemelen failin saklandığı yerden, ama arkalarında bir cücenin saklanabileceği kadar yer yoktu. . Ancak bir sonraki cümlesi tamamen farklı bir yönden gelmişti, bu da hareket ettiği anlamına geliyordu, ancak odadaki yankı ve aralıksız ampul tıslaması, failin tam yerini belirlemeyi neredeyse imkansız bir görev haline getiriyordu.

Hunter, fail ne olduğunu anlamadan önce dönüp ateş edebileceğinden oldukça emindi, ancak bu yalnızca, atışı tam olarak nereye yapacağını bilmesi durumunda işe yarayacaktı. Tahmin etmek işe yaramazdı; eğer ıskalarsa ölü bir adam olurdu. Riske girmemeye karar verdi.

Genç ses tekrar, "Hepiniz beni duydunuz mu yoksa?" dedi, ama bu sefer çok daha rahatsız edici bir tavırla. ‘Ellerinizi başınızın üstüne kaldırın.’ Hunter ve Taylor sonunda ellerini kaldırdılar.

Lucien Hunter'ın yanından geçerken dönüp ona muzaffer bir edayla gülümsedi. Genç ses, “İyi yaptım, değil mi?” diye sordu. ‘Tıpkı senin bana öğrettiğin gibi talimatları takip ettim.’

Harika iş çıkardın. Hunter ve Taylor, Lucien'in o odada kendilerine katılan herkese güven verdiğini duydu. Şimdi onlara hitap eden Lucien, "Tamam," dedi, "şu anda ikinizden de silahlarınızı yere koymanızı isteyeceğim ve
Arkanıza dönmeden, onları birer birer bana doğru tekmeleyin. Robert, ilk sen git. Güzel ve kolay. Şunu da eklemeliyim ki buradaki arkadaşımın tetik parmağı çok kaşınıyor. Ve asla kaçırmaz.”

Birkaç tereddütlü saniye.

Genç ses, "Neyi bekliyorsun, koca adam?" dedi. 'Hadi gidelim. Silahını yere koy ve önce tekmele

Kafanın arkasına bir delik açtım.'

Hunter kendine küfrediyordu çünkü kafasının içindeki küçük ses ona, metruk eve vardıklarından beri her şeyin yolunda gitmediğini söylüyordu. Ancak Madeleine Reed'i kurtarmak için acele ederken içgüdülerini göz ardı etmiş ve kontrol odasını tam olarak kontrol etmeden nükleer serpinti sığınağına doğru ilerlemiş.

"Yap şunu Robert," dedi Lucien. ‘Gerçekten beyninizi bu duvarların her tarafına uçuracak.’

'Kesinlikle öyle yapacağım. Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun koca adam?'

Ses yaklaşmıştı. Hunter biraz sağında olduğundan neredeyse emindi. Ama Hunter artık silahını başının üstünde tutuyordu, arkasındaki çocuk ise doğrudan Hunter'ın kafatasına nişan almıştı. Avantaj diğer tarafa kaymıştı. Hunter'ın çıkış yolu yoktu. "Tamam" dedi.

"Güzel ve yavaş" diye emretti Lucien. ‘Çömel, silahını yere koy, sonra tekrar ayakta durma pozisyonuna geç ve onu bana doğru tekmele.’

Hunter kendisine söyleneni yaptı.

Lucien "Sıra sende Ajan Taylor" dedi.

Taylor hareket etmedi.

Genç ses ezici bir öfkeyle, “Kaltak, ne dediğini duydun mu?” diye sordu.

Lucien ellerini kaldırarak suç ortağına kendisine bir dakika vermesini işaret etti. "FBI'ın protokol saha kurallarının çoğunu biliyorum, Ajan Taylor," dedi, sesini sabit ve tehditkar olmayan bir şekilde tutarak. 'Ayrıca bu kuralların bazılarının herhangi bir istisnaya sahip olmaması gerektiğinin de farkındayım. Bu listenin başında, bir FBI ajanının, bir rehine durumu sırasında silahını asla bir şüpheliye veya faile teslim etmemesini zorunlu kılan kural yer alıyor.'

Taylor hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı.

'Bu konuda yanılmayın Ajan Taylor, bu tipik rehine durumlarınız değil. Bu bir ölüm kalım durumudur. . . yani sen ve Robert için. Eğer silahını bana doğru kaydırmazsan, *irade* öl. Bu bir tehdit değil. Bu bir kesinliktir. Bir karar vermeniz gerekiyor ve bunu keskin bir şekilde yapmalısınız.'

Genç ses, "Bu açıklama saçmalığının canı cehenneme, Lucien," dedi. 'Hadi bu iki pisliği öldürelim ve bu iş bitsin.'

Çocuğun sesindeki yeni tını Hunter'a uçurumun kenarında olduğunu söylüyordu; üzerinden geçmek fazla zaman almaz.

Lucien, "Sizin çağrınız Ajan Taylor," dedi. 'Beş saniyen var, dört...' . .'

Hunter'ın bakışları Taylor'ın gergin vücuduna odaklanmıştı. "Aptallık etme Courtney," dedi alçak sesle.

'Üç, iki. . .'

Hunter harekete geçmeye hazırlandı.

"Tamam" dedi Taylor.

Hunter nefesini verdi.

Taylor silahını yavaşça yere koymaya başladı ve ardından ayağını kullanarak onu yerde Lucien'e doğru kaydırdı.

Hunter ve Taylor bir an için zemine çarpan metal zincirlerin sesini duydular.

Lucien Taylor'ın silahını almıştı.

Taylor dönmeye başladığında genç ses, "Hayır," dedi. 'Kimse sana geri dönmeni söylemedi, kaltak. Gözlerini önündeki lanet kapıdan ayırma, yoksa kahrolası kafanı uçururum.'

Taylor durakladı.

Lucien, "Gerçekten bunu söylüyor Ajan Taylor," dedi.

'Bu kaltak şaka yaptığımı mı düşünüyor?'

Hunter ve Taylor bakmadan bile yeni gelenin hedefinin kafasının arkasına kaydığını hissedebiliyorlardı. İhtiyacı olan tek şey bir nedendi.

Taylor ona bir tane vermedi. Sonunda razı oldu ve gözleri kapıya döndü.

Lucien, Hunter ve Taylor'a görünmeden, suç ortağına işaret ederek, "Şimdi ikinizden de diz çökmenizi ve ellerinizi başınızın arkasına koymanızı isteyeceğim," dedi. 'Şimdi yap.'

Bir kez daha Hunter ve Taylor'ın çıkış yolu kalmamıştı. Kendilerine söyleneni yapmak zorundaydılar.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Taylor. ‘Bizi arkadan mı vuracaksınız?’ Lucien, “Benim tarzım değil, Ajan Taylor” diye yanıtladı.

tıknaz.

Metalin metali kesmesinin keskin sesini duydular. Birkaç saniye sonra sesi tekrar duydular, bu sefer yere düşen bir

zincirin sesi duyuldu.

‘Bu zincirlerden kurtulurken sadece dikkatli davranıyordum. Ah, şimdi bu çok daha iyi.”

Hunter ve Taylor'ın duyduğu bir sonraki ses, ağır metal bir nesnenin odanın diğer tarafına fırlatılıp duvara çarpmasıyla oluşan yüksek bir sesti.

"Şimdi lütfen ayağa kalkın ve arkanızı dönün," diye emretti Lucien. Yaptılar.

Lucien'in yanında, elinde Heckler & Koch USP9 yarı otomatik tabanca tutan, ince yapılı ve kısa boylu bir adam vardı, yapı olarak biraz profesyonel bir at yarışı jokeyine benziyordu ve yalnızca yirmi beş yaşında gibi görünüyordu. Omzunu kamburlaştırdığı yöne doğru bükülüyormuş gibi görünen çarpık bir gülümsemesi vardı ve ona çarpık ve biraz tehditkar bir görünüm veriyordu. Kafası tamamen kazınmıştı ve mavi gözleri rahatsız edici bir yoğunlukla parlıyordu. Çenesinin sol tarafından sağ kulağının arkasına kadar uzanan ve sağ yanağını geçen büyük, kötü iyileşmiş bir yara izi vardı. Hunter uzaktan bile yara izinin ya kör bir bıçakla ya da kalın bir cam parçasıyla yapıldığını anlayabiliyordu. Odanın diğer tarafında ayrıca Lucien'in kendisini kurtarmak için kullandığı ağır hizmet tipi 48 inçlik cıvata kesiciyi de gördü.

Lucien çarpık bir gülümsemeyle, “Sana istersem bir çırak bulmanın zor olmayacağını söylediğimi hatırlıyor musun?” dedi. “Eh, ben de istedim ve söylediğim gibi hiç de zor olmadı. O halde izin ver seni Ghost'la tanıştırayım.' Sağındaki tıraşlı adamı işaret etti. “Ona Hayalet diyorum çünkü hayalet gibi hareket ediyor, o kadar hafif ve sessiz ki onun geldiğini asla duyamayacaksın. Boyutu ve inanılmaz esnekliği sayesinde hayal bile edemeyeceğiniz yerlere saklanabiliyor.' Lucien bakışlarının karton kutulara kaymasına izin verdi. 'İnanmanın zor olduğunu biliyorum ama aslında onlardan birinin içindeydi.'

Ghost'un ön dişlerinden biri kırılmıştı. Her birkaç saniyede bir dilini gergin bir şekilde dilin pürüzlü kenarında gezdiriyor, sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi ona çok sinirli bir görünüm veriyordu.

"Ondan hoşlanıyorum" dedi Ghost, sanki çıplakmış gibi bakışları Taylor'ın üzerine kaydı. 'Ve güzel ayak parmakları var. BEN *gerçekten* böyle. Hadi büyük adamı öldürüp onu yanımıza alalım. Onunla biraz eğlenebiliriz."

Taylor, Ghost'un gözlerinden çekinmedi, bakışlarındaki öfke onunkindeki arzuyla çarpışıyordu.

'Her şeyi planladığımız gibi ayarladınız mı?'

Hayalet başını salladı. Dikkati hâlâ Taylor'ın üzerindeydi.

'Bunca zamandır sana yalan söylediğimi düşünmeni istemiyorum' dedi, 'çünkü yalan söylemedim. Neden şu kapıyı açmıyorsunuz Ajan Taylor?' Tunç metal kapıyı işaret etti. 'Ve bunun arkasında ne olduğunu görün.'

Taylor, dönüp kapıyı açmadan önce Lucien'in bakışlarını bir süre daha korudu. Arkasındaki koridorun tavanında çok zayıf iki floresan lamba sanki patlamak üzereymiş gibi titreyip tıslıyordu. Işıkları koridorda ağır çekimde ilerliyor gibiydi ve koridorun sonuna ulaştığında Taylor'ın kalbi neredeyse atmayı bıraktı.

Doksan Yedi

Hunter aynı zamanda kapının arkasında ne olduğunu görmek için dönmüştü.

Koridor uzun ve dardı. Duvarlar tıpkı sığınağın kontrol odası gibi sağlam betondan yapılmıştı. Koridorun her iki yanında ve hemen sonunda birer kapı vardı. Hepsi Taylor'ın yeni açtığıyla aynı benekli tunç rengindeydi. En uçtaki hariç hepsi kapalıydı.

Floresan tüplerden yayılan ışık son odaya ulaşacak kadar güçlü değildi, bu yüzden elde ettikleri tek şey bir çeşit puslu siluetti, ama yine de Hunter ve Taylor çıplak bir kadının vücudunun şeklini tanımlamakta hiç sorun yaşamadılar. Bir sandalyede oturuyordu. Başı garip bir şekilde öne doğru eğilmişti. Elleri arkadan bağlı gibi görünüyordu ve hareket ediyor gibi görünmüyordu.

Taylor midesinin derinliklerinde mide bulandırıcı bir ürpertinin başladığını hissetti. “Hayalet,” dedi Lucien, “ışıklar.” Kontrol masasını başıyla işaret etti. Dikkati hâlâ Hunter ve Taylor'a kilitlenmiş olan Ghost, birkaç tane aldı.

Sağına doğru birkaç adım attı ve eski moda kontrol konsolundaki bir düğmeye bastı.

Koridorun en ucundaki odanın içinde başka bir zayıf ampul, nihayet devreye girmeden önce birkaç saniye yanmaya çalıştı. Odayı soluk sarımsı bir ışıltıya boğdu ve o anda Hunter'ın vücudundaki her kas gerildi.

Madeleine Reed ölmemişti. Tam tersine oldukça canlıydı ama birkaç saat önce Direktör Kennedy'nin ofisinde gördükleri fotoğrafla karşılaştırıldığında, eskiden olduğu kadının gölgesi bile değildi. Ağırlığı büyük ölçüde azalmıştı. Pürüzsüz cildi sadece birkaç ayda kırk yıl yaşlanmış gibi görünüyordu ve artık sanki ölümcül bir kanser hastasıymış gibi kemiklerine yapışmıştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar o kadar yoğundu ki ameliyat morluklarına benziyorlardı. Gözlerin kendisi kafatasına biraz gömülmüş gibiydi, ama ona bir kadavra görüntüsü vermeye yetecek kadar

dış görünüş. Dudakları kuru ve çatlaktı, vücudu ise zayıf ve son derece kırılgan görünüyordu.

Odanın içindeki ışık yandığında, Madeleine birkaç kez çaresizce gözlerini kırpıştırdı; üzgün ve şaşkın gözleri kim bilir kaç saat süren karanlığın ardından parlaklıkla mücadele ediyordu. Odaklanması biraz zaman aldı ama sonunda geldiğinde, tükenmiş beyni önündeki görüntüleri anlamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Yavaşça başını kaldırdı ve yüzündeki ifade şaşkınlıktan umutluluğa, sonra da yalvarmaya dönüştü ve sonunda çaresizliğe karar verdi. Dudakları hareket etti ama ağzından herhangi bir kelime çıksa bile sesleri koridorun diğer ucundaki kimseye ulaşacak kadar güçlü değildi.

Oda artık kendi ışığı altında olduğundan Hunter ve Taylor nihayet resmin tamamını görebildiler.

Madeleine gerçekten de çıplaktı, elleri kesinlikle sandalyenin arkalığının arkasında birbirine bağlıydı. Ayakları sandalyenin bacaklarına bağlıydı. Gözleri sonunda koridorun diğer ucundaki insanları fark ettiğinde titremeye başladı. Sanki odada yeterince oksijen yokmuş gibi nefesi küçük kesik kesik çıkıyordu.

"Madeleine," dedi Hunter, ondaki şiddetli paniğin ilk işaretlerini okuyarak. Onun şartlandırıldığını biliyordu. O kadar uzun süre işkence görmüş ve korkmuştu ki, o cehennem çukurunda birini gördüğünde psikolojik tepkisi, vücudunu korkunç bir korkuya kaptırmak olmuştu. Şu anda onun için herkes bir tehditti çünkü orada tanıştığı herkes ona işkence etmişti.

'Beni dinle tatlım.' Hunter'ın sesi elinden geldiği kadar sakin ve sıcaktı. 'Benim adım Robert Hunter ve FBI'danım. Size yardım etmek için buradayız. Sakin olun, sizi buradan çıkaracağız, tamam mı?'

Hunter bu sözleri söylerken kendini çok işe yaramaz hissetti. Madeleine'e gitmek, ellerini ve ayaklarını serbest bırakmak, onu serpinti sığınağından çıkarmak ve ona güvende olduğuna, kabusun artık bittiğine, artık kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair güvence vermek istiyordu. Ancak bunların hiçbirini yapamadı. Yapabildiği tek şey o koridorda boş sözler söylemekti ve bunun Madeleine'in kontrolü kaybetmesini engellemeye yeteceğini ummaktı.

Madeleine'in dudakları yeniden hareket etti; Yine de sözlerinin sesi kontrol odasındaki kimsenin kulağına ulaşacak kadar güçlü değildi. Ancak Hunter'ın dudaklarını okumakta hiçbir sorunu yoktu.

'*Bana yardım edin lütfen . . .*'

Hunter hızla Ghost'a baktı. Kontrol konsolunun yanında duruyordu, silahı sıkı bir şekilde elindeydi ve bakışları Taylor'ın kafasının arkasında bir delik açıyordu. Lucien sadece bir adım solunda duruyordu ama dikkati her yerdeydi sanki; hiçbir şey gözünden kaçamıyordu. Hunter herhangi bir şey yapmaya kalkarsa ölmüş olurdu.

Lucien, kontrol konsolundaki farklı bir düğmeye basan Ghost'a başını salladı. Madeleine'in odasının kapısı çarpılarak kapandı ve hiç şüphe yok ki vücudundaki her moleküle daha da fazla korku saçıldı.

Taylor refleks olarak Lucien ve Ghost'la yüzleşmek için döndü. 'HAYIR. Lütfen, hayır.' Hareketinin aniliği Ghost'u şaşırttı, neredeyse onu kenara itecekti, kolu daha da gerildi ve parmağı silahının tetiğine yarı yarıya bastı.

'Olduğun yerde kalsan iyi olur, kaltak.'

Lütfen, dedi Taylor, ellerini teslim olurcasına kaldırdı. ‘Kapıyı kapatmak onu daha da paniğe sürükleyecektir.’

Lucien kaygısız bir şekilde başını salladı. 'Evet biliyorum.'

Taylor'dan öfke yayılıyordu. 'Seni orospu çocuğu.'

Hunter, "Bırak gitsin Lucien," dedi. Madeleine'i bırak gitsin. Artık ona ihtiyacın yok. Onun canını almana gerek yok. O senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Beni al ve onu bırak. Bırakın Courtney Madeleine'i buradan çıkarsın ve beni de götürsün.'

"Seni aptal herif," dedi Ghost. Silahı hâlâ Taylor'a dönüktü. 'Gerçeklik kontrolü, koca adam; zaten elimizde sen varsın, odadaki fahişe ve güzel ayak parmaklı güzel FBI kaltağı da burada.' Kasıkını ovarken Taylor'a bir öpücük gönderdi. 'Yakında tamamen benim olacaksın, kaltak. Ve seni çığlık attıracağım. Bu konuda bahse girebilirsiniz.'

Taylor'ın öz kontrolü tamamen gözünden kaçmıştı.

'Siktir git seni minik kalem sikli çirkin pislik.'

Belki Taylor'ın sözleriydi ya da Ghost bu oyundan bıkmıştı ama kafasındaki aşırı yük düğmesi titredi.

"Hayır" dedi o kadar büyük bir öfkeyle ki neredeyse ağzından salyalar akacaktı. ‘Siktir git, seni aptal fahişe.’ Silahının tetiğini çekti.

Doksan Sekiz

FBI Akademisi - Quantico, Virginia.
Kırk beş dakika önce.

FBI'ın Berlin belediye havaalanındaki hava trafik kontrolörü Joshua Foster ile temasa geçmesi uzun sürmedi. Çağrı hemen Operasyon Odasındaki Direktör Kennedy'ye aktarıldı.

"Bay Foster," dedi Kennedy, aramayı hoparlöre aktararak. 'Benim adım Adrian Kennedy. FBI'ın Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi ve Davranış Analizi Birimi'nin yöneticisiyim. Ajanlarımızdan biriyle temas halinde olduğunuzu sanıyorum. Adı Robert Hunter. Jeepinin anahtarlarını ona verdin.'

'Hımm, bu doğru.' Joshua Foster'ın sesinde anlaşılır bir şekilde sinirlilik vardı.

Kennedy, "Tamam Bay Foster, lütfen dikkatle dinleyin" dedi. ‘Bu çok önemli. Arabanın yepyeni olduğunu anlıyorum.'

'Evet, yaklaşık iki ay önce aldım.'

'Bu harika. Peki araba hırsızlık ihtimaline karşı bir konum aktarıcısı, bir GPS konumlayıcı ile donatılmış olarak mı geldi?'

'Aslında evet öyle oldu.'

Kennedy'nin yüzü aydınlandı.

Foster, Kennedy'nin bir sonraki sorusunu tahmin ederek, "Ama aktarıcı izleme kodu yanımda değil" dedi. ‘Evimde.’ ‘İhtiyacımız yok.’ Radar istasyonundaki ajan görevi devraldı. ‘İhtiyacımız olan tek şey arabanın plakası ve aktarıcı takip kodunu buradan bulabilirim.’

“Ah, tamam.” Foster onlara cipin plaka numarasını verdi.

Kennedy, "Çok teşekkür ederim Bay Foster" dedi. 'Çok yardımcı oldun.'

'Sorabilir miyim? . . Foster demeyi denedi ama Kennedy görüşmeyi çoktan kesmişti.

'Bu takip kodunu bulmanız ne kadar sürer' diye sordu. Temsilci, bilgisayarına bir şeyler yazmaya başlamışken, "Çok uzun sürmedi," diye yanıtladı.

Kennedy beklerken ceketinin cebindeki cep telefonu yeniden çaldı. Bu, New Haven'daki Saltonstall Gölü'ne gönderilen keşif gezisinden sorumlu ajan olan Özel Ajan Moyer'dı. Diğer dört kurbanla birlikte Karen Simpson'ın kalıntılarını arıyorlardı.

"Yönetici," dedi ajan, sanki saygı göstermek istermiş gibi sert ama biraz alçak bir sesle. ‘Efendim, bilgiler yüzde yüz yasaldır. Şu ana kadar tam olarak beş cesedin kalıntılarını çıkardık.” Tuhaf bir duraklama oldu. 'Kazmaya devam etmemizi ister misiniz? Buradaki alan oldukça geniş ve eğer failin tercih ettiği mezarlık burasıysa kim bilir daha kaç tane bulabiliriz.'

Kennedy, "Hayır, buna gerek yok" diye yanıtladı. “Başka ceset bulamayacaksın.” Lucien'in doğruyu söylediğinden hiç şüphesi yoktu. “Bulduklarınızı ulaşım için hazırlayın. Onlara en kısa sürede Quantico'da ihtiyacımız olacak.” “Anlaşıldı efendim.”

Kennedy telefonu kapatmadan önce "İyi iş çıkardınız Ajan Moyer" dedi. Radar istasyonundaki ajan, bilgisayarına birkaç komut daha girerken, "Transponder izleme kodunu aldım" dedi. Herkesin gözü ekrana kilitlenmişti.

'Şimdi takip ediyorum.'

Saniyeler dakikalar gibi geliyordu. Sonunda temsilcinin ekranındaki harita, parlak, titreşen bir noktanın konumunu gösterecek şekilde kendini yeniden konumlandırdı. Temsilci heyecanla, "Cipin yerini bulduk" dedi. Kısa bir duraklama. 'Ve artık hareket ediyormuş gibi görünmüyorlar.'

Kennedy ekrana kaşlarını çatarak, "Evet, görüyorum" dedi. 'Ama tam olarak neredeler?'

Doktor Lambert, "Görünüşe bakılırsa, kesinlikle hiçliğin ortasında" yorumunu yaptı.

Haritaya göre Jeep, Berlin belediye havaalanından birkaç mil uzakta, yoğun bir ormanlık alanın derinliklerindeki isimsiz toprak patikanın sonuna park edilmişti.

Kennedy, "Harita yerine bölgenin uydu görüntüsüne ihtiyacımız var" dedi. Temsilci, "Bana bir saniye ver" diye yanıtladı ve hemen yeniden yazmaya başladı.

İki saniye sonra ekranındaki harita, bölgenin uydu görüntüsüyle değiştirildi.

Bir an herkes ekrana kaşlarını çattı.

“Bu nedir?” diye sordu Kennedy, cipin park edildiği yerden pek de uzakta olmayan inşaat alanına benzeyen bir yeri işaret ederek. Temsilci yakınlaştırdı ve çözünürlüğü yeniden ayarladı. 'Eski, terk edilmiş bir eve ya da bir tür binaya benziyor' diye yanıtladı. 'Ya da en azından ondan geriye kalanlar.'

'İşte bu,' dedi Kennedy, 'bulundukları yer orası. Lucien kurbanını orada tutuyordu.” Cep telefonuna uzandı ve İkinci Kuş'un içindeki ajan Brody'yi aradı. ŞİMDİ inip o eve ulaşmaları gerekiyordu.

Doksan Dokuz

Hunter bunu gerçekleşmeden önce gördü.

Ghost'un soğuk gözlerinde sanki kendisine aşırı dozda saf öfke ve kötülük enjekte edilmiş gibi bir şeyin patladığını gördü ve tam o anda Ghost'un geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğini anladı. Ancak Hunter bunu görmesine rağmen bu sefer yeterince hızlı hareket edemedi. Taylor ve Ghost'un arasına giremedi. Ghost'un tetiği sıkma tepkisi yalnızca bir saniye sürdü.

Çekiç Ghost'un silahındaki ateşleme iğnesine çarptığında, sanki Hunter için gerçek hayattaki bir ağır çekim anahtarını etkinleştirmiş gibiydi. Merminin silahın namlusunu terk ettiğini, havada ilerlediğini ve yüzünün sağ tarafından geçip gittiğini, çok az bir farkla ıskaladığını gördü. Refleks bir tepki olarak Taylor'a doğru dönmeye başladı ama buna gerek yoktu. Bu mesafeden bir acemi bile ıskalayamazdı ve Ghost'un gözlerinde onun ilk kez gelen biri

olmadığını görebiliyordu. Vuruştan bir milisaniye sonra, Taylor'ın kafası parçalanan kurşunun etkisiyle patlarken, sıçrayan kanın ve beyin dokusunun sıcaklığının ensesine ve yüzünün yan tarafına çarptığını hissetti.

Odanın içindeki hava anında kordit kokusuyla doldu. Hunter yine de Taylor'ın vücudunun geriye doğru fırladığını ve yere düşmeden önce benekli metal kapıya çarptığını görecek kadar hızlı dönmeyi başardı. Arkasındaki duvar, et benekleri, gri madde ve sarı saçlarla anında kızıl kırmızıya boyandı. Mermi neredeyse gözlerinin tam ortasına isabet etmişti. Ghost'un kısa boyu ve Taylor'a göre konumu nedeniyle kurşun hafif bir yukarı ve soldan sağa açıyla hareket etti. Hasar akıllara durgunluk vericiydi. Başının ve kafatasının sağ üst kısmının büyük bir kısmı eksikti ve Sivil Savunma mermisinin yıkıcı etkisiyle havaya uçmuştu; bu mermi mantar gibi (içeriden dışarıya dönmek gibi) ve darbe anında parçalanarak içeri küçük parçalar gönderecek şekilde tasarlanmış özel bir tür mermiydi. her yöne.

Taylor'ın hiç şansı olmadı.

Hunter, hedefi artık Hunter'ın yüzüne yönelmiş olan Ghost'la yüzleşmek için hızla geri döndü.

'Hareket et sert çocuk, haydi, hamle yap, ben de beynini onun çürüyen cesedine dağıtacağım.'

Hunter vücudundaki her bir zerrenin öfkeden kasıldığını hissetti ve Ghost'a saldırmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Bunun yerine orada öylece durdu, zor nefes alıyor, elleri titriyordu ama korkudan değil.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm" dedi Ghost. 'O kadar da sert değilsin, değil mi?'

Lucien, “BU NEDİR?” diye bağırdı. Hunter'dan daha da şaşırmış görünüyordu. “Onu neden vurdun, Ghost?” Ghost silahını Hunter'ın üzerinde tuttu. "Çünkü o kaltak sinirlerimi bozuyordu," diye yanıtladı ciddi ama umursamaz bir sesle. 'Birinin benim hakkımda bu şekilde konuşmasından nefret ettiğimi biliyorsun.'

Lucien bir adım geri atıp elini alnında gezdirdi. ‘Kötü ağızlı orospu hak ettiğini buldu.’ Ghost omuz silkti, sanki yaptığı tek şey dart tahtasına dart atmakmış gibi. ‘Ne önemi var ki? İkisi de ölecekti değil

mi? Yüzümüzü gördüler Lucien. Sen ve ben onların buradan asla canlı çıkamayacaklarını biliyoruz. Ve tüm bu gevezelik saçmalıkları beni sinirlendiriyordu, ben de onun için işleri hızlandırdım." Hunter'a doğru başını salladı. 'Peki biliyor musun? Ben de onun için aynısını yapacağım.'

Ghost'un yüzü sadist bir arzuyla yanıyordu ve Hunter, birkaç dakika önce aynı kararlılığın Ghost'un gözlerine dolduğunu gördü.

Tepki verecek zaman yoktu.

Tetiğe bir kez daha basıldı.

Mermi tıpkı daha önce olduğu gibi şaşırtıcı bir isabetle hedefini buldu.

Yüz

New Hampshire'daki Milan şehrinin üzerindeki gökyüzü.
Kırk dakika önce.

İkinci Kuş'un içinde Ajan Brody ve ekibi umudunu kaybetmeye başlamıştı. Uçakları birkaç dakikadır Berlin belediye havaalanının dış çevresinde tur atıyordu. Pilot zaten Brody'ye yakın zamanda bir eylem planına ihtiyacı olacağını söylemişti. Uçağın otuz ila otuz beş dakikalık uçuş süresine yetecek kadar yakıtı vardı, ancak Berlin'e inmiyorlarsa Quantico'ya geri uçmadan önce başka bir yere inip yakıt ikmali yapmaları gerekecekti. Bu, uçağı ters çevirip farklı bir havaalanına uçmak anlamına geliyordu.

Berlin'e en yakın havaalanı Gorham belediye havaalanıydı; rüzgara bağlı olarak yaklaşık beş ila on dakika güneye doğru gidiyordu. Bir önlem olarak pilot, iniş trafiği veya başka öngörülemeyen durumlar durumunda her zaman fazladan on dakikalık uçuş süresine izin verdi. Bu onlara en fazla on, belki de on beş dakikalık bir tur süresi daha bıraktı. Bundan sonra pilot uçağı döndürüp Gorham'a doğru ilerliyordu.

Brody'nin cep telefonu önündeki masadaydı. Sanki hipnotize

olmuş gibi karanlık ekrana bakıyordu. Sonunda saatine baktığında yedi dakikanın daha geçmiş olduğunu gördü. Üç dakika daha ve bu operasyon sona erdi. Kennedy'yi araması gerekiyordu.

Telefonuna uzandığında çaldı.

Yüz Bir

Bu, Hunter'ın silahın namlusuna ilk bakışı değildi. Bu onun bir ölüm kalım durumuyla karşı karşıya kaldığı ilk sefer değildi, ama Hayalet Hunter'ın ona zamanında ulaşamaması için çok uzaktaydı ve Hunter'ın dalıp gitmesi için de çok yakındı. kurşundan.

Bu sefer çıkış yolu yoktu.

Ghost'un tetiği çekmesinden önceki o yarım saniyede, Hunter'ın düşünebildiği tek şey Taylor'ı koruyamadığı ve yıllar önce nişanlısının parçalanmış bedenini tutarken Jessica'ya verdiği sözü yerine getiremediği için ne kadar üzgün olduğuydu. onun kollarında.

Hunter, karşılaştığı duruma rağmen gözlerini kapatmadı. Gözünü dahi kırpmadı. Ghost'a bu tatmini yaşatmazdı. Bakışları Ghost'un yüzünde kaldı. Ve bu şekilde kafasının patladığını görebildi.

Mükemmel bir atıştı. Mermi Ghost'un sol şakağına çarptı. İçi boş nokta boşluğu anında sıvı ve dokuyla doldu ve kafatası duvarını aşıp Ghost'un beynine doğru ilerlemeye başladığında onu mantarlaşmaya zorladı ve yoluna çıkan her şeyi vahşice parçaladı.

İçi boş noktanın mantar etkisi merminin hızını önemli ölçüde azaltır ve çoğu durumda çıkış yarası olmaz. Mermi genellikle hedefine yerleşir. Ancak yine de, bu kadar yakın mesafeden, 45 kalibrelik bir merminin gücü, mermiyi Ghost'un kazınmış kafasına doğru itmeye fazlasıyla yetiyordu.

Bu meydana geldiğinde, 45'lik mantarlı bir Sivil Savunma mermisinin çıkış yarası etkileyicidir. Ghost'un durumunda ise greyfurt büyüklüğündeydi. Yüzünün sağ tarafının yarısı, kulağından başının tepesine kadar, sanki uzaylı bir varlık büyük bir yumurtadan çıkmış gibi patladı. Kemik, kan, beyin dokusu ve deri duvara ve sağındaki

kontrol konsoluna sıçramış, her şey yapışkan, yapışkan kırmızı bir karmaşayla kaplanmıştı.

Ateşlenen silahın korkunç derecede yüksek sesi Hunter'ı irkiltti ama yine de gözlerini açık tuttu. Tüm bedeni tamamen kaldırılmadan önce Ghost'un gözlerindeki öfkenin, kararlılığın ve kötülüğün dağıldığını gördü.
atışın etkisiyle yerden. Kontrol konsoluna çarptı ve boş bir un çuvalı gibi yere düştü. Başının etrafında hızla bir kan gölü oluşmaya başladı.

Silahı da konsola çarptı ama odanın diğer tarafına kayıp karton kutuların arkasında bir yerde son buldu.

Hunter'ın kalbi bir Drag arabası gibi hızla çarpıyordu. Adrenalin vücudunun her damarını doldurmuş, onu titretmişti. Bakışları sonunda Lucien'e kaydı. Lucien'in atışından dolayı havada dolaşan ince bir duman bulutunu hâlâ görebiliyordu ama Hunter tepki veremeden Lucien yine Taylor'ın silahını ona doğrultmuştu.

'Olduğun yerde kal, Robert. Gerçekten istemiyorum ama gerekirse kalbine bir kurşun sıkarım. Ve ciddi olduğumu biliyorsun.” Hunter, az önce yaptığı şeye duyduğu şaşkınlığı gizleyemeden ona baktı. Lucien her zamanki gerçekçi tavrıyla, "Zaten ondan hiç hoşlanmadım" diye açıkladı. 'O sadece aptal, sadist ve hiçbir amacı olmayan bir çocuktu, gençliğinde travma geçirmişti ve bu yüzden sırf eğlence olsun diye insanlara işkence etmeyi ve öldürmeyi seviyordu.'

Lucien'den gelen Hunter, yorumu çok zengin buldu. Lucien, "Ve artık kullanışlılığını da tüketti," diye devam etti, sesinde bir tutam pişmanlık ya da acıma bile yoktu. 'Daha öncekiler gibi. Sonunda hepsi bunu yapıyor, bu yüzden kendime yeni bir küçük yardımcı buluyorum.'

Hunter'ın odak noktası Lucien'in silahıydı.

"İster inanın bana, ama kesinlikle mecbur kalmadıkça Ajan Taylor'ı öldürmeye hiç niyetim yoktu, ama ne yazık ki iş Ghost'a gelince çok hassas bir konuya değindi." Gördüğünüz gibi çok işlevsiz bir dönemden geldi.
aile. Her iki ebeveyni de onu fiziksel ve psikolojik olarak benim bile

hayal edemeyeceğim şekillerde istismar etti. Onu evin içinde sürekli çıplak dolaşmaya zorladılar ve onunla, özellikle de erkekliğiyle sürekli dalga geçtiler ve ona bir dizi aşağılayıcı isim taktılar. Bunlardan birini tahmin etmek ister misin?'

Hunter nefes aldı. "Kalem siki."

Lucien bir kez başını salladı. 'İşte bu. Ne yazık ki Ajan Taylor'ın ona söylediği isim."

Derin travma yaşayan ve rahatsız olan bir insan için tek bir kelime, bir ses, bir renk, bir görüntü, bir koku. . . çok sayıda basit şey, çok acı veren bir yarayı kolayca yeniden açabilir. Genellikle kişinin tepkisi son derece tahmin edilemez, ancak şiddet uygulayan bir kişinin durumunda şiddet neredeyse her zaman görülür. reaksiyon içerisinde mevcuttur. Ghost gibi bir psikopat söz konusu olduğunda bu şiddetli tepki genellikle ölümcül olur.

'Hayalet on yedi yaşındayken' diye ekledi Lucien, 'sonunda doydu. Babasını bir yatağa bağladı, onu hadım etti ve kan kaybından ölüme terk etti. Daha sonra beyzbol sopasıyla annesinin kafasını macun haline getirdi. O da çok hasarlıydı. Zaten yakında ondan kurtulacağımı biliyordum.'

Kontrol odasının kanlı kaosuna rağmen Hunter kendini olabildiğince açık düşünmeye zorladı. Asıl endişesi aklına geldi ve arkasındaki koridora bakmak için başını çevirdi. Gözleri Taylor'ın yerdeki bedenine takıldı ve kalbi bir kez daha sıkıştı. Tekrar Lucien'e baktı.

"Bırak Madeleine'i bırak Lucien," dedi bir kez daha. 'Lütfen. Eğer gerçekten başka bir kurban istiyorsan onun yerine beni al. Senin için hiçbir anlamı yok." "Doğru ve onu tam da bu yüzden öldürmeliyim, Robert," dedi Lucien. 'Çünkü o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Artık sen benim en iyi arkadaşımdın. Biraz geçmişimiz var. Neden onun yerine seni öldürmek isteyeyim ki?" "Çünkü Jessica'yı benden aldığında zaten hayatımın yarısını almıştın," diye yanıtladı Hunter. "Ve senin işleri yarım bırakmayı sevmediğini biliyorum." Hunter bunu ne kadar saklamaya çalışsa da Lucien onun sesindeki gerçek duyguyu fark etti.

Hunter, "Demek bu senin şansın Lucien," diye devam etti. 'Bırak

gitsin ve benimle başlattığın işi bitirsin, çünkü eğer yapmazsan, ben *irade* Hunter, sözlerinin ciddiyetine rağmen sanki kütüphanedeki biriyle konuşuyormuş gibi konuşuyordu, sesi sakin ve sabitti.

"Tamam," dedi Lucien, silahı hâlâ Hunter'ın kalbini hedef alarak kanla kaplı kontrol konsoluna bir adım daha yaklaşarak, "görelim sözünün eri misin, Robert." Koridorun sonu tekrar açıldı.

Hunter dönüp koridora baktı.

Madeleine hemen başını kaldırdı. Eskisinden daha da korkmuş görünüyordu.

Hunter her iki silah sesini de duyduğunu biliyordu ve bu seslerin onun hayal gücünü korkutarak dışarıda olup bitenlere ve daha da kötüsü şimdi başına ne geleceğine dair en kötü senaryoyu hayal etmesine neden olduğunu biliyordu.

Neredeyse hiperventilasyon yapıyor gibi görünüyordu; işte o zaman dünyadaki hiçbir şey onun titremesini durduramaz.

Lucien silahını koridora doğru salladı. 'Hadi ona katılalım, olur mu? Sana son bir sürprizim var.'

Yüz İki

Hunter koridora ulaşmak için Taylor'ın cesedinin üzerinden geçmek zorunda kaldı. Lucien onu takip etti ama güvenli bir mesafeden. Lucien ona en az iki el ateş etmeden önce Hunter'ın bir saldırı başlatmasının imkânı yoktu.

Hunter koridorda ilerlemeye başladığında Madeleine'in gözleri onunla buluştu ve o gözlerde tek bir şeyi görebiliyordu: saf korku.

'Bana yardım edin lütfen.'

Bu sefer Hunter sonunda onu duyabildi. Zayıf ve titrek sesi korkudan boğuluyordu.

Hunter kendinden emin bir sesle, "Madeleine, lütfen sakin ol," dedi. ‘Her şey yoluna girecek.’

Madeleine'in bakışları Hunter'ı geçip Lucien'i buldu ve sanki küçüklüğünden beri en kötü kabuslarına giren canavar karşısında belirmiş gibiydi. Korku, içinde bir kasırga gibi büyüdü ve çığlık

atmaya ve kırılgan vücudunu sandalyede kıpırdatmaya başladı.

"Madeleine," dedi Hunter tekrar. 'Bana bak.'

O yapmadı.

"Bana bak Madeleine," diye tekrarladı bu sefer daha sert bir tavırla.

Bakışları Hunter'a kaydı.

'Bu doğru. İyi kız. Gözlerini üzerimde tut ve sakin kalmaya çalış. Seni buradan çıkaracağım.' Yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu ama kendini içinde bulduğu durumda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Madeleine hâlâ çok korkmuş görünüyordu ama Hunter'ın ses tonunda bir şeyler işe yaramış gibi görünüyordu. Doğrudan ona baktı ve çığlık atmayı bıraktı. Kapıya vardıklarında Lucien, "İçeri girin, sola dönün, beş adım yürüyün ve diz çökün Robert" dedi.

Hunter kendisine söyleneni yaptı.

Oda, Madeleine'in bulunduğu sandalye ve Hunter'ın diz çöktüğü yerin karşı ucunda iki çekmeceli küçük bir modül dışında tamamen boştu. Hafif bir idrar ve kusmuk kokusu vardı.
Sanki biri şiddetli bir şekilde hastalanmış ve temizlik özensiz yapılmış gibi, kapının içinde daha sert bir dezenfektan kokusu vardı.

Lucien onun arkasından odaya girdi, sağa döndü ve modüle yaklaştı. Üst çekmeceyi açtı ve içindeki bir şeye uzandı. Madeleine'in gözleri ona doğru titredi.

Hunter tekrar, "Bana bak Madeleine," diye seslendi. 'Onun için endişelenme. Gözlerini üzerimde tut. Haydi, bu taraftan."

Hunter'a dönüp baktı.

Lucien, Madeleine'in sandalyesinin sol tarafına doğru ilerleyerek, "Rehinelerle aran çok iyi, Robert," dedi.

Hunter sonunda Lucien'in çekmeceden aldığını gördü; yaklaşık beş inç uzunluğunda paslanmaz çelik bir bıçak.

“Biliyor musun,” dedi Lucien, “silahlardan gerçekten nefret ediyorum.” Hızlı bir el hareketiyle Taylor'ın .45'lik Springfield Professional'ındaki cephane şarjörünü çıkardı. Yere düştü ve Hunter onu Hunter'ın bulunduğu odanın karşı ucuna tekmeledi.

Çok hızlı bir başka çift el hareketiyle sürgüyü geri çekerek

mermiyi fişek yatağına fırlattı.

Hunter dikkatini onun üzerinde tuttu. Sonunda bir şans görmeye başladı. Lucien daha sonra silahı ondan uzaklaştırdı ve parmağını kullanarak geri tepme yayı tapasına bastı. Çok geçmeden silahı tamamen çıkardı ve tüm ayrı parçalarını yere düşürdü.

Hunter nefes verdi, Lucien'e yeterince hızlı ulaşıp ulaşamayacağını merak ederken kasları gerilmişti.

Lucien öne doğru bir adım atıp kısmen Madeleine'in sandalyesinin arkasına yerleşerek, "Bunu aklından bile geçirme Robert," dedi. Artık sol elinde olan bıçak boynuna doğru hareket ederken sağ eliyle başını saçından geriye doğru çekti. Hunter'ın ona saldırmak için can attığını görebiliyordu. 'Bir kasını hareket ettirirsen boynunu keserim.'

Madeleine soğuk bıçağın derisini deldiğini hissetti ve kalbi neredeyse duracaktı. O kadar korkmuştu ki bu sefer çığlık bile atamadı. Hunter sabit durdu.

Lucien, neredeyse özür dilercesine hafifçe gülümseyerek, "Beni küçümsediğini biliyorum, eski dostum," dedi. 'Ve seni suçlamıyorum. Yaptığım her şeyin ardındaki gerçek amacı bilmeden herkes bilirdi. Herkese göre ben sadece yirmi beş yıldır insanlara işkence edip onları öldüren psikopat, sadist bir katilim, değil mi? Ama senin için ben bundan çok daha fazlasıyım. Yirmi yıldır peşinde olduğun kişi benim. Bu kadar vahşice davranan kişi
sevdiğin tek kadını sakatladın. Evleneceğin kadın. Sana bir aile verecek kadın."

Hunter içindeki öfke ve hiddetin yeniden güç kazanmaya başladığını hissetti. Lucien, "Ama ben bundan çok daha fazlasıyım" dedi. 'Zamanla anlayacaksın. Sana ve FBI'a bir hediye bırakıyorum." Başını koridora doğru salladı. 'Onu bulmakta hiçbir sorun yaşamayacaksın. Ama bu daha sonra gelecek, çünkü şimdi sana, yıllar önce kendine ve Jessica'ya verdiğin sözü yerine getirmen için bir şans vereceğim, Robert. Ve bu elde edebileceğin tek şans olacak, çünkü eğer beni şimdi öldürmezsen, *Asla* beni tekrar gör. Bu hayatta değil.'

Hunter'ın kalbi göğsünün içinde vites değiştirdi.

"Sorun şu ki," diye devam etti Lucien, "kafanı kasıp kavuracak ve vicdanını acı verici bir zihinsel savaşa sürükleyecek olan ahlaki ikilem, eski dostum." Lucien'in bakışları bir anlığına Madeleine'e kaydı, ardından Hunter'a döndü. “Sana tek bir soru sorarak ne demek istediğimi açıklığa kavuşturmama izin ver.” Durakladı, bakışları neredeyse Hunter'ın gözlerine delikler açıyordu. 'Ve soru şu: Eğer şimdi peşime düşersen, onun kanamasını nasıl durduracaksın ve kan kaybından ölmeden onu hastaneye nasıl ulaştıracaksın?'

Lucien, süper hızlı bir hareketle bıçağı Madeleine'in boynundan vücuduna doğru hareket ettirdi ve onu karnının sol üst kısmından, göğüs kafesinin hemen altından bıçakladı. Bıçak sapına kadar delip geçmişti.

Hunter'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Hayır!" diye bağırdı ileri atılırken ama Lucien buna hazırdı ve Hunter ayağa kalkamadan Lucien çizmesinin tabanını kullanarak onun göğsüne tekme attı. Güçlü darbe, soluk soluğa kalmış bir Avcının geriye doğru yuvarlanmasına neden oldu. Lucien bıçağı Madeleine'den çıkardı, yarayı açtı ve bol miktarda kanamaya başlamasına neden oldu.

Lucien kapıya doğru ilerlerken, "Jessica'ya verdiğin sözü tut, ya da Madeleine'i kurtar Robert," dedi. ‘İkisini de yapamazsın. Seçimini yap eski dostum.” Koridorda gözden kayboldu.

Yüz Üç

Hunter'ın tekrar nefes alabilmesi birkaç saniye sürdü ve bunu yaptığında ciğerleri ve göğsü, sanki sıcak kömürü emmiş gibi yandı. Refleks olarak eli göğsüne gitti, gözleri de kapıya. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken çorapları yerde sürünüyor, bir nevi tutunmayı sürdürüyordu.

Nihayet bunu yaptığında, ilkel içgüdüsü devreye girdi ve kapıya doğru koştu. Lucien'in ondan uzaklaşmasına izin vermesinin imkânı yoktu. Lucien'in söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu; eğer Hunter

onu şimdi öldürmezse muhtemelen bir daha asla şansı olmayacaktı. Lucien kesinlikle kaçışını en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. FBI'ın onu ilk kez yakalaması yirmi beş yılını almıştı; bir daha yakalanıp yakalanmayacaklarını kim bilebilirdi ki?

Hunter koridora doğru yalnızca üç adım atmıştı ki gözleri Madeleine'e takıldı. Açık yarasından hacimler halinde kan akıyordu. Başı yine öne düşmüştü. Göz kapakları yarı kapalıydı. Hayat hızla tükeniyordu.

Hunter'ın oldukça iyi bir anatomi anlayışı vardı. Yara, Madeleine'in karnının sol üst tarafında, göğüs kafesinin hemen altındaydı. Lucien'in kullandığı bıçak yaklaşık beş inç uzunluğundaydı ve bıçağın tamamını onun etine saplamıştı. Kaybettiği kan miktarına bakılırsa Lucien bir damar organını delmişti.

*Sol üst taraf*Hunter, diye düşündü. *Bıçak dalağını delmiş.* Ayrıca Lucien'in bıçağı vücudundan çıkarırken büktüğünü, yırtığın organı ve tüm yara kanalını kapsayacak şekilde genişlettiğini de fark etmişti. Eğer Hunter kanamayı şimdi durdurmasaydı, üç ila beş dakika içinde Madeleine kan kaybından ölecekti. Dış kanamayı kontrol altına almayı başarsa bile iç kanama konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hala onu hızla hastaneye ve ameliyathaneye götürmesi gerekiyordu.

Hunter bir kez gözlerini kırpıştırdı. Lucien'in tahmin ettiği gibi öncelikleri çatışıyordu.

Lucien uzaklaşıyordu.

Beni bir daha asla görmeyeceksin. Bu hayatta değil.

Hunter tekrar gözlerini kırpıştırdı. Lucien'in bahsettiği zihinsel savaş artık kafasının içinde tüm akışıyla devam ediyordu.

Jessica'ya verdiğin sözü tut ya da Madeleine'i kurtar, ikisini birden yapamazsın. Seçimini yap eski dostum.

Hunter bir kez daha gözlerini kırpıştırdı ve ardından Madeleine'e doğru koştu. Hemen onun yanına diz çöktü, gömleğini vücudundan çıkardı, bir top haline getirdi ve sol elini kullanarak yeterince baskı uygulayarak yaranın üzerine yerleştirdi. Gömlek anında onun kanına bulandı.

"Bana bak Madeleine," dedi sağ kolunu uzatıp Lucien'in düşürdüğü kılıca uzanırken. "Bana bak" dedi tekrar. O yapmadı.

Caddeeeeetch. Anladım.

'Madeleine, bana bak.'

Denedi ama göz kapakları titremeye başladı.

'Hayır, hayır, hayır. Benimle kal tatlım. Gözlerinizi kapatmayın. Yorgun olduğunu biliyorum ama benimle kalmana ihtiyacım var, tamam mı? Seni buradan çıkaracağım.” Hunter sandalyenin arkasına hızlıca baktı. Elleri birbirine bağlanmıştı tıpkı ayaklarının sandalyenin bacaklarına olduğu gibi plastik bir kablo bağıyla. Sol eliyle hâlâ yaranın üzerine yeterince baskı uygulayarak vücudunu sağa eğdi ve bıçağı sandalyenin arkasındaki kablo bağını kesmek için kullandı.

Madeleine'in elleri sanki bir bez bebekmiş gibi gevşek bir şekilde yanlarına düştü. Hunter hızla ayaklarının dibindeki iki kablo bağını kesti. Madeleine. . Bıçağı düşürdü ve yüzüne uzandı. Dokunmak çenesini açıp başını yavaşça iki yana salladı. 'Benimle kal tatlım. Benimle kal.'

Madeleine'in uykulu gözleri yüzünü buldu.

'İşte bu. Gözlerini benimkilerin üzerinde tut.' Sol eline uzanıp yarasının üzerindeki gömleğin üzerine koydu. 'Şunu tutmanı ve vücuduna mümkün olduğu kadar sert bir şekilde bastırmanı istiyorum, anladın mı tatlım?'

Sağ eline uzanıp sol elinin üzerine koydu ve şimdi gömleğini iki eliyle yaraya doğru tutmasını sağladı.

Madeleine yanıt vermedi.

'Ona tutunun ve mümkün olduğu kadar sert bir şekilde kendinize doğru bastırın, tamam mı?'

Denedi ama kanamayı düzgün bir şekilde kontrol altına almak için yeterli baskıyı uygulayamayacak kadar zayıftı. Hunter'ın bunu kendisi yapması gerekiyordu ama aynı zamanda onu o serpinti sığınağından çıkarıp, anahtarları hâlâ cebinde olan dışarıdaki cipe ve hastaneye götürmesi de gerekiyordu. Bir sonraki saniye içinde ahtapot olmadığı sürece bunu başarmak başarılması çok zor bir iş olacaktı.

Hunter sol elini Madeleine'in her ikisinin de üzerine koyarak onun yaraya baskı uygulamasına yardımcı oldu.

Düşün, Robert, düşün, dedi kendi kendine, odanın etrafına bakarak. Kesinlikle kullanabileceği hiçbir şey yoktu.

Barınağın kontrol odasına koşup orada bir tür bant veya ip aramayı düşündü; gömleğini yerinde tutmak için vücudunun etrafına bağlayabileceği bir şeydi ama bu çok fazla zaman alırdı ve zaman da yapmadığı bir şeydi. sahip değilim.

Düşün Robert, düşün. Hala odaya bakıyordu. İşte o zaman düşünce süreci bir salisede A'dan Z'ye gitti: Hayalet. Ghost'un küçük bir vücudu ve çok dar bir beli vardı ama Madeleine o kadar çok kilo vermişti ki Ghost'un kemerinin gövdesinin etrafına dolanabileceğinden emindi.

'Maddy, bu gömleği elinden geldiğince sıkı tut. Hemen döneceğim.” Madeleine ona aptal gözlerle baktı.

"Sıkı tutun tatlım" diye tekrarladı. 'Hemen döneceğim.'

Hunter ellerini bıraktı. Bir anda yarasından daha fazla kan aktı. Madeleine'in gerekli baskıyı uygulamaya devam edecek gücü yoktu. Hunter'ın hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve olimpik bir kısa mesafe koşucusu gibi koridorda koştu. Kontrol odasına ve Ghost'un cesedine üç saniyede ulaştı. Ghost, geleneksel kare çerçeveli ve sivri uçlu tokalı, ucuz siyah deri bir kemer takıyordu. Hunter onu çözdü ve tek bir güçlü çekişle belinden çıkardı. Çok geçmeden koridordan aşağıya doğru uçmaya başladı. Madeleine'e tekrar ulaştığında yalnızca dokuz saniye kaybetmişti. Madeleine'in elleri neredeyse gömleğini bırakacaktı.

Sol eliyle gömleği yakalayıp kanamayı kısmen durdurmaya yetecek kadar baskı uygulayarak, "Buradayım Maddy, buradayım" dedi. Hunter sağ elini kullanarak Madeleine'in sırtını sandalyenin arkalığından kaldırdı ve Ghost'un kemerini onun gövdesine ve kana bulanmış gömleğinin üzerine sardı.

“Bu biraz gergin olacak, tamam mı?” dedi ve kemeri güçlü bir şekilde çekti.

Madeleine birkaç kez öksürdü. Ağzında kan yok. Bu iyiye işaretti.

Mükemmel uyum. Toka ilk deliğe girdi.

'Tamam tatlım, seni alacağım ve buradan defolup gideceğiz, tamam mı? Seni bir hastaneye götüreceğim. Benimle kal. Yorgun olduğunu biliyorum ama sakın uykuya dalma, tamam mı? Gözlerinizi açık tutun. Hazır? İşte başlıyoruz.'

Hunter onu iki koluyla sandalyeden kaldırdı ve ayağa kalktı. Kemer turnikesi yerinde tutuldu. Madeleine yeniden öksürdü. Hala kan yok.

Hunter elinden geldiğince hızlı bir şekilde odadan çıkıp koridorda ilerledi.

Yüz Dört

Dışarısı neredeyse mutlak karanlıktı ama kolaylıkla Şeytan'ın bodrumu sayılabilecek yerden çıktıktan sonra temiz gece havasını solumak bir tanrının dokunuşu gibi hissettirdi.

'Madeleine, benimle kal. Gözlerinizi kapatmayın, dedi Hunter uzun merdivenin neredeyse tepesinde dururken. Madeleine'in gözlerinin açık olup olmadığını göremiyordu ama onunla konuşmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Uyumasına izin veremezdi.

Maglite hâlâ cebindeydi, bu yüzden basamaklardaki pozisyonunu ayarladı - sol bacağı sağdakinden iki adım daha yüksekteydi - ve beceriksizce sol eliyle el fenerine uzandı. Yakaladım. Açık. Madeleine göz kapaklarıyla boğuşuyordu.

'İyi gidiyorsun tatlım. Uyanık mı kalacaksın?'

Hunter'ın yön duygusu geldikleri kadar keskindi. Bodrum girişine solundan yaklaştıklarını hatırladı ve dönüp hızla o tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Molozlar, taşlar ve sopalar ayak tabanlarını kazmaya başladı ama o dişlerini gıcırdattı ve elinden geldiğince acıyı engelledi. Harika gidiyorsun Madeleine. Birazdan arabada olacağız, tamam mı?'

Madeleine cevap vermedi. Başı Hunter'ın omzuna düştü. ‘Hayır, hayır, hayır. . . hey, artık uyuklamak yok. Bana adını söyle tatlım. Tam adınız nedir?'

'Ha?'

'Adınız. Bana tam adını söyle tatlım?'

Hunter aynı zamanda onun bilinç düzeyini de test etmek istiyordu.

"Maddy," diye yanıtladı.

Fısıltıları giderek zayıflıyordu. Turnikeye rağmen kanı artık Hunter'ın kollarını, gövdesinin alt yarısını kaplıyordu ve pantolonunun üst kısmını ıslatmaya başlamıştı. Koşma eylemi nedeniyle bazıları da yukarıya doğru fırlayarak göğsüne ve yüzüne su sıçratmıştı.

'Bu harika. Bu gerçekten harika. Maddy bir şeyin kısaltması mı?'

‘Maddy bir şeyin kısaltması, değil mi?’

'Madeleine'

'Vay canına, bu çok güzel bir isim. Peki soyadınız nedir?' Cevap yok.

'Maddy, uyan. Benimle kal tatlım. Soyadınız nedir? Bana soyadını söyle.'

Hiç bir şey. Hunter onu kaybediyordu.

Yüzüne bakmak için gözlerini yoldan ayırdı ve tam o sırada sol ayağının tabanında bir şeyin kesildiğini hissetti. Acı bacağını bir roket gibi fırlattı, beceriksizce tökezlemesine, dengesini kaybetmesine ve neredeyse yere düşmesine neden oldu. Sarsıntı ve tökezleme hareketi Madeleine'i sarsarak uyandırdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonunda ona baktı.

Hunter acıya rağmen gülümsedi. 'Neredeyse geldik. Gözlerini açık tut, tamam mı?'

Hunter'ın koşusu umutsuz bir topallamaya dönüşmüştü, sol ayağı yere her dokunduğunda acı içinde çığlık atıyordu.

Sonunda evin önüne ulaştılar.

‘FBI, olduğun yerde dur, yoksa seni indireceğiz.’ Bağırış Hunter’ın solundan geldi. Başını o yöne çevirdi ama anında yüzünde bir ışık parladı ve emri kimin verdiğini görmesini engelledi.

Hunter aniden durdu.

Sonraki saniyede karanlığın içinden dört ışık daha belirdi; biri Hunter'ın solunda, ikisi sağında ve biri de tam önünde. Tüm ışıklar

Hunter'ın neyle karşı karşıya olduğunu daha iyi görebilmesi için yeterli parlaklığı sağlıyordu. Etrafı FBI ajanları tarafından kuşatılmıştı. Hepsinin silahları doğrudan ona doğrultulmuştu. Hiç şüphe yok ki bu Kennedy'nin yedek ekibiydi.

Biraz önce ona talimat veren aynı kişi, "Kadını yere bırakın ve nazikçe ve yavaşça üç adım geri atın" diye bağırdı. 'Ben *ile* Hunter, FBI'a karşılık verdi, sesindeki rahatlamayı gölgeleyen bir öfke dokunuşu vardı. 'Benim adım Robert Hunter. Kimlik bilgilerimi Berlin belediye havaalanının pistine geri atmak zorunda kaldım. İsterseniz Direktör Adrian Kennedy'ye danışabilirsiniz ama bunu uygun bir zamanda yapın çünkü bu kadının ihtiyacı var. *acil* tıbbi yardım."

Komutları söyleyen Ajan Brody bir adım daha yaklaştı ve gözlerini kısarak Hunter'a baktı. Hunter'ın kanlı yüzünü Direktör Kennedy'nin ona e-postayla gönderdiği fotoğrafla eşleştirmek hafızasının fazladan birkaç saniyesini aldı.

'Yere çekilin. O bizimle birlikte," diye ekibine talimat veren Brody, acilen Hunter'a doğru ilerledi. Hunter'ın yanına vardığında, "Sizden iki kişi olmanız gerekiyor" dedi. "Ajan Taylor mı?"

Hunter, Brody'ye bilmesi gereken her şeyi anlatan hafifçe başını salladı.

Onlara iki ajan daha katıldı. Geriye kalan ikisi mesafelerini korudu, fenerleri ve silahları çevreyi kontrol ediyordu.

"Peki ya mahkum?" diye sordu Brody, cipin park edildiği yere doğru ilerlemeye başladıklarında.

Hunter, "Kaçıyor," diye yanıtladı. 'Araban nerede?'

'Hava trafik kontrolöründen aldığın cipin arkasına park etmişsin.' "Buraya ne zaman geldin?" diye sordu Hunter.

'Yaklaşık bir dakika önce. Senin dışarı çıktığını gördüğümüzde tam eve doğru ilerliyorduk.'

"Peki Lucien'le yolunuz kesişmedi mi?"

Arabalara ulaştılar. Brody'nin ekibinin bir GMC SUV'u vardı.

'HAYIR.'

Ajanlardan biri arka kapıyı açtı. Diğeri ise Hunter'ın Madeleine'i arka koltuğa oturtmasına yardım etti. Alnındaki saçları yavaşça taradı. 'Madeleine, uyanık kal, tamam. Neredeyse geldik."

Madeleine yorgun bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

Hunter arabanın anahtarlarını tutan ajana baktı.

'Onu hemen hastaneye götürmelisiniz.'

Temsilci çoktan sürücü koltuğuna geçmişti.

'Onu oraya götüreceğim.'

Hunter ikinci ajana döndü. 'Onunla arkaya geçin. *Yapamaz* bırakın uykuya dalsın. Sağlık ekibine, karnının sol üst kısmında yaklaşık beş inç derinliğinde bir bıçak yarası aldığını söyleyin. Bıçak dalağa ulaştı ve dışarı çıkarken saat yönünün tersine döndü.' Ajan başını salladı ve arabaya atladı.

Madeleine'in dudakları hareket etti.

Hunter eğilerek, “O neydi tatlım?” diye sordu. Sağ kulağı dudaklarının bir santim yakınına geliyordu.

“Lütfen beni bırakma.” Sesi artık zorlukla duyulabiliyordu. Şok yerleşmeye başlamıştı.

'Yapmayacağım. Söz veriyorum. Bu adamlar şimdi seni tedavi edebilmek için hastaneye götürecekler, tamam mı? Ben onların hemen arkasında olacağım. Seni bırakmayacağım. Öncelikle sana bunu yapan piçi yakalayacağım.'

Hunter kapıyı kapattı ve sürücüye baktı. 'Git şimdi.'

Yüz Beş

Araba uzaklaşırken Hunter, Ajan Brody ile karşılaştı.

"Buraya geldin ve Lucien'le yolunuz kesişmedi mi?" diye sordu yeniden.

Hayır, diye onayladı Brody.

Hunter'ın bakışları onları çevreleyen ormana kaydı.

Brody, "Bu eve ulaşmanın başka bir yolu var" dedi.

Avcı ona baktı.

Brody, "Uydu resmine veya haritaya bakarsanız bunu görebilirsiniz." diye açıkladı. 'Uzun yoldan gidiyor. Seni evin arka kısmına götürüyor.”

Hunter, Ghost'u gördüğünde eve ulaşmanın başka bir yolu

olduğundan şüphelenmişti çünkü buraya arabayla gelmiş olması gerekiyordu. Hiçbir şekilde yürüyemezdi.

"Hadi gidelim" dedi Hunter.

Hızla evin yönüne doğru ilerlediler. Diğer iki ajan da onları gördü ve hemen onlara katıldı. Şeytan'ın bodrumuna inen merdivenleri geçip mülkün arka kısmına doğru ilerlediler.

Evin arka bahçesi de binanın kendisi kadar harap durumdaydı. Lucien doğruyu söylemişti. Küçük bir gölet ya da bir zamanlar gölet olan bir şey vardı. Artık çirkin bir çamur havuzundan başka bir şey değildi. Ayrıca çoğu çatlak ve deliklerle dolu geniş bir beton yol da vardı. Evden çıkan toprak patikanın sağ tarafında, on beş yaşında, hırpalanmış bir Ford Bronco park etmişti. Hepsi silahlarını çektiler ve yavaş ve dikkatli bir şekilde arabaya yaklaştılar. Boştu. Bunun Ghost'un aracı olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bu sefer evi çevreleyen ormanlık alanı inceleme sırası Brody'deydi.

“Sizce yaya mı?” diye sordu. 'Ormanda mı takip ediyorsunuz?'

Hunter toprak yola doğru yürüdü, diz çöktü ve el fenerini kullanarak yeri kontrol etti.

Hayır, diye yanıtladı birkaç saniye sonra. “Bir motosikleti var.” Bulduğu lastik izlerini işaret etti.

Brody, “Bizim karşımızda nasıl bir avantaj yakaladı?” diye sordu.

'En fazla beş ila altı dakika.'

Brody cep telefonuna uzandı. ‘O kadar uzakta olamaz o zaman. Direktör Kennedy'yi arayacağım. Bu çevrenin her tarafında barikatlar kurabilecek.'

Hunter gözlerini kapattı ve bunun olacağını göremediği için kendine bir kez daha küfretti. Ajan Brody'ye hiçbir şey söylemedi ama barikatların işe yaramayacağını biliyordu. Bu terkedilmiş yerde ve sahip oldukları minimum zamanla değil.

Çevredeki hava geçirmez barikat, insan gücü ve çok sayıda araç gerektirir; Hunter, Berlin veya New Hampshire'daki Milano şehrinin böyle bir şeye sahip olmadığından emindi. Her iki polis biriminin de sekizden fazla adam ve dört arabaya sahip olması onu şaşırtacaktı.

Kennedy'nin komşu şehirlerdeki polis departmanlarından yardım istemesi gerekecekti. En yakın FBI saha ofisi bir eyalet ötedeydi. Kennedy, bölgeyi kontrol altına almak için yolları ve patikaları kapatmak için ihtiyaç duyduğu insan gücünü bir araya getirmeyi başardığında, Lucien kesinlikle eyalet sınırlarını aşmış olacaktı.

Hunter bunların hiçbirinin tesadüf olmadığını biliyordu. Bunların hepsi planlanmıştı. Lucien kesinlikle hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı.

Yüz Altı

Dört saat sonra.

Artık serpinti sığınağının tamamı FBI personeliyle kaynıyordu. Courtney Taylor'ın ve Ghost'un cesedi fermuarlı ceset torbalarına konmuş ve Quantico'daki baş tıbbi muayeneye götürülmek üzere havaalanına götürülmüştü.

Brody'nin ekip ajanları Berlin'deki Androscoggin Valley Hastanesi'ne rekor sürede ulaşmıştı. Madeleine Reed hâlâ ameliyat ediliyordu, ancak doktorlar her iki ajana da vücudunun içinde bulunduğu tehlikeli durum nedeniyle (çok yetersiz beslenmiş ve kısmen susuz kalmış) hayatta kalma şansının pek iyi olmadığını söylemişti. Ama şans olduğu sürece umut da vardı.

Hunter ve Direktör Adrian Kennedy sığınağın kontrol odasındaydı. Hunter, havaalanında uydu iletişimlerini kaybettiklerinden beri olup biten her şeyi Kennedy'ye anlatmıştı.

Kennedy her şeyi yüzünde ciddi bir ifadeyle ve sözünü kesmeden dinlemişti. Hunter ona Ajan Taylor'ın çok yakın mesafeden nasıl infaz edildiğini ve infazın nedenini anlattığında Kennedy gözlerini sımsıkı sıktı ve çenesini göğsüne düşürdü. Hunter onun gerçekten de öfkeden titrediğini gördü.

'Bu nasıl oldu Robert?' Kennedy sonunda Hunter'ın işi bitince sordu. 'Nasıl oldu da bu Hayalet karakter burada seni bekliyordu? Bütün bu zaman boyunca burada olamaz, değil mi?'

Hunter, "Muhtemelen hayır," diye yanıtladı.

'Peki nasıl oldu da burada seni bekliyordu? Peki senin tam olarak ne zaman geleceğini nasıl biliyordu?'

'Yapmadı.'

Kennedy sinirlenmiş bir yüz ifadesine büründü. “Ne demek istiyorsun Robert?” Hunter bir süredir bunu düşünüyordu.

'FBI'ın yalnızca bir kod sözcüğü söylendiğinde, bir kod numarası girildiğinde veya buna benzer bir şey yapıldığında devreye girecek bazı gizli prosedürleri vardır.
şu satırlar, değil mi?'

Kennedy başını salladı ve bir an duraksadı. "Yani Lucien'in yürürlükte olmayan bir prosedür uyguladığını mı söylüyorsun?" Yakalanması durumunda önceden planlanmış bir strateji mi?'

Hunter başını sallayarak onayladı. 'Eminim öyle yapmıştır. Lucien'in bunca yıldır bu kadar çok insana işkence yapıp öldürmeyi başarmasının bir nedeni var, Adrian, hatta ona yakın olanlar bile. Bunun nedeni de şu: çok iyi hazırlanmış. Metodik, titiz, disiplinli ve çok iyi organize olmuş biri. Burada olanlar uzun zaman önce planlanmıştı.”

Hunter'ın sözleri üzerinde düşünürken Kennedy, gözlerinin bir kez daha odayı dolaşmasına izin verdi. Koridora açılan kapının yanındaki kan gölü üzerinde durdular; Ajan Taylor'ın kanı. Gözlerinde üzüntü ve öfke çarpıştı.

Hunter, "Lucien'in, Madeleine'e yalnızca birkaç gün yetecek kadar yiyecek ve su bıraktığı konusunda doğruyu söylediğine eminim," diye devam etti. 'Fakat basit bir kod sözcüğü veya sinyali tüm bu planı harekete geçirebilirdi. Eğer o zaten burada olmasaydı Ghost, onun ölmesini önlemek için bulunduğu yerden bu yolculuğu yapardı. Belli ki buraya bolca vakti vardı çünkü onu yeterince besleyip susuz bırakmayı başarmıştı. Lucien'in, kod sinyalini aldıktan birkaç gün sonra onu gözaltına alan kişinin onu buraya getirmesini sağlayacağını biliyordu.'

Kennedy sessiz kaldı, zihni bilgiyi tarıyordu. Hunter, "Ghost onun ilk "çırağı" değildi," diye ekledi. “Lucien öyle söyledi.”

Kennedy Hunter'a merakla baktı.

'Lucien, Hayalet'in yararlılığının sona erdiğini söyledi. *tüm öncekiler gibi*. Sonunda hepsinin bunu başardığını ve bu yüzden kendine yeni bir küçük yardımcı bulduğunu söyledi.'

Kennedy'den düşünceli bir duraklama.

“Eminim ki Lucien'in çırak bulmasının tek nedeni, ihtiyacı olursa böyle planların işe yaramasıydı. Muhtemelen onları buldu, onlara prosedürleri öğretti, bir süre sakladı, sonra onlardan kurtulup yenisini buldu ve süreç yeniden başlayacaktı.'

Kennedy, "Çünkü uzun vadede bir yük haline gelecekler" dedi. 'İhtiyacı olmayan bir risk.'

Hunter başını salladı.

Kennedy hala kararsız görünüyordu. “Fakat prosedürü harekete geçirmek için Lucien’in bu Hayalet karaktere şifre sözcüğünü ya da sinyali vermesi gerekiyordu. Peki bunu nasıl yaptı?'

'Telefon görüşmesi mi?'

Kennedy başını salladı. 'Lucien'in telefona erişimi yoktu. Hiçbir telefon görüşmesine izin verilmedi. Her zaman iletişim halinde değildi.” “FBI tarafından ele geçirildiğinden beri demek istiyorsunuz,” dedi Hunter. 'Ama Wyoming, Wheatland'deki şerif departmanı tarafından tutuklandı. O zaman arama var mı?'

Bir duraklamanın ardından Kennedy sanki acı çekiyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapattı. 'Orospu çocuğu' diye fısıldadı. Artık tutuklama raporunda tutuklanan kişiye tek bir telefon görüşmesi izni verildiğini okuduğunu hatırlıyordu. Çağrı cevapsız kaldı. Kodlu telefon numarası – aksi takdirde asla çalmaması gereken bir ölü hat. . . Bu kod sinyaliydi.

Kennedy, "Bu Hayalet adam buraya nasıl girdi?" diye sordu. “Bu cehennem deliğinin kapısının dışarıdan asma kilitle kilitlendiğini söylemiştin.”

Hunter, "Koridorun sonunda sağdaki son oda," diye yanıtladı. 'İçeride başka bir geçide açılan bir kapı var, o da evin arka tarafındaki çıkışa çıkıyor. Hayalet oradan içeri girdi. Soldaki ilk oda, dedi Hunter, koridoru işaret ederek, iki bilgisayar monitörünün

olduğu bir gözlem odası. Lucien'in dışarıda gizlenmiş sekiz adet hareket sensörü donanımlı CCTV kamerası vardı. Kameraların menziline herhangi bir şey girdiğinde, tüm sığınakta kırmızı ışık alarmı çalmaya başlıyordu.' Hunter, Kennedy'nin arkasındaki duvarda bulunan kırmızı bir ampulü işaret etti. "Kameralardan biri evin önüne giden toprak yolun sonundaki bir ağaca yerleştirilmiş." "Cip'i park ettiğin yer," dedi Kennedy.

'Bu doğru. Bu Ghost'a Madeleine'i hücresinden (soldaki son oda) çıkarıp sandalyeye bağlaması ve o kutunun içine saklanması için fazlasıyla zaman tanırdı.'

Kennedy döndü ve karanlık bir köşeye itilmiş karton kutulara baktı.

'Orada mı saklandı?'

Hunter başını salladı. “Küçük bir vücudu vardı ve Lucien'e göre bir akrobat esnekliğine de sahipmiş gibi görünüyordu.” Tuhaf bir duraklama. Bunların hepsi prova edildi, Adrian. Bir tuzağa düştük ve bunun geldiğini göremediğim için üzgünüm.'

Kennedy, 'Çok iyi hazırlanmış bir tuzak' dedi. Lucien, bir rehinenin hayatını kurtarmak için seni ve Ajan Taylor'ı inanılmaz bir zaman baskısına soktu. Seni onu buraya getirmeye zorlamadan sadece birkaç dakika önce nişanlının katilinin kendisi olduğunu açıklayarak seni daha da fazla zihinsel baskı altına aldı. Kapı dışarıdan asma kilitle kilitlenmişti ve hepimiz Lucien'in her zaman yalnız çalıştığına inanıyorduk. Sizin ya da Ajan Taylor'ın burada sizi bekleyen birinin olduğundan şüphelenmeniz için hiçbir neden yoktu.'

Hunter, "Yine de odayı iyice kontrol etmem gerekirdi" dedi. 'Courtney'nin başına gelenler için çok üzgünüm.'

Yaklaşık bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi.

Kennedy sonunda "Öldürmeyi bırakmayacak" dedi. 'Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve tekrar öldürdüğünde izini sürdüreceğiz ve onu yakalayacağız.'

Hunter, "Hayır, yapmayacağız" dedi.

Kennedy ona baktı.

Kimsenin haberi olmadan yirmi beş yıl boyunca cinayet işledi Adrian. Bağlantı yok. Lucien bir modeli takip etmiyor. Aynı MO'yu

tekrarlamıyor. Deneyler yapıyor. Yaşlı, genç, erkek, kadın, sarışın, esmer, Amerikalı, yabancı ayrım gözetmeksizin öldürüyor. Tecrübe dışında hiçbir şeyin önemi yok onun için. Bugün ilerleyen saatlerde birini öldürebilir, bildiğimiz kadarıyla bunu zaten yapmış olabilir. Cesedi bulabiliriz, olay yerini araştırabiliriz ama yine de katilin Lucien olup olmadığını kesin olarak söyleyemeyiz.'

“Yani onun sana söylediklerine inanıyor musun?” diye sordu Kennedy. "Onu bir daha göremeyeceğimizi mi?"

Hunter başını salladı. 'Onu zekamızla alt etmezsek.'

"Peki bunu nasıl yapacağımızı sanıyorsun?"

‘Belki o kitaplarda bir şeyler bulabiliriz.’

Kennedy'nin bakışları raflardaki tozlu kitaplara kaydı. Hunter, "Bunlar aradığınız defterler" diye açıkladı. Lucien bana bir hediye bıraktığını söyledi. İşte bu kadar. Toplamda elli üç kitap var. Hepsinin uzunluğu 250 ila 300 sayfa arasında.'

Kennedy raflardan birine yaklaştı, not defterlerinden birini rastgele aldı ve açtı. Sayfaların tamamı elle yazılmıştı. Tarih damgası yoktu, saatten bahsedilmiyordu. Yazılı sayfa grupları sanki onları sayısız ve isimsiz bölümlere ayırmak istercesine tek bir boş bölümle ayrılmıştı.

Hunter, "Hepsini iyice incelemeden içlerinde ne bulacağımızı tam olarak bilmiyorum" dedi. 'Ama bir fikrim vardı.'

"Dinliyorum."

“Siz buraya gelmeden önce birkaç tanesine göz atmıştım. Gördüklerime göre, bu kitaplar sadece Lucien'in duygularını, düşünce yapısını, bir cinayetin oluşumu sırasında ve sonrasında nasıl hissettiğini, farklı hareket tarzlarını ve benzerlerini değil, aynı zamanda yaptığı her şeyi, tanıştığı herkesi, Ve *her yer* Bunun gibi saklanma yerleri de dahil olmak üzere bu öldürücü ansiklopediyi başlattığından beri öyle. Kimsenin bilmediği yerler.”

Kennedy hızla yakaladı. “Ve şu anda Lucien’in gidecek bir yere ihtiyacı var. Bir saklanma yeri. Ve Murphy'deki ev ve bu serpinti sığınağı muhtemelen onun kanatları altında saklandığı, tutsak olduğu veya işkence yaptığı tek yer değil.' 'Kesinlikle.'

Kennedy bir süreliğine bunu düşündü. Bizim sorunumuz şu ki,

eğer sen haklıysan, Lucien çoktan oraya varmış olabilir ve eminim ki aynı yerde çok uzun süre saklanmaz. Çabucak organize olacak ve sonra muhtemelen ortadan kaybolacak.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Kennedy raflara baktı. Her biri yaklaşık 300 sayfa uzunluğunda elli üç kitap. Hunter gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu.

'Bulabildiğin en iyi hızlı okuyuculardan oluşan bir ekibi ne kadar çabuk organize edebilirsin, Adrian?' diye sordu. 'Belirli bir şey arayarak sayfalara hızla göz atabilen insanlar. Bu durumda bir konum."

Kennedy saatine baktı. 'Eğer şimdi konuya girersem, bu kitapları Quantico'ya götürdüğümde orada beni bekleyen bir ekip olacak.' 'Yani eğer yeterince hızlı olursak sabaha kadar listemizi almış oluruz.' dedi Hunter. Kennedy, "O zaman o listedeki her yere aynı anda ulaşacağız" dedi.

'Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyorum,' dedi Hunter, 'ama Lucien söz konusu olduğunda, elimizdeki her fotoğrafı çekmeliyiz, çünkü çok fazla fotoğraf çekemeyeceğiz.' Kitap raflarına doğru yürüdü ve rastgele sekiz kitap topladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kennedy.

'Ben bulabileceğiniz en hızlı hızlı okuyucuyum.'

Kennedy bunun doğru olduğunu biliyordu.

Ben bunları inceleyeceğim, sen de adamlarının gerisini halletmesini sağlayabilirsin. Listem birkaç saat içinde elinizde olacak." Hunter çıkışa doğru ilerlemeye başladı. 'Nereye gidiyorsun?

'Hastaneye. Madeleine'e orada olacağıma dair söz verdim.' Kennedy, Hunter'ın o defterlere göz atmak istemesinin tek sebebinin bir yer listesi peşinde koşmak olmadığını biliyordu. Elinde olsaydı hepsini alırdı.

Kennedy, "Robert," diye seslendi.

Hunter durakladı.

'Bu kitaplardan birinde Jessica'nın pasajını bulmak acıyı dindirmeyecek. Bunu biliyorsun. Tam tersine öfkeyi ve acıyı besleyecektir." Hunter kısa bir süre Kennedy'yi inceledi. "Dediğim gibi Adrian, listemi birkaç saat içinde alacaksın." Şeytan'ın

bodrumundan merdivenleri çıkardı.

Yüz Yedi

Hunter hastaneye vardığında doktorlar Madeleine Reed'in ameliyatını yeni bitirmişlerdi. Çok kan kaybettiğini söylediler. Onu tiyatroya götürmek bir iki dakika daha sürseydi onun için yapabilecekleri hiçbir şey kalmazdı. Ama dış kanamayı kemer turnikesiyle kontrol altına alan her kimse, yeterince iyi iş çıkarmıştı. Eğer öyle olmasaydı, ajanlar onu acil servise götürmeden beş dakika önce kan kaybından ölmüş olacaktı.

Doktorlar ayrıca Hunter'a ameliyatın bekledikleri gibi gittiğini de söylediler. İç kanamayı kontrol altına almayı ve organ arızalanmadan önce dalak yarasını dikmeyi başarmışlardı ama Madeleine'in gücü operasyona çıkmadan önce zaten minimum seviyedeydi. Artık yapabilecekleri tek şey beklemek ve Madeleine'in zayıf bedeninin bir şekilde uyanıp kendi başına nefes alacak gücü bulmasını ummaktı. Hayatta kalma isteği yeterince güçlü olurdu. Önümüzdeki birkaç saat kesinlikle kritikti. Şu anda makineler onu hayatta tutuyordu.

Hunter, Madeleine'in hastane yatağından sadece birkaç metre uzakta, köşeye yaslanmış bir koltukta oturuyordu. İnce bir örtünün altında dümdüz ve hareketsiz yatıyordu. Ağzından, burnundan ve kollarından farklı boyutlarda tüpler çıkıyor ve yatağın her iki yanında birer tane olmak üzere iki farklı makineye bağlanıyordu. Hunter, yorgana rağmen karnının yoğun bir şekilde bandajlandığını görebiliyordu. Yatağın sağ tarafındaki kalp monitörü, karanlık monitör ekranında hipnotik bir zirve çizgisi çizerek sürekli bip sesi çıkardı. Bu çizgi zirveye ulaşırken hala umut vardı.

Hunter oturmadan önce Madeleine'in yüzüne uzun süre bakmıştı. Huzurlu görünüyordu ve Tanrı bilir ne kadar zamandır ilk defa korkmuyor.

Anne babasına yarım saat kadar önce haber verilmişti ve Missouri'den yola çıkıyorlardı.

Hunter ona, Yeterince güçlü olduğunu biliyorum, Maddy, diye

fısıldamıştı. 'Ve bunu yenebileceğini biliyorum. Bu sefer Lucien kazanamayacak. izin verme
o kazandı. Buradan çıkıp gideceğini biliyorum.'

Hunter bütün gece Lucien'in not defterlerini karıştırmıştı. Saat sabahın 4:18'iydi ve yanında bulunan sekiz not defterinden altısına göz atmıştı bile. Listesinde şu ana kadar Lucien'in işkence odası olarak kullandığı üç farklı yer vardı. Her biri farklı bir durumda. Jessica'dan ve yirmi yıl önce Los Angeles'taki o kader gecesinde yaşananlardan söz eden herhangi bir şeye rastlamamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse rahatlamış mı yoksa öfkelenmiş mi olduğunu gerçekten bilmiyordu. O gece yaşananları anlatan sayfalara rastlasa nasıl hissedeceğinden emin değildi.

Hunter bir yirmi dakika daha sayfalar arasında hızla dolaşırken bir şey onu durdurdu. Bulunduğu sayfada olan bir şey değildi bu, birkaç sayfa önce gözlerinin üzerinden geçtiği bir şeydi ama yorgun beyninin bunu işlemesi fazladan birkaç saniye daha aldı. Hızla sayfayı çevirdi ve metni tekrar okudu.

Bunu daha önce nerede duymuştu?

Hunter onu bulmak için birkaç dakika boyunca beynini harap etti. Ve sonunda aklına geldi.

Yüz Sekiz

Hunter hızla Madeleine'in odasından çıktı ve uzun ve boş koridorun sonunda bir banyo buldu. İçeri girer girmez cep telefonuna uzandı ve Kennedy'nin numarasını çevirdi. Kennedy'nin hâlâ uyanık olacağını biliyordu.

Kennedy telefonuna ikinci çalışta cevap verdi. 'Zaten sekiz not defterinin tamamını hızlı bir şekilde okudunuz mu?'

Hunter, "Neredeyse orada" diye yanıtladı. 'Bir tane daha kaldı. Takımın nasıl?'

Kennedy, "Her biri defterlerden dördünü inceledi" diye açıkladı. 'Ama yanımda dokuz tane var, her biri beşer defter. Bu gidişle şafağa kadar bir listemiz olur.'

Hunter, "Bu harika olurdu" dedi. ‘Ama hepsinden başlangıca dönüp yeniden başlamalarını istemeniz gerekecek. Konumların dışında başka bir şey aramaları gerekiyor. Başka bir liste oluştur.'

Hunter neredeyse Kennedy'nin kaşlarını çattığını duyabiliyordu.

'Ne? Ne demek istiyorsun Robert? Başka ne? Başka hangi liste var?' dedi Hunter hemen ona.

'Neden?'

Hunter bunun nedenini açıkladı ve şimdi neredeyse Kennedy'nin düşündüğünü duyabiliyordu.

Uzun bir duraklama.

Kennedy derin bir nefes alarak, "Lanetleneceğim," dedi. 'Sence öyle mi? . Hunter, "Başka bir atış," diye yanıtladı. ‘Ve elimizden gelen her atışı yapmaya karar verdik.’

'Kesinlikle . . Düşünceli bir duraklama daha. 'Eğer haklıysan Robert, biz *belki* bir sonuç elde edin. Sorun şu ki, bu sonuç yarın, gelecek hafta, gelecek ay ya da önümüzdeki yirmi ya da otuz yıl içinde herhangi bir zamanda gelebilir. Bunu bilmenin hiçbir yolu yok."

‘Lucien’i ele geçirmek için beklemeye hazırım.’

"Tamam," diye kabul etti Kennedy. “Fakat ekip konum listesini tamamlamak üzere ve bu konuda zaman kaybedemeyeceğimizi biliyorsun, o yüzden hadi başlayalım.”

Önce listeyi oluşturacağım, sonra onlara yeniden başlamalarını söyleyeceğim.'

'TAMAM. Konum listemi önümüzdeki bir saat içinde alacaksınız.” Hunter bağlantıyı kesti ve Madeleine'in odasına geri döndü.

Yanındaki son not defterine göz atmayı otuz bir dakika içinde bitirdi; yeni yer yok. Konum listesinde üç giriş vardı. Kennedy'ye listesini mesaj attı, ilk not defterine döndü ve her şeye yeniden başladı.

Kennedy saat 11:22'de Hunter'ı aradığında Hunter'ın gözleri yorgunluktan ve okuma yorgunluğundan çilek kırmızısına dönmüştü.

"Bilmek isteyebileceğini düşündüm" dedi. 'On beş eyalete

yayılmış toplam on beş lokasyonumuz var. Biz konuşurken FBI ve SWAT ekipleri hazırlanıyor. Yaklaşık bir ila bir buçuk saat içinde kitlesel bir baskıyı koordine etmeye hazır olmalıyız.'

Hunter, Kulağa hoş geliyor, dedi.

'İkinci liste nasıl gidiyor?'

'Neredeyse orada. Bana yarım saat daha ver. Ekibiniz nasıl?' 'Yorgun ve çok çalışmış. Koyu siyah kahveyle yaşıyorum. Buradaki insanlar onlara “pembe gözlü takım” diyor.'

'Evet, sanırım ilişki kurabilirim.'

‘Onların da bir sonraki saatte bitirilmesi gerekiyor. Madeleine nasıl?' 'Hâlâ tepki vermiyor.'

'Bunu duyduğuma üzüldüm.'

Hunter, "Bu durumdan kurtulacaktır" dedi. 'O güçlü bir kadın.' Kennedy, Hunter'ın sesindeki özgüvene hayran olmalıydı. ‘Yeni listeyi aldıktan sonra ne yapacağını biliyorsun, değil mi Adrian?’ ‘Evet, elbette.’

Bağlantıyı kestiler.

Madeleine'in hastane odasına döndüğünde Hunter'ın yeni listesini tamamlaması sadece yirmi dört dakika daha sürdü. Bu sefer dört girişi vardı. Yeni listeyi Kennedy'ye mesaj attı ve beş saniye içinde yanıt aldı: '*Tüm girişleri alır almaz işlemleri başlatacağım. Lokasyonlara yönelik baskı T–53 dakika içinde başlayacak. Seni haberdar edecek*.'

Yüz Dokuz

Hunter, Kennedy'den bir sonraki kısa mesajı tam elli üç dakika içinde aldı.

'*Konumlara yönelik baskılar devam ediyor. Seni haberdar edecek. İkinci liste artık tamamlandı; tüm prosedürler başlatıldı.*'

Artık Hunter'ın oturup beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir an boynunun arkasına masaj yaptı. Yorgunluk yavaş yavaş beynine, eklemlerine ve kaslarına kadar yayılmıştı. Her hareket ettiğinde, tüm vücudundaki tendonların sanki kopmak

üzereymiş gibi gerildiğini hissedebiliyordu. Sadece bir anlığına gözlerini kapattı ve hissettiği sonraki şey göğüs cebindeki cep telefonunun titreştiğiydi.

Hunter seksen dört dakikadır uyuyakalmıştı. Ona iki saniye gibi gelmişti. Hızla odadan çıktı ve Kennedy'nin çağrısına cevap verdi. Kennedy, "Boş bir alan çizdik Robert" dedi. ‘Lucien hiçbir yerde yoktu.’ Kennedy'nin sesi sanki tüm umutları tükenmiş gibi yenilgiye uğramış gibiydi. “Ve haftalardır hiçbirine girmemiş gibi görünüyor.” Baskın ekiplerinden aldığım fotoğraflara bakılırsa bu yerlerin bazıları işkence cenneti, mezbahaydı. İçlerinde bulunan işkence gereçlerine inanamazsınız.'

Hunter buna inanacağından emindi.

Adli tıp ekiplerimizin bu on beş yerdeki her şeyi incelemesi haftalar, hatta aylar alacak ama yine de Lucien'in nerede olduğuna dair bize hiçbir ipucu vermeyebilir. Bir şey bulmak için en iyi şansımızın bu defterler olduğunu söyleyebilirim. . . bulunacak bir şey varsa. Ama iyice okunmaları ve en ince ayrıntısına kadar incelenmeleri gerekiyor ve bu da uzun zaman alacak.' Kennedy farkına varmadan hırçın bir iç çekti. Lucien'in geride bıraktığı her şeyi analiz etmeyi bitirdiklerinde katilin çoktan gitmiş, sonsuza dek ortadan kaybolmuş olacağından hiç şüphesi yoktu. Lucien'in söylediği gibi onu bir daha asla göremeyeceklerdi.

Yüz On

Hunter, Madeleine'in yatak odasına dönerken aniden durdu. Ensesindeki bütün tüyler diken diken oldu. Madeleine hâlâ dümdüz ve hareketsiz yatıyordu ama gözleri açık ya da yarı açıktı, göz kapakları kendi ağırlıklarıyla mücadele ediyordu.

Hunter yatağının yanına koştu.

"Madeleine mi?"

Bulanık bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

Hunter yavaşça onun eline dokundu. ‘Madeleine, beni hatırladın mı?’ Tekrar gözlerini kırpıştırdı ve gözleri sonunda onun yüzünü

buldu. Tek kelime etmedi ama dudakları ince ama son derece gerçekçi bir gülümsemeyle gerildi. Hunter da gülümsedi. "Bunu yeneceğini biliyordum" diye fısıldadı. 'Ben bir doktor bulmaya gideceğim. Hemen döneceğim.'

Elini en hafif şekilde sıktı.

Hunter odadan dışarı fırladı ve bir dakikadan kısa bir süre sonra sanki vücut ağırlığını taşımak günlük bir kefaretmiş gibi yürüyen kısa boylu ve tombul bir doktorla birlikte geri döndü. Doktor Madeleine'in yatağına yaklaştığında Hunter göğüs cebindeki cep telefonunun yeniden titrediğini hissetti. İzin isteyip hızla odadan çıktı.

Hunter yanıtlarken Kennedy, "Robert," dedi, "ikinci liste, aklına gelen fikir mi?"

'Evet, ne olacak?'

'Buna inanmayacaksın.'

Yüz Onbir

Yedi saat sonra.
John F. Kennedy Uluslararası Havaalanı, New York.

Genç hostes parlak bir gülümsemeyle, "Diğer yolcuların uçağa binmesini beklerken bir içki ister misiniz, Bay Tailor-Cotton?" diye sordu. Sarı saçları geriye toplanıp mükemmel bir topuz haline getirildi ve özenle uygulanan makyajı, yüz hatlarını mükemmel bir şekilde vurguladı. "Belki şampanya ya da belki bir kokteyl?" diye teklif etti.

Şampanya ve kokteyller birinci sınıfta uçmanın pek çok avantajından bazılarıydı.

Yolcunun gözleri pencereden ayrılıp onun güzel yüzünü buldu. Bluzunun üzerindeki isim etiketi okundu KATE. O da gülümsedi. 'Şampanya mükemmel olurdu.' Sesi yumuşaktı ve nazik bir Kanada aksanına sahipti. Koyu yeşil gözlerinde yoğun ama bilgili bir bakış vardı.

Gülümseme hostesin dudaklarından hiç ayrılmadı. Bay

Terzi-Pamuk'u gizemli bir şekilde çekici buluyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

Cevap olarak "Harika seçim" dedi. “Bir bardakla hemen döneceğim.” “Affedersin Kate?” diye seslendi, tam arkasını dönerken. 'Kalkışımıza ne kadar kaldı?'

"Bu gece tam bir uçuşumuz var" diye yanıtladı. “Ve diğer sınıflara da yeni kaydolmaya başladık. Kimse geç kalmazsa yirmi ila otuz dakikadan fazla olmamak üzere piste doğru taksiye başlamalıyız.'

'Ah, bu harika. Teşekkür ederim.'

“Ama bu kısa bekleyişi senin için daha rahat hale getirmek için yapabileceğim bir şey varsa bana haber ver.” Gülümsemesi çapkın bir ışıltı kazandı. Bay Tailor-Cotton çapkın bir gülümsemeyle başını salladı. 'Bunu aklımda tutacağım.'

Koridorda yürümeye başladığında bakışları onu takip etti. Bölme perdesinin yanından kaybolduğunda dikkati tekrar pencereye döndü.

Daha önce Brezilya'ya hiç gitmemişti ama onun hakkında çok güzel şeyler duymuştu ve orada vakit geçirmeyi gerçekten dört gözle bekliyordu. Hoş bir değişiklik olurdu.

Bay Tailor-Cotton'un hemen arkasında oturan yolcu öne doğru eğilerek, "Brezilya'daki plajların nefes kesici olduğunu duydum" dedi. ‘Daha önce oraya hiç gitmemiştim ama onların dünyadaki cennet gibi olduklarını duydum.’

Bay Tailor-Cotton'un kalbi bir an için neredeyse dondu, sonra uçağın penceresinden kendisine bakan kendi yansımasına gülümsedi. Bu sesi nerede olsa tanırdı.

Arkasındaki yolcu ayağa kalktı, ileri doğru ilerledi ve Bay Tailor-Cotton'un karşısındaki tek koltuğun kol dayanağına kayıtsız bir şekilde yaslandı. Bay Terzi-Pamuk, "Merhaba Robert," dedi ve Hunter'a bakmak için başını çevirdi.

"Merhaba Lucien," diye yanıtladı Hunter sakince.

Lucien, Berbat görünüyorsun, diye yorum yaptı.

Hunter, "Biliyorum," diye itiraf etti. “Öte yandan sen görünüş konusunda harika bir iş çıkardın. Farklı saç rengi, lens, sakal gitmiş, hatta yara izi bile kaybolmuş. Bütün bunlar sadece birkaç saat içinde

gerçekleşti.”

Lucien bir iltifatı kabul ediyormuş gibi görünüyordu.

'Ne yaptığınızı biliyorsanız, makyaj ve biraz protezle harikalar yaratabilirsiniz.'

Hunter, "Ve sen o Kanada aksanını mükemmel bir şekilde öğrendin," diye itiraf etti. 'Nova Scotia, değil mi?'

Lucien gülümsedi. “Hâlâ harika bir kulağın var Robert. Bu doğru. Halifax. Ama ustalaştığım bir aksan koleksiyonum var. Bunlardan bazılarını duymak ister misiniz?'

Bu son cümle mükemmel bir Ortabatı aksanıyla, daha doğrusu Minnesota aksanıyla söylendi.

Hunter, "Sadece şimdi değil," diye yanıtladı.

Lucien umursamadan tırnaklarına baktı. "Madeleine nasıl?" "O yaşıyor." Tamamen iyileşecek.'

Lucien dönüp Hunter'a baktı. 'Fiziksel olarak demek istiyorsun, değil mi? Çünkü zihinsel olarak muhtemelen ömür boyu berbat durumda.'

Hunter'ın bakışları daha da sertleşti. Lucien'in yine haklı olduğunu biliyordu. Madeleine'in yaşadığı travma ömrünün sonuna kadar onunla kalacaktı.
hayat. Sonuçlarının gerçek boyutu uzun yıllar boyunca bilinemeyecek. Kalıcı psikolojik etkiler de olmaz.

Uzun ve sessiz bir ara oldu.

Lucien sonunda “Beni nasıl buldun?” diye sordu.

Hunter, "Defterleriniz," diye açıkladı. 'Hayat boyu projen. Sizin deyiminizle bize “hediyeniz”. Veya daha iyisi ansiklopediniz.'

Lucien Hunter'a merakla baktı.

"Evet," dedi Hunter, "Stanford'da bana bu fikirden bahsettiğin günü hâlâ hatırlıyorum."

Lucien gülümsedi. 'Bunun çılgın bir fikir olduğunu düşündün.'

Hunter başını salladı. 'Hala öyle yapıyorum.'

“Eh, bu çılgın fikir gerçeğe dönüştü Robert. Ve bu kitapların içindeki bilgiler, FBI'ın, NCAVC'nin, BAU'nun ve bu ülkedeki, belki de dünyadaki her kolluk kuvvetinin şiddet içeren ve sadistçe tekrarlayan suçlulara bakışını sonsuza dek değiştirecek. Şimdiye kadar kimsenin

anlamadığı, aksi halde dünyanın asla anlamadığı şeyleri anlamanızı sağlayacaktır. Hiç açıklanmayan samimi şeyler ve düşünceler. Bu suçluları yakalama şansınızı katlanarak artıracak şeyler. Bu sana ve bu berbat dünyaya hediyem. Çalışmalarım ve o kitaplar gelecek nesiller tarafından incelenecek ve referans alınacak.' Omuz silkti. 'Peki ya araştırma adına birkaç kişinin canını alırsam? Bilginin bir bedeli vardır Robert. Bazıları diğerlerinden çok daha yüksek."

Hunter kaşlarını kaldırırken başını salladı. 'Psikoloji ve suç davranışı hakkındaki tüm bu bilgilere rağmen kendi psikozunuzu göremediniz. Sen bir araştırmacı değilsin Lucien, hele bir bilim insanısın. Sen sadece eylemlerini haklı çıkarmak ve içindeki sosyopatı beslemek için yaptığın şeyin asil bir amaç için olduğuna inandırarak kendini kandıran sıradan bir katilsin. Gerçekten acıklı çünkü orijinal bile değil. Bu daha önce pek çok kez yapıldı."

Lucien, "Daha önce yaptığım hiçbir şey yapılmadı, Robert," diye karşılık verdi. Hunter umursamazca omuz silkti. Ben senin terapistin değilim Lucien. Sana yardım etmek için burada değilim ve bu bir seans değil, bu yüzden kendini istediğin kadar kandırmaya devam edebilirsin. Kimsenin umrunda değil ama iyi olan şu ki kitaplarınıza deneylerinizle ilgili her şeyi -yerleri, kullanılan yöntemleri, kurbanların adlarını ve çok daha fazlasını- kesinlikle not edecek kadar nazik davrandınız. Geceyi bazılarının üzerinden geçerek geçirdim."

'Bir gecede elli üç kitabı mı okudun?'

Hayır ama sekiz tanesine göz atmayı başardım. İşte bu noktada ben şanslıydım, sen ise olmadı.'

Lucien'in ifadesi ilgiyi gösteriyordu.

"Bunlardan birine göz atarken, kurbanlarınızdan birinin daha önce bir yerlerde duyduğumu bildiğim ismine rastladım: Liam Shaw." Lucien'in gözleri dondu.

Hunter, "Yerleştirmem biraz zaman aldı," dedi, "ama sonunda hatırladım." Wyoming'de ilk tutuklandığınızda kullandığınız isim buydu."

Lucien sessiz kaldı.

Hunter, "Ayrıca tüm kurbanlarınızı ayrıntılarıyla anlatacak kadar da nazik davrandınız," diye devam etti. 'İşte o zaman Liam Shaw'un

seninle çeşitli fiziksel özellikleri paylaştığını fark ettim; aynı boy, aynı vücut tipi, aynı ten rengi, gözlerinin, burnunun ve ağzının şekilleri de dahil olmak üzere aynı yüz şekli. Siz de aynı yaştaydınız."

Lucien hâlâ sessiz.

"Sonra röportajlarımızdan birinde söylediğin başka bir şeyi hatırladım. Courtney'e yakalanma sebebinin FBI açısından haklı olmadığını söyledin. Cinayetlerinizden herhangi birini soruşturmuyorlardı ya da *takma adlar* kullandın."

Lucien sandalyesinde kıpırdandı.

'Eh, bu beni düşündürdü, ben de geri döndüm ve diğer tüm uygulamaları kontrol ettim. *erkek* Kitaplarda anlattığınız kurbanlar. O kadar çok değildi ama hepsi seninle aynı fiziksel özellikleri paylaşıyordu." Lucien çenesini kaşıdı.

Hunter ellerini pantolonunun ceplerine soktu. 'İşte onları bu yüzden seçtin. Onların işkence ve ölüm ansiklopedisinin bir parçası olmasını istediğin için değil, tek kuruşta çalabileceğin kimliklerin bir listesini oluşturduğun için.'

Lucien'in bakışları pencereye ve dışarıdaki karanlığa döndü. Hunter, "Erkek kurbanlarınızdan bazıları fahişeydi," diye devam etti. 'Bazıları şansları yaver giden insanlardı ama hepsinin önemli bir ortak noktası vardı; hepsi yalnız ruhlardı. Yanlış anlaşılan ve muhtemelen aileleri ve arkadaşları tarafından başka bir yerde bir kenara atılan insanlar. Yeni bir şehirde yeni bir şeye başlamak için hayatlarını geride bırakmış insanlar. Kimseye bağlılığı olmayan insanlar. Olanlar
asla kayıp olarak bildirilmez. Unutulanlar. Kimsenin özlemeyeceği şeyler."

"Her zaman en iyi kurbanları onlar vermiştir." Lucien hâlâ umursamaz görünüyordu.

'Doğal fiziksel benzerlikleri nedeniyle onların yerini almak hiçbir zaman zor olmadı; biraz makyaj, biraz saç boyası, belki biraz kontakt lens, yeni bir aksan ve 'Güle güle Lucien Folter, merhaba yeni kimlik.' Bu durumda, Kanada'daki Halifax'tan Anthony Tailor-Cotton.'

Lucien sonunda Hunter'a yetişti. “Yani sen ve FBI geceyi o kitapların arasında dolaşarak bulabildiğiniz her erkek kurbanın adını arayarak geçirdiniz.”

Hunter başını salladı. 'Buluştuğumuz listedeki her isim için ülke çapında bir APB çıkarıldı. Ama itiraf etmeliyim ki umutlarımız çok ama çok düşüktü. Umduğumuz en iyi şey, eğer çok şanslıysak belki birkaç yıl

artık bu isimlerden biri bir yerlerdeki bir kredi kartı işleminde ortaya çıkacaktı. Nerede olabileceğine dair küçük bir ipucu. Birkaç saat içinde, tıpkı not defterlerinizde anlatılan kurbanlardan biri gibi Kanada pasaportu sahibi Anthony Tailor-Cotton'un Brezilya'ya uçak bileti satın aldığı haberini aldığımızda ne kadar şaşırdığımızı tahmin edebilirsiniz. bu akşam.'

Lucien, "Sanırım daha erken bir uçağa binmeliydim" dedi. Hunter, Lucien'in mantığını kolaylıkla görebiliyordu. Başlangıçta iki seçeneği vardı. Bunlardan biri ABD'de kalıp bir süre ortalıkta görünmemekti. . . uzun bir süre ve bunu yaparken muhtemelen bir kılık değiştirmenin örtüsü altında yaşamak zorunda kalacaktı. Adı FBI'ın en çok aranan on kişi listesine girecekti ve fotoğrafı ülkedeki tüm polis departmanlarına ve şerif ofislerine dağıtılacaktı. Lucien Folter artık eskiden olduğu gibi bir katilin bilinmeyen hayaleti değildi.

İkinci seçenek, tercihen ABD dışında bir yerde hızla ortadan kaybolmaktı. Hunter, Lucien'in FBI'ı hafife almadığını biliyordu. Ansiklopedisinin en ince ayrıntısına kadar inceleneceğini biliyordu çünkü istediği de tam olarak buydu. Büro'nun kurbanlarından birinin adını kendisinin tutuklandığı sırada kullandığı isimle ilişkilendireceğine ve ardından tüm erkek kurbanlarıyla kendisi arasında fiziksel bağlantı kuracağına güveniyordu. Yani eğer Lucien hızla ortadan kaybolursa ve ABD dışında bir yere giderse, tüm bu bağlantılar kurulduğunda bunun bir önemi kalmaz çünkü FBI onu ele geçiremez.

Neyse. Büro'nun her şeyi birkaç saat içinde birbirine bağlamayı başaracağını hiç düşünmemişti.

Hunter, "Belki de yapmalıydın," dedi. 'Dediğim gibi, bu sefer ben şanslıydım ama sen şansın yaver gitmedi, çünkü yanımdaki sekiz

kitaptan birinde 'Liam Shaw' ismi vardı. Eğer o isme rastlamasaydım, FBI'ın noktaları birleştirmesi muhtemelen birkaç ay sürerdi ve o zamana kadar sen çoktan gitmiş olurdun.'

Hunter'ın gözleri sonunda Lucien'in yüzünden ayrıldı ve koridorun aşağısındaki ön bölme perdesine doğru ilerledi. Birdenbire perde aralandı ve Direktör Adrian Kennedy, dört FBI ajanıyla birlikte Hunter'a doğru ilerlemeye başladı. Koridorun diğer ucunda dört silahlı
NYPD SWAT memurları ortaya çıkmıştı ve onlara doğru ilerliyorlardı.

Lucien ilk defa gerçek bir şaşkınlık gösterdi.

'Beni FBI'a mı teslim edeceksin?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Bu çok hayal kırıklığı yaratıyor, Robert. Senin sözünün eri olduğunu sanıyordum. Sadece kendinize değil, aynı zamanda ailenizin anısına da söz verdiğinizi sanıyordum. *öldürülmüş* nişanlın, Jessica'yı hayatından bu kadar şiddetle kimin aldığını bulup onu öldüreceğini. Yirmi yıldır aradığınız şey bu değil mi? Jessica'nın ölümünün intikamını almak için. İşte buradayım eski dostum. Tek yapmanız gereken kafama bir kurşun sıkmak ve yirmi yıllık arayışınız sona erecek. Kendinle gurur duyabilirsin." Lucien hızla koridorları kontrol etti. "Hadi ama Robert." İşte buradayım, oturan bir ördek. Sana söz veriyorum tepki vermeyeceğim. Kolay bir atış olacak."

Hunter ayağa kalktı.

Kennedy ve diğer herkes yaklaşıyordu.

Jessica'nın her şeyden çok adaleti hak ettiğini söylediğini sanıyordum. Bana bu söze ihanet edeceğini mi söylüyorsun Robert? Sevdiğin tek kişinin anısına ihanet mi edeceksin? Karın için istediğin kadın mı? Bebeğinizi taşıyan kadın mı?'

Avcı dondu.

Lucien onun yüzündeki acıyı gördü. O itti.

'Evet hamile olduğunu biliyordum. Onu öldürmemem için bana yalvardığını söyledi ama yine de yaptım. Ve soyadının seninki olduğunu biliyor muydun?

Boğazını kesmeden önce bu dudaklarından mı çıktı? Onu ve çocuğunu öldürmeden önce mi?'

Hunter kanı kaynamaya başladığında kırmızıyı gördü. Kafasındaki düşüncelerin artık hiçbir anlamı yoktu. Eylemleri artık duyu ve mantıkla değil, saf öfkeyle yönlendiriliyordu. Silah kılıfına uzandığında eli yıkıcı bir öfkeyle titriyordu.

Kennedy, Hunter'ın gözlerindeki bakışı gördü ama hâlâ ondan birkaç adım uzaktaydı.

Koridorun aşağısına, “ROBERT, YAPMAYIN!” diye bağırdı.

Çok geç.

Yüz On İki

Hunter o kadar hızlı davranmıştı ki eli silah kılıfına gitti ve saniyeler içinde Lucien'e doğru döndü.

Lucien irkildi ve Hunter vücudunun kaskatı kesildiğini gördü ama bu korkudan - beklentiden - başarısından duyulan tatminden değildi. Bu tatmin kısa sürdü.

Hunter, Lucien'in kucağına bir çift kelepçe düşürdü.

Lucien kafası karışmış halde ona baktı. Hunter'ın elinde silah yoktu. "Haklısın" dedi Hunter. 'Jessica adaleti hak ediyor. Ailesi adaleti hak ediyor. Doğmamış çocuğum adaleti hak ediyor. Ve yaptıkların için adaleti hak ediyorum. Hiçbir şey beni şu anda kafana bir kurşun sıkmaktan daha fazla memnun edemez. Ama yaptıklarından dolayı adaleti hak eden yalnızca biz değiliz Lucien. Bunca yıldır işkence yaptığınız ve öldürdüğünüz her bir kurbanın ebeveynleri, aileleri ve arkadaşları da adaleti hak ediyor. Çoğunun hâlâ inandığı ve umut ettiği insanların başına gerçekte ne geldiğini bilmeyi hak ediyorlar. Sevdiklerinin kalıntılarının nerede olduğunu bilmeyi hak ediyorlar. Onlara inançlarına göre uygun bir cenaze töreni yapabilmeyi hak ediyorlar. Ve en önemlisi, sevdiklerini öldüren canavarın bir daha asla öldürmeyeceğini bilmeyi hak ediyorlar.'

Hunter, artık sadece birkaç metre ötede olan Kennedy'ye baktı, sonra tekrar Lucien'e döndü.

‘Bu nedenle evet kendime ve Jessica’ya verdiğim söze ihanet edeceğim. Ve bu sefer artık röportaj ya da konuşma olmayacak Lucien. Artık pazarlık gücünüz yok çünkü kitaplarınız elimizde ve kurbanlarınızın kalıntılarının yerleri de dahil olmak üzere bilmemiz gereken her şey bu sayfalarda. Senin için işin gerçekten bittiği yer burası.” Hunter solundaki SWAT ajanlarına başıyla işaret etti. 'Onu şimdi götürebilirsin.'

Yüz On Üç

Uykusuzluğuna ve kafasında dans eden düşüncelere rağmen Hunter o kadar bitkin düşmüştü ki sonunda toplam dört saat uyumayı başardı.

Lucien tutuklandıktan sonra Quantico'ya geri dönmüştü. Kennedy'nin daha önce de belirttiği gibi, resmi olarak hâlâ FBI'a "ödünç verilmişti" ve bu nedenle son raporunu doldurması gerekiyordu. Bu, dün gece geç saatlerde yapıldı.

Hunter şafak sökmeden uyanmıştı. Kennedy sabah erkenden kendisini Los Angeles'a uçuracak bir FBI jeti ayarlamıştı ve Hunter oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Her şey hâlâ zihninde fazlasıyla gerçeküstü geliyordu. Sadece birkaç gün önce Hawaii'ye giden bir uçağa binmesi gerekiyordu; o kadar uzun zaman sonra ilk tatiline çıkmıştı ki, en son ne zaman tatil yaptığını bile hatırlamıyordu. Bunun yerine Quantico'daki FBI Davranış Analizi Birimi'ne götürüldü ve ancak cehennem gibi bir kabus olarak tanımlanabilecek bir şeye sürüklendi. O kadar kısa sürede o kadar çok şey açığa çıktı ki, başı dönmekten asla vazgeçmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Hunter gitmeye hazırdı. Birkaç eşyası zaten sırt çantasına yerleştirilmişti ve sürücünün gelip onu almasını beklemekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Doğu duvarındaki pencereye doğru yürüdü ve kahve fincanını çıkıntının üzerine koydu. Dışarıda, hala gecenin karanlığında, birkaç FBI çalışanı çoktan zorlu egzersizlerine ve koşu rutinlerine başlamıştı.

Hunter cüzdanına uzanırken yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. İçinden yirmi yıllık bir fotoğraf çıkardı. Renkler kısmen solmuştu ama bunun dışında resim hala oldukça iyi durumdaydı.

Hunter bu fotoğrafı Jessica'yla nişanlandıktan bir gün sonra kendisi çekmişti. Santa Monica iskelesinde duruyordu, kameraya gülümsüyordu, gözleri büyük bir mutlulukla parlıyordu. Fotoğrafa bakan Hunter'ın kalbi eski ve yepyeni duygularla doluydu. Boğazının düğümlendiğini hissetti ama sonra Direktör Kennedy'nin sabahın erken saatlerinde kendisine söylediği sözleri hatırladı.

“Gitmeden önce Robert, bir şeyi anladığından emin olmak istiyorum. Biliyormuş gibi davranmayacağım çünkü şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Ama ne olursa olsun şunu söyleyebilirim; Sen *mutlak* Gururlu olun, çünkü sizin sayenizde ABD'deki en az seksen aileye kapanış ve nihai gönül rahatlığı getirebileceğimizi tahmin ediyoruz. Lucien'in yirmi beş yıllık cinayet çılgınlığı nihayet sona erdi. Sen buna son verdin. Bunu asla unutma.”

Hunter asla yapmayacağını biliyordu.

Teşekkür

Yazarlığın tek başına yapılan bir meslek olarak görüldüğü bilinen bir gerçek, ancak şunu öğrendim: Tek bir kişi tarafından yazılmış olsa da bir roman asla tek kişinin eseri değildir.

Simon & Schuster Birleşik Krallık'taki tüm inanılmaz insanlara ve büyük katkıları ve değerli önerileriyle bu gerilim filmindeki hikayenin ve karakterlerin canlanmasını sağlayan editörüm Jo Dickinson'a en içten teşekkürlerimi sunarım. Ayrıca, metin editörüm Ian Allen'a inanılmaz çalışması ve taslağın tamamındaki detaylara gösterdiği özen için teşekkür ederim.

Bir yazarın umut edebileceği en tutkulu ve olağanüstü temsilciye, Darley Anderson'a ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle anlatamam. Darley Anderson Edebiyat Ajansı'nın son derece çalışkan insanlardan oluşan muhteşem ekibine sonsuz

şükranlarımı borçluyum.

Ayrıca başından beri beni ve romanlarımı fevkalade destekleyen tüm okuyuculara ve oradaki herkese teşekkür ederim. Desteğiniz olmasaydı yazmazdım.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.